JO NESBØ

CRIME

Poliția

AL ZECELEA VOLUM
DIN SERIA *HARRY HOLE*

FINALIST LA
GOODREADS CHOICE AWARD,
SECȚIUNEA MYSTERY/THRILLER
(2013)

TREI

FICTION CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Jo Nesbø

Poliția

Traducere din limba engleză și note de
Bogdan Nicolae Marchidanu

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Virginia Lupulescu

Design și ilustrație copertă:

Andrei Gamarț

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Răzvan Nasea

Corectură:

Lorina Chițan

Sabina Lungu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată,

revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Politi

Autor: Jo Nesbø

Copyright © Jo Nesbø 2013

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2023

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1827-4

ISBN (EPUB): 978-606-40-1988-2

Pentru Knut Nesbø,
fotbalist, chitarist, prieten, frate.

Dormea acolo, în spatele ușii.

Interiorul dulapului din colț mirosea a lemn vechi, reziduuri de praf de pușcă și ulei pentru armă. Când soarele lumina încăperea prin fereastră, o rază în formă de clepsidră traversa spațiul dintre gaura cheii și raft, iar dacă soarele se afla exact în unghiul potrivit, arma care stătea la mijlocul raftului căpăta un luciu mat.

Era un Odessa rusesc, o copie a cunoscutului pistol Stecikin.

Urâta armă automată avusese o existență tumultuoasă, după ce călătorise alături de cazacii din Lituania către Siberia, apoi se mutase între diversele sedii ale urkașilor din sudul teritoriului, intrase în proprietatea unui ataman, un lider cazac care fusese ucis cu ea în mână de polițiști, după care sfârșise în casa din Nijnîi Tagil a unui director de închisoare, colecționar de arme. În cele din urmă, fusese adusă în Norvegia de Rudolf Asaiev, alias Dubai, care, înainte de a dispărea, monopolizase piața narcoticelor din Oslo cu violină, un opioid asemănător heroinei. Oslo, orașul în care arma se găsea acum, mai exact în Holmenkollveien, în casa lui Rakel Fauke. Arma avea un încărcător pentru 20 de cartușe Makarov de calibru 9x18 milimetri și trăgea foc cu foc sau rafale. În încărcător rămăseseră 12 gloanțe.

Trei dintre ele fuseseră trase în direcția unor kosovari albanezi, traficanți de droguri rivali. Doar unul dintre gloanțe pătrunsese în carne.

Următoarele două îl omorâseră pe Gusto Hanssen, un tânăr hoț și traficant de droguri care furase banii și marfa lui Asaiev.

Arma încă mai mirosea de la ultimele trei cartușe trase, care loviseră capul și pieptul fostului ofițer de poliție Harry Hole, în cursul investigării de către acesta a morții lui Gusto Hanssen. Iar locul crimei fusese același în ambele cazuri: strada Hausmann 92.

Poliția încă nu rezolvase cazul Hanssen, iar tânărul de 18 ani arestat inițial pentru crimă fusese eliberat. Polițiștii nu reușiseră să găsească sau să-l lege pe tânăr de vreo armă a crimei. Tânărul se numea Oleg Fauke și acum se trezea în fiecare noapte, se uita în gol în întuneric și auzea focurile de armă. Nu pe cele care îl uciseseră pe Gusto, ci pe celelalte. Cele pe care el le trăsese asupra

polițistului care îi fusese ca un tată în adolescență. Despre care visase odată că avea să se însoare cu mama lui, Rakel. Harry Hole. Oleg își simțea ochii arzând în beznă și se gândea la arma ascunsă în dulapul din colț, sperând să nu mai dea niciodată cu ochii de ea. Sperând să n-o mai vadă niciodată. Sperând că va rămâne adormită pe vecie.

Dormea acolo, în spatele ușii.

Camera păzită de spital mirosea a vopsea și medicamente. Monitorul de lângă el îi înregistra bătăile inimii.

Isabelle Skøyen, consilier pentru afaceri sociale de la Primăria Oslo, și Mikael Bellman, proaspăt numit șef al Poliției, sperau să nu-l mai vadă niciodată.

Sperau ca nimeni să nu-l mai vadă vreodată.

Să rămână adormit pe vecie.

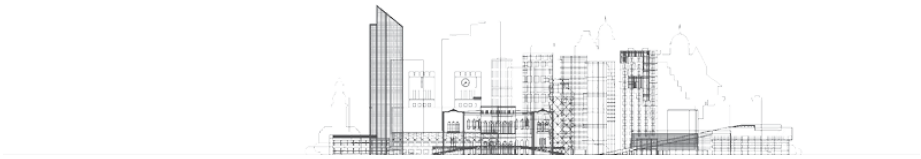

Partea întâi

1

Fusese o zi lungă și caldă de septembrie. Lumina transforma fiordul Oslo într-un lac imens de argint topit și făcea să lucească pantele domoale ale dealurilor îmbrăcate deja în primele nuanțe de toamnă. Era una dintre acele zile care îi făceau pe localnici să jure că n-or să se mute niciodată de acolo. Soarele cobora în spatele culmii Ullern, iar ultimele raze cădeau peste peisajul din jur, peste blocurile pătrățoase și terne de apartamente, mărturie a originilor modeste ale orașului, peste mansardele luxoase cu terase care vorbeau întregii lumi despre aventura petrolieră ce transformase țara într-una dintre cele mai prospere din lume, peste drogații din Stensparken și peste micul oraș bine organizat unde se înregistrau mai multe supradoze decât în alte capitale europene, de opt ori mai mari. Peste grădini unde trambulinele erau înconjurate cu plase și unde nu se jucau mai mult de trei copii odată, conform reglementărilor naționale. Și peste culmile și pădurile care înconjurau jumătate din ceea ce este cunoscut sub numele de Căldarea Oslo. Soarele nu voia să părăsească orașul; își întindea degetele de lumină ca un rămas-bun prelungit trimis prin fereastra unui tren.

Ziua începuse cu un aer rece, limpede și cu raze puternice ca niște reflectoare în întunericul unei săli de spectacol. Mai târziu termperatura crescuse, cerul devenise de un albastru mai profund și briza oferea acea senzație fizică plăcută care transforma septembrie în cea mai frumoasă lună a anului. În amurg, aerul din cartierul rezidențial de pe dealurile dinspre lacul Maridal se umpluse de arome de mere și rășină caldă de pin.

Erlend Vennesla se apropia de culmea ultimului deal. De-acum simțea efectele acidului lactic, însă se concentra la apăsarea corectă a pedalelor, ținând genunchii ușor îndoiți spre interior. Tehnica adecvată era importantă în astfel de momente. Mai ales când erai obosit și creierul îți spunea să-ți schimbi poziția, astfel

încât să soliciți mușchii mai puțin obosiți, dar mai puțin eficienți. Simțea de-acum cum cadrul rigid al bicicletei absorbea și folosea fiecare strop de energie, sesizând cum accelera când schimba treapta de viteză și cum se ridica în pedale, încercând să mențină un ritm constant, de circa 90 de rotații pe minut. Își verifică pulsul: 168. Își îndreptă lanterna frontală către harta de navigație pe care o prinsese de cadru. Era o hartă detaliată a orașului Oslo și a împrejurimilor. Bicicleta și accesoriile îl costaseră mult peste bugetul unui detectiv recent pensionat. Însă era important să rămână în formă acum, când viața îl punea în fața altor provocări.

Doar câteva provocări, de fapt.

Simțea deja cum acidul lactic îi arde coapsele și călcâiele, provocându-i durere, dar și o promisiune frumoasă legată de ceea ce avea să urmeze. O sărbătoare a endorfinelor. Mușchi oțeliți. Minte limpede. O bere cu soția pe balcon, dacă temperatura nu va scădea dramatic după asfințit.

Brusc, se trezi pe culme. Cărarea se nivela și descoperi lacul Maridal în fața lui. Încetini. Ieșise din oraș. De fapt, era chiar absurd ca după 15 minute de pedalat intens din centrul unei capitale europene să te trezești înconjurat de ferme, câmpuri și păduri dese cu poteci care dispăreau în lumina amurgului. Transpirația îi provoca mâncărime pe sub casca Bell cenușiu-închis — costase la fel de mult ca bicicleta pe care i-o cumpărase nepoatei sale Line Marie la împlinirea vârstei de șase ani. Însă păstrase casca. Cele mai multe decese în rândul cicliștilor erau cauzate de rănile la cap.

Își verifică pulsul: 175, 172. O mică și binecuvântată adiere aduse strigăte de bucurie îndepărtate dinspre oraș. Probabil că erau în stadionul Ullevål, unde în acea seară se juca un meci internațional important. Cu Slovacia sau Slovenia. Erlend Vennesla își imagină câteva clipe că aplauzele erau pentru el. Trecuse ceva vreme de când nu mai primise aplauze. Ultima dată fusese cu ocazia petrecerii de adio de la sediul Kripos din Bryn. Tort, discurs din partea șefului, Mikael Bellman, care de atunci își continuase ascensiunea către cea mai înaltă funcție din poliție.

Iar Erlend primise aplauzele, se uitase în ochii lor, le mulțumise și chiar simțise un nod în gât înainte de discursul lui scurt. Un discurs simplu, axat pe fapte, cum era acum tradiția la Kripos. Avusese suișurile și coborâșurile sale ca detectiv, însă evitase problemele majore. Cel puțin din câte știa el. Evident, nimeni nu poate fi sigur că deține răspunsul corect. Odată cu progresele rapide ale tehnologiei ADN și cu ordinul superiorilor de a fi folosită pentru cercetarea celor câtorva cazuri nerezolvate, apărea fix riscul acesta. Răspunsuri. Răspunsuri noi. Concluzii. Câtă vreme se concentrau asupra cazurilor nerezolvate era bine, însă Erlend nu pricepea de ce trebuiau irosite resurse pe investigații clasate de mult.

Se întunecase mai tare și chiar dacă zona era luminată de felinare, Erlend aproape rată indicatorul din lemn care arăta drumul spre pădure. Iată-l, exact cum și-l amintea. Viră și pătrunse pe drumul forestier. Urmă încet cărarea, fără să-și piardă echilibrul. Calea îi era luminată de raza lanternei frontale de la cască, însă se oprea brusc în zidul gros de pini de pe ambele laturi, când își rotea capul într-o parte sau cealaltă. În fața lui dansau umbre surprinse și grăbite, care își schimbau forma și fugeau la adăpost. Așa își imaginase când se pusese în locul ei. Alergând, furișându-se cu o lanternă în mână, după ce fusese sechestrată și violată mai bine de trei zile.

Când o lumină apăru brusc în fața lui, Erlend Vennesla crezu pentru o clipă că era lanterna ei și fugea din nou, iar el era pe motoreta cu care o urmărise și o prinsese. Lumina din față tremură puțin înainte de a cădea drept asupra lui. Erlend se opri, se dădu jos de pe bicicletă și își îndreptă lanterna spre dispozitivul de monitorizare a pulsului. Deja sub o sută. Nu era rău deloc.

Slăbi cureaua de prindere a căștii, pe care și-o scoase de pe cap, și se scărpină. Doamne, bine mai era. Stinse lanterna frontală, atârnă casca de ghidon și împinse bicicleta spre sursa de lumină. Auzea casca lovindu-se de cadrul metalic al bicicletei.

Se opri aproape de lanternă. Fasciculul puternic îi răsnea ochii. Oarecum nedumerit, avu impresia că se aude respirând greu.

Ciudat că pulsul lui era așa de rar. Sesiză o mișcare, ceva care era ridicat dincolo de cercul mare și tremurător de lumină, auzi un șuierat slab prin aer și în acea clipă îl fulgeră un gând: n-ar fi trebuit să facă asta, n-ar fi trebuit să-și dea casca jos. Cele mai multe decese în rândul bicicliștilor…

Avu senzația că gândul prinde glas, ca o fereastră în timp, ca o imagine complet deconectată pentru o clipă.

Erlend Vennesla se uită uluit drept înainte și simți un fir fierbinte de sudoare coborându-i pe frunte. Rosti ceva, dar suna incoerent, ca și cum legătura dintre creier și gură fusese retezată. Auzi din nou un șuierat moale. Apoi sunetul încetă. Încetară toate sunetele, nu-și mai auzea nici propria respirație. Descoperi că e în genunchi, iar bicicleta îi alunecă încet într-un șanț. În fața lui dansa un cerc galben de lumină, care însă dispăru când firul de sudoare îi ajunse în ochi, orbindu-l.

Simți a treia lovitură ca și când un sloi de gheață i-ar fi pătruns în cap, gât și corp. Totul în jur a încremenit.

Nu vreau să mor, își zise el, încercând să ridice un braț deasupra capului, dar înțelese că era paralizat, nu se putea clinti.

Nu înregistră a patra lovitură, deși mirosul de pământ jilav îi spunea că fusese doborât. Clipi de mai multe ori și vederea îi reveni la un ochi. Văzu lângă fața lui o pereche de cizme mari, murdare, în noroi. Tocurile se înălțară, apoi cizmele se desprinseră de la sol și aterizară. Mișcarea se repetă: tocuri înălțate și cizme care se desprind. Ca și cum atacatorul sărea pe loc. Sărea ca să prindă și mai multă forță în lovituri. Ultimul gând fu acela că trebuia să-și amintească numele ei, nu avea voie să-l uite.

2

Ofițerul Anton Mittet luă paharul de plastic pe jumătate plin din micul aparat roșu Nespresso D290, se aplecă și îl puse pe podea. Nu avea unde altundeva să îl așeze. După aceea scoase o nouă capsulă de cafea, verifică dacă învelișul din aluminiu era intact, după care o introduse în aparat; așeză un pahar gol de plastic în locașul potrivit și apăsă una dintre tastele iluminate.

Se uită la ceas, în vreme ce aparatul începu să sfârâie și să bolborosească. În curând avea să fie miezul nopții. Schimb de tură. Ea îl aștepta acasă, dar el se gândea să o învețe mai întâi pe fata nouă cum stă treaba; în definitiv, era doar o tânără absolventă. Silje, sau cum o chema? Anton Mittet privi cafeaua curgând. Oare s-ar mai fi oferit să prepare cafea dacă ar fi fost vorba de un coleg bărbat? Nu era sigur, oricum nu conta, renunțase de mult să caute răspuns la astfel de întrebări. În cameră se lăsase o liniște atât de profundă, încât auzi picăturile de lichid aproape transparente căzând în pahar. Capsula nu mai avea de oferit culoare sau gust în plus, însă era esențială prinderea fiecărei picături; pentru tânăra femeie avea să fie un schimb de noapte lung. Fără compania altei persoane, fără vreo acțiune, fără ceva anume de făcut în afară de a se uita pe pereții goi ai clădirii Rikshospital. Anton decisese că ar fi fost frumos să bea o cafea împreună, înainte de a pleca acasă. Luă ambele pahare și se întoarse. Pașii lui stârneau ecou, sunetul izbindu-se de pereți. Trecu pe lângă uși închise, încuiate. Știa că în spatele lor nu era nimic și nimeni, doar alți pereți goi. Norvegia se gândise la viitor când construise Rikshospital, căci norvegienii se înmulțeau, îmbătrâneau, ajungeau infirmi și aveau nevoi tot mai complexe. Abordaseră proiectul din perspectivă extinsă, cum procedaseră nemții cu autostrăzile și suedezii cu aeroporturile. Avuseseră însă aceeași senzație legată de viitor cei câțiva șoferi germani care traversau peisajul rural într-o izolare maiestuoasă,

înaintând de-a lungul mamuților de beton în anii 1930 sau pasagerii suedezi care se grăbeau să străbată saloanele supradimensionate din Arlanda în anii 1960? Simțiseră că erau înconjurați de fantome? Că aceste fantome existau chiar dacă imobilele erau noi și nimeni nu murise încă într-un accident de mașină sau de avion? Că în orice moment farurile unei mașini puteau descoperi o familie abandonată pe asfalt, privind în gol spre luminile care se apropiau, cu membrii ei plini de sânge, livizi, tatăl înfipt într-un ciot metalic, mama având capul răsucit nefiresc la spate, iar copilul cu membrele contorsionate într-o parte? Că prin cortina de plastic de deasupra benzii rulante de la sosiri din Arlanda puteau începe să curgă cadavre carbonizate, cu pielea încă arzând și topind cauciucul, cu gurile căscate într-un urlet mut, cu fumul încă ieșind din trupurile lor? Niciun doctor nu fusese în stare să-i spună pentru ce avea să fie utilizată acea aripă a clădirii; tot ce se știa era că în spatele acelor uși închise aveau să moară oameni. Se simțea de-acum în aer: cadavrele invizibile cu suflete neîmpăcate fuseseră deja internate acolo.

Anton coti și văzu un alt coridor înainte, slab luminat, la fel de pustiu ca restul spațiilor și atât de simetric, încât genera o curioasă impresie de *trompe d'oeil*: femeia în uniformă care stătea pe scaun în capăt părea doar o mică poză lipită pe un perete gol.

— Ți-am adus o cafea, zise el, postându-se lângă ea.

Să fi avut 20 de ani? Un pic mai mult. Poate 22.

— Mersi, dar mi-am adus cafea, răspunse ea, scoțând un termos din rucsacul mic pe care îl pusese lângă scaun.

În glasul ei se auzea, abia perceptibil, o intonație ca de cântec, probabil rămășița vreunui dialect din nord.

— Asta e mai bună, replică el, cu mâna întinsă.

Ea ezită, după care acceptă paharul.

— Și mai e și gratis, zise Anton, ducându-și discret mâna la spate și frecându-și buricele fripte ale degetelor de materialul rece al hainei. De fapt, avem un super aparat de cafea doar pentru noi. E pe coridor, mai jos, lângă…

— L-am văzut când am venit. Însă regula spune că nu trebuie să ne mișcăm de lângă ușa pacientului, așa că mi-am adus cafea de

acasă.

Anton Mittet sorbi din paharul lui.

— Bine gândit, dar e doar un singur coridor care duce către camera asta. Suntem la etajul trei și între locul ăsta și aparatul de cafea toate ușile sunt încuiate. E imposibil să treci pe aici fără să fii observat, chiar dacă ne servim singuri cu cafea.

— Sună liniștitor, dar cred că o să respect regulile.

Tânăra schiță un zâmbet, după care, ca să contrabalanseze reproșul implicit, luă o gură de cafea.

Anton simți un început de iritare și dădu să spună ceva legat de gândirea independentă care se dezvoltă odată cu experiența, dar nu reuși să formuleze ideea deoarece atenția îi fu atrasă de ceva ce se petrecea mai jos pe coridor. O siluetă albă părea să vină plutind spre ei. O auzi pe Silje ridicându-se de pe scaun. Silueta căpătă contururi mai ferme. Se transformă într-o asistentă blondă și durdulie, îmbrăcată într-o uniformă largă. Anton știa că femeia era în tura de noapte. Și că în noaptea următoare era liberă.

— Seara bună, zise asistenta zâmbind, ținând două seringi într-o mână, iar cu cealaltă încercând să deschidă ușa.

— O secundă, interveni Silje. Mă tem că trebuie să vă văd legitimația. De asemenea, știți parola zilei?

Asistenta se uită surprinsă la Anton.

— Asta în afară de cazul în care colegul meu garantează pentru dumneavoastră, continuă Silje.

Anton încuviință.

— Intră, Mona.

Asistenta deschise ușa și Anton o urmări cum intră în salon. În camera întunecată putea zări aparatele din jurul patului și niște degete de la picioare ivindu-se de sub pătură. Pacientul era atât de înalt, încât fuseseră nevoiți să ceară un pat mai lung. Ușa se închise.

— Bine, rosti Anton zâmbindu-i tinerei și remarcând că acesteia nu-i plăcuse comportamentul lui.

Știa că ea îl socotea un misogin care tocmai evaluase o colegă mai tânără. Numai că ea era o începătoare, pentru numele lui Dumnezeu, se presupunea că în anul de practică ar fi trebuit să

învețe de la ofițerii cu experiență. Anton rămase locului, balansându-se pe călcâie, nesigur asupra modului de gestionare a situației. Tânăra vorbi prima.

— Cum am mai spus, am citit regulile și regulamentele. Și presupun că aveți o familie care vă așteaptă.

El își duse paharul la buze. Ce știa fata asta despre starea lui civilă? Oare insinua ceva, de exemplu despre el și Mona? Că o condusese acasă de câteva ori după terminarea turei și lucrurile nu se opriseră acolo?

— Stickerul cu ursulețul de pe geanta dumneavoastră, zise ea zâmbind.

El luă o gură mare de cafea. Și își drese glasul.

— Am timp. Cum asta e prima ta tură, poate că ar trebui să folosești ocazia ca să pui întrebări. Să știi că nu găsești totul în reguli și regulamente.

Anton își schimbă poziția, sperând ca ea să priceapă subtextul.

— Cum doriți, zise tânăra, cu iritanta încredere în sine întâlnită adesea la persoanele sub 25 de ani. Pacientul dinăuntru cine e?

— Nu știu. Și asta face parte din reguli. E anonim și așa trebuie să rămână.

— Dar dumneavoastră știți ceva.

— Oare?

— Mona. Nu te tutuiești cu oameni cu care nu ai discutat niciodată. Ce v-a spus ea?

Anton Mittet o cântări din priviri. Era atrăgătoare, adevărat, însă nu emana niciun pic de căldură sau de farmec personal. Un pic prea slabă pentru gustul lui. Păr nearanjat și o buză superioară care părea ținută pe loc de un tendon prea întins, fapt care făcea să i se vadă doi dinți inegali din față. Însă avea tinerețea de partea ei. Putea paria că sub uniforma neagră carnea era fermă și tare. Ca atare, dacă îi spunea ce știa, oare o făcea pentru că în mod inconștient credea că atitudinea lui îndatoritoare i-ar fi crescut cu 0,01% șansele de a se culca cu ea? Sau pentru că fetele ca Silje ajungeau inspectori sau detectivi în cinci ani? Ajungeau să fie șefele lui, în vreme ce el rămânea pe loc, un ofițer de poliție

la baza scării ierarhice, deoarece cazul Drammen stăruia ca o pată care nu poate fi îndepărtată.

— Un caz de tentativă de omor, zise Anton. A pierdut o grămadă de sânge. Abia avea puls când a ajuns aici. E în comă de atunci.

— De ce pază pentru el?

Anton ridică din umeri.

— E martor potențial. Dacă supraviețuiește.

— Ce știe?

— Chestii legate de droguri. De nivel înalt. Dacă își revine, probabil că are toate datele ca să doboare câțiva traficanți de droguri importanți din Oslo. Plus că ne poate spune cine a încercat să-l omoare.

— Deci se consideră că ucigașul se va întoarce ca să-și termine treaba?

— Dacă se află că trăiește și unde e acum, da. De-asta suntem noi aici.

Tânăra încuviință.

— Și o să supraviețuiască?

Anton clătină din cap.

— Cei de aici spun că îl mai pot ține în viață câteva luni, dar șansele de a ieși din comă sunt mici. Cu toate astea…

Anton își schimbă din nou poziția; privirea ei întrebătoare începea să devină iritantă.

— Până atunci trebuie să-l supraveghem.

Anton Mittet plecă, simțindu-se epuizat, coborî treptele de la recepție și ieși în aerul nopții de toamnă. Observă că îi suna mobilul abia când ajunse în mașină.

Era un apel de la centrul operațional.

— Maridalen, crimă, zise operatorul 01. Știu că ți-ai încheiat ziua de muncă, dar e nevoie de ajutor la securizarea locului crimei. Și cum ești deja în uniformă…

— Pentru câtă vreme?

— Vei fi eliberat în cel mult trei ore.

Anton era uluit. Încercau să nu mai facă ore suplimentare, din cauza combinației dintre regulile rigide și bugete, care nu

îngăduia nici măcar derogări din motive practice. Spera doar să nu fie vorba de un copil.

— Bine, zise Anton Mittet.

— Îți trimit coordonatele.

Chestia asta era nouă: satnav, o hartă detaliată a orașului și a districtului Oslo, cu un transmițător activ, ca să poți fi localizat. Probabil de-asta îl sunaseră pe el. Era cel mai aproape de locul crimei.

— În regulă, replică Anton Mittet. Trei ore.

Laura avea să fie în pat la ora aia, dar cum îi plăcea să știe când avea el să vină acasă, îi trimise un mesaj înainte de a porni spre lacul Maridal.

Anton nu avu nevoie să se uite pe satnav. La intrarea în Ullevålseterveien erau patru mașini de patrulă, iar un pic mai departe banda în portocaliu și alb arăta clar locul.

Anton luă lanterna din torpedou și se duse către ofițerul care stătea în afara cordonului poliției. Zări lumini licărind printre copaci, dar și lămpile puternice ale echipei de criminaliști, care îi aminteau de un platou de filmare. De fapt, nu era ciudat; acum, pe lângă fotografierea locului crimei se și filma, pentru o analiză ulterioară a detaliilor irelevante în primă fază.

— Ce avem? îl întrebă el pe ofițerul care tremura, cu brațele încrucișate, lângă banda de delimitare.

— Crimă.

Voce groasă, ochii înroșiți pe un chip nefiresc de palid.

— Așa am auzit și eu. Cine conduce lucrurile pe aici?

— Criminalistica. Lønn.

Anton auzi sunet de voci dinspre pâlcurile de copaci. Multe voci.

— N-a venit încă nimeni de la Kripos sau Serviciul de Investigații Criminale?

— Vor veni mai mulți ofițeri în curând. Cadavrul abia a fost găsit. Preiei tu?

Ba chiar urma să facă mai mult. Și totuși îi dăduseră ore suplimentare. Anton se uită mai îndeaproape la ofițer. Purta o

haină groasă, dar tremuratul se intensificase, deși nu era chiar așa de frig.

— Ai ajuns primul la locul faptei?

Ofițerul încuviință tăcut și se uită în jos. Bătu cu putere din picioare.

La naiba, un puști, își zise Anton. Înghiți în sec.

— Măi să fie, Anton, te-a trimis 01?

Anton își ridică privirea. Nu-i auzise pe cei doi venind, deși ieșiseră dintre niște pâlcuri dese de arbuști. Mai văzuse și până atunci cum se mișcau criminaliștii la locul crimei, cumva ca niște dansatori dezarticulați, aplecându-se și răsucindu-se, poziționându-și cu atenție picioarele, ca niște astronauți pe Lună. Sau poate că albeața combinezoanelor determina o astfel de asociere.

— Da, am preluat de la cineva, îi răspunse Anton femeii.

Știa cine e, toată lumea o cunoștea. Beate Lønn, șefa de la Krimteknisk, care avea reputația de clarvăzătoare datorită capacității sale de a recunoaște chipuri, pe care o folosea adesea la identificarea jefuitorilor de bănci din imaginile cețoase surprinse de camerele de supraveghere. Se spunea că putea recunoaște chiar și jefuitori bine deghizați, dacă erau foști condamnați, și că în căpșorul ei blond era stocată o adevărată bază de date cu câteva mii de infractori. Așa că acea crimă trebuie să fi fost specială, dacă la fața locului veniseră șefii în toiul nopții.

Prin comparație cu fața palidă și aproape transparentă a femeii minione, chipul colegului ei părea înflăcărat. Obrajii pistruiați erau împodobiți cu doi perciuni mari și roșii. Privirea exoftalmică îi conferea un aer de prostănac. Însă ceea ce atrăgea cel mai mult atenția asupra lui era căciula jamaicană în verde, galben și negru care se ivi după ce omul își trase în spate gluga albă a costumului.

Beate Lønn îl bătu ușor pe umăr pe ofițerul care tremura.

— Gata, Simon, du-te de aici. Nu spune nimănui că ți-am zis, dar ți-aș sugera ceva tare de băut și apoi un somn zdravăn.

Ofițerul încuviință. Trei secunde mai târziu era înghițit de beznă.

— Arată rău? întrebă Anton.

— Fără cafea? întrebă omul cu căciulă, deschizând un termos.

Cele două cuvinte îi spuseră lui Anton că omul nu era din Oslo. Era de undeva din provincie, era limpede, însă, asemenea celor mai mulți norvegieni din Østland, Anton habar n-avea de dialectele din alte zone ale țării și nici nu era deosebit de interesat de ele.

— Fără, răspunse Anton.

— E întotdeauna bine să-ți aduci propria cafea la locul unei crime, zise omul cu căciulă. Nu se știe niciodată cât ai de stat.

— Termină, Bjørn. A mai lucrat la anchete de crimă înainte, interveni Beate Lønn. Drammen, nu-i așa?

— Corect, răspunse Anton, balansându-se pe călcâie.

Mai exact, *obișnuia* să participe la anchete criminalistice. Și, din păcate, bănuia de ce Beate Lønn ținuse să amintească asta.

— Cine a descoperit cadavrul?

— El, răspunse Beate Lønn, arătând în direcția în care dispăruse ofițerul de poliție.

Auziră cu toții motorul mașinii.

— Vreau să spun, cine ne-a alertat pe noi?

— Nevasta a sunat când a văzut că tipul nu s-a mai întors de la o plimbare cu bicicleta, răspunse Bjørn. Ar fi trebuit să fie plecat o oră, ea își făcea griji în privința inimii lui. Omul folosea satnav cu transmițător încorporat, așa că a fost găsit repede.

Anton dădu încet din cap, imaginându-și întreaga desfășurare a evenimentelor. Doi polițiști sunând la sonerie, un bărbat și o femeie. Cei doi ofițeri tușind și privind-o pe femeie cu expresii grave, care transmiteau ceea ce urmau să verbalizeze, imposibil de înțeles pe loc. Fața soției, dârză, refuzând să audă cuvintele, dar care în scurt timp se transformă complet, dezvăluindu-i toate emoțiile. În minte îi apăru imaginea Laurei, soția lui.

Lângă ei apăru o ambulanță, fără sirene și lumini pornite.

Anton își dădu treptat seama despre ce era vorba. Reacția rapidă la mesajul de persoană dispărută. Semnalul satnav depistat imediat. Desfășurarea mare de forțe. Orele suplimentare. Colegul care fusese atât de afectat, încât fusese trimis acasă.

— E un polițist, zise el în șoaptă.

— Aș zice că temperatura de aici e mai mică cu un grad și jumătate decât în oraș, rosti Beate Lønn, căutând un număr în agenda telefonului mobil.

— De acord, zise Bjørn, luând o gură din termosul cu cafea. Pielea nu s-a decolorat încă. Așadar, undeva între 20:00 și 22:00?

— Un polițist, repetă Anton mai tare. De-asta sunt toți aici, nu?

— Katrine? Poți verifica ceva pentru mine? În legătură cu cazul Sandra Tveten. Corect, zise Beate.

— La naiba! Le-am cerut să aștepte până vin sacii pentru cadavre! exclamă Bjørn.

Anton se întoarse și văzu doi bărbați chinuindu-se să înainteze prin pădure cu o targă. De sub pătura de pe targă se iveau doi pantofi de ciclism.

— Îl cunoștea, zise Anton. De aceea tremura în halul ăla, nu-i așa?

— A zis că au lucrat împreună în Økern înainte ca Vennesla să înceapă munca la Kripos, răspunse Bjørn.

— Ai data la îndemână? întrebă Lønn în telefon.

Se auzi un țipăt.

— Ce mama…? începu Bjørn.

Anton se răsuci. Unul dintre cei care duceau targa alunecase în șanț, lângă potecă. Fasciculul lanternei lui mătură targa de pe care alunecase pătura. Luminând… ce anume? Anton făcu ochii mari. Oare ăla era un cap? Chestia care se găsea la capătul a ceea ce indubitabil era un corp omenesc să fi fost cu adevărat un cap? În anii petrecuți de Anton la Investigații Criminale, înainte de Marea Greșeală, văzuse multe cadavre, dar niciodată ceva asemănător. Substanța în formă de clepsidră îi amintea lui Anton de micul-dejun familial de duminică, de ouăle fierte moi ale Laurei, coaja spartă și gălbenușul dând pe dinafara albușului puțin întărit. Oare chestia aia chiar era… *un cap*?

Anton urmări farurile din spate ale ambulanței dispărând. Își dădu seama că tot ce trăia era o reluare, mai văzuse așa ceva și înainte. Siluetele albe, termosul, picioarele ieșind de sub pătură, tocmai le văzuse pe toate la Rikshospital. Ca și cum cele de acolo fuseseră un avertisment. Capul…

— Mersi, Katrine, zise Beate.
— Despre ce e vorba? întrebă Bjørn.
— Am lucrat cu Erland chiar în locul ăsta, răspunse Beate.
— Aici?
— Chiar aici. El conducea ancheta. Trebuie să fi trecut zece ani de atunci. Sandra Tveten. Violată și ucisă. Doar o copilă.

Anton înghiți în sec. Copilă. Reluări.

— Îmi amintesc de cazul ăla, zise Bjørn. Destinul e o chestie amuzantă, să mori în propriul loc al crimei. Gândește-te. Cazul Sandra Tveten nu a fost tot toamna?

Beate încuviință încet.

Anton clipea și nu se mai putea opri. *Văzuse* și el un astfel de cadavru.

— Doar nu vrei să spui că…? La dracu'! înjură Bjørn printre dinți.

Beate Lønn luă capacul de termos cu cafea din mâna lui. Înghiți o gură. Dădu capacul înapoi. Încuviință scurt.

— Oh, fir-ar să fie, zise Bjørn.

3

— *Déjà-vu*, rosti Ståle Aune, privind ninsoarea abundentă peste Sporveisgata, unde negura dimineții de decembrie începea să facă loc zilei scurte. *Déjà-vu* este senzația că am văzut ceva și înainte. Nu știm ce este.

Se întoarse către bărbatul așezat în cealaltă parte a biroului.

Prin acel „nu știm“ se referea la psihologi în general, nu doar la terapeuți.

— Unii psihologi cred că atunci când suntem obosiți, informațiile trimise către zona conștientă a creierului sunt întârziate, astfel că atunci când apar la suprafață au stat deja în subconștient de ceva vreme. Și de aceea trăim o senzație de recunoaștere. Oboseala explică de ce un *déjà-vu* se petrece de obicei la finalul unei săptămâni de lucru. Dar asta înseamnă că mai sunt multe de cercetat. Vinerea este ziua *déjà-vu*.

Poate că Ståle Aune sperase să provoace un zâmbet. Nu pentru că ar fi însemnat ceva în cadrul eforturilor sale profesionale de a-i face pe oameni să se repare singuri, ci pentru că încăperea avea nevoie de așa ceva.

— Eu nu mă refer la *déjà-vu* în acest sens, zise pacientul.

Clientul. Persoana care peste aproximativ 20 de minute avea să plătească la recepție și să ajute astfel la acoperirea cheltuielilor celor cinci cabinete individuale de terapie din clădirea impersonală de patru etaje din Sporveisgata, aflată în cartierul de vest al orașului Oslo. Ståle Aune aruncă o privire spre ceasul din spatele bărbatului: 18 minute.

— Seamănă mai degrabă cu un vis pe care îl trăiesc la nesfârșit.

— *Seamănă* cu un vis?

Privirea lui Ståle Aune cercetă ziarul deschis într-un sertar al biroului, ca să nu poată fi văzut de pacient. Cei mai mulți terapeuți stăteau acum pe un scaun în fața pacientului, iar când biroul masiv fusese adus în biroul lui Ståle, colegii zâmbitori îl

confruntaseră cu teoria modernă care spunea că era bine să existe cât mai puține bariere între terapeut și pacient. Ståle replicase scurt:

— Poate e mai bine pentru pacient.

— E un vis pe care îl visez.

— E o chestie obișnuită, zise Aune, ducându-și mâna la gură, ca să mascheze un căscat.

Se gândi cu dor la draga lui canapea veche, scoasă acum în zona de recepție unde, cu discurile de greutate alături și o bară de halteră deasupra, funcționa ca o glumă pentru psihoterapeuți. Pacienții pe canapea făcuseră și mai ușoară lecturarea fără rezerve a ziarului în timpul ședințelor.

— Dar e un vis pe care nu mi-l doresc.

Zâmbet subțire, controlat. Păr rar, bine întreținut.

Apare exorcistul de vise, își zise Aune, încercând să răspundă cu un zâmbet la fel de subțire.

Pacientul era îmbrăcat într-un costum cu dungi, o cravată în tonuri de roșu și gri, pantofi negri lustruiți. Aune purta un sacou de tweed, un papion vișiniu sub bărbia dublă și pantofi maro care nu văzuseră de ceva vreme o perie.

— Poate că îmi puteți spune despre ce era visul?

— Tocmai am făcut asta.

— Corect. Dar poate îmi oferiți și alte detalii?

— Începe, cum am mai spus, din momentul în care se încheie *Dark Side of the Moon*[1]. *Eclipse* se stinge treptat, cu David Gilmour cântând despre cum totul e în armonie…

— Și asta visați dumneavoastră?

— Nu! Da. Adică vreau să spun că înregistrarea se termină ca în realitate. Pe un ton optimist. După trei sferturi de oră de muzică despre moarte și nebunie. Ca să crezi că totul se va sfârși bine. Totul reintră în armonie. Numai că, pe măsură ce albumul se încheie, se aude o voce în fundal mormăind că totul e întunecat. Înțelegeți?

— Nu, răspunse Aune.

Conform manualului de terapie, ar fi trebuit să întrebe: *E important pentru dumneavoastră ca eu să înțeleg?* sau ceva de genul

ăsta. Însă nu se mai deranja cu astfel de proceduri.

— Răul nu există deoarece totul e malefic. Spațiul cosmic e întunecat. Noi suntem născuți malefici. Răul este începutul, evident. După aceea, uneori, apare o fărâmă de lumină. Dar e doar temporară, deoarece noi trebuie să ne întoarcem în întuneric. Și exact asta se petrece în vis.

— Continuați, zise Aune, răsucindu-se pe scaunul cu rotile și privind pe fereastră, cu un aer gânditor.

Adoptase acel aer ca să mascheze faptul că nu dorea decât să se uite la altceva decât la expresia de pe chipul omului din fața lui, o combinație de autocompătimire și satisfacție de sine. În mod cert, individul se considera unic, un caz greu pentru un psiholog. Omul mai făcuse terapie și înainte, evident. Aune urmări un parcagiu care mergea crăcănat ca un șerif și se întrebă pentru ce alte profesii ar fi fost făcut. Și ajunse rapid la o concluzie. Pentru niciuna. Pe lângă asta, iubea psihologia, îi plăcea să navigheze în teritoriul dintre ceea ce se știa și ceea ce nu se știa, să combine bagajul lui considerabil de cunoștințe factuale cu intuiția și curiozitatea. Cel puțin asta își spunea în fiecare dimineață. Atunci de ce stătea acolo dorindu-și ca individul din fața lui să tacă și să dispară? Să fi fost de vină persoana sau meseria lui de terapeut? Schimbarea fusese declanșată de Ingrid și ultimatumul explicit legat de faptul că el trebuia să muncească mai puțin și să fie mai prezent pentru ea și fiica lor, Aurora. Așa că renunțase la cercetarea cronofagă, la munca de consultant pentru Serviciul de Investigații Criminale și la cursurile de la PHS, colegiul de pregătire a polițiștilor. Devenise terapeut cu normă întreagă și program fix. Prioritățile păruseră o decizie greu de luat. Dintre lucrurile la care renunțase, oare ce îi lipsea cu adevărat? Îi lipsea munca de profiler al sufletelor cu adevărat bolnave care ucideau atât de brutal și oribil încât abia mai putea dormi? Ca să fie trezit intempestiv de inspectorul Harry Hole, care voia răspunsuri rapide la întrebări imposibile? Îi lipsea Hole, care îl transformase în imaginea sa în oglindă de vânător înfometat, epuizat și maniac? Răstindu-se la oricine i-ar fi perturbat munca legată de

singurul lucru pe care îl credea important și înstrăinându-și astfel colegii, familia și prietenii?

La naiba, nu-i lipseau toate astea. Însă îi lipsea *importanța* acelei munci.

Îi lipsea sentimentul că salva vieți. Nu viețile unor sinucigași care gândeau rațional și care, din când în când, îl determinau să se întrebe de ce să nu le fie îngăduit acestor ființe să moară, dacă viața este o experiență atât de dureroasă pe care n-o putem schimba? Îi lipsea senzația că e activ, că poate interveni, că e cel care poate salva partea inocentă de partea vinovată a sufletului, cel care putea face ceea ce nimeni altcineva nu putea, deoarece el — Ståle Aune — era cel mai bun. Atât de simplu. Da, îi lipsea Harry Hole. Îi lipseau clipele când îl auzea pe alcoolicul înalt și morocănos la telefon, cerându-i — sau, mai exact, ordonându-i — să-și îndeplinească datoria socială, cerându-i să sacrifice viața de familie și orele de somn pentru a prinde un rebut al societății. Numai că Harry Hole nu mai era la Serviciul de Investigații Criminale și nimeni altcineva de acolo nu-l mai suna. Privirea lui parcurse din nou paginile ziarului. Avusese loc o conferință de presă. Trecuseră aproape trei luni de la uciderea ofițerului de poliție în Maridalen, iar anchetatorii încă nu aveau vreun fir sau vreun suspect. Acesta era genul de problemă pentru care era sunat în vremuri demult apuse. Crima avusese loc în același loc și la aceeași dată cu o crimă veche, rămasă nerezolvată. Victima era un polițist care lucrase la cazul inițial.

Însă asta fusese demult. Acum problema lui era insomnia unui afacerist epuizat, care îi era nesuferit. În scurtă vreme, Aune avea să înceapă întrebările de eliminare a tulburărilor de stres posttraumatic. Individul nu era afectat de coșmaruri, era doar preocupat să revină la productivitatea spectaculoasă dinainte. Aune avea să-i dea o copie a articolului *Terapia repetării în imaginație*, al lui Krakow și… nu-și mai amintea celelalte nume de autori. Avea să-i ceară să-și noteze coșmarurile și să vină cu însemnările la următoarea ședință. După aceea, aveau să creeze împreună o alternativă, un final fericit al coșmarului, pe care

aveau să-l repete în minte, ca visul să fie mai lesne de gestionat sau să dispară.

Aune auzi vocea monotonă, adormitoare, a pacientului și se gândi că ancheta crimei din Maridalen fusese compromisă din prima zi. Chiar și când ieșiseră la iveală similitudinile frapante cu cazul Sandra Tveten — data, locul — și legătura dintre victime, Kripos și Serviciul de Investigații Criminale nu progresaseră. Iar acum le cereau oamenilor să vină cu informații noi, oricât de irelevante ar fi. Ăsta fusese subiectul conferinței de presă din ziua anterioară. Aune bănuia că era un joc al poliției pentru public, să arate că face totuși ceva, nu e paralizată. Chiar dacă, în realitate, era fix așa: conducerea neajutorată sub atacul public, recurgând disperată la cetățeni cu mesajul „haide să vedem dacă vă descurcați voi mai bine“.

Se uită la poza de la conferința de presă. O recunoscu pe Beate Lønn; Gunnar Hagen, șeful Serviciului de Investigații Criminale, semăna tot mai mult cu un călugăr din pricina cheliei strălucitoare înconjurate de păr în forma unei coroane de lauri. Fusese acolo chiar și Mikael Bellman, noul șef al poliției; în definitiv, era vorba de uciderea unuia de-ai lor. Crispat. Mai slab decât și-l amintea Aune. Buclele telegenice care amenințau la un moment dat să devină prea lungi fuseseră în mod evident tăiate cândva, între momentul când era șef Kripos și Orgkrim și cel în care ajunsese șef peste toți polițiștii. Aune se gândi la aspectul aproape feminin al lui Bellman, accentuat de genele lungi și de pielea bronzată, cu bine cunoscutele pete albe. Niciuna dintre aceste pete nu se vedea în poză. Cazul nerezolvat de omor al unui ofițer de poliție însemna, evident, cel mai prost start posibil pentru un șef al poliției care se baza pe reușite în ascensiunea sa meteorică. Bellman aplanase războaiele drogurilor din Oslo, însă avea să fie uitat rapid. Era adevărat că polițistul pensionat Erlen Vannesla nu fusese ucis la datorie în sens formal, dar cei mai mulți știau că moartea sa era cumva legată de cazul Sandra Tveten. Așa că Bellman mobilizase toți ofițerii disponibili și toate ajutoarele externe posibile. Cu excepția lui, Ståle Aune. El fusese tăiat de pe listele lor. Firesc, chiar el le ceruse s-o facă.

Iar acum iarna venise devreme și se instalase senzația că zăpada avea să se aștearnă peste pistele cazului. Piste moarte. Piste inexistente. Asta declarase voalat Beate Lønn la conferința de presă, nu aveau probe în ancheta criminalistică. Era clar că verificaseră probele din dosarul Sandra Tveten. Suspecți, rude, prieteni, ba chiar colegi ai lui Vennesla care lucraseră la caz. Fără succes.

În încăpere se lăsase liniștea și Ståle Aune își dădu seama din expresia pacientului că tocmai pusese o întrebare și aștepta răspunsul psihologului.

— Hmm, rosti Aune, odihnindu-și bărbia în pumn și uitându-se în ochii celuilalt. Ce crezi *tu* despre asta?

Citi uimirea în ochii omului și pentru o clipă se temu că acesta îi ceruse un pahar cu apă sau ceva asemănător.

— Ce cred despre faptul că ea zâmbea? Sau despre fasciculul de lumină?

— Despre amândouă.

— Uneori cred că zâmbește pentru că mă place. Apoi pentru că vrea să fac ceva. Iar când nu mai zâmbește, lumina din ochii ei dispare și atunci e prea târziu ca să aflu, căci nu mai vrea să-mi vorbească. Sau poate e amplificatorul. Ori altceva.

— Ăăă… amplificatorul?

— Da.

Pauză.

— Cel despre care ți-am povestit. Tata îl oprea când venea în camera mea și spunea că ascultasem discul ăla de atâtea ori încât îl adusesem în pragul nebuniei. După asta am spus că puteam vedea luminița roșie de lângă butonul de oprire estompându-se și dispărând. Ca un ochi. Sau ca un apus de soare. Iar după aia mă gândeam că o pierdeam. De-aia nu spune nimic la finalul visului. Ea este amplificatorul care se stinge când îl oprește tata. Și nu mai pot vorbi cu ea.

— Puneai discuri și te gândeai la ea?

— Da. Tot timpul. Până pe la 16 ani. Și nu e vorba de discuri. Unul anume.

— *Dark Side of the Moon*?

— Da.
— Iar ea nu te dorea?
— Nu știu. Probabil că nu. Nu atunci.
— Hmm. Ședința s-a încheiat. Îți dau ceva de citit pentru data viitoare. După care vreau să construim un alt final pentru povestea din vis. Ea trebuie să vorbească. Trebuie să spună ceva. Ceva ce ți-ai fi dorit să-ți spună. Poate că te place. Poți să te gândești la asta pentru următoarea întâlnire?
— Bine.

Pacientul se ridică, își luă paltonul din cuier și porni spre ușă. Aune rămase la biroul său, privind calendarul care sclipea pe ecranul computerului. Arăta deja deprimant de plin. I se întâmpla din nou: uitase complet numele pacientului. Îl găsi în calendar. Paul Stavnes.
— Săptămâna viitoare la aceeași oră. Bine, Paul?
— Da.

Ståle se uită la ecranul computerului. Când își ridică privirea, Stavnes deja plecase.

Se ridică, luă ziarul și se duse la fereastră. Unde naiba era încălzirea aia globală promisă? Privi ziarul, însă brusc nu mai avu chef de el, îl aruncă pe jos, îi ajungeau săptămânile și lunile petrecute așa. Omorât în bătaie. Forță teribilă. Lovituri fatale la cap. Erlend Vennesla lăsase în urmă o soție, copii și nepoți. Prieteni și colegi șocați. „O persoană caldă, amabilă. Era imposibil să nu-ți placă de el. O fire optimistă, cinstit și tolerant, fără niciun dușman.“ Ståle Aune inspiră profund.

Se uită la telefon. Aveau numărul lui. Dar telefonul era mut. Ca fata aceea din vis.

[1] Album din anii 1970 al faimoasei trupe de rock psihedelic Pink Floyd.

4

Gunnar Hagen, șeful Serviciului de Investigații Criminale, își plimbă mâna peste frunte și apoi mai sus, până în creștet. Transpirația adunată de palma lui se strânse în părul des de la ceafă. În fața sa era echipa de anchetatori. În cazul unei crime obișnuite, erau 12 ofițeri. Însă uciderea unui coleg nu era o crimă tipică, așa că sediul K2 era plin, cu toate scaunele ocupate, ceea ce însemna aproape 50 de oameni. Cu tot cu absenții pe motiv de boală, echipa avea 53 de membri. În scurtă vreme, mulți dintre cei prezenți aveau să se înscrie pe lista de bolnavi, sub presiunea mass-media. Cel mai bun lucru care se putea spune despre caz era acela că reunise cele două departamente mari de anchetare a crimelor din Norvegia, Serviciul de Investigații Criminale și Kripos. Toate rivalitățile fuseseră lăsate deoparte și în sfârșit cele două grupuri colaborau cu unicul scop de a găsi persoana care le ucisese colegul. În primele săptămâni lucraseră cu intensitate și pasiune, ceea ce îl convinsese pe Hagen că acel caz avea să fie rezolvat în curând, în ciuda lipsei de probe, martori, motive, suspecți și indicii plauzibile. Totul pentru că dorința echipei era formidabilă, rețeaua era solidă, iar resursele, nelimitate. Și totuși…

Chipurile cenușii și obosite se uitau la el cu o apatie care devenise tot mai vizibilă în ultimele săptămâni. Iar conferința de presă din ziua precedentă — care semănase cu o capitulare jenantă, cu el implorând ajutorul tuturor — nu le redase motivația. Acum, din sală mai lipseau doi oameni, despre care se știa că nu erau tocmai bolnavi la pat. Pe lângă dosarul Vennesla mai era și asasinatul lui Gusto Hanssen, care se transformase din caz rezolvat în nerezolvat după eliberarea lui Oleg Fauke și după ce Chris Adidas Reddy își retrăsese mărturia. Da, exista o latură pozitivă a cazului Vennesla: uciderea polițistului umbrea atât de mult asasinarea tânărului și frumosului traficant de droguri

Gusto Hanssen, încât presa nu mai pomenise nimic despre redeschiderea anchetei.

Hagen aruncă o privire la hârtia de pe pupitru. Două rânduri. Asta era tot. Două rânduri pentru o ședință de dimineață.

Gunnar Hagen își drese glasul.

— Bună dimineața, oameni buni. Așa cum ați aflat mulți dintre voi, după conferința de presă de ieri am primit un număr de apeluri telefonice. În total 89, dintre care câteva sunt cercetate chiar acum.

Nu era nevoie să spună ce știa toată lumea, că după trei luni de la crimă ajunseseră de unde-au plecat; 95% din apeluri însemnau pierdere de timp: lunaticii obișnuiți care sunau mereu, bețivi, indivizi care voiau să-l înfunde pe bărbatul cu care le fugise nevasta, un vecin care încerca să se eschiveze de îndatoririle legate de curățenie, glumeți sau oameni disperați după un pic de atenție, după cineva cu care să vorbească. Prin *câteva*, voia să spună patru apeluri. Patru ponturi. Iar când afirma că acestea erau cercetate mințea, căci etapa aceasta se încheiase. Duseseră exact acolo unde se aflau și acum: nicăieri.

— Astăzi avem un oaspete de seamă, zise Hagen și imediat își dădu seama că vorbele lui puteau fi luate drept sarcasm. Șeful poliției ar dori să ni se alăture și să rostească câteva cuvinte. Mikael…

Hagen închise dosarul din fața lui, îl ridică și îl așeză pe masă ca și cum ar fi conținut o grămadă de documente importante și nu o singură foaie de hârtie. Spera că mai atenuase din acel „de seamă“ folosind numele de botez al lui Bellman și dând din cap în direcția bărbatului care aștepta lângă ușa din fundul încăperii.

Tânărul șef al poliției se sprijinea de perete cu brațele încrucișate la piept, așteptând clipa când toată lumea avea să se întoarcă pentru a se uita la el. Cu o mișcare fluidă și energică se desprinse de perete și porni către pupitru. Zâmbea ca și cum s-ar fi gândit la ceva amuzant, iar când se răsuci spre pupitru cu o mișcare lejeră din călcâie, sprijinindu-se cu antebrațele pe el, aplecându-se înainte și cuprinzând auditoriul cu privirea ca pentru a transmite că nu venise cu un discurs pregătit, lui Hagen

îi trecu prin minte că Bellman mai bine ar livra ce promitea intrarea sa.

— Unii dintre voi poate știți că sunt alpinist, iar când mă scol dimineața în zile precum cea de azi, mă uit pe fereastră și constat că vizibilitatea e zero și prognoza spune să ne așteptăm la și mai multă zăpadă și rafale de vânt, în mintea mea apare un vârf de munte pe care intenționam odinioară să-l cuceresc, începu Mikael.

Bellman făcu o pauză și Hagen își dădu seama că neașteptata introducere funcționa: le captase atenția colegilor. Deocamdată. Însă Hagen știa că toleranța oamenilor epuizați la povești de adormit copii era mai scăzută ca oricând și că aceștia n-aveau de gând să mascheze acest lucru. Bellman era prea tânăr, prea proaspăt în funcție și ajunsese prea repede în acel post ca să-și permită să le testeze răbdarea.

— Ca o coincidență, acel pisc se numește la fel ca această încăpere. Același nume pe care unii dintre voi l-ați dat cazului Vennesla. K2. Este un nume bun. Al doilea vârf din lume ca înălțime. Muntele Sălbatic. Cel mai greu de cucerit din lume. Un alpinist din patru moare. Plănuiam să abordăm urcușul dinspre sud, pe traseul cunoscut sub numele de Linia Magică. A mai fost parcurs doar de două ori până acum și este considerat de mulți o sinucidere ritualică. O ușoară schimbare de vreme și de vânt și te trezești învăluit în zăpadă și prins în mijlocul unor temperaturi pe care nimeni nu le poate suporta, cel puțin nu cu mai puțin oxigen pe metru cub decât în mediul subacvatic. Și, cum aici e Himalaya, toată lumea știe că *va fi* o schimbare a vremii și a vântului.

Pauză.

— Așa că de ce să mă cațăr pe acest vârf dintre toate vârfurile din lume?

Altă pauză. Mai lungă, ca și cum ar fi așteptat să răspundă cineva. În continuare cu zâmbetul pe buze. Pauza se lungi.

Prea mult, își zise Hagen. Polițiștilor nu le plac efectele teatrale.

— Pentru că…, Bellman bătu cu arătătorul în pupitru…, *pentru că* e cel mai dificil vârf din lume. Fizic și mental. Nu ai parte de

nicio clipă de plăcere în timpul ascensiunii, doar de anxietate, sudoare, teamă, acrofobie, lipsă de oxigen, diverse grade de panică și o și mai periculoasă apatie. Iar când ajungi sus, nu savurezi momentul de triumf, doar cauți să produci probe că ai fost acolo, o poză sau două, căci nu-ți permiți să te amăgești că greul a trecut, nu-ți permiți să aluneci într-o moțăială agreabilă, continui să fii concentrat, să faci ce trebuie, sistematic, ca un robot, în timp ce monitorizezi situația. Să o monitorizezi permanent. Cum e vremea? Ce semnale îți trimite corpul? Unde ne aflăm? De când suntem aici? Cum se descurcă ceilalți din echipă?

Se dădu în spate cu un pas de la pupitru.

— K2 înseamnă cățărare în toate sensurile. Chiar și atunci când cobori. *De aceea* am vrut să încercăm.

Încăperea era tăcută. O liniște deplină. Niciun căscat demonstrativ, nimeni care să-și frece picioarele pe sub scaun.

Doamne, i-a prins, își zise Hagen.

— Două cuvinte, continuă Bellman. Curaj și solidaritate. M-am gândit să includ și ambiție, dar acest cuvânt nu este suficient de important și de mare prin comparație cu celelalte două. Așa că v-ați putea întreba ce sens au curajul și solidaritatea, dacă nu există un scop și nici ambiție. Lupta de dragul luptei? Onoare fără răsplată? Da, spun eu, luptă de dragul luptei. Onoare fără răsplată. Peste ani, când încă se va vorbi de cazul Vennesla, asta se va întâmpla deoarece a însemnat o cățărare continuă. Pentru că părea imposibil de rezolvat. Muntele era prea înalt, vremea prea schimbătoare, aerul prea rarefiat. Totul era împotrivă. Relatarea ascensiunii va transforma cazul în mit, într-una dintre poveștile spuse la foc de tabără. Așa cum cei mai mulți alpiniști din lume nici măcar n-au ajuns la poalele K2, poți munci întreaga viață fără să ai parte de un astfel de caz. Dacă ar fi fost rezolvat în primele săptămâni, lumea l-ar fi uitat repede. Căci ce au în comun toate cazurile legendare de crimă din istorie?

Bellman așteptă. Dădu din cap ca și cum cei din încăpere îi oferiseră un răspuns.

— Au avut nevoie de *timp*. Au fost o *ascensiune continuă*.

O voce de lângă Hagen șopti:

— Churchill, mori de ciudă!

Hagen se răsuci și o văzu pe Beate Lønn, cu un zâmbet malițios pe chip.

Încuviință și se uită la ofițerii din jur. Un truc vechi, dar care încă funcționa. Unde cu doar câteva minute înainte văzuse un morman de cenușă rece, acum erau tăciuni aprinși de vorbele lui Bellman. Numai că Hagen știa că acești tăciuni n-aveau să rămână aprinși multă vreme dacă nu apăreau rezultate.

Trei minute mai târziu, Bellman încheie discursul și părăsi podiumul cu un zâmbet larg, în aplauzele oamenilor. Hagen aplaudă și el din datorie, nemulțumit că trebuia să se întoarcă la pupitru și să oprească spectacolul cu vestea că unitatea va fi redusă la 35 de oameni. Ordinele lui Bellman, dar conveniseră că era mai bine să nu fie comunicate de șeful poliției. Hagen păși în față, își lăsă jos dosarul, tuși și se prefăcu că răsfoiește paginile. Ridică privirea, tuși din nou și rosti, schițând un zâmbet:

— Doamnelor și domnilor, Elvis a părăsit clădirea.

Tăcere, niciun râset.

— Mai avem câteva chestiuni de abordat. Unii dintre voi o să primească alte sarcini.

Din nou morman de cenușă rece. Focul se stinsese.

* * *

Când ieși din lift în holul sediului central al poliției, Mikael Bellman zări o siluetă dispărând în liftul învecinat. Să fi fost Truls? Greu de crezut, era tot suspendat după afacerea Asaiev. Bellman ieși din clădire și își croi drum prin zăpadă către mașina care îl aștepta. Când preluase postul de șef al poliției, i se spusese că teoretic va avea la dispoziție un șofer, însă cei trei șefi care îl precedaseră se abținuseră să folosească privilegiul de teamă să nu transmită un semnal greșit, deoarece ei ordonau reducerile în alte zone. Bellman inversase obiceiul, declarase răspicat că nu avea să permită unei ipocrizii social-democrate să-i amenințe productivitatea și că era mai important să transmită celor din

poziții inferioare că munca asiduă și promovarea în ierarhie aduceau anumite avantaje. Ulterior, șefa de la relații publice îl luase deoparte și îi sugerase că, dacă avea să fie întrebat de ziariști, să-și limiteze răspunsul la productivitate și să o lase mai moale cu beneficiile.

— La primărie, ceru Bellman după ce se așeză pe bancheta din spate.

Mașina se îndepărtă de trotuar, ocoli biserica Grønland și se îndreptă spre hotelul Plaza și clădirea Poștei, care, în ciuda construcțiilor din jurul noului edificiu al Operei, continua să domine orizontul modest al orașului Oslo. Numai că în acea zi nu exista niciun orizont, doar ninsoare, iar lui Bellman îi trecură prin minte trei idei complet nelegate una de alta. A naibii lună decembrie. Al naibii caz Vennesla. Și al naibii Truls Berntsen.

Mikael nu-l mai văzuse și nici nu mai vorbise cu Truls din octombrie, când fusese obligat să-și suspende subordonatul și prietenul din copilărie. Deși credea că îl zărise cu o săptămână înainte în fața hotelului Grand, într-o mașină parcată. Suspendarea fusese provocată de depunerile mari de numerar din contul lui Truls. Cum el nu putuse — sau nu dorise — să explice proveniența banilor, Mikael, în calitate de șef, nu avusese de ales. Evident că Mikael știa de unde proveneau banii: sarcina de arzător — distrugerea probelor — pe care Truls o executase pentru cartelul lui Rudolf Asaiev. Bani pe care idiotul și-i pusese direct în contul personal. Singura consolare era aceea că nici banii, nici Truls nu aveau cum să se întoarcă împotriva lui Mikael. În lume existau doar două persoane care puteau dezvălui colaborarea lui Mikael cu Asaiev. Una era consiliera pentru afaceri sociale a Primăriei și îi era complice, cealaltă zăcea în comă într-o aripă izolată a Rikshospital.

Trecură prin Kvadraturen. Bellman se uită fascinat la contrastul dintre pielea neagră a prostituatelor și albul zăpezii din părul și de pe umerii lor. Observă, de asemenea, că noi grupuri de traficanți de droguri ocupaseră locul lăsat liber de Asaiev.

Truls Berntsen. Se ținuse după Mikael în copilăria petrecută în Manglerud cum se țin peștii gunoieri de rechini. Mikael cu

creierul, calitățile de lider, elocvența, aspectul. Truls Beavis Berntsen cu neînfricarea, pumnii și loialitatea lui aproape copilărească. Pe de o parte Mikael, care își făcea prieteni pe oriunde umbla. Pe de alta Truls, care era atât de greu de suportat, încât toată lumea îl evita fățiș. Cu toate astea, tocmai acest contrast îi făcuse să rămână împreună. Bellman și Berntsen. Numele lor veneau unul după altul la catalog în școală și ulterior în cadrul Academiei de Poliție, Bellman primul, Berntsen al doilea. Mikael se combinase cu Ulla, însă Truls continua să fie acolo, la doi pași în urmă. Pe măsură ce anii trecuseră, Truls rămăsese tot mai în urmă; nu obținuse nimic din bucuriile firești trăite de Mikael în viața privată și în carieră. De regulă, Truls era o persoană ușor de condus și de citit — când Mikael îi cerea să sară, el sărea. Însă când privirea i se întuneca, devenea o persoană pe care Mikael n-o cunoștea. Ca atunci când îl arestaseră pe acel tânăr pe care Truls îl orbise cu bastonul. Sau ca în cazul tipului de la Kripos care se dăduse la Mikael. Colegii fuseseră martori, Mikael fusese obligat să arate că nu tolera astfel de atitudini. Îl ademenise pe tip în centrala de la subsolul Kripos, iar acolo Truls îl atacase cu bastonul. La început metodic, apoi din ce în ce mai sălbatic, pe măsură ce întunericul din privirea lui părea să crească, până ajunsese să arate posedat, cu ochii mari și orbiți de furie, iar Mikael fusese obligat să-l potolească înainte de a-l ucide pe nenorocit. Da, Truls era loial, însă putea deveni un pericol, iar asta îl îngrijora pe Mikael Bellman.

Când Mikael îi spusese că se luase decizia în consiliul disciplinar ca Truls să fie suspendat până se lămureau în privința proveniență banilor din contul lui, acesta se mulțumise să ridice din umeri, ca și cum chestiunea n-avea nicio importanță, și plecase. Ca și cum Truls Beavis Berntsen ar fi avut unde să se ducă, ar fi avut o viață dincolo de muncă. Iar Mikael îi zărise întunecimea din ochi. Parcă aprinsese fitilul și-l urmărise arzând în bezna unei galerii de mină, după care nu se întâmplase nimic. Nu știa dacă fitilul fusese prea lung sau se stinsese, așa că acum stătea ca pe ghimpi, ceva îi spunea că, cu cât dura mai mult, cu atât explozia va fi mai devastatoare.

Mașina se opri în spatele primăriei, Mikael se dădu jos și urcă treptele de la intrare. Unii susțineau că aceea era intrarea principală, așa cum o proiectaseră arhitecții Arneberg și Poulsson în anii 1920, și că proiectul fusese executat pe dos din greșeală. Când se descoperise eroarea, la finele anilor 1940, clădirea devenise atât de cunoscută, încât chestiunea fusese băgată sub preș și lucrurile merseseră înainte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, în speranța că oamenii care navigau de-a lungul fiordului Oslo către capitala Norvegiei n-aveau să-și dea seama că priveliștea care îi întâmpina era cea a intrării de serviciu. Tălpile pantofilor italienești ai lui Mikael Bellman alunecau ușor pe pardoseala de piatră către recepție, unde angajata primăriei îi aruncă un zâmbet larg.

— Bună dimineața, domnule. Sunteți așteptat. Etajul nouă, în capătul coridorului, pe stânga.

Pe drum către etajul nouă, Bellman se privi cu atenție în oglinda liftului. Și se gândi că exact asta se întâmpla cu el: urca pe scara socială. În ciuda ultimului caz de crimă. Își aranjă cravata de mătase pe care i-o cumpărase Ulla din Barcelona. Nod Windsor dublu. Îl învățase pe Truls din școală cum să facă nod la cravată. Însă doar pe cel simplu. Ușa de la capătul coridorului era întredeschisă. Mikael o împinse de perete.

Încăperea era pustie. Biroul era curat, rafturile goale, iar tapetul avea pete decolorate unde atârnaseră tablouri. Ea ședea pe pervazul unei ferestre. Chipul ei avea acel aspect convențional plăcut pe care femeile îl definesc ca drăguț, însă era lipsit de dulceață sau farmec, chiar dacă părul blondei era aranjat în bucle comice. Era înaltă și atletică, cu umeri largi și șolduri late, strânse într-o fustă de piele pentru acea ocazie. Femeia își ținea picioarele încrucișate. Masculinitatea chipului ei — subliniată de nasul acvilin și ochii oțeliți, ca de lup — combinată cu o privire încrezătoare, provocatoare și jucăușă îl determinaseră pe Bellman să facă vreo două presupuneri când o văzuse prima dată: Isabelle Skøyen iubea să ia inițiativa și îi plăcea să riște.

— Încuie, zise ea.

Mikael nu se înșelase.

Închise ușa în urma lui și răsuci cheia în broască. Apoi se duse la una dintre celelalte ferestre. Clădirea primăriei se înălța mult peste peisajul urban modest cu imobile de patru și cinci etaje din Oslo. Dominând Rådhusplassen, piața primăriei, se vedea fortăreața Akershus veche de 700 de ani, cu tunurile ei vechi, afectate de războaie, îndreptate spre fiordul ale cărui ape păreau dantelate sub palele înghețate de vânt. Ninsoarea se oprise, iar sub cerul cenușiu și încărcat, orașul era scăldat într-o lumină alb-albăstruie.

Culoarea unui cadavru, își spuse Bellman. Vocea lui Isabelle răsună între pereții goi.

— Ei bine, dragul meu, ce zici de priveliște?

— Impresionantă. Dacă țin bine minte, consilierul dinaintea ta avea un birou mai mic, la un etaj inferior.

— Nu la priveliștea aia mă refer, ci la asta.

Bellman se întoarse spre Isabelle. Cel mai nou consilier pe afaceri sociale al orașului Oslo își desfăcuse larg picioarele. Chiloții se odihneau pe pervazul ferestrei de lângă ea. Isabelle spusese în mod repetat că nu înțelegea atracția exercitată de o păsărică rasă, iar Mikael fu nevoit să-i dea dreptate, căci se pierduse în tufișul mare și des al pântecului ei, bălmăjind iar despre priveliște. Cu adevărat impresionantă.

Tocurile ei izbiră parchetul și Isabelle porni spre el. Îi luă un fir invizibil de praf de pe gulerul hainei. Chiar și fără tocuri ar fi fost cu un centimetru mai înaltă decât el, însă cu ele îl domina clar. Bellman nu se simțea intimidat. Din contră, dimensiunile ei fizice și personalitatea dominatoare erau o provocare interesantă. Îi cereau mai multă masculinitate decât silueta subțire a Ullei și supușenia ei.

— Cred că e corect ca tu să-mi inaugurezi biroul. Fără… cooperarea ta n-aș fi obținut această slujbă.

— Tu ai zis-o, rosti Bellman.

Simți mirosul parfumului ei. Era o aromă cunoscută. Era parfumul… Ullei. Parfumul Tom Ford — cum se numea? Black Orchid. Pe care i-l cumpărase de la Paris sau Londra, era imposibil

să găsești așa ceva în Norvegia. O coincidență ar fi fost cu totul improbabilă.

Văzu amuzamentul din privirea ei, în vreme ce ea remarcă uimirea din ochii lui. Isabelle își împleti degetele pe după gâtul lui și se lăsă pe spate, râzând.

— Scuze, nu m-am putut abține.

Ce naiba? După petrecerea de inaugurare a casei, Ulla se plânsese că îi dispăruse parfumul, probabil vreuna dintre celebritățile invitate îl furase. Mikael fusese convins că era vorba de unul dintre cei din Manglerud, mai exact de Truls Berntsen. Știa că Truls era îndrăgostit până peste cap de Ulla încă din adolescență. Evident, nu vorbise nici cu Truls și nici cu Ulla despre asta, după cum nu vorbise nici despre parfum. La urma urmei, era mai bine ca Truls să ia parfumul Ullei decât lenjeria ei intimă.

— Ți-ai pus vreodată întrebarea dacă nu cumva asta e problema ta? Că nu te poți opri? zise Mikael.

Ea râse încet. Închise ochii. Degetele ei lungi se desfăcură la ceafa lui, coborâră pe spate și se strecurară pe sub curea. Îl privi cu o ușoară dezamăgire.

— Ce s-a întâmplat, armăsarul meu?

— Doctorii spun că el n-o să moară. Recent a dat semne că iese din comă.

— În ce fel? Se mișcă?

— Nu, dar se văd schimbări în electroencefalogramă, au început să-i facă investigații neurofiziologice.

— Și ce-i cu asta? Te temi de el?

Buzele ei erau aproape de ale lui.

— Nu mă tem *de el*, ci de ceea ce ar putea spune. Despre noi.

— De ce ar face o asemenea prostie? E singur și n-are nimic de câștigat.

— Dă-mi voie să-ți spun altfel, iubire, replică Mikael, dându-i mâna la o parte. Doar ideea că există cineva care poate depune mărturie că noi am lucrat cu un traficant de droguri ca să promovăm în carieră…

— Ascultă, i-o reteză Isabelle. Nu am făcut altceva decât să intervenim preventiv ca să împiedicăm preluarea pieței. Este o politică bună, testată și verificată a Partidului Socialist, dragul meu. L-am lăsat pe Asaiev să dețină monopolul asupra drogurilor și i-am arestat pe toți ceilalți baroni ai narcoticelor, deoarece marfa lui provoca mai puține decese. Oricare altă politică legată de droguri ar fi fost nesatisfăcătoare.

Mikael zâmbi.

— Văd că ți-ai cizelat retorica la cursul de dezbateri.

— Vrei să schimbăm subiectul, dragule?

Ea îl apucă de cravată.

— Știi cum s-ar interpreta toate asta în instanță, nu? Eu m-am ales cu numirea ca șef al poliției și tu cu postul de consilier deoarece toată lumea a crezut că noi am curățat străzile din Oslo și am scăzut rata mortalității. În realitate, l-am lăsat pe Asaiev să distrugă probele, să-și elimine rivalii și să vândă un tip de drog de patru ori mai puternic decât heroina.

— Mmm, mă exciți tare când vorbești așa…

Isabelle îl trase mai aproape. Își înfipse limba în gura lui și Mikael auzi foșnetul ciorapilor ei când își frecă coapsa de a lui. Îl trase după ea, în timp ce se îndrepta cu pași nesiguri spre birou.

— Dacă se trezește la spital și începe să vorbească…

— Încetează. Nu te-am chemat la șuetă.

Degetele ei îi desfăceau cureaua pantalonilor.

— Avem o problemă pe care trebuie s-o rezolvăm, Isabelle.

— Știu, dar acum, ca șef al poliției, trebuie să prioritizezi lucrurile, iubire. Iar acum, Primăria îți cere să faci o prioritate din *asta*.

Mikael îi blocă mâna.

Isabelle oftă.

— Bine. Spune-mi. Ce ai plănuit?

— Trebuie să se simtă amenințat la modul serios.

— De ce să-l *amenințăm*? De ce să nu-l omorâm?

Mikael râse, dar imediat își dădu seama că ea vorbea serios.

— Deoarece…, replică Mikael cu voce fermă, susținându-i privirea.

Încerca să fie același Mikael Bellman stăpân pe sine care, cu doar o jumătate de oră înainte, stătuse în fața unei adunări de ofițeri de poliție. Încerca să vină cu un răspuns bun. Numai că ea era mai rapidă.

— …nu îndrăznești. Să vedem dacă găsim pe cineva la rubrica „Eutanasiere“ în Pagini Aurii? Tu scoți paza pe motiv de irosire a resurselor, bla, bla, după care pacientul primește o vizită neașteptată a cuiva din Pagini Aurii. Neașteptată din punctul lui de vedere. Sau nu, mai bine ți-ai trimite umbra acolo. Pe Beavis. Truls Berntsen. El ar face orice pentru bani, nu?

Mikael clătină din cap.

— În primul rând, Gunnar Hagen, șeful Serviciului de Investigații Criminale, a ordonat să fie păzit nonstop de poliție. Dacă pacientul ar fi ucis după ce eu aș trece peste ordinul lui Hagen, aș pica extrem de prost, ca să mă exprim așa. În al doilea rând, n-o să omorâm pe nimeni.

— Ascultă, dragule, niciun politician nu e mai bun decât consilierul său. De aceea, premisa de bază ca să ajungi în vârf constă în a te înconjura mereu de oameni mai deștepți ca tine. Iar eu încep să am îndoieli că tu ești mai deștept, Mikael. În primul rând, nici măcar nu ești în stare să-l prinzi pe acest ucigaș de polițiști. Iar acum habar n-ai să rezolvi o problemă simplă, cu un om în comă. Iar când văd că nici nu vrei să mă regulezi, mă întreb: *Ce-o să mă fac cu el?* Răspunde-mi la asta, te rog.

— Isabelle…

— O să iau asta drept un „nu“. Ca atare, ascultă-mă cu atenție. Uite cum o să rezolvăm problema…

Mikael trebuia să-i admire profesionalismul controlat și imprevizibilitatea riscantă, care îi făceau pe colegi să se retragă din fața ei. Unii o vedeau ca pe o bombă cu ceas, dar nu înțeleseseră că a crea haos făcea parte din jocul lui Isabelle Skøyen. Era genul care sare mai departe și mai sus decât oricine, într-un timp mai scurt. În cazul în care ar cădea, efectul ar fi dramatic. Mikael Bellman se recunoștea pe sine în Isabelle Skøyen, numai că ea reprezenta versiunea lui dusă la extrem. Era

curios că, în loc să-l atragă mai tare, toate acestea îi sporeau prudența.

— Pacientul încă n-a ieșit din comă, deocamdată nu întreprindem nimic. Cunosc un anestezist de la Enebakk. Un tip cam dubios, îmi face rost de pilule pe care eu, ca politician, nu le pot obține de pe stradă. La fel ca Beavis, face cele mai multe treburi pentru bani. Și orice pentru sex. Apropo de asta…

Isabelle se cățărase pe marginea biroului, ridicându-și și desfăcându-și picioarele, dar și trăgându-i lui fermoarul în jos cu o singură mișcare. Mikael o prinse de încheieturi.

— Să așteptăm până miercuri, la Grand.

— Hai să *nu* așteptăm până miercuri la Grand.

— De fapt, eu votez să așteptăm.

— Da? rosti ea, eliberându-și mâinile și deschizându-i pantalonii.

Privi în jos. Vocea îi devenise mai senzuală.

— Cei care votează asta nu sunt majoritari, dragule.

5

Se lăsase întunericul și temperatura scăzuse, iar palidele raze ale lunii pătrundeau prin fereastra camerei lui Stian Barelli, când auzi vocea maică-sii strigându-l din livingul de la parter.

— E pentru tine, Stian!

Auzise telefonul fix sunând, dar sperase că nu era pentru el. Lăsă jos controllerul Wii. Avea un avans de 12 puncte și încă trei găuri de acoperit, dacă reușea să încheie parcursul se putea califica pentru turneul Masters. Îl juca pe Rick Fowler în cadrul turneului Tiger Woods Masters, era singurul jucător de golf mișto și apropiat ca vârstă de el în viața reală, 21 de ani. Amândurora le plăceau Eminem, Rise Against și hainele portocalii. Bineînțeles că Rick Fowler își permitea un apartament propriu, în vreme ce Stian încă locuia în casa părinților. Însă doar pentru moment, până primea o bursă ca să meargă la universitate în Alaska. Toți schiorii cu rezultate semidecente la proba de coborâre se duceau acolo, dacă obțineau punctaje bune în campionatul de schi Nordic Junior și așa mai departe. Bineînțeles că nimeni nu ajungea un schior mai bun mergând acolo — și ce? Femei, vin și schiuri. Ce putea fi mai bun? Poate examenul acela, dacă ar avea timp. Calificarea putea duce la o slujbă bună. La bani pentru un apartament al lui. La o viață mai bună decât acum, când dormea într-un pat înghesuit, sub postere cu Bode Miller și Aksel Lund Svindal, mânca eternele chifteluțe ale maică-sii, se supunea regulilor paterne și antrena pușlamale guralive care, conform părinților lor orbiți de zăpadă, aveau talentul de a ajunge un Kjetil André Aamodt sau un Lasse Kjus. Lucra la teleschiul Tryvannskleiva pentru un salariu pe care nu-l primeau nici măcar lucrătorii minori din India. Stian știa că la telefon era președintele Clubului de Schi. Era singura persoană cunoscută care evita să sune pe mobil deoarece era *un pic* mai scump și

prefera să-i oblige pe oameni să coboare în grabă scările din case preistorice cu posturi telefonice fixe.

Stian apucă receptorul pe care i-l întindea maică-sa.

— Da?

— Bună, Stian, aici e Bakken.

Bakken însemna pantă și era numele lui real.

— Mi s-a spus că teleschiul Kleiva merge.

— Acum? se miră Stian, uitându-se la ceas.

Ora 23:15. Ora de închidere a instalațiilor era 21:00.

— Poți da o fugă până acolo ca să vezi ce se întâmplă?

— *Acum*?

— Dacă nu ești foarte ocupat, bineînțeles.

Stian ignoră sarcasmul din tonul președintelui. Știa că avusese două sezoane dezamăgitoare și că președintele nu le punea pe seama lipsei de talent, ci pe seama perioadelor lungi pe care Stian se străduise să le umple cu lene.

— N-am mașină, zise Stian.

— O poți lua pe a mea, interveni mama lui.

Nu plecase de lângă el; stătea alături, cu brațele încrucișate.

— Scuze, Stian, am auzit, comentă scurt președintele. Probabil că l-au stricat skateboarderii Heming. Presupun că li s-a părut amuzant.

Stian avu nevoie de zece minute ca să urce cu mașina șoseaua șerpuită către Turnul Tryvann. Stâlpul de televiziune era un catarg înalt de 118 metri, înfipt solid în vârful munților din nord-vestul orașului Oslo.

Se opri în parcarea acoperită de zăpadă și observă că singurul vehicul care se găsea acolo era un Volkswagen Golf roșu. Își extrase schiurile din suportul de pe acoperișul mașinii, și le puse și alunecă pe lângă clădirea principală în sus, către capătul telescaunului principal, Tryvann Ekspress. De acolo putea vedea până jos la lac și la teleschiul mai mic, Kleiva, dotat cu bare de prindere în formă de T. Chiar dacă luna lumina pe cer, întunericul era prea dens ca să poată vedea dacă barele se mișcau,

însă le auzea clinchetul. Și auzea zumzetul mașinăriei de antrenare undeva jos.

Porni într-acolo schiind în curbe largi, gândindu-se cât de ciudat era locul acela noaptea. Prima oră după închidere continua să fie plină de țipete de plăcere, de chiotele de groază exagerată scoase de fete, de urletele pline de testosteron ale băieților și de scrâșnetele canturilor de oțel ale schiurilor croindu-și drum prin zăpadă bătătorită și prin gheață. Chiar și când se oprea iluminarea pârtiilor, lumina emanată de becurile puternice părea să mai adaste o vreme în aer. Apoi, treptat, se liniștea totul. Și se întuneca. După care liniștea se adâncea. Până ce umplea toate golurile terenului, iar bezna începea să se furișeze afară din pădurea din jur. Atunci Tryvann devenea un altfel de loc, atât de necunoscut chiar și pentru Stian, care îl știa pe dinafară, încât semăna cu altă planetă. O planetă rece, întunecată și nelocuită.

Lipsa luminii însemna că el trebuia să schieze după cum simțea pârtia, încercând să prevadă cum se așterneau zăpada și terenul înaintea lui. Numai că ăsta era talentul lui aparte, dădea întotdeauna ce avea mai bun când vizibilitatea era scăzută, ningea din abundență, era ceață sau lumină slabă: era în stare să simtă ceea ce nu vedea, dispunea de acea clarviziune pe care unii schiori o aveau, iar alții — majoritatea — nu. Mângâie zăpada cu mișcările lui, deplasându-se încet pentru a-și prelungi bucuria. Într-un târziu ajunse jos și se opri în fața cabinei teleschiului.

Ușa de acces fusese smulsă.

Se vedeau așchii de lemn pe zăpadă, iar ușa atârna într-o parte. Abia în acea clipă Stian realiză că era singur. Că era miezul nopții, că se afla într-o zonă pustie, unde fusese comisă o infracțiune. Probabil că fusese doar o glumă proastă. Nu avea de unde să știe cu siguranță. Însă clar era vorba *doar* de o glumă proastă. Iar el era *în mod clar* singur acolo.

— Alo! strigă Stian peste zumzetul motorului și zgomotele teleschiului, ale cărui bare de prindere veneau și plecau, agățate de cablul care vibra deasupra lui.

Regretă imediat. Ecoul îi întoarse din munții din jur sunetul propriei frici. Se temea. Deoarece creierul lui stăruia asupra

cuvintelor *singur* și *infracțiune*, pe care le enunțase. Înapoi la vechea poveste. Nu era ceva la care să se gândească în cursul zilei, dar uneori în schimbul de seară, când pârtiile se goleau, vechea poveste se furișa din pădure, odată cu întunericul. Se întâmplase într-o seară, târziu, într-un decembrie blând, lipsit de zăpadă. Probabil că fata fusese drogată undeva în centrul orașului, apoi fusese adusă cu mașina acolo. Cătușe și glugă. Fusese transportată din parcare în locul unde se căsca acum ușa ruptă și fusese violată înăuntru. Stian auzise că fata de 15 ani era atât de scundă și de subțire, încât, dacă fusese inconștientă, violatorul sau violatorii o căraseră cu ușurință din parcare. Nu puteai decât să speri că fusese inconștientă tot timpul. Stian mai auzise și că fata fusese prinsă de zid cu ajutorul a două piroane lungi, unul sub fiecare claviculă, astfel încât făptașul sau făptașii să o poată viola în picioare, cu un contact fizic minim cu pereții, podeaua sau fata. De aceea polițiștii nu găsiseră nicio urmă de ADN, amprente sau fibre de țesătură. Dar poate că nimic nu era adevărat. Era adevărat că fata fusese găsită în trei locuri diferite. Pe fundul lacului Tryvann fuseseră descoperite trunchiul și capul. Jumătate din partea inferioară a corpului fusese găsită în pădurea de la poalele pârtiei de slalom Wyller. Cealaltă jumătate fusese găsită pe malurile lacului Aurtjern. Și pentru că ultimele două bucăți din trup fuseseră găsite atât de departe una de alta și de locul unde fusese violată, poliția emisese ipoteza că ar fi fost doi violatori. Dar aici rămăsese, la ipoteze. Făptașii — dacă fuseseră bărbați, căci nu găsiseră nicio urmă de spermă care să dovedească asta — nu fuseseră niciodată descoperiți. Însă președintelui clubului și altor glumeți le plăceau să le spună noilor membri, înainte de prima tură de noapte, că uneori se auzeau sunete dinspre cabană. Țipete. Piroane bătute în lemn.

Stian își desprinse bocancii din schiuri și se duse spre ușă. Își îndoi genunchii și își încordă mușchii gambelor, încercând să ignore pulsul nebunesc. Isuse, oare ce se așteptase să vadă acolo? Sânge și organe? Fantome?

Băgă mâna pe lângă ușa ruptă, dădu de comutator și îl răsuci. Privi înăuntrul încăperii luminate.

O fată atârna de un cui pe peretele din lemn nevopsit. Era aproape goală, un simplu costum minuscul galben îi acoperea părți strategice ale corpului bronzat. Era luna decembrie, calendarul de anul trecut. De fapt, într-o seară foarte liniștită, cu câteva săptămâni înainte, Stian se masturbase în fața acelei imagini. Fata din poster era destul de sexy, însă îl excitase mai mult șirul de fete care treceau prin fața ferestrei. Iar el stătuse acolo, cu penisul erect în mână, la doar un metru de ele. Îl excitau mai ales fetele care apucau bara teleschiului și cu o mână experimentată o plasau între coapse, pe care apoi le strângeau tare. Bara care le ridica fesele. Spatele curbat când arcul dintre bară și cablul de deasupra le făcea să își contracte trupul și le smulgea de lângă el.

Stian intră în cabină. Fără îndoială cineva fusese acolo. Butonul de pornire a teleschiului era rupt, zăcea spart în două bucăți pe podea, lăsând vederii țeava de metal prinsă de consolă. Prinse țeava rece între degetul mare și arătător și încercă să o răsucească, însă aceasta îi alunecă printre degete. Se duse la micul panou cu siguranțe din colț. Ușa de metal era încuiată și cheia care atârna de obicei pe peretele alăturat lipsea. Ciudat. Reveni la consolă. Încercă să scoată capacele de plastic ale manetelor de control al luminilor și muzicii, însă își dădu seama că avea să le distrugă; capacele erau fie lipite, fie turnate. Avea nevoie de ceva cu care să răsucească, o cheie franceză sau ceva similar. Trase un sertar al măsuței din fața ferestrei și în acea clipă avu o premoniție. Aceeași pe care o avusese când schiase în orb. *Simțea* ceea ce nu putea vedea. Cineva era afară, în întuneric, și îl urmărea.

Ridică privirea.

Și văzu un chip care se holba la el cu ochi mari, larg deschiși.

Propriul chip, propriii ochi îngroziți care se reflectau în geam, dublă expunere.

Stian scoase un oftat de ușurare. La naiba, chiar se speria ușor.

Apoi, când își simți inima bătând din nou și își întoarse atenția către sertar, avu impresia că surprinde cu colțul ochiului o mișcare afară, o față care se desprindea de reflexia din geam spre dreapta și se îndepărta. Își ridică iar privirea rapid. Continua să-și

vadă reflexia în geam. O imagine dublă, ca înainte. Sau era altceva?

Avusese mereu o imaginație hiperactivă. Asta îi spuseseră Marius și Kjella când le mărturisise că gândul la fata violată îl excita. Evident, nu ideea că ea era violată și ucisă. Sau mai degrabă da, violul era… ceva la care se gândea, adăugase el. Se gândea mai ales că fata era drăguță, drăgălașă cumva. Și că fusese în cabină, goală, cu un penis în păsărică, că… da, ăsta era un gând care îl putea excita. Marius îi spusese că avea o imaginație bolnavă, iar Kjella, nemernicul, începuse să spună tuturor, iar când Stian reauzi povestea, află că ar fi zis că i-ar fi plăcut să ia parte la viol. *Ăștia sunt amicii tăi*, gândea acum Stian, răscolind prin sertar. Permise de teleschi, ștampilă, tușieră, pixuri, bandă adezivă, foarfecă, cuțit de tăiat hârtia, facturier, șuruburi, bolduri. La naiba! Trecu la următorul sertar. Nicio cheie franceză, niciun fel de cheie. Atunci își dădu seama că ar putea căuta maneta de oprire de urgență pe care o țineau în zăpadă, în afara cabinei, pentru ca oricine să poată opri teleschiul apăsând pe butonul roșu, dacă se întâmpla ceva. Și mereu se întâmpla ceva: copii care se izbeau cu capul de bară și începători care cădeau pe spate când teleschiul pornea, după care rămâneau atârnați și erau trași în sus de cablul de tracțiune. Sau idioți care aveau chef să se dea în spectacol și își înfășurau un genunchi în jurul barei în vreme ce se aplecau în afară ca să urineze la marginea pădurii, când teleschiul trecea pe acolo.

Răscoli și dulapurile. Maneta ar fi trebuit să fie ușor de găsit, căci era lungă de circa un metru, confecționată din metal și având formă de rangă cu un capăt ascuțit, ca să se poată înfige în stratul de zăpadă bătătorită și gheață. Stian aruncă cât colo tot felul de mănuși uitate, șepci și ochelari de schi. Următorul dulap — echipament de stingere a incendiilor. O găleată și haine. Trusă de prim ajutor. O lanternă. Nicio manetă.

Evident, or fi uitat-o pe undeva când încuiaseră cabina pe timp de noapte.

Înșfăcă lanterna și ieși, dând ocol cabinei. Nici urmă de manetă. Isuse, *o furaseră* sau ce se întâmplase cu ea? Și lăsaseră în

urmă permisele de teleschi? Stian crezu că aude ceva și se întoarse către pădure. Îndreptă lanterna către copaci.

O pasăre? O veveriță? Uneori coborau reni, însă nu se oboseau să se ascundă. Dacă ar putea să oprească nenorocitul de teleschi, ar putea măcar să *audă* mai bine.

Se întoarse în cabină și constată imediat că se simțea mai bine înăuntru.

Ridică cele două bucăți de plastic ale capacului manetei, încercă să le pună în jurul țevii de metal rămase și să o rotească, însă fără succes.

Se uită la ceas. În curând avea să fie miezul nopții. Voia să încheie parcursul de golf din Augusta înainte de a se culca. Se întrebă dacă să îl sune pe președinte. Nu era nevoie decât să rotească pe jumătate blestemata aia de manetă.

Capul i se ridică instinctiv și inima i se opri în loc.

Se întâmplase așa de repede că nu era deloc sigur dacă văzuse ceva. Însă orice ar fi fost, *nu* era vorba de un ren. Stian tastă numărul președintelui, însă cum degetele îi tremurau tare, greși de câteva ori înainte de a forma numărul corect.

— Da?

— Maneta de urgență a dispărut. Nu pot opri teleschiul.

— Tabloul cu siguranțe…

— Încuiat, iar cheia a dispărut.

Îl auzi pe președinte înjurând printre dinți. Apoi auzi un oftat de resemnare.

— Stai acolo. Plec spre tine.

— Aduceți o cheie franceză sau ceva.

— Cheie franceză sau ceva, repetă președintele, fără a încerca să-și ascundă disprețul din voce.

Stian știa de multă vreme că respectul președintelui se măsura în funcție de locul ocupat la concursurile de schi. Își băgă telefonul mobil în buzunar. Privi în gol în întuneric. Îi trecu prin minte că oricine îl putea vedea cu lumina aprinsă înăuntru, iar el nu putea vedea pe nimeni. Se ridică, închise cum putu ușa spartă și stinse lumina. Așteptă. Barele goale de teleschi care coborau din capătul de sus al pârtiei, deasupra capului său, păreau să

accelereze când ajungeau la capătul drumului și se roteau pentru a începe din nou ascensiunea.

Stian clipi.

De ce nu se gândise la asta înainte?

Răsuci toate manetele de pe consolă. Odată cu luminile care se aprindeau peste pârtie începu să răsune din difuzoare melodia *Empire State of Mind* a lui Jay-Z. Asta era, acum totul era mai bine.

Bătu darabana cu degetele în lemn și se uită din nou la țeava manetei de pe consolă. În capătul ei se vedea o gaură. Se ridică, luă o sfoară care atârna lângă tabloul cu siguranțe, o îndoi, dublând-o în grosime, și o petrecu prin gaură. O înfășură o dată în jurul țevii și trase de sfoară cu atenție. Ar fi putut să funcționeze. Trase un pic mai tare. Sfoara rezista. Țeava se rotea. Se opinti.

Motorul care antrena teleschiul se opri încet, cu un geamăt care se sfârși într-un chițăit.

— Na, nenorocitule! țipă Stian de bucurie.

Se aplecă deasupra telefonului ca să-l sune pe președinte și să-l informeze că rezolvase. Își aminti că președintele nu ar fi aprobat ca din difuzoarele de pe pârtie să răsune muzică rap în toiul nopții, așa că închise telefonul.

Apoi îl auzi sunând. Nu mai auzi altceva în afară de asta; brusc se lăsase liniștea. Haide, răspunde! După care simți din nou. Senzația. Senzația că era cineva acolo. Cineva care îl urmărea.

Stian Barelli își înălță încet capul.

Simți fiorul răspândindu-se de la ceafă în restul corpului, ca și cum s-ar fi transformat în piatră, ca și cum fixa chipul hidos al Meduzei. Numai că nu era chipul ființei mitologice. Era un bărbat îmbrăcat cu o haină lungă din piele. Omul avea ochii ficși ai unui lunatic și gura deschisă a unui vampir, cu sânge curgându-i pe la colțuri. Iar acea ființă părea să plutească deasupra solului.

— Da? Alo? Stian? Ești acolo? Stian?

Însă Stian nu răspunse. Sărise în picioare, răsturnând scaunul, și se dăduse înapoi până ajunsese lipit cu spatele de perete, smulgând posterul cu Miss Decembrie și aruncându-l la podea.

Găsise maneta pentru oprirea de urgență. Ieșea din gura bărbatului prins de una dintre barele teleschiului.

— Și s-a rotit de multe ori prins de teleschi? întrebă Gunnar Hagen, înclinându-și capul și uitându-se lung la cadavrul care atârna în fața lor.

Forma corpului avea ceva nefiresc, ca și cum ar fi fost o statuetă de ceară care se topea și se prelingea spre sol.

— Asta ne-a spus tânărul, răspunse Beate Lønn, bătând zăpada cu picioarele și uitându-se în sus de-a lungul teleschiului iluminat, spre locul unde colegul ei îmbrăcat în alb aproape că se confunda cu zăpada.

— Ați găsit ceva? întrebă Hagen pe un ton care sugera că știe deja răspunsul.

— Multe, zise Beate. Dâra de sânge se întinde pe patru sute de metri către capătul de sus al teleschiului și apoi alte patru sute de metri înapoi.

— Altceva în afară de ceea ce e evident.

— Urme de încălțăminte în zăpada din parcare, de-a lungul cărării scurte de acces și aici, replică Beate. Modelul se potrivește cu pantofii victimei.

— A venit aici în *pantofi*?

— Da. Și a venit singur. Nu există alte amprente în afară de ale lui. În parcare se află un Golf roșu. Verificăm acum cine e proprietarul.

— Nicio urmă de la făptaș?

— Tu ce zici, Bjørn? întrebă Beate, întorcându-se către Holm, care în acele clipe venea spre ei ținând o rolă de bandă de izolare.

— Nimic până acum. Nicio altă urmă. Multe urme de schiuri, evident. Fără amprente palmare vizibile, păr sau fire textile. Poate că o să descoperim ceva pe scobitoare. Bjørn Holm dădu din cap spre bucata de metal care ieșea din gura mortului. Altfel, nu putem decât să sperăm că laboratorul de patologie ar putea descoperi ceva.

Gunnar Hagen tremură pe sub haină.

— Spui toate astea de parcă ai ști deja că n-o să descoperim prea multe.

— Păi, interveni Beate Lønn, un „păi“ pe care Hagen îl recunoscu; era folosit de Harry Hole ca să anunțe vestea rea. Nu sunt urme de ADN. De asemenea, nu au fost găsite amprente la locul faptei.

Hagen se întrebă dacă de vină pentru frisonul lui era temperatura de afară, faptul că venise acolo direct din pat sau vorbele șefei de la Krimteknisk.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— Vreau să spun că știu cine e victima, răspunse Beate.

— Credeam că ai zis că nu s-au găsit acte de identitate asupra lui.

— Corect. Și mi-a luat ceva vreme să îl recunosc.

— Ție? Parcă spuneai că nu uiți niciodată un chip?

— Când ambii obraji sunt zdrobiți, apare confuzia în privința feței. Dar este Bertil Nilsen.

— Cine a fost Nilsen?

— De-asta te-am sunat. A fost…

Beate Lønn inspiră adânc. *Nu spune*, îi ceru Hagen în gând.

— Un polițist, interveni Bjørn Holm.

— A lucrat la secția din Nedre Eiker, continuă Beate. Am avut un caz de crimă acolo chiar înainte să vii tu la Serviciul de Investigații Criminale. Nilsen a contactat Kripos crezând că acel caz are similitudini cu un caz de viol la care lucrase el, petrecut în Krokstadelva, și s-a oferit să ajute poliția din Oslo.

— Și?

— Nimic. A venit la noi, dar practic nu a făcut decât să întârzie procedurile. N-am prins niciodată făptașul sau făptașii.

Hagen dădu din cap.

— Unde…?

— Aici, zise Beate. Victimă violată în cabina de la teleschi și apoi ciopârțită. O bucată din trup a fost găsită în lacul din apropiere, a doua la un kilometru mai la sud și a treia la șapte kilometri în direcția opusă, lângă lacul Aurtjern. Din acest motiv, s-a crezut că fapta a fost comisă de mai multe persoane.

— Și data?

— …aceeași cu cea de azi, calendaristic.
— Cu cât timp…
— Cu nouă ani în urmă.

În acea clipă pârâi o stație de emisie-recepție. Hagen se uită la Bjørn Holm cum duce stația la ureche și vorbește încet, apoi o pune la loc.

— Golful din parcarea pentru mașini este înregistrat pe numele Mira Nilsen. Aceeași adresă ca a lui Bertil Nilsen. Trebuie să fie nevasta lui.

Hagen expiră cu putere, iar respirația lui creă un norișor de abur în fața gurii, ca un steag alb.

— Va trebui să raportez toate astea șefului, zise el. Deocamdată nu menționați nimic despre fata omorâtă.
— Presa o să descopere oricum.
— Știu. Dar o să-l sfătuiesc pe șef să lase deocamdată presa să facă speculații.
— Deșteaptă mișcare, zise Beate.

Hagen îi zâmbi scurt, în semn de mulțumire pentru încurajare. Privi în sus panta care ducea spre parcare și se gândi la drumul care îl aștepta până acolo. Apoi se uită la cadavru. Tremură din nou.

— Știi la cine mă gândesc când văd câte un bărbat înalt și subțire ca ăsta?
— Da, răspunse Beate Lønn.
— Mi-aș dori să fi fost aici acum.
— Dar nu era înalt și subțire, interveni Bjørn Holm.

Ceilalți doi se întoarseră spre el.

— Adică Harry nu era…
— Mă refer la tipul de aici, precizâ Holm, dând din cap spre cadavrul prins de cablul teleschiului. La Nilsen. S-a înălțat peste noapte. De parcă trupul lui e din jeleu. Am văzut același lucru întâmplându-se în cazul oamenilor care au căzut pe o distanță mare și și-au zdrobit toate oasele din corp. Când scheletul se face bucăți, trupul nu mai are un cadru pe care să stea, iar carnea urmează legea gravitației, până la instalarea rigor mortis. Ciudat, nu?

Se uitară la cadavru în tăcere, până ce Hagen se răsuci pe călcâie și plecă.

— Prea multe informații? întrebă Bjørn Holm.

— Poate un pic superflue, răspunse Beate. Și eu mi-aș dori ca el să fie aici.

— Crezi că se va întoarce vreodată?

Beate clătină din cap. Holm nu-și dădea seama dacă gestul ei venea ca răspuns la întrebare sau la întreaga situație. Se răsuci pe călcâie și surprinse cu privirea o creangă de molid clătinându-se în pădure. O pasăre de noapte umplu liniștea cu țipătul ei dătător de fiori reci.

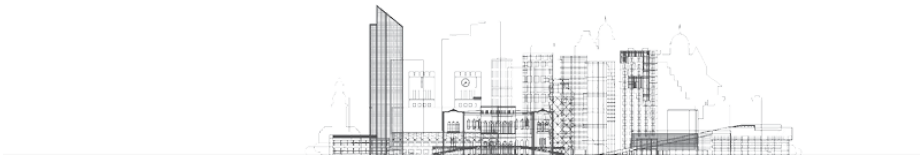

Partea a doua

6

Clopoțelul de la ușă sună furios când Truls Berntsen intră din frigul teribil din stradă în căldura umedă din interior. Se simțea miros de plete murdare și gel de păr.

— Scurt? întrebă tânărul cu părul negru și lucios, despre care Truls era sigur că fusese aranjat într-o altă frizerie.

— Tot 200? întrebă Truls, dându-și zăpada jos de pe umeri.

Martie, luna promisiunilor încălcate. Arătă cu degetul mare peste umăr ca să se asigure că prețul afișat pe panoul de afară era încă în vigoare. Domnii — 200. Copiii — 85. Pensionarii — 75. Truls văzuse oameni venind acolo cu câinii la tuns.

— Ca întotdeauna, amice, rosti frizerul cu accent pakistanez, împingându-l ușor pe Truls către unul dintre cele două scaune libere din frizerie.

Pe cel de-al treilea stătea un bărbat pe care Truls îl categorisi imediat ca arab. Ochi negri de terorist pe sub un breton lipit de frunte. Ochi care se furișară în altă parte, înfricoșați, după ce întâlniră privirea lui Truls în oglindă. Poate că individul simțea miros de șuncă sau recunoștea aspectul de polițist. Caz în care era unul dintre cei care vindeau droguri în Brugata. Doar hașiș. Arabii erau prudenți cu drogurile mai puternice. Poate că în Coran speedul și heroina erau echivalate cu cotletul de porc? Poate că era proxenet, lanțul de aur de la gât sugera asta. Dacă așa stăteau lucrurile, era un proxenet mărunt. Truls cunoștea fețele marilor jucători.

Trecu la așezat bavețica.

— Ți-a crescut părul, amice.

Lui Truls nu-i plăcea să fie apelat cu „amice“ de către pakistanezi, mai ales de către homosexuali pakistanezi care aveau să-l atingă în scurtă vreme. Însă avantajul lor era că nu își odihneau șoldurile pe umărul tău, nu își dădeau capul pe spate, nu își treceau o mână prin părul tău, fixându-te și întrebând dacă

vrei să te tundă așa sau așa. Ei doar se apucau de treabă. Nu întrebau dacă vrei să-ți spele părul soios, se mulțumeau să-l stropească ignorând orice instrucțiuni și se apucau să taie cu foarfeca și pieptănul, de parcă ar fi fost la campionatele australiene de tuns oi.

Truls se uită la prima pagină a ziarului care zăcea sub oglindă. Același refren: care era motivația așa-numitului ucigaș de polițiști? Cele mai multe speculații se axau pe un individ nebun care ura poliția sau pe un anarhist extremist. Unii menționau terorismul extern, doar că de obicei teroriștii revendicau onoarea acțiunilor de succes, iar până atunci nu se ivise nimeni. Nu se îndoia nimeni că exista o legătură între cele două crime — datele și locațiile crimelor confirmaseră acest aspect — iar pentru o vreme, poliția căutase un infractor care să fi fost arestat, interogat sau ofensat în vreun fel de Vennesla și de Nilsen. Numai că nu fusese descoperită nicio astfel de conexiune. Între timp fusese lansată o teorie conform căreia uciderea lui Vennesla era răzbunarea unui individ după o arestare, un acces de gelozie, o moștenire sau un alt motiv obișnuit. Iar în cazul uciderii lui Nilsen era un alt individ cu un motiv diferit, dar care fusese suficient de isteț ca să copieze modelul Vennesla, pentru a păcăli polițiștii să creadă că apăruse un criminal în serie și astfel să-i împiedice să caute în locurile evidente. Numai că poliția procedase exact așa, adică cercetase în toate locurile evidente, ca și cum avea de-a face cu două crime separate. Și tot nu descoperise nimic.

Polițiștii reveniseră de unde plecaseră. Un ucigaș de polițiști. Presa procedase la fel și continua să bată toba: de ce nu sunt în stare polițiștii să prindă persoana care le-a omorât doi colegi?

La vederea acestor titluri, Truls simțea satisfacție și furie deopotrivă. Probabil că Mikael sperase ca până de Crăciun și de Anul Nou presa să uite de crime și să se concentreze asupra altor teme, permițându-le oamenilor legii să lucreze în liniște. Lăsându-l pe Mikael să continue să fie noul șerif sexy din oraș, copilul minune, gardianul cetății. Și nu unul care a eșuat, a dat-o-

n bară, care a stat în fața blițurilor presei cu o mutră de ratat ce emana incompetență à la căile ferate norvegiene.

Truls nu avea nevoie să citească ziarul, le citise pe toate acasă. Râsese tare citind declarația jalnică a lui Mikael despre stadiul anchetei. *În acest moment nu se poate spune…* și *Nu există informații privind…* erau scoase direct din capitolul despre gestionarea relației cu presa din manualul *Metode de anchetă* de Bjerknes și Hoff, predat la colegiul de poliție și în care se spunea că ofițerii trebuie să folosească astfel de enunțuri generice deoarece ziariștii deveneau frustrați când auzeau doar *Nu comentăm*. Și tot acolo scria că polițiștii ar trebui să evite adjectivele.

Truls cercetase pozele pentru a sesiza urme de disperare pe chipul lui Mikael, expresia pe care o afișa când băieții mai mari din Manglerud socoteau că venise vremea să disciplineze vedeta în devenire și Mikael avea nevoie de ajutor. De ajutorul lui Truls. Și bineînțeles că el intervenea. El era cel care se ducea acasă cu ochii vineți și buzele umflate, nu Mikael. Nu, aspectul lui era cruțat. Pentru Ulla.

— Nu tăia *prea* mult, zise Truls.

Se uită în oglindă cum îi cade părul tăiat de pe fruntea palidă, ușor bombată. Fruntea și falca ieșită în afară îi făcuseră adesea pe oameni să presupună că era un idiot. Ceea ce uneori însemna un avantaj. Uneori. Închise ochii. Încercă să decidă dacă acea expresie de disperare a lui Mikael chiar se vedea în pozele de la conferința de presă sau așa vedea el pentru că dorea să vadă asta.

Suspendare. Expulzare. Respingere.

Continua să-și primească salariul. Mikael își ceruse scuze. Îi pusese o mână pe umăr și-i spusese că măsura era în interesul tuturor, chiar și al lui Truls. Până se decidea care vor fi consecințele pentru un polițist care primise bani pentru care nu putea sau nu dorea să dea socoteală. Mikael se asigurase ca Truls să aibă dreptul să păstreze unele sporuri. Așa că nu se punea problema să se ducă la frizeri ieftini. Venise mereu acolo să se tundă. Însă acum îi plăcea chiar mai mult. Îi plăcea să fie tuns exact ca arabul de pe scaunul învecinat. Tunsoare de terorist.

— De ce râzi, amice?

Truls se opri brusc când își auzi propriile chicoteli înfundate. Cele care îi aduseseră porecla de Beavis. Nu, Mikael i-o dăduse. În timpul petrecerii de la școală, spre amuzamentul tuturor, când descoperise, fir-ar să fie, că Truls Berntsen chiar arăta precum și scotea sunete similare cu ale personajului de desene animate de la MTV! Oare Ulla fusese acolo? Sau poate Mikael stătea cu brațul în jurul altei fete? Ulla, cu ochii blânzi, cu puloverul ei alb, cu mâna subțire pe care și-o pusese odată pe ceafa lui și îl trăsese mai aproape, strigând la urechea lui ca să acopere mugetele motoarelor Kawasaki într-o duminică, în Bryn. Voia doar să întrebe unde era Mikael. Însă Truls încă mai ține minte căldura mâinii ei, a simțit că se topește, genunchii i s-au înmuiat pe podul peste autostradă, atunci și acolo, sub soarele dimineții. Cu respirația ei în ureche și pe obraz, simțurile lui o luaseră razna. Chiar și înconjurat de mirosurile de petrol, gaz de eșapament și cauciuc ars emise de motocicletele de dedesubt, fusese în stare să simtă aroma pastei ei de dinți, glossul de căpșuni și că puloverul ei fusese spălat cu detergent Milo. Că Mikael o sărutase. O avusese. Sau își imaginase? Își amintea clar că răspunsese atunci că nu știe. Chiar dacă știa. Chiar dacă o parte din el dorise să-i spună ei. Voia să zdrobească blândețea, puritatea, inocența și naivitatea din ochii ei. Să-l zdrobească pe el, pe Mikael.

Însă bineînțeles că nu făcuse nimic.

De ce ar fi făcut-o? Mikael era cel mai bun prieten al lui. Singurul prieten. Și ce ar fi obținut dacă i-ar fi spus că Mikael era acasă la Angelica? Ulla putea avea pe oricine dorea ea, însă nu-l dorea pe el, pe Truls. Câtă vreme era cu Mikael, el avea măcar șansa de a-i fi în preajmă. Avusese ocazia, dar nu și motivul.

Nu atunci.

— E bine așa, amice?

Truls își privi ceafa în oglinda rotundă din plastic pe care frizerul i-o ținea.

Tunsoare de terorist. Tunsoare de sinucigaș cu bombă. Grohăi. Se ridică, scoase o bancnotă de 200 de coroane și o lăsă pe ziar, ca să evite contactul cu mâna celuilalt. Ieși în aerul de martie, care

amintea vag de faptul că venea primăvara. Își ridică privirea spre clădirea sediului central al poliției. Porni mai departe către stația de metrou din Grønland. Tunsul durase nouă minute și jumătate. Își înălță capul și mări pasul. N-avea niciun termen-limită de respectat. N-avea nimic de făcut. A, da, avea ceva de făcut. Însă nu necesita multă muncă, iar el dispunea de resursele obișnuite: timp să planifice, ură, hotărârea de a pierde totul. Aruncă o privire vitrinei unuia dintre magazinele asiatice. Iar privirea îi confirmă că în sfârșit arăta exact așa cum era el.

Gunnar Hagen stătea și privea la tapetul de deasupra biroului și scaunului gol al șefului poliției. Se concentră asupra urmelor întunecate lăsate de fotografiile care atârnaseră pe acel perete dintotdeauna. Fotografii cu foști șefi ai poliției, probabil menite a fi surse de inspirație, însă în mod clar Mikael Bellman nu avea nevoie de așa ceva. Nu avea nevoie de privirile inchizitoriale ale predecesorilor.

Hagen ar fi vrut să bată darabana cu degetele în brațul scaunului său, numai că scaunul nu avea brațe. Bellman schimbase și scaunele. În favoarea unora dure, joase, din lemn. Hagen fusese convocat, iar asistentul îl poftise înăuntru și îi spusese că șeful poliției avea să vină în scurt timp.

Ușa se deschise.

— Aici erai!

Bellman înconjură în grabă biroul și se prăbuși pe scaun. Își împreună mâinile la ceafă.

— Ceva noutăți?

Hagen tuși. Știa că Bellman era la curent că nu existau noutăți, căci Hagen însuși emisese ordine de transmitere a celor mai neînsemnate evoluții din cele două cazuri de crimă. Însă se conformă și răspunse că încă nu existau indicii în cazurile separate și nicio conexiune între crime, dincolo de ceea ce era evident, anume că victimele erau polițiști care fuseseră găsiți la locurile comiterii unor crime rămase nerezolvate pe care ei înșiși le anchetaseră.

Bellman se ridică în toiul expozeului lui Hagen și se postă la fereastră, cu spatele la el. Începu să se legene pe călcâie. Se prefăcu pentru o vreme că ascultă, apoi interveni:

— Trebuie să dregi situația, Hagen.

Gunnar Hagen se opri. Așteptă ca Bellman să continue.

Bellman se întoarse. În jurul petelor albe de pe fața lui apăruse o roșeață.

— Și trebuie să pun sub semnul întrebării modul în care ai prioritizat un dispozitiv de pază de 24 de ore la Rikshospital când sunt uciși polițiști onești. N-ar trebui ca toate forțele să fie dedicate acestei anchete?

Hagen se uită la Bellman cu uimire.

— Dar nu stau oamenii mei acolo; sunt cei de la secția din centrul orașului și studenții Academiei de Poliție în practică. Nu cred că ancheta are de suferit în vreun fel, Mikael.

— Nu? se miră Bellman. Aș vrea să regândești decizia. Nu văd niciun pericol iminent ca cineva să-l omoare pe pacient după atâta vreme. Oricum se știe că nu va fi în stare vreodată să depună mărturie.

— Doctorii spun că există semne de îmbunătățire a stării lui.

— Cazul nu mai este prioritar.

Replica șefului poliției venise pe un ton pripit, aproape furios. După asta însă, Bellman inspiră adânc și își recăpătă farmecul personal.

— Însă, evident, renunțarea la pază e decizia ta. Nu vreau să fiu implicat. Ai înțeles?

Bellman zâmbi.

Lui Hagen îi stătea pe vârful limbii să răspundă „nu“, dar reuși să se abțină și încuviință, încercând în același timp să priceapă ce urmărea Mikael Bellman.

— Bun, rosti Bellman, bătând din palme în semn că întâlnirea se încheiase.

Hagen fu pe punctul de a se ridica, la fel de nedumerit ca atunci când sosise, însă rămase așezat.

— Ne gândeam la o procedură diferită.

— Da?

— Da, zise Hagen. Să împărțim echipa de investigație în câteva unități mai mici.

— Cum așa?

— Ca să lăsăm loc unor idei alternative. Grupurile mari dispun de competență, dar nu sunt potrivite pentru a gândi neconvențional.

— Și noi trebuie să gândim… neconvențional?

Hagen ignoră sarcasmul.

— Ne învârtim în cerc și nu mai vedem pădurea de copaci.

Îl fixă pe șeful poliției. Ca fost detectiv, Bellman cunoștea evident scenariul; un grup mare se putea împotmoli în rutină, în presupuneri transformate în fapte, devenind incapabil să vadă ipoteze alternative. Cu toate astea, Bellman clătină din cap.

— În echipe mici se pierde capacitatea de a vedea cazul în ansamblu, Hagen. Responsabilitatea este fragmentată, unii se bagă în calea altora și se repetă aceeași treabă. Un grup mare, bine coordonat, este întotdeauna mai bun. Cel puțin cât dispune de un lider puternic, motivat…

Hagen își scrâșni dinții și speră că efectul insinuărilor lui Bellman nu se putea citi în expresia sa.

— Dar…

— Când liderul începe să schimbe tactica, se poate interpreta ca disperare și recunoaștere a eșecului.

— Dar noi *chiar* am eșuat, Mikael. Suntem în martie, au trecut șase luni de la prima crimă.

— Nimeni nu urmează un lider care a dat greș, Hagen.

— Colegii mei nu sunt nici orbi, nici proști. Știu că suntem în impas. Și mai știu că liderii buni trebuie să poată schimba tactica.

— Liderii buni știu cum să-și inspire echipele.

Hagen înghiți în sec. Înghiți vorbele pe care ar fi vrut să le rostească. Anume că el ținea cursuri de leadership la Academia Militară când Bellman se juca cu praștia. Că dacă Bellman era așa de bun la inspirarea subordonaților, cum ar fi dacă l-ar inspirat și pe el — Gunnar Hagen? Dar era prea obosit și frustrat să-și înghită cuvintele despre care știa că l-ar fi iritat pe Mikael Bellman în ultimul hal.

— Am avut succes cu grupul independent condus de Harry Hole, nu? Crimele din Ustaoset n-ar fi fost niciodată rezolvate dacă…

— Cred că m-ai auzit bine, Hagen. Aș prefera să iau în considerare schimbări ale managementului anchetei. Managementul este responsabil pentru cultura angajaților, care acum nu e axată pe rezultate. Dacă nu mai e altceva, am o întâlnire peste câteva minute.

Lui Hagen nu-i venea să-și creadă urechilor. Se ridică în picioare, ca și cum sângele nu i-ar mai fi circulat prin picioare cât fusese așezat pe scaunul jos și îngust. Porni ezitant către ușă.

— Apropo, rosti Bellman în urma lui, iar Hagen îl auzi cum își înăbușă un căscat, ceva noutăți în cazul Gusto Hanssen?

— Așa cum ați spus, acest caz nu mai e prioritar, răspunse Hagen, cu o voce tremurând de furie, fără să se întoarcă, pentru a nu-i arăta lui Bellman fața roșie de indignare.

Mikael Bellman așteptă ca ușa să se închidă și Hagen să-și ia la revedere de la asistentă. După aceea se prăbuși pe scaunul din piele cu spătar înalt. Nu-l convocase pe Hagen ca să-l întrebe despre cazurile polițiștilor uciși și bănuia că acesta își dăduse seama. Motivul fusese apelul primit de la Isabelle Skøyen cu o oră înainte. Evident, ea bătuse câmpii despre faptul că acele cazuri nerezolvate îi făceau pe amândoi să pară incompetenți și neputincioși. Și cum, spre deosebire de el, ea depindea de aprobarea electoratului. Bellman punctase monologul ei cu interjecții de genul „mmm“ și „aha“, așteptând să termine ca să lase telefonul jos. La final, ea aruncase bomba:

— Iese din comă.

Bellman se așează cu coatele pe birou și cu capul prins în palme, uitându-se fix la stratul de lac de pe birou în care își putea vedea conturul estompat al feței. Femeile îl considerau arătos. Isabelle îi spusese răspicat că așa îl alesese, îi plăceau bărbații decorativi. De aceea făcuse sex cu Gusto, care semăna cu Elvis. Oamenii-i înțelegeau adesea greșit pe bărbații care arătau bine. Mikael se gândi la ofițerul Kripos, cel care se dăduse la el și dorise să îl sărute. Se gândi la Isabelle. Și la Gusto. Și-i imagină împreună. Își

imagină cum ar fi fost să fie toți trei împreună. Se ridică brusc de pe scaun. Se întoarse la fereastră. Totul fusese pus în mișcare. Ea folosise expresia. *Pus în mișcare*. Acum nu mai trebuia decât să aștepte. Ar fi trebuit să îl calmeze, să fie mai binedispus cu cei din jur. Atunci de ce înfipsese cuțitul în Hagen și îl răsucise? Ca să îl vadă cum se schimonosește de durere? Ca să vadă o altă față chinuită, la fel de chinuită precum cea reflectată acum în lacul biroului? Însă în curând avea să se încheie totul. Totul era acum în mâinile ei. Iar după ce va fi făcut ce trebuie făcut, ar putea fi ca înainte. Ar putea uita de Asaiev, de Gusto și în mod cert de omul despre care nimeni nu mai contenea să vorbească, Harry Hole. Mai devreme sau mai târziu, totul avea să fie dat uitării, chiar și acele cazuri cu polițiști uciși.

Mikael Bellman ar fi vrut să testeze dacă asta voia. Însă decise să nu încerce. Știa că asta voia.

7

Ståle Aune inspiră adânc. Ajunsese la o răscruce în terapie, trebuia să ia o decizie. Așa că decise.

— S-ar putea să existe ceva nerezolvat în privința sexualității tale.

Pacientul îl privi. Zâmbet cu buze strânse. Ochi îngustați. Mâna subțire, cu degete anormal de lungi, se ridică, aparent ca să îndrepte nodul cravatei peste vesta cu dungi, însă n-o făcu. Ståle observase mișcarea de câteva ori înainte, îi amintea de pacienți care reușiseră să scape de un obicei compulsiv specific, dar care nu puteau renunța la gestul inițial, mâna care începea să facă ceva, o acțiune incompletă, un gest involuntar și în mod clar interpretabil. Ca o cicatrice, o sechelă. Un ecou. O amintire a faptului că nimic nu dispare complet, totul lasă o urmă undeva, cumva. Precum copilăria. Oameni pe care i-ai cunoscut. Ceva ce ai mâncat și ți-a făcut rău. O pasiune pe care ai avut-o. Memoria celulelor.

Mâna pacientului recăzu în poală. Omul își drese glasul, vocea îi suna încordată și metalică:

— Ce naiba vrei să spui? Începem iar cu rahaturile alea freudiene?

Ståle îl privi pe bărbat. Văzuse recent secvențe dintr-un serial TV în care polițiștii interpretau viețile emoționale ale oamenilor: limbajul corpului era în regulă, însă vocile îi trădau.

Mușchii coardelor vocale și ai gâtului sunt atât de fin acordați, încât pot genera unde sonore sub formă de cuvinte inteligibile. Când ținuse cursuri la Academia de Poliție, Ståle le atrăsese mereu atenția studenților asupra acestui miracol în sine. Și le-a spus că există un instrument și mai sensibil — urechea umană. Care nu doar că poate transforma undele sonore în vocale și consoane, ci dezvăluie temperatura corpului vorbitorului, nivelul său de încordare și sentimentele. În interviuri e mai important să

asculți decât să privești. Un ton puțin ridicat sau un tremur aproape imperceptibil al vocii sunt semnale mai importante decât brațele încrucișate, pumnii încleștați, mărimea pupilelor și toți ceilalți factori cărora noua generație de psihologi le acordă atâta importanță, dar care, din experiența lui Ståle, generează mai des confuzie și îi conduc pe detectivi pe piste eronate. Era adevărat că pacientul din fața lui înjura, însă presiunea exercitată de sunete asupra timpanelor lui Ståle îi spunea că acesta era în stare de alertă și furios. În mod normal, așa ceva nu avea cum să îngrijoreze un psiholog experimentat. Din contră, emoțiile puternice adesea semnificau o eliberare. Însă problema cu pacientul de acum era că lucrurile veneau într-o ordine greșită. Chiar și după câteva luni de ședințe regulate de terapie, Ståle nu ajunsese la o conexiune, iar între el și pacient nu existau apropiere și încredere. De fapt, toate acele ședințe fuseseră atât de neproductive, încât Ståle se gândise să-i sugereze să întrerupă tratamentul și poate să-i recomande alt terapeut. Furia manifestată într-o atmosferă altfel sigură era bună, dar în cazul de față putea însemna că pacientul se închidea și mai mult și săpa un șanț de izolare și mai adânc în jurul lui.

Ståle oftă. În mod evident luase decizia greșită, însă acum era prea târziu, așa că decise să meargă mai departe.

— Paul…

Sprâncenele atent îngrijite și cele două cicatrici discrete de sub bărbia pacientului, care sugerau un lifting facial, îi permiseseră lui Ståle să-l încadreze pe individ în primele zece minute ale primei lor întâlniri.

— Homosexualitatea reprimată este foarte normală, chiar și în societatea noastră aparent tolerantă.

Aune se uită cu atenție la pacient în căutarea unei reacții.

— Eu sunt adesea consultat de poliție, iar un ofițer mi-a mărturisit că era foarte deschis în privința propriei homosexualități în viața lui privată, dar nu se putea deschide la lucru, deoarece ar fi încremenit. L-am întrebat dacă era așa de sigur de asta. Opresiunea vine adesea din așteptările autoimpuse

și din așteptările pe care credem că le au ceilalți. Mai ales cei mai apropiați, prietenii și colegii.

Se opri.

Nu observă nicio lărgire a pupilelor pacientului, nicio colorare a tenului, niciun fel de rezistență opusă privirii lui, niciun fel de gest evaziv al corpului. Din contră, pe buzele lui subțiri apăru un mic zâmbet disprețuitor. Însă, spre surprinderea lui, Ståle Aune observă că îi crescuse temperatura propriilor obraji. Doamne, cât îl mai ura! Cum mai ura slujba asta.

— Și polițistul ți-a urmat sfatul?

— Timpul a expirat, anunță Ståle, fără a se uita la ceas.

— Sunt curios, Aune.

— Iar eu am depus un jurământ de confidențialitate.

— Atunci hai să-i spunem X. Văd pe fața ta că nu ți-a plăcut întrebarea. Ți-a urmat sfatul și rezultatul a fost nefavorabil, nu-i așa?

Paul zâmbi. Aune oftă.

— X a mers prea departe, a interpretat greșit o conjunctură și a încercat să-și sărute un coleg la toaletă. Și a încremenit. Ideea e că rezultatul *putea* fi bun. Vrei măcar să te gândești la această chestiune pentru data viitoare?

— Dar eu nu sunt homo.

Paul își ridică o mână spre gât, după care o coborî la loc.

Ståle Aune încuviință.

— Pe săptămâna viitoare, la aceeași oră?

— Nu știu. Eu nu sunt mai bine, nu?

— Lucrurile înaintează încet, dar sunt progrese, răspunse Ståle.

Răspunsul îi venise din același automatism ca gestul pacientului de a-și duce mâna la cravată.

— Da, ai mai spus asta de câteva ori. Dar eu am senzația că plătesc degeaba. Și că tu ești la fel de inutil ca detectivii ăia care nu sunt în stare să pună mâna pe un nenorocit de criminal în serie și violator…

Ståle observă cu oarecare uimire că vocea pacientului era acum mai joasă. Mai calmă. Vocea și limbajul corpului comunicau cu totul altceva decât cuvintele. Pus pe pilot automat, creierul lui

Ståle începuse deja să analizeze de ce pacientul folosise exact acel exemplu, însă răspunsul era atât de evident că nu trebuia să sape prea adânc. Ziarele care zăceau pe biroul lui Ståle încă din toamnă. Fuseseră mereu deschise la pagina unde erau descrise crimele comise asupra polițiștilor.

— Nu e așa de ușor să prinzi un criminal în serie, Paul, zise Ståle Aune. Știu câte ceva despre criminalii în serie, ba chiar asta e specialitatea mea. Așa cum e și discuția noastră. Dar dacă vrei să oprim terapia sau vrei să încerci la unul dintre colegii mei, facem cum dorești. Am o listă cu psihologi foarte capabili care te pot ajuta…

— Te speli pe mâini de cazul meu, Ståle?

Paul înclinase capul într-o parte, pleoapele cu genele lipsite de culoare se închiseseră și zâmbetul i se lățise. Ståle nu se putea decide dacă era un rânjet adresat teoriei homosexualității sau Paul lăsa să se vadă un pic din sinele său real. Ori ambele.

— Te rog să nu mă înțelegi greșit, zise Ståle, știind că nu fusese greșit înțeles. Îmi face plăcere să te tratez, dar e important să avem încredere unul în celălalt. Iar în acest moment nu pare că…

Dorea să scape de acel pacient, însă terapeuții profesioniști nu se descotoroseau de pacienții alunecoși. Doar strângeau mai tare din dinți, nu? Își potrivi papionul mai bine.

— Am doar o zi proastă, Ståle, zise Paul și își deschise palmele în semn de apărare. Îmi cer scuze. Știu că ești bun. Ai lucrat la cazurile crimelor în serie în cadrul Serviciului de Investigații Criminale, nu? Ai ajutat la prinderea tipului care desena pentagrame la locul omorurilor. Tu și inspectorul ăla.

Ståle îl studie cu privirea pe pacient în vreme ce acesta se ridica și își încheia haina.

— Da, ești foarte bun pentru mine, Ståle. Pe săptămâna viitoare. Și între timp o să mă gândesc dacă sunt homosexual sau nu.

Ståle nu se ridică. Îl auzi pe Paul fredonând pe hol în vreme ce aștepta liftul. Melodia suna cunoscut.

La fel de cunoscute sunau și unele lucruri spuse de Paul. Folosise expresia „crime în serie“, preferată de polițiști, în loc de mai uzitata „omoruri în serie“. Îl numise pe Harry Hole inspector,

iar cei mai mulți oameni habar n-aveau de gradele polițiștilor. În general țineau minte doar detaliile sordide din relatările presei, nu amănunte nesemnificative precum o pentagramă săpată într-o bârnă lângă cadavru. Dar ce îi atrăsese în mod special atenția — deoarece putea fi important în terapie — era faptul că Paul îl comparase pe el cu „detectivii ăia care nu sunt în stare să pună mâna pe un nenorocit de criminal în serie și violator…“

Ståle auzi liftul venind și plecând. Însă acum își amintea ce melodie fusese fredonată. De fapt, ascultase întregul album *Dark Side of the Moon* ca să descopere indicii de interpretare a viselor lui Paul Stavnes. Piesa era *Brain Damage*. Despre lunatici. Lunatici care erau pe iarbă, care erau în hol. Care ajungeau înăuntru.

Violator.

Polițiștii uciși nu fuseseră violați.

Evident, era posibil ca el să fie atât de puțin interesat de caz, încât să-i fi confundat pe polițiștii uciși cu primele victime din același loc al crimei. Sau presupusese că, în general, un criminal în serie violează. Sau visase despre polițiști violați, fapt care, firesc, întărea teoria legată de homosexualitatea reprimată. Sau…

Ståle Aune încremeni în mijlocul gândului și se uită uluit la propria mână care se îndrepta către papion.

Anton Mittet luă o gură de cafea și se uită la omul care dormea pe patul de spital. N-ar fi trebuit să simtă o oarecare plăcere? Aceeași plăcere exprimată de Mona și pe care ea o numise „unul dintre micile miracole zilnice care fac ca toată mizeria asta să merite“? Sigur că era bine ca un pacient în comă, despre care se presupunea că avea să moară, să se răzgândească brusc și să se chinuie să revină la viață. Însă persoana de pe pat și chipul ăla palid și desfigurat de pe pernă nu însemnau nimic pentru el. Nu însemnau decât că misiunea lui se apropia de final. Evident, nu însemna în mod necesar și sfârșitul relației cu Mona. Oricum nu-și petrecuseră orele de intimitate acolo. Dimpotrivă, acum nu mai aveau nevoie să-și facă griji când colegii observau privirile galeșe pe care și le aruncau reciproc când ea intra și ieșea din salonul pacientului sau conversațiile lor un pic prea lungi, acele

șuete care încetau un pic prea abrupt la apariția cuiva. Însă Anton Mittet avea neplăcuta senzație că tocmai asta fusese scânteia relației lor. Ilicitul. Secretomania. Excitația de a vedea fără a putea atinge. Așteptarea, furișatul de acasă, minciuna servită Laurei despre orele suplimentare, care devenise tot mai ușor de rostit, dar îi umpluse gura de scârbă și care mai devreme sau mai târziu avea să-l sufoce. Știa că infidelitatea nu-l transforma într-un om mai bun în ochii Monei și că ea îi putea servi lui aceleași minciuni la un moment dat în viitor. Mona îi spusese că mai trecuse prin asta cu alți bărbați, care o dezamăgiseră. Numai că pe atunci era mai tânără și mai zveltă, așa că, dacă el dorea să o abandoneze pe femeia planturoasă de vârstă mijlocie în care se transformase, ea n-avea să fie șocată. El încercase să-i explice că nu trebuia să spună astfel de lucruri, chiar dacă erau sincere. Vorbele o făceau mai puțin atrăgătoare. Îl făceau *pe el* mai puțin atrăgător. Îl transformau într-un bărbat care lua tot ce putea, așa cum era. Însă acum se bucura că ea le rostise. Trebuia să înceteze cândva, iar ea îi ușurase sarcina.

— De unde ați luat cafeaua? întrebă noul asistent, îndreptându-și ochelarii rotunzi în timp ce citea însemnările doctorului de pe fișa pe care o luase de la capătul patului.

— E un aparat de espresso pe coridor. Sunt singura persoană care îl folosește, dar puteți…

— Mersi de ofertă, zise asistentul. Însă eu nu beau cafea. Să vedem… trebuie să primească Propofol.

Anton își dădea seama că în pronunția lui se simțea ceva rece. Asistentul luase o foaie de hârtie din buzunarul halatului și o citea.

— Habar n-am ce e asta.

— Înseamnă că o să doarmă pentru o vreme.

Anton se uită la asistent cum înfige acul unei seringi în capacul unei mici fiole cu lichid transparent. Individul era scund, de constituție firavă și semăna cu un actor faimos. Nu din categoria celor arătoși. Însă din categoria celor care reușiseră. Cu actorul acela cu dinți urâți și cu un nume italienesc imposibil de ținut

minte. Așa cum Anton uitase numele pe care asistentul i-l dăduse când se prezentase.

— Lucrurile sunt complicate cu pacienții care ies din comă, explică asistentul. Sunt extrem de vulnerabili și trebuie readuși cu mare atenție la starea de conștiență. O singură injecție nepotrivită și riscăm să-l trimitem înapoi în starea în care era.

— Înțeleg, zise Anton.

Individul îi prezentase legitimația, rostise parola și așteptase ca Anton să sune la camera de gardă ca să primească confirmarea că persoana respectivă fusese alocată pentru a efectua schimbul.

— Deci aveți multă experiență cu anestezicele? întrebă Anton.

— Da, lucrez de destulă vreme cu ele.

— Dar acum nu lucrați aici?

— Am călătorit doi sau trei ani.

Asistentul ridică seringa în lumină. Eliberă un jet de probă care se dizolvă într-un nor de particule microscopice.

— Pacientul ăsta pare să fi avut o viață grea. De ce nu e trecut niciun nume pe fișă?

— Trebuie să rămână anonim. Nu vi s-a spus?

— Nu mi s-a spus nimic.

— Ar fi trebuit să o facă. Se crede că a existat un atentat la viața lui. De-asta stau eu pe coridor.

Individul se aplecă și se apropie de fața pacientului. Închise ochii. Arăta de parcă adulmeca respirația pacientului. Anton se scutură de un fior.

— L-am mai văzut, rosti asistentul. E din Oslo?

— Am depus un jurământ de confidențialitate.

— Și dumneata ce crezi că am depus eu?

Asistentul suflecă mâneca pacientului și-i bătu ușor cu degetul partea interioară a antebrațului. Era ceva în felul în care vorbea individul, ceva ce Anton nu putea localiza exact. Îl cuprinse iar un fior când acul seringii pătrunse în piele. În liniștea lăsată crezu că *aude* un sunet aspru, sunetul frecării acului de piele. Sunetul lichidului împins prin seringă la apăsarea pistonului.

— A trăit în Oslo câțiva ani înainte de a pleca în străinătate, zise Anton, înghițind în sec. Însă după aia s-a întors. Se zvonește că

din pricina unui băiat. Care era narcoman.

— E o poveste tristă.

— Da, dar se pare că va avea un final fericit.

— E un pic prea devreme pentru asta, mulți pacienți care au stat în comă suferă recăderi bruște, replică asistentul, scoțând acul.

Anton își dădea seama acum. Auzi ce era aparte în felul în care vorbea individul. Abia se auzea, dar era acolo, felul cum pronunța litera *s*. Omul era sâsâit.

După ce ieșiră din salon și asistentul se îndepărtă pe coridor, Anton se întoarse la pacient. Se uită cu atenție la monitorul cardiac. Ascultă sunetele ritmice, ca semnalele de sonar ale unui submarin aflat în adâncurile oceanului. Nu știa de ce, dar procedă așa cum procedase asistentul, adică se aplecă deasupra feței pacientului. Închise ochii. Și simți respirația acestuia pe obraz.

Altman. Anton se uitase cu atenție la ecusonul individului înainte ca acesta să plece. Asistentul se numea Sigurd Altman. Anton mirosise ceva, e clar, și se hotărâse să-l verifice pe individ în ziua următoare. Nu avea deloc chef ca situația de acum să se transforme într-un nou caz Drammen. De data asta nu avea să mai comită vreo greșeală.

8

Katrine Bratt stătea cu picioarele pe birou și cu un telefon prins între umăr și ureche. Gunnar Hagen luase un alt apel. Degetele îi alergau pe tastatura din față. Știa că în spate, dincolo de fereastră, Bergen era scăldat în razele soarelui. Că străzile ude luceau de la ploaia care căzuse toată dimineața, până în urmă cu zece minute. Dată fiind vremea în Bergen, putea prezice că în curând avea să plouă iar. Însă în acel moment soarele era sus pe cer și Katrine Bratt spera ca Gunnar Hagen să încheie mai rapid cealaltă conversație ca să revină la discuția lor. Katrine nu dorea decât să-i transmită informația pe care o avea, după care să plece din secția de poliție din Bergen. Să iasă în aerul curat și proaspăt al Atlanticului, care mirosea mult mai bine decât aerul pe care fostul său șef îl inhala în acel moment în biroul lui din estul capitalei. Aer pe care îl eliberă iar cu putere sub forma unui urlet de indignare:

— Cum adică încă nu putem vorbi cu el? A ieșit din comă sau nu?… Da, înțeleg că e într-o stare fragilă, dar… Ce?

Katrine spera că ceea ce aflase în ultimele câteva zile avea să-l aducă pe Hagen într-o dispoziție mai bună decât cea de acum. Se uită din nou peste pagini, doar ca să verifice ceea ce știa deja.

— Nu dau *doi bani* pe ce spune avocatul lui, tună Hagen. Și nu dau *doi bani* nici pe ce spune consultantul. Îl vreau interogat *acum*!

Katrine Bratt îl auzi trântind telefonul. După care, în sfârșit, Hagen reveni la ea.

— Ce a fost toată povestea asta? întrebă Katrine.

— Nimic, răspunse Hagen.

— Despre *el* e vorba?

Hagen oftă.

— Da, despre el. Iese din comă, dar ăia îl burdușesc cu medicamente și spun că trebuie să așteptăm cel puțin încă două

zile înainte de a vorbi cu el.

— Dar nu e bine ca lucrurile să fie luate treptat?

— Probabil că da. Dar, după cum știi, avem nevoie de niște rezultate acum. Uciderea polițiștilor ne-a adus în genunchi.

— Două zile nu înseamnă mare diferență.

— Știu, știu. Dar trebuie să latru și eu un pic. Adică, ăsta e pe jumătate scopul urcării pe scara ierarhică, nu-i așa?

Katrine Bratt nu avea un răspuns potrivit, nu fusese niciodată interesată să ajungă șef. Și chiar dacă ar fi fost, bănuia că detectivii care fuseseră internați în spitale de psihiatrie nu ar fi fost primii aleși la alocarea de birouri mari și spațioase. Diagnosticul ei plecase de la sindrom maniaco-depresiv, trecând prin tulburare de personalitate marginală, și ajunsese la personalitate bipolară și apoi la sănătoasă clinic. Cel puțin câtă vreme continua să-și ia pilulele mici și roz care s-o mențină în echilibru. Puteau critica folosirea de pastile în psihiatrie cât doreau, dar pentru Katrine ele însemnaseră o viață nouă, mai bună. Observase însă că șeful ei o supraveghea de la distanță și că nu i se dădea mai mult de lucru pe teren decât era absolut necesar. Aranjamentul îi convenea; îi plăcea să stea în biroul ei înghesuit cu computerul performant în față și cu acces exclusiv la motoare de căutare de care nici măcar polițiștii n-aveau habar. Căutare, cercetare, descoperire. Depistarea oamenilor care în aparență dispăruseră de pe fața pământului. Găsirea de tipare acolo unde alții vedeau doar șansă. Asta era specialitatea Katrinei Bratt și de mai multe ori o folosise în beneficiul unităților Kripos și ale Serviciului de Investigații Criminale din Oslo. Ca să fie nevoiți s-o accepte.

— Spuneai că ai ceva pentru mine.

— A fost liniște în departament în ultimele săptămâni, așa că am aruncat o privire asupra ofițerilor de poliție uciși.

— Ți-a cerut șeful tău din Bergen…?

— Nu, nu, nu. Mi-a prins mai bine să fac asta decât să mă uit pe Pornhub și să joc Solitaire.

— Sunt numai urechi.

Katrine sesiza că Hagen încerca să pară pozitiv, însă era incapabil să-și mascheze disperarea. Probabil că se săturase să nutrească tot soiul de speranțe care să fie dărâmate în lunile care urmau.

— Am vrut să văd dacă există nume recurente care apar în violurile și crimele inițiale din Maridalen și de lângă lacul Tryvann.

— Mersi, Katrine, dar am făcut și noi asta. *Ad nauseam*, ca să spun așa.

— Știu. Dar eu lucrez oarecum altfel, înțelegi?

Un oftat profund.

— Dă-i drumul atunci.

— Am observat că de cele două cazuri s-au ocupat echipe diferite. Doar doi ofițeri de la Krimteknisk și trei detectivi au participat la ambele anchete. Și niciunul dintre cei cinci nu putea avea lista completă a celor interogați. Cum niciunul dintre cazuri nu a fost elucidat, treaba s-a prelungit și dosarele au ajuns să fie enorme.

— Enorme, poți să mai spui asta o dată. Și evident, e adevărat că nimeni nu-și poate aminti tot ce s-a întâmplat în cursul anchetelor. Dar toți cei care au fost interogați se regăsesc în sistemul central de evidență al poliției. Asta e de la sine înțeles.

— Tocmai asta e ideea, zise Katrine.

— Adică?

— Când sunt aduși pentru interogatoriu, oamenii sunt înregistrați și interviul este clasat conform cazului pentru care sunt aduși. Dar uneori lucrurile nu sunt deloc clare, așa cum se întâmplă dacă cel interogat este deja în închisoare — caz în care interviul devine o chestiune informală petrecută în celulă și persoana respectivă nu mai e înregistrată, deoarece este deja în registru.

— Dar însemnările rămân în continuare în dosarul legat de caz.

— În mod normal, da. Dar nu și dacă interviul se referă în primul rând la alt caz pentru care persoana este suspect principal, iar, de exemplu, crima din Maridalen a constituit doar o parte secundară a interviului, o încercare cu bătaie lungă, parte din

rutină. Atunci întregul interviu este clasat conform primului caz, iar o căutare nu ar lega persoana de cel de-al doilea caz.

— Interesant. Și tu ai descoperit…?

— O persoană care a fost interogată ca suspect principal într-un caz de viol petrecut în Ålesund în timp ce era reținută pentru atac și tentativă de viol asupra unei minore la un hotel din Otta. În cursul interviului, individul a fost întrebat și despre Maridalen, dar ulterior interviul a fost clasat în dosarul legat de violul din Otta. Chestia interesantă e că această persoană a fost interogată și în cazul Tryvann, dar în maniera obișnuită.

— Și?

Pentru prima dată, tonul lui Hagen trăda interes autentic.

— Avea alibi pentru toate cele trei cazuri, zise Katrine, simțind mai degrabă decât auzind cum Hagen se dezumflă.

— Înțeleg. Mai sunt și alte povești amuzante din Bergen pe care crezi că ar trebui să le aflu azi?

— Mai e ceva, zise Katrine.

— Am o ședință în…

— Am verificat alibiul individului. Este același pentru toate cele trei cazuri. Un martor care a confirmat că el se afla acasă. Martorul era o tânără domniță care, la acel moment, a fost socotită de încredere. Fără cazier, fără legătură cu suspectul, în afară de aceea că locuiau în aceeași clădire. Dar, dacă urmărești numele ei ulterior, descoperi lucruri interesante.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi fraudă fiscală, trafic de droguri și falsificare de documente. Iar dacă te uiți un pic mai atent la interviurile la care a fost convocată de atunci încoace, apare o temă comună. Ghici care e aia.

— Declarații false.

— Din nefericire, noi nu obișnuim să ne uităm la cazuri vechi într-o lumină nouă. Cel puțin nu la cazuri vechi și complexe precum Maridalen și Tryvann.

— Cum o cheamă pe femeie, pentru numele lui Dumnezeu?

Interesul revenise în vocea lui.

— Irja Jacobsen.

— Ai și o adresă?
— Da. Apare în sistemul de evidență al poliției, în registrul național și în câteva altele…
— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, să o aducem aici chiar acum!
— …cum ar fi registrul persoanelor dispărute.

Dinspre Oslo se lăsă o tăcere îndelungată. Katrine simți nevoia să iasă la o plimbare până la bărcile de pescari din Bryggen, de unde să cumpere o sacoșă cu capete de cod, apoi să se ducă acasă, în apartamentul ei din Møhlenpris, unde să gătească o cină la foc mic și apoi să urmărească serialul *Breaking Bad* în vreme ce, poate, afară începea iar să plouă.

— Minunat, rosti Hagen într-un târziu. În fine, cel puțin ne-ai oferit ceva de anchetat. Cum se numește tipul?
— Valentin Gjertsen.
— Și unde se află?
— Aici e buba, zise Katrine Bratt, auzindu-se cum se repetă singură. Nu-l pot găsi.
— E și el dispărut?
— Nu e pe lista persoanelor dispărute. Iar asta e bizar, parcă s-ar fi evaporat de pe fața pământului. Fără adresă cunoscută, fără numere de telefon înregistrate, fără carduri de credit, fără măcar un cont bancar înregistrat. Nu a votat la ultimele alegeri și n-a călătorit cu trenul sau avionul în ultimul an.
— Ai încercat pe Google?

Katrine izbucni în râs, până ce își dădu seama că Hagen nu glumea.

— Stai liniștit, zise ea. Îl găsesc eu.

Încheiară convorbirea, iar Katrine se ridică, își puse haina și se grăbi să iasă, căci norii treceau deja peste insula Askøy. Dădu să închidă și computerul când își aduse aminte de ceva. Ceva ce îi spusese odată Harry Hole. Despre cât de des poți uita să verifici ceea ce e evident. Se apucă să tasteze cu repeziciune. Așteptă ca pagina căutată să se încarce. Observă cum se răsucesc capetele spre ea în spațiul deschis când rosti cu voce tare câteva înjurături neaoșe din Bergen. Însă nu se mai deranjă să-și reasigure colegii

că nu era vorba de un episod psihotic. Ca de obicei, Harry avusese dreptate.

Ridică receptorul și apăsă tasta de reapelare. Gunnar Hagen răspunse la al doilea apel.

— Credeam că ai o ședință, zise Katrine.

— Am amânat-o. Acum detașez oameni care să-l găsească pe acest Valentin Gjertsen.

— Nu e nevoie. Tocmai am dat de el.

— Da?

— Nu e chiar așa de bizar că a dispărut de pe fața pământului. De fapt, el *chiar* a dispărut de pe fața pământului, cred.

— Vrei să spui…?

— Că e mort, da. Apare în negru și alb în registrul național. Îmi cer scuze pentru această prostie venită din Bergen. De rușine mă voi duce acasă și voi mânca niște capete de pește.

Când așează la loc receptorul, afară deja ploua.

Anton Mittet își ridică privirea din ceașca de cafea când Gunnar Hagen dădu buzna în cantina aproape pustie de la etajul șase al sediului central al poliției. Anton se uita de ceva vreme afară. Gândindu-se. La cum ar fi putut să fie. Și reflectând asupra faptului că încetase să se mai gândească la cum ar fi putut să fie. Poate că asta însemna să îmbătrânești. Jucase cărțile pe care le primise, le văzuse pe toate. Altele noi nu mai primea. Ca atare, nu-i mai rămânea decât să joace cărțile pe care le avea cât de bine putea. Și să viseze la cărțile care i s-ar fi *putut* da.

— Scuze că am întârziat, Anton, rosti Gunnar Hagen, trântindu-se pe scaunul din fața acestuia. Un apel idiot din Bergen. Cum îți merge?

Anton ridică din umeri.

— Nu m-am oprit din lucru. Mă uit la tinerii în ascensiune care trec pe lângă mine. Încerc să le dau ceva sfaturi, dar ei nu văd niciun motiv să asculte de un om de vârstă mijlocie care n-a reușit. Par să creadă că viața întinde un covor roșu doar pentru ei.

— Și acasă? întrebă Hagen.

Anton ridică iar din umeri.

— Bine. Nevasta bombăne că muncesc prea mult. Dar când sunt acasă bombăne la fel de mult. Ți se pare cunoscut?

Hagen scoase un sunet care putea însemna orice dorea ascultătorul.

— Mai ții minte ziua când te-ai căsătorit?

— Da, răspunse Hagen, aruncând o privire discretă la ceas.

Nu fiindcă nu știa ce oră era, dar ca să-i dea lui Anton un indiciu.

— Cel mai rău lucru e că o iei cu adevărat în serios când stai acolo și zici „da“ pentru totdeauna.

Anton râse sec și clătină din cap.

— Ai vrut să discuți ceva anume cu mine? întrebă Hagen.

Anton își plimbă degetul arătător peste nas.

— Da. Noaptea trecută, când eram la datorie, a venit un asistent acolo. Părea un pic ciudat. Nu știu exact ce era, dar știi bine că mârțoagele bătrâne ca noi sesizează astfel de lucruri. Așa că l-am verificat. A reieșit că a fost implicat într-un caz de crimă cu câțiva ani în urmă. A fost eliberat și eliminat de pe lista suspecților. Însă, totuși…

— Înțeleg.

— Mi-am zis că e cel mai bine să discut cu tine despre asta. Ai putea vorbi cu conducerea spitalului. Poate ca să-l mute discret în altă parte.

— O să am grijă de chestiune.

— Mersi.

— *Eu* îți mulțumesc. Bine lucrat, Anton.

Anton Mittet făcu o plecăciune pe jumătate. Era bucuros să-l audă pe Hagen mulțumindu-i. Bucuros deoarece șeful cu alură de călugăr de la Serviciul de Investigații Criminale era singurul om din poliție față de care simțea un soi de recunoștință. Hagen fusese cel care-i salvase pielea lui Anton după Caz. Îl sunase pe comisarul din Drammen și îi spusese că erau prea duri cu Anton și că, dacă nu mai aveau nevoie de experiența lui acolo, atunci ar fi utilă la sediul central al poliției din Oslo. Și exact așa se petrecuseră lucrurile. Anton lucrase la etajul întâi în Grønland, dar continuase să locuiască în Drammen, ca o condiție pusă de

Laura. Iar când Anton Mittet prinse liftul în coborâre către etajul întâi, simți că are pasul mai sprinten, spatele mai drept și chiar un zâmbet pe buze. Și mai simți, chiar așa, că tot ce trăia putea fi începutul a ceva bun. Avea să cumpere niște flori pentru… Se gândi. Pentru Laura.

Katrine privea pe fereastră în vreme ce formă numărul. Apartamentul ei se găsea la nivelul pe care norvegienii îl numeau hochparter. Era suficient de sus încât să nu-i vadă pe oamenii care treceau pe stradă, dar suficient de jos ca să le vadă vârfurile umbrelelor deschise. Iar în spatele picăturilor de ploaie care cădeau pe pervaz în vântul care bătea în rafale, putea vedea podul Puddefjord, care lega orașul de o gaură în munte pe partea dinspre Laksevåg. În acea clipă însă, ea se uita la ecranul TV cu diagonala de 127 cm, unde un profesor de chimie, victimă a cancerului, prepara metamfetamină. Un spectacol pe care ea îl credea ciudat de antrenant. Își cumpărase televizorul conform sloganului personal: *De ce să aibă burlacii cele mai mari televizoare?* Își aranjase DVD-urile sub playerul Marantz pe categorii conform unor criterii total subiective. Locul unu și doi, cele mai depărtate spre stânga pe raftul de clasici, erau ocupate de *Sunset Boulevard* și *Singin' in the Rain*, în vreme ce filmele mai recente de dedesubt aveau un lider nou și surprinzător: *Toy Story 3*. Al treilea raft era dedicat CD-urilor pe care, din motive sentimentale, nu le donase Armatei Salvării, chiar dacă le copiase în computer. Avea gusturi muzicale limitate: exclusiv glam rock și pop progresiv, preferabil britanic și adesea în variantă androgină: David Bowie, Sparks, Mott the Hoople, Steve Harley, Marc Bolan, Small Faces, Roxy Music, cu Suede drept capăt de linie contemporană. Profesorul de chimie juca acum într-una dintre scenele lui obișnuite de tip ceartă-cu-nevasta. Katrine puse playerul DVD pe fast forward în timp ce o apela pe Beate.

— Lønn.

Vocea era ascuțită, aproape copilărească. Iar răspunsul nu dezvăluia mai mult decât era necesar. În Norvegia, a răspunde cu numele de familie nu implica oare că exista o familie mai

numeroasă și că trebuia să specifici cu care Lønn doreai să vorbești? Oricum, în acest caz, Lønn erau doar Beate Lønn văduva și fiul ei.

— Sunt Katrine.

— Katrine! Nu ne-am auzit de multă vreme. Ce mai faci?

— Mă uit la televizor. Tu?

— Iau bătaie la Monopoly de la junior. Mâncăm ceva lejer. Pizza.

Katrine își scotoci creierul. Ce vârstă avea fiul ei acum? Oricum, era destul de mare ca s-o bată pe maică-sa la Monopoly. O altă aducere aminte a modului îngrozitor de rapid în care trecea timpul. Katrine dădu să spună că și ea mânca ceva lejer. Căpățâni de cod. Dar își aminti că devenise un clișeu în rândul femeilor, mai degrabă ironic, o frază cvasideprimantă pe care cele singure o foloseau în loc să spună adevărul: că nu credea că poate trăi fără libertate totală. De-a lungul anilor, se gândise uneori s-o sune pe Beate doar pentru o șuetă. Cum avea cu Harry. Ea și Beate erau amândouă ofițeri de poliție de treizeci și ceva de ani, crescuseră cu tați polițiști, aveau o inteligență peste medie, erau realiste fără să-și facă iluzii și nu nutreau dorința de a fi salvate de un prinț pe un armăsar alb. Mă rog, poate că ar fi acceptat armăsarul, dacă le ducea unde doreau ele să ajungă.

Puteau avea multe de discutat.

Numai că ea nu se hotărâse niciodată să sune. În afară de cazul în care era o chestiune de serviciu, bineînțeles.

Semănau și din acest punct de vedere.

— Te sun în legătură cu un oarecare Valentin Gjertsen, zise Katrine. Decedat, autor de infracțiuni sexuale. Știi ceva de el?

— Stai așa, răspunse Beate.

Katrine auzi degetele tastând cu frenezie și își notă un alt lucru pe care îl aveau în comun: erau mereu online.

— Ah, el, zise Beate. L-am văzut de câteva ori.

Katrine își dădu seama că Beate avea poza individului pe ecran. Se spunea că girusul fusiform al lui Beate Lønn, adică acea parte a creierului care recunoaște chipurile, conținea toate fețele întâlnite de ea în cursul vieții. Fusese examinată de neurologi,

deoarece era una dintre cele 30 de persoane din lume cunoscute a avea o astfel de capacitate.

— A fost interogat în legătură cu cazurile Tryvann și Maridalen, zise Katrine.

— Da, îmi amintesc vag. Dar parcă țin minte că avea alibiuri pentru ambele cazuri.

— Una dintre persoanele din casa în care locuia a jurat că el fusese acasă în nopțile cu pricina. Mă întreb dacă i-ai luat ADN-ul?

— Nu-mi imaginez de ce am fi făcut asta dacă avea alibi. Pe atunci analiza ADN era o procedură complicată și scumpă. În cel mai bun caz se efectua pentru suspecții principali și doar dacă nu dispuneam de alte probe.

— Știu, dar după ce ai obținut propriul departament de testare în cadrul Institutului, tu ai început verificarea ADN în cazurile vechi și nerezolvate, nu?

— Da, așa e, dar în realitate nu au existat urme biologice în cele două cazuri. Iar dacă nu cumva greșesc, Valentin Gjertsen și-a primit pedeapsa, ba chiar cu dobândă.

— Da?

— Da, a fost omorât.

— Știam că a murit, dar nu că…

— Da, așa e. Când își ispășea sentința la Ila. A fost descoperit în celulă, omorât în bătaie. Deținuților nu le plac violatorii de copii. Vinovații n-au fost niciodată prinși. Nu sunt sigură că a încercat cineva să afle cine sunt, oricum.

Tăcere.

— Îmi pare rău că nu ți-am fost de ajutor, zise Beate. Iar puștiul mă pune să joc *Încearcă-ți norocul* acum, așa că…

— Să sperăm că se ivește, rosti Katrine.

— Ce anume?

— Norocul.

— Exact.

— Un ultim lucru. Aș vrea să am o discuție cu Irja Jacobsen, femeia care i-a oferit alibiul lui Valentin. E trecută la persoane dispărute. Dar am făcut niște cercetări.

— Da?
— Nu există schimbări de adresă, plăți fiscale, plăți de securitate socială sau achiziții de carduri de credit. Nu există călătorii sau apeluri telefonice pe mobil. Când are așa de puțină activitate, o persoană intră de obicei într-una dintre cele două categorii majore. Cel mai des întâlnită este aceea a persoanelor decedate. Însă eu am găsit ceva. Loterie. S-a înregistrat pentru un tichet de 20 de coroane.
— A jucat la loterie?
— Poate spera că i se va schimba norocul. Oricum, asta înseamnă că face parte din a doua categorie.
— Anume?
— Cei care încearcă din toate puterile să nu fie găsiți.
— Și vrei să te ajut să o găsești?
— Am ultima ei adresă cunoscută din Oslo și adresa chioșcului unde a completat tichetul de loterie. Și mai știu că era consumatoare de droguri.
— Bine, zise Beate. O să verific cu oamenii noștri sub acoperire.
— Mersi.
— Bine.
Pauză.
— Mai e ceva?
— Nu. Adică da. Ce crezi despre *Singin' in the Rain*?
— Nu-mi plac filmele muzicale. De ce?
— Sufletele pereche sunt greu de găsit, nu crezi?
Beate chicoti.
— Adevărat. Hai să vorbim despre asta cândva.
Încheiară conversația.

* * *

Anton stătea pe scaun, cu brațele încrucișate, ascultând liniștea. Se uită în lungul coridorului.

Mona era înăuntru cu pacientul și în curând avea să iasă, cu zâmbetul ei obraznic. Poate o să-și lase o mână pe umărul lui, apoi o să-l mângâie pe păr. Poate chiar un sărut frugal, să-l lase

să-i simtă limba, care avea mereu gust de mentă, după care avea să dispară pe coridor. Dând provocator din fundul ei voluptuos. Poate că nu o făcea intenționat, dar lui îi plăcea să creadă că da. Că ea își încorda mușchii, își mișca șoldurile, își arăta bunătățile pentru el, Anton Mittet. Da, avea pentru ce să fie recunoscător, cum se zice.

Se uită la ceas. În curând urma schimbarea de tură. Dădu să caște când auzi un țipăt.

Suficient de tare ca să sară în picioare. Deschise ușa la perete. Inspectă camera de la stânga la dreapta și constată că Mona și pacientul erau singurele persoane dinăuntru.

Mona stătea lângă pat, cu gura larg deschisă. Nu-și luase privirea de la pacient.

— Cumva a…? începu Anton, dar fără să termine întrebarea.

Auzi că pacientul era încă în viață. Sunetul monitorului cardiac era atât de intens — iar liniștea din jur era deplină — încât Anton putea auzi bipurile scurte și regulate de pe coridor.

Degetele Monei se odihneau în punctul unde clavicula se întâlnește cu sternul, punctul pe care Laura îl numea „groapa cu bijuterii“ deoarece acolo stătea bijuteria, inima de aur pe care el i-o dăruise cu ocazia uneia dintre aniversările nunții. Poate că ăla era și locul în care se ridicau inimile reale ale femeilor când erau speriate, epuizate sau sufocate, căci Laura își punea degetele exact în același loc, care îi atrase lui Anton întreaga atenție acum. Chiar și atunci când Mona se uită zâmbind larg la el și îi șopti, ca și cum se temea să nu-l trezească pe pacient, cu cuvinte care păreau să vină de altundeva:

— A vorbit. *A vorbit.*

Katrine nu avu nevoie de mai mult de trei minute ca să pătrundă prin cunoscutele uși secrete în sistemul poliției din Oslo, dar îi fu mai greu să găsească înregistrările interviului din dosarul de viol de la hotelul Otta. Digitalizarea impusă a tuturor înregistrărilor sonore și video era în plină desfășurare, dar indexarea lor reprezenta o altă chestiune. Katrine încercase toți termenii de căutare la care se putea gândi — Valentin Gjertsen,

Hotelul Otta, viol și așa mai departe — fără succes, și aproape că renunțase când o voce ascuțită de bărbat umplu încăperea.

— O cerea, nu?

Katrine simți ceva ca un șoc electric străbătându-i trupul, ca atunci când ea și tatăl ei ședeau în barcă și el anunțase calm că peștele mușcase momeala. Habar n-avea de ce tresărise în asemenea hal, știa doar că aceea era vocea. Era el.

— Interesant, ce te face să spui asta? rosti altă voce.

O voce joasă, aproape nesuferită. O voce de polițist care forțează lucrurile pentru a obține un rezultat.

— Toate o cer, nu? Într-un fel sau altul. Iar după aceea le e rușine și te raportează la poliție. Dar tu știi toate astea.

— Deci fata asta de la hotelul Otta o cerea, asta vrei să spui?

— Ar fi cerut-o.

— Dacă n-ai fi violat-o înainte de a avea ocazia?

— Dacă aș fi fost acolo.

— Tocmai ai recunoscut că ai fost acolo în noaptea aia, Valentin.

— Ca să te determin să descrii violul cu ceva mai multe amănunte. Să știi că e cam plictisitor să stai închis într-o celulă. Trebuie să… îți condimentezi ziua cum poți mai bine.

Tăcere.

Apoi râsetul ascuțit al lui Valentin. Katrine se înfioră și se înfășură mai bine cu pătura.

— Arăți ca și cum cineva s-a pișat… cum era expresia aia, domnule ofițer?

Katrine închise ochii și își readuse în minte chipul lui.

— Hai să lăsăm deoparte cazul Otta deocamdată. Cum e cu fata din Maridalen, Valentin?

— Ce-i cu ea?

— Tu ai fost, nu?

Un râset mai puternic de data asta.

— Va trebui să exersezi mai mult, domnule ofițer. Faza de confruntare din interviu trebuie să includă o lovitură ca de baros, nu o mângâiere pe creștet.

Katrine auzea că vocabularul lui Valentin depășea cu mult pe cel al majorității colegilor de detenție.

— Deci negi?
— Nu.
— Nu?
— Nu.

Katrine auzea emoția polițistului, care inspiră adânc și rosti, cu un ton pe care se chinuise să și-l compună:

— Asta înseamnă… că recunoști comiterea violului și crimei din Maridalen din luna septembrie?

Bine măcar că era suficient de experimentat ca să specifice la ce anume spera ca Valentin să răspundă afirmativ, astfel încât avocatul apărării să nu poată pretinde ulterior că acuzatul înțelesese greșit despre ce discutau. Însă Katrine mai auzi și veselia din vocea intervievatului:

— Înseamnă că nu trebuie să neg.
— Ce dra…
— Începe cu *a* și se termină în *i*.

Pauză scurtă.

— Cum poți să-mi spui așa, deodată, că ai un alibi pentru noaptea aia, Valentin? A trecut destulă vreme de atunci.
— Pentru că m-am gândit la alibi când mi-a povestit el. M-am gândit ce făceam în acele momente.
— Cine ți-a spus ce anume?
— Tipul care a violat-o pe fată.

Pauză lungă.

— Te joci cu noi, Valentin?
— Tu ce crezi, ofițer Zachrisson?
— Ce te face să crezi că ăsta e numele meu?
— Snarliveien 41. Am dreptate?

Altă pauză. Din nou râsete și vocea lui Valentin:

— În ciorba ta, asta era. Arăți ca și cum cineva s-a pișat în ciorba ta.
— Unde ai aflat despre viol?
— Asta e o închisoare pentru perverși, ce crezi că discutăm între noi? Mersi că mi-ai spus și mie, e o vorbă de-aici. Tipul nu credea că trădează prea multe, dar am citit ziarele și țin minte bine cazul.

— Deci cine a fost, Valentin?
— Deci când va fi, Zachrisson?
— Când?
— Când pot conta că mi se dă drumul dacă ciripesc?

Katrine simți nevoia să dea înainte, să treacă de pauzele repetate.

— Mă întorc în scurtă vreme.

Un scaun scârțâi. O ușă fu închisă cu blândețe.

Katrine așteptă. Îl auzi pe individ inspirând și expirând. Simți ceva bizar. Avea și ea dificultăți de respirație. Ca și cum respirația lui din difuzoare îi fura aerul din living.

Polițistul lipsi doar câteva minute, dar Katrine avu impresia că trecuse o jumătate de oră.

— Bine, rosti el, cu scaunul repetând scârțâitul.
— Ai fost rapid. Și va fi comutată și sentința mea?
— Știi că nu suntem responsabili de sentințe, Valentin. Dar o să discutăm cu un judecător, bine? Deci cine e alibiul tău și cine a violat-o pe fată?
— Am stat acasă toată noaptea. Am stat cu proprietăreasa mea și, în afară de cazul în care suferă de Alzheimer, ea o să confirme.
— Cum se face că îți amintești așa de bine?
— Am eu o chestie cu notarea datelor violurilor. Dacă nu-l găsiți pe norocos imediat, știu că mai devreme sau mai târziu mă veți întreba unde eram eu.
— Înțeleg. Iar acum întrebarea de un milion de dolari. Cine a făcut-o?

Răspunsul veni articulat lent și cu o dicție exagerat de precisă:

— Ju-das Jo-hansen. O veche cunoștință a poliției, cum se zice.
— Judas Johansen?
— Lucrezi la Vicii și nu recunoști numele unui violator celebru, Zachrisson?

Sunet de picioare târșâite.

— Ce te face să crezi că nu recunosc numele?
— Expresia de pe fața ta e plată, Zachrisson. Johansen este cel mai mare violator după… în fine, după mine. Iar înăuntrul lui

există un ucigaș. El nu știe asta încă, dar e doar o chestiune de timp până se trezește ucigașul din el, crede-mă.

Katrine își imaginează că aude falca polițistului căscându-se larg. Avu impresia că aude pulsul lui accelerând, sudoarea scurgându-i-se de pe sprâncene în încercarea de a-și stăpâni emoția și nervii acum, când știa că se apropie de momentul decisiv, de marea izbândă, de pana de la pălăria detectivului.

— Cum, cum…, îngăimă Zachrisson.

Fu întrerupt de un sunet ca un vuiet distorsionat de difuzoare, pe care în cele din urmă Katrine îl descifră ca fiind un hohot de râs. Râsetul lui Valentin. Vuietul ascuțit se transformă treptat în oftaturi lungi.

— Fac mișto de tine, Zachrisson. Judas Johansen e poponar. E în celula de alături.

— Cum?

— Vrei să auzi o poveste mult mai interesantă decât cea cu care ai venit tu? Judas l-a regulat pe un tânăr și au fost prinși amândoi în curul gol, ca să zic așa, de mamă. Din nefericire pentru Judas, băiatul încă se ascundea și familia era una de bogătași conservatori. Așa că Judas a fost raportat pentru viol. Judas! Care n-ar face rău nici unei muște. Sau era un purice? Muscă, purice. Muscă. Purice. În fine, ce zici să preiei cazul ăla dacă primești un pont? Îți pot povesti câteva lucruri despre ce a mai făcut flăcăul de atunci. Presupun că oferta de eliberare mai e valabilă?

Sunete de picioare de scaun frecate de podea. Zgomotul unui scaun căzând pe spate. Un clic și apoi tăcere. Reportofonul fusese oprit.

Katrine rămase cu privirea pironită pe ecranul computerului. Observă că se lăsase întunericul. Căpățânile de pește se răciseră.

— Da, da, da, rosti Anton Mittet. *A vorbit*!

Anton Mittet stătea pe coridor cu telefonul la ureche în vreme ce verifica legitimațiile celor doi medici care sosiseră. Pe fețele lor se citea un amestec de surprindere și iritare. Anton nu îi ținea minte?

Anton le făcu semn cu mâna să treacă și cei doi se grăbiră spre pacient.

— Dar ce a spus? întrebă Gunnar Hagen la telefon.

— Ea l-a auzit doar mormăind ceva, nu ce a spus.

— Acum e treaz?

— Nu, doar a mormăit ceva, după care a adormit din nou. Însă doctorii spun că s-ar putea trezi oricând.

— Înțeleg, zise Hagen. Ține-mă la curent, bine? Sună la orice oră. Oricând.

— Bine.

— Bun. Bun. Și cei de la spital au ordin să mă contacteze, dar… da, în fine, ei au treburi mai urgente.

— Bineînțeles.

— Da, așa e, nu?

— Da, așa e.

— Da.

Anton ascultă tăcerea. Oare mai dorea să-i spună ceva Gunnar Hagen?

Șeful Serviciului de Investigații Criminale închise.

9

Katrine ateriză pe Gardermoen la ora nouă și jumătate, se urcă în expresul de aeroport și traversă întregul Oslo. Sau, mai exact, pe sub Oslo. Locuise acolo, dar cele câteva imagini surprinse în fugă nu-i treziră sentimente. Contururi șterse de cer. Creste joase, domoale, înzăpezite, peisaj rural îmblânzit. În trenul expres chipuri închise, lipsite de expresie, nimic din comunicarea spontană, lejeră dintre străini cu care era obișnuită în Bergen. Apăru o eroare de semnalizare pe una dintre cele mai scumpe căi ferate din lume și trenul se opri în tunelul întunecat ca smoala.

Își justificase cererea de a veni în Oslo prin faptul că existau trei dosare nerezolvate de viol în propriul district — Hordaland — care semănau oarecum cu cazurile în spatele cărora ar fi putut fi Valentin. Susținuse că, dacă îl puteau învinui pe Valentin în acele dosare, atunci Kripos și poliția din Oslo ar fi primit un ajutor indirect în cazurile polițiștilor uciși.

— Și de ce nu putem lăsa poliția din Oslo să se descurce singură? o întrebase Knut Müller-Nilsen, șeful unității din Bergen a Serviciului de Investigații Criminale.

— Deoarece rata de rezolvare a infracțiunilor este acolo de 20,8%, în vreme ce rata noastră este de 40,1%.

Müller-Nilsen izbucnise în râs și atunci Katrine știuse că biletul de avion era al ei.

Trenul se puse iar în mișcare cu o smucitură și în vagon se auziră oftaturi de ușurare, de iritare și de disperare. Katrine coborî la stația Sandvika și luă un taxi către Eiksmarka.

Mașina opri în fața clădirii din Jøssingveien 33 și ea coborî în zloata cenușie. În afară de zidul înalt din jurul clădirii din cărămidă roșie, puține lucruri trădau faptul că Centrul de detenție Ila adăpostea unii dintre cei mai periculoși ucigași, traficanți de droguri și prădători sexuali din țară. Printre alții. Statutul închisorii spunea că reprezenta o instituție națională

pentru deținuți de sex masculin care… „aveau nevoie de ajutor special“.

Ajutor ca să nu evadeze. Ajutor ca să nu mai mutileze și alte ființe. Ajutor legat de ceea ce sociologii și criminologii credeau, din cine știe ce motiv, că e o dorință pe care întreaga specie o împărtășește: să fie oameni buni, să contribuie în societate, să funcționeze în cadrul acesteia.

Katrine petrecuse destul timp în spitalul de psihiatrie din Bergen ca să știe că, de regulă, nici măcar devianții necertați cu legea nu erau interesați de buna stare a societății și nu cunoscuseră altă companie decât cea a propriei persoane și a demonilor care îi măcinau, așa că nu doreau decât să fie lăsați în pace. Ceea ce nu însemna neapărat că doreau să-i lase pe alții în pace.

Katrine trecu prin controalele de securitate, arătă legitimația și permisul primit prin e-mail și fu condusă la recepție.

Acolo, un ofițer al închisorii o aștepta cu picioarele desfăcute, brațele încrucișate la piept și cheile zornăind la centură. Cu o mutră prefăcut încrezătoare, deoarece vizitatorul era polițist, adică făcea parte din casta supremă în termeni de lege și ordine, și atunci avea parte de tratament special din partea ofițerilor închisorii, paznicilor și chiar a celor care se ocupau de parcare.

Katrine se comportă ca de obicei în astfel de situații: fu mai politicoasă și mai amabilă decât era firea ei.

— Bun-venit în canalizare, zise paznicul închisorii cu o expresie pe care Katrine era convinsă că omul n-o utiliza în cazul clientelei standard, dar pe care o pregătise cu atenție, o expresie care indica un amestec adecvat de umor negru și cinism realist față de slujba lui.

Imaginea nu e chiar nepotrivită, își zise Katrine, în timp ce era condusă de-a lungul coridoarelor închisorii. Sau poate că era mai potrivit să fi spus măruntaiele sistemului. Locul unde aparatul digestiv al legii digera indivizi găsiți vinovați și îi transforma într-o masă informă, urât mirositoare, de culoare maro, care la un moment dat trebuia eliberată. Toate ușile erau închise și coridoarele pustii.

— Sectorul perverșilor, anunță ofițerul, deschizând o ușă de fier de la capătul coridorului.
— Deci au un sector al lor?
— Da. Dacă toți vinovații de fapte de natură sexuală sunt într-un singur sector, sunt șanse mai mici ca vecinii lor să le facă felul.
— Să le facă felul? rosti Katrine, mimând surprinderea.
— Da. Violatorii sunt urâți aici la fel de mult ca în restul societății. Dacă nu cumva mai tare. Și aici avem ucigași cu un control de sine mai scăzut decât al dumitale sau al meu. Așa că, într-o zi proastă…

Paznicul își trecu o cheie de-a latul gâtului cu un gest dramatic.
— Sunt *omorâți*? exclamă Katrine, cu groază în voce, întrebându-se pentru o secundă dacă nu mersese prea departe.

Numai că ofițerul nu păru să observe.
— Mă rog, poate nu chiar omorâți. Însă plătesc. Mereu apar perverși cu brațe sau picioare rupte. Spunând că au căzut pe scări sau au alunecat la duș. Nu pot face tam-tam, nu?

Ofițerul încuie ușa în urma lor și adulmecă aerul.
— Simțiți? Miros de spermă pe radiatoare fierbinți. Se usucă imediat. Mirosul pare să se impregneze în metal și e imposibil de eliminat. Pute a carne arsă, nu?
— Homunculi, rosti Katrine, inhalând.

Nu simțea decât miros de pereți proaspăt vopsiți.
— Cum?
— În anii 1600, oamenii credeau că sperma conținea oameni minusculi, homunculi.

Observând încruntarea ofițerului, își dădu seama că se arătase tupeistă și că ar fi trebuit să se prefacă șocată.
— Așadar, Valentin a fost băgat aici în siguranță, cu alții de teapa lui?

Paznicul clătină din cap.
— Cineva a lansat un zvon că el a violat fetele alea în Maridalen și Tryvann. Iar pentru deținuții care au molestat copii situația e diferită. Până și violatorii celebri urăsc pedofilii.

Katrine se înfioră, de această dată fără să se mai prefacă. Mai ales din pricina modului lejer în care ofițerul pronunțase

cuvântul.

— Valentin a fost pedepsit?

— Se poate spune și așa.

— Și cu zvonul ăsta. Aveți idee cine l-a pornit?

— Da, răspunse ofițerul, deschizând ușa următoare. Voi.

— Noi? Adică poliția?

— A venit aici un polițist hotărât să interogheze deținuții în legătură cu cele două cazuri. Dar mi s-a spus că a dezvăluit mai multe informații decât a primit.

Katrine dădu din cap. Auzise de cazuri în care polițiștii erau siguri că un deținut era vinovat de pedofilie, dar nu puteau demonstra și atunci se asigurau că individul era pedepsit altfel. Nu era nevoie decât să oferi informații deținutului potrivit. Cel care avea cea mai mare putere înăuntru. Sau cel puțin cel mai mare control asupra celorlalți.

— Și ați acceptat așa ceva?

Ofițerul ridică din umeri.

— Ce pot face paznicii de închisoare? Și poate că în cazul ăsta anume nu respingeam atât de tare ideea…, adăugă el cu un ton mai coborât.

Trecură de o încăpere de relaxare.

— Ce vreți să spuneți?

— Valentin Gjertsen era un ticălos bolnav psihic. Rău până în măduva oaselor. Genul de persoană despre care te întrebi cu ce scop l-a adus Domnul pe pământ. Am avut o femeie ofițer aici pe care el…

— O, salut, aici erai.

Vocea era moale și Katrine se răsuci automat spre stânga. Doi bărbați stăteau lângă o placă de darts. Katrine văzu privirea zâmbitoare a celui care vorbise, un bărbat subțirel, care se apropia probabil de 40 de ani. Ultimele șuvițe de păr blond erau pieptănate pe spate peste scalpul înroșit. *Boală de piele*, își zise Katrine. Sau poate că exista un solar acolo, de vreme ce deținuții aveau nevoie de ajutor special.

— Credeam că nu mai ajungi niciodată aici.

Individul trase încet de săgețile din tabla de darts în vreme ce o fixa pe Katrine. Luă o săgeată și o aruncă direct în centrul țintei. Zâmbi în vreme ce manevra săgeata în sus și în jos, împingând-o mai adânc în tablă. După care o trase afară. Scoase niște sunete de supt cu buzele. Celălalt individ nu râse, cum se aștepta Katrine. În schimb se uită la partenerul lui cu o expresie de concentrare pe față.

Ofițerul o prinse cu blândețe de braț ca s-o tragă de acolo, însă ea își ridică brațul ca să se elibereze, în vreme ce creierul îi lucra cu febrilitate să găsească o replică. Katrine respinse ideea replicii evidente legate de darts și dimensiunea penisului.

— Poate mai puțin Cillit Bang pe păr?

Porni mai departe, însă conștientiză faptul că, deși replica ei nu lovise în centrul țintei, fusese pe aproape. Pe fața omului se răspândi o nuanță roșiatică; după care individul zâmbi și mai larg și făcu un gest ca un soi de salut.

— Valentin a avut pe cineva cu care să poată vorbi? întrebă Katrine, în vreme ce ofițerul descuia ușa celulei.

— Jonas Johansen.

— Tipul căruia i se spunea Judas?

— Da. A făcut închisoare pentru că a violat un bărbat. Nu mai sunt mulți ca el pe aici.

— Unde e acum?

— A evadat.

— Cum?

— Nu știm.

— Nu știți?

— Uitați ce e, aici sunt mulți indivizi răi, dar noi nu suntem o unitate de maximă securitate. În clădirea asta avem oameni cu sentințe reduse. Au existat multe circumstanțe atenuante legate de verdictul primit de Judas. Iar Valentin era aici doar pentru tentativă de viol. Cei care comit fapte în serie sunt ținuți altundeva. Așa că nu irosim resurse cu paza celor de aici. Avem un apel în fiecare dimineață, iar când lipsește cineva, toată lumea trebuie să se întoarcă în celule ca să descoperim cine lipsește. Dar dacă numărul final este același, lucrurile merg mai departe în

rutina lor. Așa am descoperit că Johansen a dispărut și am raportat poliției. Nu m-am mai gândit la povestea asta decât mai târziu, când ne-am trezit pe cap cu celălalt caz.

— Vă referiți la…

— Da, la omorârea lui Valentin.

— Deci Judas nu era aici când s-a întâmplat?

— Corect.

— Cine credeți că l-ar fi putut omorî?

— Habar n-am.

Katrine încuviință. Răspunsul venise prea rapid și era prea plat.

— Promit că povestea asta rămâne între noi. Vă întreb cine *credeți* că l-a omorât pe Valentin?

Ofițerul își supse dinții, cercetând-o atent pe Katrine. Ca și când ar fi verificat dacă nu ratase ceva la prima inspecție vizuală.

— Erau mulți indivizi care îl urau și se temeau de Valentin. Unii poate că și-au dat seama că aveau să fie ori ei, ori el — era însetat de răzbunare. Individul care l-a omorât în mod cert avea și el aceeași sete de răzbunare. Valentin era… cum să spun?

Katrine urmări cum mărul lui Adam se ridică și coboară pe gâtul omului, deasupra gulerului uniformei.

— Trupul i-a fost făcut zob. N-am văzut niciodată așa ceva.

— Poate că a fost lovit cu un instrument contondent?

— Nu știu nimic despre asta, dar în mod clar a fost desfigurat în bătaie. Fața lui era măcelărită. Dacă n-ar fi existat acel tatuaj oribil pe pieptul lui, nu cred că am fi fost în stare să-l identificăm. Nu sunt un tip din cale afară de sensibil, dar după aia am avut niște coșmaruri îngrozitoare.

— Ce fel de tatuaj era?

— Ce *fel*?

— Da, ce… La ce se referea tatuajul?

Katrine își dădu seama că începea să iasă din rolul ofițerului de poliție amabil, așa că se reculese, ca să nu-și dezvăluie iritarea.

— Păi cine știe? Era o față. Oribilă. Lățită în părți. Ca și cum întepenise pe piele și se chinuia să evadeze de acolo.

Katrine dădu încet din cap.

— Nu putea evada de pe trupul de care era prins?

— Da, asta e, da. Știți…

— Nu, replică Katrine. *Dar cunosc senzația*, își zise ea. Și nu l-ați mai găsit niciodată pe acest Judas?

— *Voi* nu l-ați mai găsit pe Judas.

— Așa e. De ce credeți că *noi* nu am reușit?

Ofițerul ridică din umeri.

— De unde să știu eu? Știu, însă, că Judas nu e o prioritate pentru voi. Așa cum am spus, au existat circumstanțe atenuante, iar riscul repetării faptei era minim. Și-ar fi ispășit în scurtă vreme pedeapsa, dar probabil că pe idiot l-a apucat febra.

Katrine aprobă. Febra eliberării. Se apropie data, deținutul începe să se gândească la libertate și brusc senzația de a continua să stea închis, fie și pentru încă o zi, devine insuportabilă.

— Mai există cineva care să-mi poată povesti despre Valentin?

Ofițerul clătină din cap.

— În afară de Judas, nimeni nu voia să aibă de-a face cu el. La naiba, intimida oamenii. Când intra într-o încăpere, ceva părea să se întâmple cu aerul de acolo.

Katrine mai puse câteva întrebări, până își dădu seama că încerca să-și justifice timpul petrecut acolo și biletul de avion.

— Începuserăți să-mi povestiți despre ceea ce a făcut Valentin.

— Da? rosti el rapid, uitându-se la ceas. Hopa, trebuie să…

Pe drumul de întoarcere, Katrine îl văzu în încăperea de relaxare doar pe deținutul subțirel cu țeasta roșie. Stătea în picioare, drept, cu brațele în lateral, holbându-se la tabla de darts goală. Pe care nu erau înfipte săgeți. Omul se răsuci încet și Katrine nu se putu abține să nu se uite la el. Zâmbetul dispăruse, iar ochii lui erau mați și cenușii, ca de moluscă.

Individul strigă ceva. Patru cuvinte repetate. Tare și ascuțit, ca o pasăre care le avertizează pe altele de pericol. După care izbucni în râs.

— Nu vă faceți griji în privința lui, zise ofițerul.

Râsul din urma lor se estompă în vreme ce ei se îndepărtau pe coridor.

Apoi Katrine se trezi afară, respirând aerul umezit de ploaie.

Își scoase telefonul, opri aplicația de înregistrare care fusese pornită cât fusese înăuntru și o sună pe Beate.

— Am terminat la Ila, ai timp acum?

— Dau drumul la aparatul de cafea.

— Ah, n-ai…

— Ești polițistă, Katrine. Bei cafea de la aparat, bine?

— Ascultă, obișnuiam să mănânc la Café Sara în Torggata, iar tu ai nevoie să ieși din laborator. Prânzul. Plătesc eu.

— Da, așa e.

— Poftim?

— Am dat de ea.

— De cine?

— De Irja Jacobsen. E în viață. Cel puțin dacă ne grăbim.

Conveniră să se întâlnească în trei sferturi de oră și încheiară conversația. În vreme ce aștepta un taxi, Katrine derulă înregistrarea până la final și la strigătele repetate ale Țestei Roșii.

— Valentin trăiește. Valentin ucide. Valentin trăiește. Valentin ucide.

— S-a trezit azi-dimineață, zise Anton Mittet în timp ce se grăbea pe coridor alături de Gunnar Hagen.

Silje se ridică de pe scaunul ei când îi văzu pe cei doi apropiindu-se.

— Poți pleca, Silje, preiau eu, zise Anton.

— Dar schimbul este abia peste o oră.

— Am zis că poți pleca. Ia-ți liber.

Fata îi aruncă lui Anton o privire curioasă. Îl observă pe celălalt bărbat.

— Gunnar Hagen, se recomandă acesta, aplecându-se în față cu mâna întinsă. Șeful Serviciului de Investigații Criminale.

— Știu cine sunteți, zise fata, strângându-i mâna. Silje Gravseng. Sper să lucrez pentru dumneavoastră într-o zi.

— Minunat, zise Hagen. Poți începe prin a face ce ți-a spus Anton.

Fata încuviință.

— Numele dumneavoastră e pe ordinul meu, așa că bineînțeles că…

Anton o urmări cum își pune lucrurile în geantă.

— Apropo, asta e ultima mea zi de instruire practică. Acum trebuie să încep să mă gândesc la examene, adăugă ea.

— Silje e studentă la poliție, zise Anton.

— Studentă la Politihøyskole sau PHS, cum i se spune acum, precizează Silje. Există ceva care nu îmi dă pace, Politioverbetjent.

— Da? rosti Hagen, schițând un zâmbet la auzul cuvintelor lungi folosite de fată.

— Omul ăsta legendar care a lucrat pentru dumneavoastră, Harry Hole. Se spune că nu a comis nici măcar o eroare. A rezolvat toate cazurile anchetate. E adevărat?

Anton interveni tușind în semn de avertisment și se uită la Silje, dar fata îl ignoră.

Zâmbetul lui Hagen se lăți.

— În primul rând, poți să ai cazuri nerezolvate pe conștiință fără ca asta să însemne că ai comis o *eroare*?

Silje Gravseng nu răspunse.

— În ce-l privește pe Harry și cazurile lui nerezolvate… În fine, probabil că așa e. Dar depinde cum privești lucrurile.

— Cum privești lucrurile?

— S-a întors din Hong Kong ca să ancheteze o crimă pentru care fusese arestat fiul prietenei lui. Și chiar dacă a reușit să-l elibereze pe Oleg, când altcineva a mărturisit comiterea crimei, uciderea lui Gusto Hanssen nu a fost niciodată rezolvată cu adevărat. Oricum, nu la nivel oficial.

— Mulțumesc, zise Silje cu un zâmbet fugar.

— Mult noroc în carieră, îi ură Gunnar Hagen.

O urmări cum se îndepărtează de-a lungul coridorului. *Nu atât deoarece bărbaților le place mereu să se uite după femei tinere și atrăgătoare, cât pentru a întârzia cu câteva secunde ce urmează*, își zise Anton. Observase starea de neliniște a șefului Serviciului de Investigații Criminale.

După aceea Hagen se răsuci spre ușa închisă. Își încheie haina. Se legănă pe călcâie, ca un jucător de tenis care așteaptă serviciul

adversarului.
— Păi să intru, atunci.
— Da, eu stau de pază, replică Anton.
— Bine.

Pe la jumătatea mesei de prânz, Beate o întrebă pe Katrine dacă ea și Harry făcuseră sex atunci.

La începutul mesei, Beate explicase cum unul dintre polițiștii sub acoperire recunoscuse poza femeii care oferise alibiurile false, Irja Jacobsen. Omul spusese că, în general, ea stătea mai tot timpul în casa de lângă piața Alexander Kiellands, clădire pe care poliția o supraveghea deoarece acolo se vindeau amfetamine. Însă polițiștii nu erau interesați de Irja, căci nu făcea trafic, ci, în cel mai rău caz, era client.

După aceea, conversația lor se îndreptase spre muncă și viața privată, către zilele bune de demult. Katrine protestase de ochii lumii când Beate susținuse că jumătate din bărbații din Serviciul de Investigații Criminale întorceau capul după ea când străbătea coridoarele. În același timp, Katrine se gândise că așa se puneau femeile una în locul celeilalte, subliniind cât de frumoase *fuseseră*. Mai ales dacă ele însele nu erau o mare frumusețe. Katrine fusese discretă, loială, muncitoare, o ființă care nu apelase niciodată la tactici murdare. Însă ceva se schimbase în mod cert. Poate că de vină era paharul cu vin alb pe care și-l îngăduiseră amândouă. În orice caz, nu stătea în firea lui Beate să pună întrebări directe și personale precum cea de acum.

Katrine se bucură că avea gura atât de plină cu mâncare încât nu reuși decât să clatine din cap.
— Însă, bine, zise ea după ce înghiți, recunosc că mi-a trecut prin minte. Harry a zis vreodată ceva?
— Harry îmi povestea multe lucruri, răspunse Beate, ridicând paharul ca să soarbă ultimele picături de vin. Mă întrebam dacă a mințit atunci când a negat că tu și cu el…

Katrine îi făcu semn ospătarului să aducă nota de plată.
— De ce ai crezut că noi doi am fi putut fi împreună?

— Am văzut cum vă uitați unul la celălalt. Am auzit cum vă vorbeați.
— Harry și cu mine ne *băteam*, Beate!
— La asta m-am referit.
Katrine râse.
— Dar tu și cu Harry?
— Imposibil. Un prieten prea bun. După aia m-am cuplat cu Halvorsen, bineînțeles…
Katrine dădu din cap. Partenerul lui Harry, un detectiv tânăr din Steinkjer. Halvorsen era tatăl băiatului lui Beate și fusese ulterior ucis la datorie.
Pauză.
— Ce e?
Katrine ridică din umeri. Își scoase telefonul și dădu drumul ultimei părți din înregistrare.
— Sunt mulți nebuni la Ila, rosti Beate.
— Am făcut și eu un pic de psihiatrie, așa că știu ce e nebunia. Mă întreb însă cum de știa tipul că sunt acolo din pricina lui Valentin.

Anton Mittet stătea pe un scaun și se uita la Mona, care venea spre el. Se bucura de priveliște. Se gândea că era una dintre ultimele ocazii de a o vedea.
Ea îi zâmbi încă de la distanță. Se duse drept spre el. Anton o privi cum pune un picior în fața celuilalt, ca și cum ar fi mers pe o linie dreaptă imaginară. Poate că așa mergea ea de obicei. Sau poate că mergea așa pentru el. După care ea ajunse lângă el, uitându-se automat în spate ca să vadă dacă nu vine cineva. Își plimbă mâna prin părul lui. Fără să se ridice, Anton îi îmbrățișă coapsele cu brațele și se uită în sus la ea.
— Ei bine? Ești și în schimbul ăsta?
— Da, răspunse ea. I-am dat drumul lui Altman. A fost realocat la oncologie.
— Atunci o să ne vedem mai des, zise Anton zâmbind.
— N-aș paria pe asta. Testele indică faptul că el își revine rapid.
— Dar ne vom întâlni oricum.

O spusese pe un ton glumeț. Numai că nu era o glumă, iar ea știa asta. Oare de aceea Mona păru să încremenească, zâmbetul să i se transforme în grimasă, să-l împingă cu brațele uitându-se în spate, ca pentru a sugera că puteau fi văzuți de cineva? Anton îi dădu drumul.

— Înăuntru e acum șeful Serviciului de Investigații Criminale.

— Ce caută acolo?

— Discută cu el.

— Despre ce?

— Nu-ți pot spune.

În loc de *nu știu*. Doamne, ce jalnic ajunsese.

În acea clipă se deschise ușa salonului și Gunnar Hagen ieși pe coridor. Se opri, se uită la Mona, apoi la Anton și din nou la Mona. Ca și cum cei doi ar fi avut niște mesaje codate întipărite pe fețe. Mona avea o urmă de roșeață pe chip când se furișă pe ușă pe la spatele lui Hagen.

— Ei bine? întrebă Anton, încercând să pară indiferent.

Își dădu seama că privirea lui Hagen nu era a unui om care înțelegea, ci a cuiva care nu pricepea nimic. Hagen se uită la Anton ca la un extraterestru; era privirea interzisă a cuiva care tocmai își văzuse toate convingerile date peste cap.

— Omul dinăuntru…, rosti Hagen, arătând cu degetul mare peste umăr. Să îl ții bine sub supraveghere, Anton. M-auzi? Să ai mare grijă de el.

Anton îl auzi pe Hagen repetând cuvintele în timp ce se îndepărta în grabă pe coridor.

10

Când văzu figura din deschizătura ușii, Katrine crezu în prima clipă că veniseră într-un loc greșit și că bătrâna cu păr cărunt și față suptă nu putea fi Irja Jacobsen.

— Ce vreți? întrebă femeia, uitându-se bănuitoare la ele.

— V-am sunat mai devreme, răspunse Beate. Am vrea să vorbim despre Valentin.

Femeia trânti ușa.

Beate așteptă ca sunetul de pași târșâiți dinăuntru să se estompeze. Apoi apăsă clanța și deschise larg ușa.

Haine și pungi de plastic atârnau de cuiere în lungul coridorului. Mereu pungi de plastic. Katrine se întrebă de ce oare narcomanii se înconjurau mereu cu pungi de plastic? De ce insistau ca toate posesiunile lor să fie depozitate, protejate și transportate în cele mai murdare și nerezistente ambalaje din câte existau? De ce furau mopeduri, cuiere de pălării și servicii de ceai, orice de felul ăsta, și niciodată valize și sacoșe?

Apartamentul era murdar, însă nu arăta la fel de rău precum cele mai multe locuințe de drogați pe care le văzuse. Poate că femeia din acea casă, Irja, avea ceva standarde și se ocupa singură de curățenie. Katrine presupuse automat că femeia era pe cont propriu într-o astfel de muncă. O urmă pe Beate în sufragerie. Un bărbat zăcea întins pe un divan vechi și dormea. Fără îndoială era drogat. Încăperea putea a sudoare, fum, lemn marinat în bere și a ceva dulce pe care Katrine nu putea sau nu voia să-l identifice. De-a lungul peretelui se înghesuiau bunuri evident furate, grămezi de plăci de surf pentru copii, toate împachetate în plastic transparent, având imprimate aceleași fălci căscate de rechin și semne negre de mușcătură la vârf, pentru a sugera că rechinul înșfăcase o bucată din placă. Dumnezeu știe cum aveau de gând să transforme astfel de bunuri în cash.

Beate și Katrine merseră mai departe în bucătărie, unde Irja se așezase pe un scaun la masa minusculă și își rula o țigaretă. Masa era acoperită cu un napron, iar pe pervazul ferestrei se vedea un castron de zahăr cu flori de plastic în el.

Katrine și Beate se așezară în fața ei.

— Nu încetează niciodată, rosti Irja, dând din cap spre vuietul traficului care se auzea dinspre strada Uelands. Sunt mereu în mișcare. Unde se duc toți?

Avea vocea răgușită, așa cum se așteptase Katrine, după ce văzuse apartamentul și chipul îmbătrânit al femeii de treizeci și ceva de ani.

— Acasă, sugeră Beate. Sau pleacă de acasă.

Irja ridică din umeri.

— Și tu ai plecat de acasă, zise Katrine. Adresa din registru…

— Mi-am vândut casa, replică Irja. Am moștenit-o. Era prea mare. Era prea…

Femeia scoase o limbă uscată, albă, pe care o plimbă de-a lungul foiței de țigaretă, în vreme ce Katrine completă fraza în mintea ei: *prea tentantă să fie vândută câtă vreme banii nu mai ajungeau pentru droguri*.

— Erau prea multe amintiri urâte.

— Ce fel de amintiri? întrebă Beate și Katrine tresări.

Beate era expert criminalist, nu expert în tehnici de interogare, iar acum arunca o plasă prea largă, întrebând despre întreaga tragedie a vieții femeii. Și nimeni nu putea să zugrăvească o asemenea viață mai amănunțit sau mai lent decât o drogată care își plângea de milă.

— Valentin.

Katrine se îndreptă pe scaun. Poate că Beate știa ce face.

— Ce a făcut?

Femeia ridică din nou din umeri.

— A închiriat apartamentul de la subsol. El… era acolo.

— Era acolo?

— Nu-l știți pe Valentin. E diferit. El…

Apăsă pe brichetă în zadar.

— El…

Apăsă din nou și din nou.

— Era nebun? sugeră Katrine, nerăbdătoare.

— Nu!

Irja aruncă furioasă bricheta și țigareta.

Katrine se înjură singură. Acum ea era amatoarea care punea întrebări proaste.

— Toată lumea spune că Valentin era nebun! Nu *este*! Doar că face ceva…

Privi pe fereastră în jos, către stradă. Își coborî vocea.

Face ceva aerului. Înspăimântă oamenii.

— Te-a lovit? întrebă Beate.

Din nou o întrebare proastă. Katrine încercă să stabilească un contact vizual cu Beate.

— Nu, nu m-a lovit. M-a strangulat. Dacă îl contraziceam. Era așa de puternic, era de ajuns să-mi pună o mână în gât și să strângă. Să țină mâna aia acolo până se învârtea totul cu mine. Îmi era imposibil să-i îndepărtez mâna.

Katrine presupuse că zâmbetul care se lățea pe fața Irjei provenea de la un soi de umor masochist. Până ce femeia continuă:

— …și chestia ciudată e că asta mă amețea. Și mă excita.

Katrine făcu o grimasă în mod involuntar. Citise că lipsa oxigenului în creier putea avea un asemenea efect la unii oameni, dar cu un violator?

— Și după aia făceați sex? întrebă Beate, aplecându-se și culegând țigareta de pe jos.

O aprinse și i-o pasă Irjei. Care și-o puse repede între buze, se aplecă în față și trase cu sete. Lăsă fumul să iasă, se afundă la loc pe scaun și păru că face implozie, ca și cum trupul ei era un balon în care țigara aprinsă tocmai generase o gaură.

— Nu avea întotdeauna chef de sex, zise Irja. După aia ieșea afară. În vreme ce eu stăteam și așteptam, sperând ca el să se întoarcă în curând.

Katrine trebui să se abțină să nu pufnească sau să-și arate dezgustul.

— Ce făcea pe afară?

— Nu știu. Nu spunea nimic, iar eu…

Din nou ridicarea din umeri. *O ridicare din umeri ca atitudine față de viață, resemnare pe post de analgezic*, își zise Katrine.

— …cred că probabil nu doream să știu.

Beate își drese glasul.

— I-ai oferit alibiul pentru cele două nopți în care au fost ucise fetele. Maridalen și…

— Da, da, da, i-o reteză Irja.

— Numai că el n-a fost acasă cu tine, așa cum ai declarat la interogatorii, nu?

— Nu-mi amintesc. Doar aveam ordinele mele de respectat, nu?

— Ca să faci ce anume?

— Valentin mi-a spus în noaptea în care am fost împreună, pentru… în fine, înțelegeți, pentru prima oară. Că poliția avea să-mi pună întrebări ori de câte ori era vreun viol, doar pentru că el fusese suspect într-un caz în care nu-l putuse prinde cu nimic. Iar dacă nu dispunea de alibi în vreun caz nou, atunci polițiștii ar fi încercat să dea vina pe el, oricât ar fi fost de nevinovat. A zis că poliția proceda de obicei așa cu oamenii pe care nu-i putea înhăța în alte cazuri. Așa că a trebuit să jur că el a fost acasă de câte ori puneau astfel de întrebări. Mi-a zis că nu dorea decât să ne scutească pe amândoi de o mulțime de necazuri și de timp irosit. Mi s-a părut că are sens.

— Și chiar l-ai crezut nevinovat de toate acele violuri? întrebă Katrine. Chiar dacă știai că mai violase înainte?

— Am știut pe dracu'! izbucni Irja, stârnind bombăneli din sufragerie. N-am știut nimic!

Katrine voia să forțeze nota, dar simți mâna lui Beate strângându-i genunchiul pe sub masă.

— Irja, rosti Beate cu blândețe, dacă nu știi nimic, de ce ai vrut să vorbești cu noi acum?

Irja se uită la Beate, apucând fire imaginare de tutun de pe vârful limbii ei albe. Reflectă. Luă o decizie.

— A fost condamnat, nu? Pentru tentativă de viol. Iar când eu am curățat apartamentul înainte de a-l închiria altcuiva, am găsit aceste… aceste…

Dintr-odată, fără avertisment, vocea ei păru să se lovească de un zid și nu mai putu continua. În ochii ei mari și injectați se iviră lacrimi.

— …aceste… aceste poze.

— Ce fel de poze?

Irja pufni.

— Fete. Fete tinere, fetițe. Cu gurile legate cu ceva…

— Călușuri?

— Călușuri, da. Ședeau pe scaune sau pe paturi. Se vedea sânge pe cearșaf.

— Și Valentin, zise Beate. El apare în poze?

Irja clătină din cap.

— Deci puteau fi aranjate, zise Katrine. Există așa-numitele „poze cu violuri“ care circulă în mediul online și sunt realizate de profesioniști pentru cei interesați de astfel de lucruri.

Irja clătină din nou din cap.

— Erau prea înfricoșate. Se vedea în ochii lor. Eu am… recunoscut frica, ca atunci când Valentin urma să… dorea…

— Ce spune Katrine e că nu era nevoie ca Valentin să facă acele poze.

— Cizmele, zise Irja.

— Cum?

— Valentin avea niște cizme lungi de cowboy, cu catarame în lateral. Într-o poză se văd cizmele pe podea, lângă pat. Atunci am știut că sunt reale, chiar era posibil ca el să fi comis acele violuri, cum se spunea. Dar nu asta a fost cel mai rău…

— N-a fost?

— Se poate vedea tapetul din spatele patului. Acel tapet, cu același model. Poza fusese făcută în apartamentul de la subsol. Pe patul unde el și eu am…

Irja strânse din ochi, forțând două lacrimi mici să iasă afară.

— Și ce ai făcut? întrebă Katrine.

— Tu ce crezi? sâsâi Irja, ștergându-se la nas cu antebrațul. Am venit la voi! La oamenii care ar trebui să ne protejeze.

— Și *noi* ce-am spus? întrebă Katrine, neputând să-și ascundă repulsia.

— *Voi* ați spus că veți cerceta chestiunea. Așa că v-ați dus la Valentin cu pozele, dar bineînțeles că el a reușit să se scoată. A zis că fusese vorba de un joc, că nu fusese nimic forțat, că nu-și amintea numele fetelor, că nu le mai revăzuse niciodată și a întrebat dacă s-a plâns cineva de el. Nu s-a plâns nimeni, așa că ancheta s-a oprit acolo. Adică s-a oprit pentru *voi*. Pentru mine a fost începutul…

Irja își plimbă cu atenție un deget arătător scheletic pe sub fiecare ochi, crezând evident că avea niște machiaj care s-ar fi putut prelinge ca urmare a lacrimilor.

— Da?

— La Ila se permite un telefon pe săptămână. Am primit un mesaj în care îmi spunea că vrea să vorbească cu mine. Așa că m-am dus să-l vizitez.

Katrine nu mai avea nevoie să audă și restul.

— Stăteam în încăperea vizitatorilor așteptându-l. Iar când a apărut, s-a uitat la mine și eu am simțit că mă strânge iar de gât. Nu puteam să respir. S-a așezat și a spus că, dacă povestesc cuiva despre alibiuri, mă omoară. Și că, dacă vorbesc vreodată cu poliția, oricare ar fi motivul, mă omoară. Și dacă credeam cumva că avea să stea închis multă vreme, mă înșelam. După aia s-a ridicat și a plecat. Iar eu n-am mai avut niciun dubiu. Câtă vreme știam ce știam, avea să mă omoare oricum, cu prima ocazie. M-am dus direct acasă, am încuiat toate ușile și am plâns trei zile, de groază. În a patra zi m-a sunat o așa-zisă prietenă care voia să împrumute bani de la mine. Făcea asta destul de des, era dependentă de un soi de heroină care tocmai apăruse pe piață și pe care mai târziu au numit-o violină. De obicei ieșeam cu ea în oraș, dar de data asta n-am făcut-o. În noaptea următoare a venit la mine și m-a ajutat cu prima doză din ceva ce mi-aș fi dorit să am toată viața. O, Doamne, cum m-a ajutat. Violina… aranja totul… era…

Katrine văzu licărul unei foste iubiri în ochii distruși ai femeii.

— Și atunci ai devenit și tu dependentă, zise Beate. Ai vândut casa…

— Nu doar pentru bani, replică Irja. Trebuia să evadez. Trebuia să mă ascund de el. Trebuia să fac să dispară tot ce putea conduce la mine.

— Ai încetat să mai folosești vreun card de credit, te-ai mutat fără să anunți autoritățile, zise Katrine. Nici măcar nu ți-ai mai luat ajutorul social.

— Bineînțeles că nu.

— Nici măcar după ce Valentin a murit.

Irja nu răspunse. Nici măcar nu clipi. Rămase nemișcată în vreme ce fumul urca în rotocoale din țigareta aproape fumată, printre degetele ei pătate de nicotină. Îi amintea lui Katrine de un animal surprins în lumina farurilor.

— Probabil că ai fost ușurată când ai auzit asta? testă Beate apele cu blândețe.

Irja dădu mecanic din cap, ca o păpușă.

— Nu a murit.

Katrine își dădu instantaneu seama că vorbea serios. Care fusese primul lucru spus despre Valentin? *Nu-l știți pe Valentin. E diferit.* Nu *era*. *Este*.

Irja stinse mucul de țigaretă de lemnul mesei.

— De ce credeți că vă povestesc toate astea? Se apropie. De la o zi la alta, o simt. În unele dimineți mă trezesc și simt mâna lui în jurul gâtului meu.

Katrine ar fi vrut să-i spună că așa ceva se numea paranoia, tovarășul inseparabil al heroinei. Însă brusc nu mai era așa de sigură. Iar când vocea Irjei se transformă în șoaptă, în timp ce privirea îi rătăcea prin colțurile întunecate ale încăperii, Katrine o simți și ea. Mâna care o strângea de gât.

— Trebuie să-l găsiți. Vă rog. Înainte să mă găsească el pe mine.

Anton Mittet se uită la ceas. Șase și jumătate. Căscă. Mona fusese la pacient împreună cu un doctor de câteva ori. Altfel, nu se întâmplase nimic. Stând așa, ai mult timp la dispoziție. Prea mult timp, de fapt. Deoarece gândurile tind să devină negative după o vreme. Și Anton nu ar fi avut probleme, dacă ar fi știut cum să le gestioneze. Însă nu putea schimba cazul Drammen sau

decizia de a nu raporta mai departe despre bastonul pe care îl descoperise în pădure, mai jos de locul crimei. Nu se mai putea întoarce să repare momentele când o rănise pe Laura. Și nu mai putea retrăi prima lui noapte cu Mona. Nici pe a doua.

Tresări. Ce fusese asta? Părea să provină dinspre capătul îndepărtat al coridorului. Ascultă cu atenție. Acum se lăsase liniștea. Însă fusese un zgomot, iar acolo *nu* ar fi trebuit să se audă alte zgomote în afară de monitorul cardiac.

Anton se ridică tăcut de pe scaun, desfăcu capsa care ținea în toc pistolul și scoase arma. Desfăcu siguranța. *Să-l supraveghezi îndeaproape, Anton.*

Așteptă, dar nu veni nimeni. Începu să meargă încet de-a lungul coridorului. Pe drum trase de toate ușile, însă acestea erau încuiate, așa cum ar fi trebuit. Coti în capăt și văzu următorul coridor întinzându-se în fața lui. Complet luminat. Nu era nimeni. Se opri și ascultă din nou. Nimic. Poate că nu auzise nimic, până la urmă. Puse arma înapoi în toc.

Nu auzise nimic? Ba da, auzise. *Ceva* generase unde sonore care întâlniseră membrana sensibilă a urechii lui, determinând-o să reacționeze puțin, dar suficient ca nervii să recepționeze și să transmită semnalul către creier. Era cert. Însă de vină putea fi oricare dintre miile de lucruri care provocau așa ceva. Un șoarece sau un șobolan. Un bec explodând cu zgomot. Temperatura care scădea noaptea și determina lemnăria din clădire să se contracte. O pasăre izbindu-se de un geam.

Abia acum, când se liniștea, Anton observă cât îi crescuse pulsul. Ar fi trebuit să înceapă din nou exercițiile fizice. Să intre în formă bună. Să-și recupereze trupul care însemna adevăratul *el*.

Voi să se întoarcă, dar își zise că, dacă tot ajunsese acolo, și-ar fi putut face o cafea. Se duse la aparatul roșu de espresso și luă singura capsulă verde rămasă, cu capacul lucitor inscripționat cu Fortissio Lungo. Îi trecu prin minte că sunetul auzit ar fi putut proveni de la cineva care se furișase să le fure cafeaua. Nu fuseseră multe capsule acolo cu o zi înainte? Băgă capsula în aparat, însă observă că era perforată. Cu alte cuvinte, era folosită.

Nu, era imposibil, căci atunci capacul ar fi avut un soi de model de șah pe el după folosire. Porni aparatul. Se auzi zgomotul specific și Anton își dădu seama că în următoarele 20 de secunde acest zgomot avea să estompeze orice alte zgomote. Se dădu înapoi cu doi pași, ca să nu se trezească în mijlocul vreunei grozăvii.

Când ceașca se umplu, examină cafeaua. Neagră, de consistență bună; capsula nu mai fusese folosită.

Când aparatul lăsă să se scurgă ultima picătură de lichid, Anton avu impresia că aude din nou. Un zgomot. Același zgomot. Dar acum din cealaltă parte, dinspre camera pacientului. Oare ratase ceva pe drumul până acolo? Anton apucă ceașca cu mâna stângă și scoase din nou arma. Se întoarse, înaintând cu pași lungi și egali. Încercând să echilibreze ceașca fără să se uite la ea, simțind cafeaua fierbinte cum îl arde la mână. Coti pe coridor. Nimeni. Răsuflă cu putere. Se îndreptă către scaun, dădu să se așeze, apoi încremeni. Se întoarse către camera pacientului și deschise ușa. Era imposibil să îl vadă; era acoperit cu pătura.

Însă monitorul cardiac funcționa ca întotdeauna, iar Anton văzu linia alergând pe ecran dinspre stânga spre dreapta și efectuând un salt de câte ori se auzea un piuit.

Era pe punctul de a închide ușa.

Însă ceva îl făcu să se răzgândească.

Intră, lăsă ușa deschisă și dădu ocol patului.

Se uită la pacient.

El era.

Se încruntă. Se apropie de gura lui. Oare mai respira?

Da, respira. Aerul se mișca și se simțea mirosul acela dulceag-grețos provocat probabil de medicație.

Anton Mittet ieși din cameră, închizând ușa în urma lui. Se uită la ceas. Bău din cafea. Se uită iar la ceas. Constată că ajunsese să numere minutele. Că voia ca schimbul să se termine cât mai repede.

— Ce bine că a fost de acord să vorbească cu mine, zise Katrine.

— De acord? se miră paznicul. Cei mai mulți indivizi de aici și-ar da mâna dreaptă ca să poată petrece câteva minute singuri cu o femeie. Rico Herrem este un potențial violator. Sunteți sigură că nu vreți să fiți însoțită înăuntru de cineva?

— Știu cum să am grijă de mine însămi.

— Și dentista a zis asta. Dar, în fine, măcar purtați pantaloni.

— Pantaloni?

— Ea purta fustă și ciorapi de nailon. L-a așezat pe Valentin pe scaunul de dentist fără să fie vreun ofițer de față. Vă puteți imagina…

Katrine încercă să-și imagineze.

— A plătit prețul pentru că s-a îmbrăcat ca… Bun, am ajuns! Sunt chiar aici, afară. Strigați dacă aveți nevoie de ceva.

Paznicul descuie ușa celulei și o deschise.

— Mulțumesc, zise Katrine, intrând în celulă.

Individul cu țeasta roșie stătea la masă și se răsuci pe scaun auzind ușa celulei.

— Bun-venit în umilul meu bordei.

— Mulțumesc, zise Katrine.

— Luați ăsta.

Rico Herrem se ridică, duse scaunul până la ea, apoi se întoarse și se așeză pe pat. Distanța era bună. Katrine se așeză și simți căldura lui în lemnul scaunului. Deținutul se îndepărtă pe pat, în vreme ce Katrine trase scaunul mai aproape de el, întrebându-se dacă nu cumva el era unul dintre bărbații care se temeau de femei. Și tocmai de aceea nu le viola, ci îi plăcea să le urmărească. Se expunea în fața lor. Le suna și le spunea ce i-ar fi plăcut să le facă, dar fără să îndrăznească, evident, să traducă vorbele în fapte. Cazierul lui Rico Herrem era mai degrabă plictisitor decât înfricoșător.

— Mi-ai strigat că Valentin nu era mort, zise ea, aplecându-se în față. Ce ai vrut să spui cu asta?

El se dădu și mai mult înapoi. Limbajul trupului era defensiv, însă zâmbetul de pe față era la fel: insolent și plin de ură. Obscen.

— Tu ce crezi, Katrine? Că e viu.

Voce nazală.

— Valentin Gjertsen a fost găsit mort chiar aici, în închisoare.
— Asta crede toată lumea. Tipul de afară ți-a spus ce i-a făcut dentistei?
— Ceva legat de o fustă și ciorapi de nailon. Se pare că asta stimulează imaginația.
— Stimulează imaginația lui Valentin. La propriu. Ea venea aici două zile pe săptămână. Pe atunci mulți se plângeau de dinții lor. Valentin a folosit unul dintre sfredelurile ei ca s-o oblige să-și scoată ciorapii de nailon și să și-i bage peste cap. După aia a regulat-o chiar pe scaunul de dentist. Însă, așa cum a spus chiar el mai târziu: „Stătea acolo nemișcată ca un animal măcelărit". Probabil că primise sfaturi proaste legate de ceea ce trebuia să facă dacă se întâmpla ceva. Apoi Valentin a scos bricheta și, da, a dat foc ciorapilor. Ai văzut cum se topește nailonul când arde? Asta a pus-o rău în mișcare, îți spun eu. Urlete și dat din tot corpul, corect? Izul de carne arsă în nailon a rămas în pereți săptămâni întregi după aia. Nu știu ce s-a întâmplat cu ea, dar aș zice că nu trebuie să se teamă că va mai fi violată vreodată.

Katrine îl privi lung. Își zise că tipul avea față de câine bătut. De animal care încasase atâtea bătăi, încât rânjetul devenise un soi de metodă automată de apărare.
— Dacă Valentin nu a murit, atunci unde e?

Rânjetul se lăți. Individul își trase pătura peste genunchi.
— Spune-mi, te rog, dacă îmi irosesc timpul aici, Rico, spuse Katrine oftând. Am stat atât de multă vreme în spitale de psihiatrie, încât am ajuns să fiu plictisită de nebuni. În regulă?
— Doar nu crezi că îți voi da informația asta pe gratis, nu, doamnă ofițer?
— Gradul meu este de detectiv special. Care-i prețul? Reducerea sentinței?
— Ies săptămâna viitoare. Vreau 50 000 de coroane.

Katrine izbucni într-un hohot intens de râs. Cât era ea în stare de tare. Văzu furia strecurându-se în privirea lui.
— Așadar nu pot face nimic pentru tine, rosti ea, ridicându-se de pe scaun.

— 30 000, zise el. Sunt lefter și când ies vreau să-mi iau bilet de avion ca să plec departe de aici.

Katrine clătină din cap.

— Plătim informatorii doar când au informații care aruncă o lumină nouă asupra cazului. Asupra unui caz *mare*.

— Și dacă ăsta e unul mare?

— Atunci va trebui să discut cu șeful meu în privința asta. Dar eu credeam că vrei să-mi spui mie ceva. Nu mă aflu aici ca să negociez un lucru de care nu dispun.

Katrine se duse la ușă și ridică mâna ca să ciocăne în ea.

— Așteaptă, rosti Țeastă Roșie.

Vocea i se subțiase. Își trăsese pătura până la bărbie.

— Îți pot spune ceva…

— N-am nimic pentru tine, după cum am mai spus.

Katrine ciocăni în ușă.

— Știi ce e ăsta?

Individul ridică un instrument de culoarea cuprului care o făcu pe Katrine să se înfioare. Pentru o fracțiune de secundă crezu că era o armă, însă imediat văzu că era un instrument improvizat de tatuare, cu un cui la capăt.

— Aici, în pârnaia asta, eu sunt meșterul care face tatuaje. Și încă unul al naibii de bun. Ai idee cum au identificat cadavrul găsit aici ca fiind al lui Valentin?

Katrine se uită iar lung la el. La ochii mici, plini de ură. La buzele subțiri și umede. La pielea roșie care lucea pe sub părul rar. La tatuaj. Fața de diavol.

— Tot n-am nimic pentru tine, Rico.

— Ai putea…

Individul se strâmbă.

— Da?

— Dacă ți-ai deschide nasturii de la bluză ca să văd…

Katrine privi nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Te referi la… ăștia?

În vreme ce își punea mâinile pe sub sâni, aproape că simțea căldură radiind dinspre individul de pe pat.

Auzi cheia răsucindu-se în broască pe dinafară.

— Domnule ofițer, rosti ea cu voce tare, fără a-și dezlipi privirea de privirea lui Rico Herrem, mai lasă-ne câteva minute, te rog.

Auzi cheia cum se oprește, îl auzi pe paznic rostind ceva, apoi pașii îndepărtându-se.

Epiglota individului din fața ei părea un mic extraterestru care urca și cobora pe sub pielea gâtului, încercând să evadeze.

— Mergi mai departe, rosti ea.

— Nu până ce…

— Uite cum facem. Bluza rămâne închisă. Dar o să strâng de un sfârc ca să-i vezi conturul. Dacă ce îmi vei spune e valoros…

— Este!

— Dacă te miști, înțelegerea pică. Bine?

— Bine.

— Bun. Să aud.

— I-am tatuat fața de diavol pe piept.

— Aici? În închisoare?

Individul scoase o foaie de hârtie de sub pătură.

Katrine veni spre el.

— Stop!

Ea se opri. Se uită la el. Își ridică mâna dreaptă. Prinse sfârcul sânului prin materialul subțire al sutienului, între degetul arătător și degetul mare. Strânse. Nu încercă să ignore durerea, ci o binecuvântă. Rămase pe loc cu spatele arcuit. Știind că sângele năvălea în sfârc, care se întărea. Îl lăsă pe individ să vadă. Auzi cum i se accelerează respirația.

Individul îi dădu foaia de hârtie, iar ea înaintă și o înșfăcă. Apoi se așeză pe scaun.

Era un desen. Îl recunoscu din descrierea pazniculuI. Față de diavol. Trasă în laterale, ca și cum ar fi avut cârlige atașate de obraji și frunte. Țipând de durere, țipând să fie eliberată.

— Credeam că era un tatuaj pe care îl avea cu mulți ani înainte de a muri, zise ea.

— Eu n-aș spune asta.

— Cum adică?

Katrine studie liniile desenului.

— Adică cum l-a obținut după ce a murit.

Ea își ridică privirea. Observă că privirea lui continua să fie lipită de bluza ei.

— L-ai tatuat pe Valentin *după* ce a murit? Asta vrei să spui?

— Ești surdă, Katrine? Valentin nu a murit.

— Dar… cine…?

— Doi nasturi.

— Ce?

— Desfă doi nasturi.

Ea desfăcu trei. Își scoase complet bluza. Îl lăsă să-i vadă sutienul cu conturul sfârcului încă întărit.

— Judas. L-am tatuat pe Judas. Valentin l-a ținut în valiză timp de trei zile. Închis în valiză, îți poți imagina?

Vocea lui ajunsese acum o șoaptă groasă.

— Judas Johansen?

— Toată lumea a crezut că el a evadat, însă Valentin îl ucisese și îl ascunsese în valiză. Nimeni nu caută un fugar într-o valiză, nu? Valentin îl bătuse atât de rău, încât până și eu m-am întrebat dacă putea fi Judas. Îl făcuse carne tocată. Putea fi oricine. Singura chestie întreagă rămasă a fost pieptul unde eu trebuia să execut tatuajul.

— Judas Johansen. Ăsta era cadavrul descoperit.

— Acum ți-am spus ție și sunt și eu un om mort.

— Dar de ce l-a omorât pe Judas?

— În pârnaie Valentin era urât, deoarece molestase fetițe mai mici de zece ani, evident. Apoi a fost chestia cu dentista. Mulți de aici o plăceau. Și paznicii o plăceau. Era doar o chestiune de timp înainte ca el să aibă un accident. O supradoză. Ceva care să facă totul să pară o sinucidere. Așa că a luat măsuri.

— Nu putea să evadeze pur și simplu?

— L-ar fi găsit. Trebuia să pară că el murise.

— Și amicul lui, Judas, era…

— Util. Valentin nu e ca noi, ceilalți, Katrine.

Katrine ignoră termenul *noi*.

— De ce ai vrut să-mi spui asta? Ai fost doar un personaj secundar.

— Doar am tatuat un mort. În plus, trebuie să-l prinzi pe Valentin.

— De ce?

Țeastă Roșie închise ochii.

— Am visat mult în ultima vreme, Katrine. El vine. Se întoarce să se alăture celor vii. Dar, mai întâi, trebuie să se descotorosească de trecut. De toți cei care îi stau în cale. De toți cei care știu. Iar eu fac parte dintre aceștia. Voi fi eliberat săptămâna viitoare. Trebuie să-l prinzi…

— …înainte să te prindă el pe tine, completă Katrine fraza, uitându-se la omul din fața ei fără să-l vadă.

Era ca și cum se derula o scenetă imaginată de Rico, acolo unde tatuase cadavrul vechi de trei zile. O scenetă atât de neliniștitoare, încât Katrine nu mai conștientiză nimic din jurul ei; nu auzea și nu vedea nimic. Până ce simți o picătură mică de lichid pe ceafă. Și auzi mârâitul lui pe ton coborât și privi în jos. După care sări de pe scaun. Porni împleticindu-se către ușă, simțind că îi vine să vomite.

Anton Mittet se trezi.

Inima îi bătea nebunește și el înhăța cu nesaț aer prin gura deschisă.

Clipi confuz câteva clipe înainte de a reuși să-și focalizeze privirea.

Se uită la peretele alb din fața lui. Continua să stea pe scaun, cu capul sprijinit de peretele din spatele lui. Adormise. Adormise la locul de muncă.

Nu se mai întâmplase niciodată așa ceva. Își ridică mâna stângă. Avu senzația că aceasta cântărește 20 de kilograme. Și de ce îi bătea inima de parcă ar fi alergat la maraton?

Își privi ceasul. Unsprezece și un sfert. Dormise mai mult de o oră! Cum de fusese posibil? Își simți pulsul scăzându-i treptat. De vină trebuia să fie stresul acumulat în ultimele săptămâni. Turele, ritmul cotidian desincronizat. Laura și Mona.

Ce îl trezise? Vreun alt zgomot?

Ascultă.

Nimic, doar liniștea apăsătoare. Și această amintire ca din vis conform căreia creierul lui înregistrase ceva neliniștitor. Ca atunci când dormea în casa lor din Drammen, lângă râu. Știa treceau bărci cu motor prin fața ferestrei deschise, dar creierul lui nu înregistra nimic. O simplă scârțâitură a ușii dormitorului și sărea în picioare. Laura pretinsese că el începuse să se comporte așa după cazul Drammen, când îl găsiseră pe acel tânăr, René Kalsnes, lângă râu.

Închise ochii. Îi deschise iarăși larg. Isuse, adormise din nou! Se ridică în picioare. Se simți atât de amețit că se văzu nevoit să se așeze la loc. Clipi. Simțea un fel de ceață nenorocită care îi amorțea simțurile.

Privi în jos, la paharul gol de lângă scaun. Trebuia să se ducă și să își facă un espresso dublu. O, nu, fir-ar să fie, aparatul nu mai avea capsule. Trebuia să o sune pe Mona și să o roage să-i aducă o ceașcă cu cafea; nu mai era mult până la următoarea ei vizită. Își scoase telefonul. Numărul ei era salvat ca „Gamlem² de la Rikshospital“. Ceea ce nu constituia decât o măsură de precauție în cazul în care Laura ar fi verificat pe cine sunase de pe mobil și ar fi văzut apelurile dese la acel număr. Bineînțeles că el ștergea mesajele pe măsură ce erau trimise. Anton Mittet avea de gând să sune după ce creierul lui identifica sursa.

Sursa zgomotului nefiresc. Scârțâitul ușii salonului.

Liniștea.

Nefiresc era sunetul care *nu* se mai auzea.

Piuitul monitorului cardiac.

Anton se luptă să se ridice. Se duse împleticindu-se până la ușă și dădu buzna în salon. Încercă să se descotorosească de amețeală. Se uită la ecranul verde și pâlpâitor al aparatului. La linia continuă și plată care îl străbătea de la un capăt la celălalt.

Fugi către pat. Se uită la fața palidă care zăcea acolo.

Auzi pași care se apropiau în fugă pe coridor. Probabil că sunase alarma în camera de gardă atunci când aparatul încetase să mai înregistreze bătăile inimii. Anton își puse instinctiv palma pe fruntea bărbatului. Caldă. Însă Anton văzuse destule cadavre ca să nu mai aibă nicio îndoială. Pacientul murise.

[2] „Gamlem“ înseamnă și femeie în vârstă.

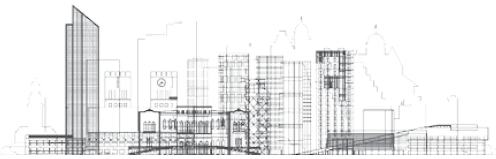

Partea a treia

11

Funeraliile pacientului au fost o treabă scurtă, eficientă, cu un rezultat extrem de banal. Preotul nici măcar nu a încercat să sugereze că bărbatul fusese mult iubit, dusese o viață exemplară sau era eligibil pentru rai. Ca atare, a trecut direct la Isus care, susținea el, îi iertase pe toți păcătoșii.

Nu existau suficient de mulți voluntari ca să ducă sicriul, așa că acesta rămase în fața altarului, în vreme ce congregația ieși afară, în zăpada din fața bisericii Vestre Aker. Cei mai mulți participanți erau ofițeri de poliție — patru mai exact — care se urcară în aceeași mașină și se duseră la cafeneaua Kafé Justisen, care tocmai se deschisese și unde erau așteptați de un psiholog. Oamenii bătură din picioare ca să se descotorosească de zăpada de pe încălțări, apoi comandară o bere și patru sticle cu apă, care nu era mai curată sau mai gustoasă decât apa care curgea la robinetele din Oslo. Îl blestemară pe mort, cum cerea datina, și băură în amintirea lui.

— Moartea lui a fost prematură, zise șeful Serviciului de Investigații Criminale, Gunnar Hagen.

— Doar puțin, rosti șefa Krimteknisk, Beate Lønn.

— Să ardă mult, adăugă Bjørn Holm, ofițerul criminalist cu părul roșu, care purta o jachetă cu franjuri.

— Ca psiholog, vă pun diagnosticul că sunteți complet detașați de emoțiile voastre, zise Ståle Aune, ridicându-și paharul cu bere.

— Mulțumim, domnule doctor, dar diagnosticul este *poliție*, replică Hagen.

— Autopsia, interveni Katrine. Nu sunt sigură că am înțeles-o.

— A murit de infarct cerebral, zise Beate. Atac cerebral. Se mai întâmplă.

— Dar ieșise din comă, replică Bjørn Holm.

— Ne poate afecta oricând pe oricare dintre noi, îi răspunse Beate, cu voce plată.

— Mersi, zise Hagen zâmbind. Acum, că am terminat cu mortul, sugerez să mergem mai departe.

— Capacitatea de a trece rapid peste traume indică un nivel scăzut de inteligență. Mi-am zis că trebuie să menționez asta.

Aune sorbi din berea lui. Hagen se uită la psiholog câteva secunde înainte de a continua:

— Cred că ar fi bine să ne adunăm aici și nu la sediul central.

— Perfect. Dar de ce ne aflăm, de fapt, aici? întrebă Bjørn Holm.

— Ca să discutăm despre omorârea polițiștilor. Katrine?

Katrine Bratt dădu din cap. Își drese glasul.

— Un scurt rezumat ca să fie la curent și Aune, zise ea. Au fost omorâți doi ofițeri de poliție. Amândoi în locurile unor crime nerezolvate. Amândoi implicați în anchetele legate de acele crime. În ce privește omorârea polițiștilor, deocamdată nu dispunem de indicii, suspecți sau idei legate de motivații. În ce privește crimele inițiale, presupunem că motivația a fost de natură sexuală. Au existat unele indicii, dar niciunul nu a dus la un suspect anume. Mai exact, am adus câțiva suspecți la interogatoriu, dar aceștia au fost eliminați de pe listă, fie pentru că aveau alibi, fie pentru că nu se încadrau în profil. Acum, însă, unuia dintre ei i s-a reconfirmat eligibilitatea ca suspect…

Katrine scoase ceva din geantă și puse obiectul pe masă, ca să poată fi văzut de toată lumea. Era fotografia unui bărbat cu pieptul dezgolit. Data și numărul de pe poză arătau că era o fotografie făcută de poliție.

— Asta e Valentin Gjertsen. Cazuri de natură sexuală. Bărbați, femei și copii. Prima acuzație a venit când avea 16 ani și se referea la o fetiță de nouă ani pe care el a atras-o într-o barcă cu vâsle. Anul următor, vecina lui l-a acuzat că a încercat să o violeze în spălătorie.

— Și ce îl leagă de Maridalen și Tryvann? întrebă Bjørn Holm.

— Deocamdată, doar faptul că profilul se potrivește și faptul că femeia care i-a oferit un alibi la datele crimelor tocmai ne-a spus că a mințit. A făcut ceea ce el i-a ordonat să facă.

— Valentin i-a spus că polițiștii încercau să-l lege de o acuzație falsă, interveni Beate Lønn.

— Aha, exclamă Hagen. Ăsta ar fi un motiv de ură împotriva poliției. Ce crezi, domnule doctor? E de conceput?

Aune plescăi din buze.

— Categoric. În orice caz, regula de bază pe care o urmez în chestiuni legate de psihicul uman este aceea că absolut orice e de conceput este și posibil. Plus o bună parte din ceea ce e de neconceput.

— În vreme ce executa o sentință pentru molestarea unei minore, Valentin Gjertsen a violat și a desfigurat o dentistă la Ila. Era convins că avea să urmeze răzbunarea pentru fapta lui, așa că a decis că trebuie să evadeze. Evadarea din Ila nu e foarte grea, dar Valentin dorea să pară că ar fi murit, astfel ca nimeni să nu-l mai urmărească. Și-a ucis un coleg deținut, un oarecare Judas Johansen, pe care l-a zdrobit în bătaie și a ascuns cadavrul, așa că, atunci când Judas nu a răspuns la apelul din închisoare, a fost trecut la persoane lipsă. După aceea, l-a forțat pe tatuatorul din închisoare să execute o copie a tatuajului chipului de diavol de pe Valentin pe singurul loc rămas intact pe trupul lui Judas, anume pe piept. I-a spus în mod explicit tatuatorului că el și familia lui aveau să aibă parte de o moarte prematură și dureroasă dacă suflă vreo vorbă cuiva, după care, în noaptea evadării, Valentin a îmbrăcat cadavrul lui Judas Johansen cu propriile haine, l-a așezat pe podeaua celulei sale și a lăsat ușa întredeschisă. A doua zi de dimineață, când a fost descoperit cadavrul, s-a crezut că e vorba de Valentin și nimeni n-a fost din cale afară de surprins. Omorârea celui mai urât dintre deținuți era mai mult sau mai puțin așteptată de toată lumea. Lucrurile păreau atât de evidente, că nici măcar nu s-au mai luat amprente, darămite să se mai recolteze probe ADN.

În jurul mesei se așternu tăcerea. În încăpere intră un alt client, care dădu să se așeze la masa învecinată, dar o singură privire a lui Hagen îl convinse să se ducă în altă parte.

— Deci, spui că Valentin a evadat și trăiește bine-mersi, zise Beate Lønn. El s-a aflat în spatele crimelor inițiale și al omorârii polițiștilor. Motivul pentru cele din urmă este răzbunarea pe poliție în general. Și folosește scenele vechi ale crimelor ca să

comită faptele. Dar pentru ce se răzbună mai exact? Pentru că poliția își face treaba? În cazul ăsta, nu vom mai rămâne mulți dintre noi în viață.

— Nu sunt sigură că vânează polițiști în general, replică Katrine. Gardianul închisorii mi-a spus că au fost vizitați la Ila de un polițist, care a discutat cu câțiva deținuți despre cazurile Maridalen și Tryvann. A zis că omul a discutat cu deținuții închiși pentru crimă, însă, mai degrabă decât să ceară informații, a dezvăluit informații. L-a numit pe Valentin… violator de copii.

Katrine îi văzu pe ceilalți, inclusiv pe Beate Lønn, cum se înfioară. Era ciudat cum o singură sintagmă putea părea mai devastatoare decât cele mai oribile fotografii de la locul faptei.

— Iar dacă asta nu atrage o condamnare directă la moarte din partea deținuților, nici nu e departe.

— Iar acel polițist a fost…

— Gardianul cu care am vorbit nu ținea minte, iar numele lui nu i-a fost înregistrat nicăieri. Dar puteți ghici.

— Erlend Vennesla sau Bertil Nilsen, zise Bjørn Holm.

— Începe să se contureze un tablou, nu credeți? interveni Gunnar Hagen. Acest Judas a fost supus acelorași violențe fizice extreme ca ofițerii de poliție. Doctore?

— Da, într-adevăr, rosti Aune. Criminalii sunt creaturi ale obișnuințelor care se atașază de metode încercate și testate.

— Dar în cazul lui Judas a existat un scop anume, replică Bjørn Holm. Deținutul ăsta cu care a vorbit Katrine nu este chiar cel mai fiabil martor din lume.

— Ei bine, *eu* îl cred, replică Katrine.

— De ce?

Katrine zâmbi.

— Cum spunea Harry? Intuiția nu reprezintă altceva decât suma unor lucruri mici, dar specifice, cărora creierul nu a reușit să le dea încă un nume.

— Ce-ar fi să exhumăm cadavrul și să verificăm? propuse Aune.

— Ia ghicește, replică Katrine.

— A fost incinerat?

— Valentin scrisese un testament cu o săptămână înainte, în care cerea ca, dacă moare, trupul să-i fie incinerat imediat ce era posibil.

— Iar de atunci nimeni n-a mai auzit de el, zise Holm. Până ce i-a omorât pe Vennesla și pe Nilsen.

— Da, asta e ipoteza pe care mi-a prezentat-o Katrine, rosti Gunnar Hagen. Deocamdată e destul de subțire și, ca să mă exprim cu blândețe, îndrăzneață, dar în timp ce echipa noastră de anchetatori se luptă să înregistreze progrese cu alte ipoteze, aș vrea să acord o șansă și acesteia. De-asta v-am adunat astăzi aici. Vreau să formați o unitate specială mică pentru a urmări această pistă și doar pe aceasta. Lăsați restul pistelor în seama unității mai mari. Dacă acceptați misiunea, îmi veți raporta mie… Și doar mie.

Tuși, scurt și tare, ca un foc de armă.

— Aha, exclamă Beate. Asta înseamnă…

— Da, înseamnă că veți lucra în totală clandestinitate.

— Față de cine? întrebă Bjørn Holm.

— Față de oricine, răspunse Hagen. Față de absolut oricine cu excepția mea.

Ståle Aune tuși.

— Și ne vom feri mai ales de cine anume?

Hagen își rulă o bucată de piele de pe gât între degetul mare și arătător. Pleoapele lui coborâseră, ceea ce îl făcea să semene cu o șopârlă la soare.

— De Bellman, zise Beate. De șeful poliției.

Hagen își întinse palmele în lateral.

— Mă interesează doar rezultate. Am avut succes cu o echipă mică și independentă atunci când Harry era cu noi. Însă șeful poliției a dat cu ciocanul în masă. Vrea o singură unitate mare. Numai că unitatea mare a rămas fără idei, iar noi *trebuie* să-l prindem pe acest ucigaș de polițiști. Dacă n-o facem se va dezlănțui iadul. Dacă se va ajunge la o confruntare cu șeful poliției, evident că îmi voi asuma întreaga responsabilitate. O să-i spun că nu v-am înștiințat că el n-a avut habar de această

unitate. Știu ce riscuri vă veți asuma, așa că depinde doar de voi dacă vreți să intrați în joc sau nu.

Katrine observă imediat cum ochii ei — ca privirile tuturor — se întorc către Beate Lønn. Știau toți că adevărata decizie era la ea. Dacă ea renunța, atunci renunțau toți. Dacă nu…

Beate luase fotografia de pe masă și o studia.

— Chipul de diavol de pe pieptul lui seamănă cu o ființă care vrea să evadeze. Să iasă din propriul corp. Sau din propriul creier. Ca Omul de zăpadă. Poate că e unul dintre ei, zise, și își ridică privirea, schițând un zâmbet. Puteți conta pe mine.

Hagen se uită la ceilalți. Și primi încuviințări scurte din cap.

— Bun, zise Hagen. Eu voi conduce unitatea de anchetă ca și până acum, iar Katrine va fi liderul oficial al acestei echipe. Cum ea provine din districtul Bergen Hordaland, tehnic voi nu trebuie să dați raportul șefului poliției din Oslo.

— Lucrăm pentru Bergen, zise Beate. Ei bine, de ce nu? *Skål* pentru Bergen!

Își ridicară cu toții paharele.

Când ajunseră pe trotuarul din fața localului, din cer cădea o ploaie măruntă, accentuând mirosul de rocă salină, petrol și asfalt.

— Dați-mi voie să folosesc această ocazie ca să vă mulțumesc că m-ați primit înapoi, zise Ståle Aune, încheindu-și nasturii la haină.

— Incoruptibilii trec din nou la treabă, rosti Katrine, zâmbind.

— Ca pe vremuri, replică Bjørn, bătându-se mulțumit peste burtă.

— Aproape, răspunse Beate. Lipsește o persoană.

— Hei! făcu Hagen. Am convenit să nu mai vorbim despre el. A plecat și cu asta basta.

— Nu va fi niciodată complet plecat dintre noi, Gunnar.

Hagen oftă. Privi spre cer. Ridică din umeri.

— Poate că nu. Era o studentă de la PHS care făcea de gardă la Rikshospital. M-a întrebat dacă Harry Hole a reușit vreodată să *nu* rezolve un caz. La început am crezut că era tupeistă, deoarece

studiase unul dintre cazurile lui. I-am răspuns că în cazul Gusto Hanssen nu a existat niciodată o rezolvare reală. Iar azi am aflat că secretara mea a primit o cerere de la PHS prin care ni se solicitau copii după exact acel dosar. Poate că a devenit o legendă, până la urmă.

Hagen zâmbi trist.

— Harry va fi ținut minte mereu, zise Bjørn Holm. Neîntrecut și fără egal.

— Poate că da, replică Beate. Dar avem aici patru oameni care îi calcă pe urme, așa-i?

Se priviră reciproc, aprobând. Se despărțiră cu strângeri de mână scurte și ferme, după care porniră în trei direcții diferite.

12

Mikael Bellman văzu silueta deasupra cătării armei. Închise un ochi și apăsă încet pe trăgaci, ascultându-și bătăile inimii. Calme, dar puternice. Simțea cum sângele îi este pompat în buricele degetelor. Silueta nu se mișca, însă el avea impresia că da. Dădu drumul trăgaciului, inspiră adânc și se concentră din nou. Prinse din nou silueta în cătare. Trase. Văzu silueta tresărind. Tresărind așa cum trebuia. Moartă. Mikael Bellman știa că lovise capul.

— Adu cadavrul încoace să facem o autopsie, strigă el, coborându-și pistolul Heckler & Koch P30L.

Își dădu jos căștile și ochelarii de protecție. Auzi zumzetul electric și văzu sârma dansând și silueta venind spre ei. Aceasta ajunse la o jumătate de metru în fața lui.

— Bine, rosti Truls Berntsen, dând drumul comutatorului.

Zumzetul încetă.

— Nu-i rău, zise Mikael, studiind ținta din hârtie cu găuri în jumătate de piept și în cap.

Dădu din cap spre ținta de hârtie cu capul retezat care zăcea pe culoarul de lângă el.

— Dar nu-i la fel de bine ca la tine.

— Suficient de bine ca să treci testul. Am auzit că 10,2% au eșuat anul ăsta.

Cu mâini experte, Truls schimbă hârtia de pe țintă, apăsă comutatorul și o nouă siluetă începu să se îndepărteze. Se opri în dreptul plăcii verzi de metal aflate la 20 de metri depărtare. Mikael auzi râsete ascuțite venind dinspre un culoar de tragere aflat ceva mai departe în stânga. Văzu două tinere stând împreună și privindu-i. Probabil studente de la PHS care îl recunoscuseră. Toate sunetele aveau în acea incintă o frecvență proprie, așa că Mikael putea auzi chiar și peste zgomotul focurilor de armă fâșâitul țintelor de hârtie și pocnetul plumbului izbit de

metal. Urmat de un clinchet ușor când glonțul cădea în cutia de colectare a cartușelor folosite de sub țintă.

— În realitate, peste 10% din oameni sunt incapabili să se apere sau să apere pe cineva. Ce are de spus șeful poliției despre așa ceva?

— Nu toți ofițerii se pot antrena cât tine, Truls.

— Adică vrei să spui că am mult timp liber?

Truls scoase hohotul lui tipic de râs iritant, în vreme ce Mikael se uită la subordonatul și prietenul lui din copilărie. La claia aia de dinți pe care părinții lui nu socotiseră niciodată că e bine să o corecteze, la gingiile roșii. Totul părea ca înainte, însă ceva se schimbase. Poate că de vină era doar tunsoarea recentă. Sau suspendarea? O astfel de măsură putea afecta oameni despre care se credea că nu sunt prea sensibili. Poate mai ales pe ei, cei care nu aveau obiceiul să-și afișeze emoțiile, care le țineau ascunse, sperând că dispar cu trecerea timpului. Astfel de oameni făceau parte dintre cei care cedau nervos. Care își înfigeau un glonț în frunte.

Însă Truls părea mulțumit. Râdea. Mikael îi spusese odată că râsul lui stârnea panica printre oameni. Că ar fi trebuit să încerce să și-l schimbe. Să exerseze ca să descopere o modalitate mai firească și mai plăcută de a râde. Auzind asta, Truls hohotise și mai tare. Și arătase spre Mikael. Îndreptase un deget spre el, continuând să râdă grohăit.

— N-ai de gând să întrebi? zise Truls, introducând cartușe noi în arma sa.

— Ce anume?

— Despre banii din contul meu.

Mikael își trecu greutatea corpului de pe un picior pe celălalt.

— De-asta m-ai invitat aici? Ca să te întreb?

— Vrei să știi cum au ajuns banii acolo?

— De ce să te necăjesc acum?

— Ești șeful poliției.

— Iar tu ai decis să nu declari nimic. Mi-am zis că e o prostie, dar îți respect decizia.

Truls fixă încărcătorul la locul lui.

— Da? Sau mă lași singur deoarece *știi* deja de unde provin banii, Mikael?

Bellman se uită la prietenul lui din copilărie. Acum vedea ce se schimbase. Acel licăr bolnăvicios din privire. Cel din copilăria lor, care apărea când Truls se înfuria că puștii mai mari din Manglerud amenințau să-l bată pe prietenul cu gura mare și aspect efeminat care o luase pe Ulla, cel care era nevoit să-l bage pe Truls la înaintare. Asmuțea hiena pe ei. Hiena înfometată, care o încasa în locul lui. Când Truls afișa acel licăr în privire, licărul de hienă, însemna că era dispus să moară, iar dacă își înfigea colții în tine nu-ți mai dădea niciodată drumul. Își încleșta fălcile și stătea așa până te prăbușeai sau până era tras cu forța de acolo. Însă Mikael zărise acel licăr tot mai rar odată cu trecerea timpului. Mai recent, fusese confruntarea cu homosexualul ăla în centrală și, iarăși, când Mikael îi spusese despre suspendare. Ce se schimbase acum era că licărul nu mai dispărea. Era acolo mereu, ca și cum Truls avea un soi de febră.

Mikael clătină încet din cap.

— Ce vrei să spui, Truls?

— Poate că banii au provenit indirect de la tine. Poate că tu m-ai plătit tot timpul. Poate că tu l-ai condus pe Asaiev la mine.

— Cred că ai inhalat prea mult fum de la trageri, Truls. N-am avut de-a face cu Asaiev.

— Poate că ar trebui să-l întrebăm pe el despre asta?

— Rudolf Asaiev e mort, Truls.

— Al naibii de convenabil, nu? Tuturor celor care puteau vorbi li s-a închis gura.

Tuturor, cu excepția ta, se gândi Mikael.

— Cu excepția mea, rosti Truls, zâmbind.

— Trebuie să plec, replică Mikael, luându-și ținta de hârtie și împăturind-o.

— Ah, da. Întâlnirea de miercuri.

Mikael încremeni.

— Cum?

— Țin minte că mereu plecai de la birou miercurea, pe la ora asta.

Mikael îl studie cu privirea. Era bizar — chiar dacă îl știa pe Truls Berntsen de 30 de ani, Mikael continua să nu fie sigur cât de prost sau de inteligent era acesta.

— Corect. Dar mai bine ai păstra genul ăsta de speculație pentru tine. La cum stau lucrurile acum, nu pot decât să-ți fac rău, Truls. Și poate că e cel mai bine să nu vorbești prea multe. M-ar putea pune într-o postură neplăcută dacă sunt chemat ca martor. Pricepi?

Însă Truls își pusese deja căștile pe urechi și se întorsese spre țintă. Ochi cu privire fixă în spatele ochelarilor de protecție. O sclipire. Două. Trei. Arma părea gata să se desprindă din mâna lui Truls, însă acesta o ținea cu fermitate. Strânsoarea de hienă.

În parcare, Mikael își simți telefonul vibrând în buzunarul pantalonilor.

Era Ulla.

— Ai reușit să vorbești cu cei de la deratizare?

— Da, răspunse Mikael, care nici măcar nu se gândise la asta, darămite să mai vorbească cu cineva.

— Ce ți-au spus?

— Au spus că mirosul despre care tu crezi că provine dinspre terasă ar putea foarte bine să provină de la un șoarece sau un șobolan mort pe undeva pe acolo. Dar cum e vorba de beton, nu putem face prea multe. Orice ar fi, va putrezi și mirosul o să dispară de la sine. Ne-au sfătuit să nu spargem terasa. Bine?

— Ar fi trebuit să aduci profesioniști să facă terasa, nu pe Truls.

— A făcut-o noaptea, fără să mă întrebe. Ți-am mai spus. Unde ești, dragă?

— Mă întâlnesc cu o prietenă. Vii acasă la cină?

— Da. Și nu-ți mai face griji în privința terasei. În regulă, dragă?

— Bine.

Mikael închise. Gândindu-se că rostise *dragă* de două ori, adică o dată în plus față de cum era obișnuit. Sunase a minciună. Porni mașina, apăsă accelerația, dădu drumul ambreiajului și simți presiunea minunată a scaunului în ceafă când noul lui Audi țâșni din parcare. Se gândi la Isabelle. La cum se simțea el. Își simțea deja sângele curgându-i năvalnic. Și se mai gândi că, paradoxal,

nu mințise. Iubirea lui pentru Ulla era mai puternică de fiecare dată când se ducea să și-o tragă cu altă femeie.

Anton Mittet ședea pe terasă. Ținea ochii închiși și simțea cum soarele îi încălzește pielea. Primăvara stătea să izbucnească, dar deocamdată iarna încă nu voia să plece. Anton deschise ochii și privirea îi căzu din nou asupra scrisorii de pe masa de lângă el.

Logoul Centrului Medical din Drammen era imprimat în albastru.

Știa despre ce era vorba, rezultatele analizelor sale de sânge. Voi să deschidă plicul, dar amână, preferând să-și mute privirea în susul râului Drammen și peste el. Când văzuseră broșura cu noile apartamente din Elveparken, la vest de Åssiden, nu ezitaseră. Copiii își luaseră zborul din cuib, iar îmblânzirea grădinii încăpățânate nu devenise mai ușoară cu anii, după cum ușoară nu era nici întreținerea vechii case din lemn mult prea mari, din Konnerud, moștenire de la părinții Laurei. Vânzarea întregii proprietăți și cumpărarea unui apartament modern, mai ușor de gestionat, ar fi trebuit să le ofere mai mult timp și mai mulți bani ca să realizeze ce plănuiseră de atâția ani. Să călătorească împreună. Să viziteze teritorii îndepărtate. Să experimenteze lucrurile pe care această viață scurtă le mai avea de oferit.

De ce nu plecaseră în călătorii după ce se mutaseră? De ce evitase el și asta?

Anton își îndreptă ochelarii de soare și întoarse scrisoarea, apoi scoase telefonul mobil din buzunarul larg al pantalonilor.

Să fi fost de vină viața haotică, zilele care veneau și treceau, veneau și treceau? Să fi fost priveliștea din Drammen atât de confortabilă? Să fi fost gândul la timpul îndelungat pe care trebuia să-l petreacă împreună, teama de ceea ce ar putea dezvălui despre ei doi, despre căsnicia lor? Sau era vorba de Caz, de Cădere, care îl secaseră de energie, de inițiative, lăsându-l într-o stare psihică în care rutina zilnică părea singura scăpare de prăbușirea totală? După care, se întâmplase povestea cu Mona…

Anton se uită la ecranul telefonului. GAMLEM DE LA RIKSHOSPITAL.

Dedesubt erau trei opțiuni. Apelare. Trimitere text. Editare.

Editare. Viața ar trebui să aibă o asemenea opțiune. Totul ar fi putut să fie diferit. El ar fi raportat bastonul. Nu ar fi invitat-o pe Mona la cafea. Nu ar fi adormit în post.

Numai că *adormise*.

Adormise la serviciu, pe un scaun tare din lemn. El, care se chinuia de obicei să adoarmă în propriul pat, după o zi lungă de muncă. Era de neînțeles. Iar după aceea, mersese de colo-colo pe jumătate amețit multă vreme și nici măcar chipul mortului și agitația de după nu fuseseră în stare să-l trezească; stătuse acolo ca un zombi, cu ceața aia pe creier, incapabil să facă ceva sau măcar să răspundă clar la întrebări. Nu se punea problema că, dacă ar fi rămas treaz, pacientul ar fi fost salvat. Autopsia nu arătase decât că era posibil ca pacientul să fi murit de congestie cerebrală. Numai că Anton nu își făcuse treaba. Nu era vorba că ar fi aflat vreodată cineva; el nu spusese nimănui. Numai că *știa*. Știa că o dăduse iarăși în bară.

Anton Mittet privi în jos, la taste.

Apelare. Trimitere text. Editare.

Era timpul să facă ceva. Ceva corect. Pur și simplu să o facă. Să nu mai amâne.

Apăsă pe Editare. Apăru o altă opțiune.

Alese. Și alese corect. Ștergere.

Apoi luă plicul și îl deschise. Scoase scrisoarea dinăuntru și o citi. Se dusese la centrul de analize devreme în dimineața în care pacientul fusese găsit mort. Le explicase că era ofițer de poliție în drum spre locul de muncă, luase o pastilă, fără să știe ce conținea, se simțea ciudat și se temea să mai meargă la lucru, în caz că apăreau efecte secundare. La început medicul îi sugerase să raporteze că se simțea rău, însă Anton insistase să i se facă analize de sânge.

Privirea lui parcurse scrisoarea. Nu înțelegea toate cuvintele, numele și semnificația numerelor de lângă ele, dar doctorul adăugase două propoziții de sinteză ca să clarifice situația:

…nitrazepamul se găsește în medicamente hipnotice puternice. NU TREBUIE să mai luați astfel de tablete fără să consultați mai întâi un medic.

Anton închise ochii și trase aer printre dinții strânși.

La naiba.

Bănuiala lui se dovedise întemeiată. Fusese drogat. Cineva îl drogase. Nu doar asta, dar avea senzația că știa și cum. Cafeaua. Zgomotul de pe coridor. Aparatul de cafea care mai avea o singură capsulă. Se întrebase dacă fusese perforat capacul capsulei. Soluția fusese injectată prin capac cu o seringă. Apoi făptașul nu așteptase decât ca Anton să vină și să-și pregătească o cafea, propriul Mickey Finn[3], espresso cu nitrazepam.

Se spusese că pacientul murise din cauze naturale. Sau, mai degrabă, că nu existau dovezi care să sugereze că se petrecuse ceva suspect. Numai că o bună parte din concluzie se baza, evident, pe declarația lui Anton, că nu intrase nimeni la pacient după vizita doctorului, cu două ore înainte ca inima să i se oprească.

Știa ce avea de făcut. Trebuia să raporteze. Acum. Luă telefonul. Trebuia să mărturisească gafa. Să explice de ce nu le spusese că adormise. De data asta nici măcar Gunnar Hagen nu-l mai putea salva. Lăsă telefonul jos. *Avea* să sune. Nu chiar acum.

Mikael Bellman își făcu nod la cravată privindu-se în oglindă.

— Azi ai fost bun, rosti o voce din pat.

Mikael știa că era adevărat. Se uită în oglindă cum Isabelle Skøyen se ridică și își trage ciorapii.

— Să fie datorită morții lui?

Ea puse cuvertura din piele de căprioară peste cearșaf. Deasupra oglinzii atârna un set impresionant de coarne de cerb, iar pereții erau decorați cu tablouri realizate de pictori eschimoși. Acea aripă de hotel avea camere proiectate de artiste și purtau numele lor. Camera lor avea numele unei cântărețe de *joik*[4]. Singura problemă era că niște turiști chinezi furaseră coarnele de bou, crezând că pulberea obținută din ele le va crește potența. Dățile trecute, Mikael se gândise și el să încerce așa ceva. Însă nu și acum. Poate că ea avea dreptate, poate că era ușurat că pacientul era în sfârșit mort.

— Nu vreau să știu cum s-a întâmplat, zise el.

— Oricum n-aș fi putut să îți spun, rosti ea, trăgându-și fusta în sus. Hai să nu mai discutăm despre asta.

Se postă în spatele lui. Îl mușcă de gât.

— Nu mai fi așa de îngrijorat, viața e un joc.

— Poate pentru tine. Eu mai am încă de rezolvat nenorocitele alea de crime.

— Tu nu trebuie să fii ales. Eu da. Dar arăt îngrijorată?

El ridică din umeri. Întinse mâna după haină.

— Pleci tu prima?

Zâmbi când ea îl plesni ușor peste cap. Auzi sunetul pantofilor ei în drum spre ușă.

— S-ar putea ca miercurea viitoare să fie o problemă, îl anunță. Ședința consiliului s-a mutat.

— Foarte bine, rosti el, constatând că așa și era, foarte bine.

În fine, era mai mult de atât, se simțea ușurat. Da, era ușurat.

Ea se opri la ușă. Ascultă ca de obicei zgomote din hol, ca să se asigure că totul era în ordine.

— Mă iubești?

El deschise gura. Se văzu în oglindă. Văzu gaura neagră din mijlocul feței, din care nu ieșea niciun sunet. Auzi chicotitul ei înfundat.

— Glumesc. Te-am înspăimântat? Zece minute.

Ușa se deschise și apoi se închise ușor în urma ei.

Cine pleca ultimul aștepta zece minute înainte de a părăsi camera. Mikael nu mai ținea minte a cui fusese ideea. Atunci probabil că avuseseră senzația că pericolul de a da peste un reporter curios sau vreun cunoscut la recepție era mare, însă așa ceva nu se întâmplase.

Mikael își scoase pieptănul și își aranjă părul puțin prea lung. Vârfurile erau încă ude de la duș. Isabelle nu făcea niciodată duș după partidele lor de sex; spunea că îi plăcea să păstreze mirosul lui întreaga zi. Se uită la ceas. Totul mersese bine în acea zi, nu se mai gândise la Gusto și chiar prelungise actul sexual. Atât de mult, încât, dacă aștepta cele zece minute, avea să întârzie la întâlnirea cu președintele Consiliului Local.

Ulla Bellman se uită la ceas. Era un model Movado 1947, un cadou de aniversare de la Mikael. Trecuseră douăzeci de minute peste ora fixată. Se lăsă pe spate în fotoliu și inspectă cu privirea holul, întrebându-se dacă avea să-l recunoască. Ei doi nu se întâlniseră decât de două ori. O dată când el ținuse ușa deschisă pentru ea, când mergeau să-l vadă pe Mikael la secția de poliție Stovner și el se prezentase. Un nordic fermecător și zâmbitor. A doua oară, la o petrecere de Crăciun la Stovner, unde dansaseră și el o trăsese mai aproape decât s-ar fi cuvenit. Nu o deranjase, era un flirt nevinovat, o recunoaștere a existenței ei pe care era fericită să o accepte; oricum, Mikael era undeva în încăpere, iar celelalte femei dansau și ele cu bărbați care nu le erau soți. O mai urmărea și altcineva cu privirea în afară de Mikael. Omul stătuse pe ringul de dans cu o băutură în mână. Truls Berntsen. Apoi Ulla îl întrebase pe Truls dacă vrea să danseze, însă el zâmbise și refuzase, nu era vreun dansator.

Runar. Ăsta era numele lui, și-l amintise acum. Nu mai auzise nimic despre el și nu-l mai văzuse. Până ce sunase și întrebase dacă se puteau întâlni acolo. La început îl refuzase, spunându-i că n-avea timp, însă el insistase că avea ceva important să-i spună. Vocea îi era curios de distorsionată, nu ținea minte să-l fi auzit vorbind așa, însă poate era din cauza combinației dintre vechiul lui dialect din Nordland și norvegiana de Østland. Li se întâmpla adesea celor veniți din provincii îndepărtate, după ce trăiau o vreme în Oslo.

Așa că acceptase, o cafea era în regulă, oricum ieșea în oraș în acea dimineață. Nu era adevărat. La fel ca răspunsul pe care i-l dăduse lui Mikael când o întrebase unde se duce și îi zisese că are o întâlnire cu o prietenă. Nu voise să mintă, însă întrebarea o luase pe nepregătite, iar acum își dădea seama că ar fi trebuit să-i spună lui Mikael că urma să bea o cafea cu un fost coleg de-ai lui. De ce n-o făcuse? Oare pentru că bănuia că urma să afle ceva despre Mikael? Deja regreta că se afla acolo. Se uită din nou la ceas.

Observase că recepționerul se uitase la ea de câteva ori. Ulla își scosese haina. Purta un pulover și pantaloni, care îi subliniau

silueta zveltă. Nu mergea prea des în centrul orașului, așa că petrecuse ceva mai multă vreme cu machiajul și aranjatul părului ei lung și blond, care îi făcea mereu pe băieții din Manglerud să treacă pe lângă ea doar ca să vadă dacă fața corespundea promisiunilor spatelui. Iar pe chipurile lor citea mereu confirmarea. Tatăl lui Mikael îi spusese odată că arăta ca una dintre păpușile atrăgătoare din The Mamas & The Papas, numai că ea nu știuse la ce se referă și nici nu încercase să afle.

Aruncă o privire spre ușa culisantă. Tot mai mulți oameni intrau, dar nu și persoana cu privire fugară pe care o aștepta ea.

Auzi un zgomot înfundat dinspre lift, din care ieși o femeie înaltă, într-o haină de blană. Ullei îi trecu prin minte că, dacă vreun ziarist ar fi întrebat-o dacă blana era autentică, ea probabil ar fi negat. Politicienii socialiști preferau să le spună votanților ce doreau să audă. Isabelle Skøyen. Consilierul orășenesc pentru asistență socială. Fusese la ei la petrecerea de după numirea lui Mikael. De fapt, fusese o petrecere de inaugurare a casei, însă în loc de prieteni Mikael invitase oameni importanți pentru cariera lui. Sau cariera lor, cum îi spunea el. Truls Berntsen fusese unul dintre puținii invitați pe care Ulla îi cunoștea, iar el nu era exact genul cu care să discuți o seară întreagă. Nu că ea ar fi avut timp; fusese o gazdă extrem de ocupată.

Isabelle Skøyen îi aruncă o privire și dădu să meargă mai departe, însă Ulla-i observase deja ezitarea. Însemna că o recunoscuse și se confrunta cu alegerea dintre a pretinde că nu o văzuse și a se simți obligată să schimbe câteva cuvinte cu ea. Și prefera să evite a doua opțiune. Ulla se simțea adesea exact la fel. De exemplu, cu Truls. Într-un fel, îl plăcea: crescuseră împreună și era amabil și loial. Și totuși… Spera ca Isabelle să aleagă prima opțiune, astfel ca situația să fie mai ușoară pentru amândouă. Și spre ușurarea ei, văzu că Isabelle se îndrepta spre ușa glisantă. Numai că imediat se răzgândi, se răsuci pe călcâie și își arătă zâmbetul larg și ochii strălucitori. Navigă spre Ulla, căci, da, mergea de parcă naviga. Isabelle Skøyen îi amintea Ullei de silueta dramatică a unei corăbii supradimensionate care se năpustea spre ea.

— Ulla! strigă Isabelle de la câțiva metri depărtare, ca la reîntâlnirea dintre două vechi prietene.

Ulla se ridică, deja stânjenită că trebuia să răspundă la întrebarea următoare, inevitabilă: ce cauți aici?

— Mă bucur să te revăd, draga mea! Ce petrecere intimă *minunată* a fost!

Isabelle Skøyen pusese o mână pe umărul Ullei și întinsese obrazul de o asemenea manieră, încât Ulla se văzu nevoită să îl apropie pe al său. Petrecere intimă? Fuseseră 32 de invitați.

— Îmi pare rău că a trebuit să plec așa de repede.

Ulla ținea minte că Isabelle fusese un pic abțiguită. Cât ea servea oaspeții, atractiva consilieră și Mikael ieșiseră pe terasă pentru o vreme. Câteva clipe, Ulla resimțise chiar un soi de gelozie.

— Nu contează. Am fost onorați că ai putut veni. Isabelle.

Ulla spera ca zâmbetul ei să nu-i fie perceput la fel de rigid precum îl simțea.

Consiliera privi în jos la ea. Studiind-o. Căutând ceva. Răspunsul la întrebarea pe care încă n-o rostise: ce faci aici, draga mea?

Ulla decise să spună adevărul. Așa cum avea să procedeze și cu Mikael mai târziu.

— Trebuie să plec, zise Isabelle, fără să facă vreun gest și fără să-și ia privirea de la Ulla.

— Da, presupun că ești mai ocupată decât mine, replică Ulla, auzind sarcasmul stupid din propria voce, la care se hotărâse mai demult să renunțe.

Isabelle continua să o privească și brusc Ulla simți că acea străină încerca să scoată de la ea, fără să întrebe explicit, răspunsul la întrebarea: ce faci tu, nevasta șefului poliției, aici, în recepția hotelului Grand? Doamne, oare își imagina că Ulla se întâlnea acolo cu un amant? De aceea se comporta cu atâta discreție? Ulla simți rigiditatea din zâmbetul ei dispărând, căci situația devenea mai ușoară, acum zâmbea ca de obicei, așa cum *dorea* să zâmbească. Știa că zâmbetul îi ajungea acum până la ochi. Era chiar pe punctul de a râde în fața lui Isabelle Skøyen. Iar

cel mai ciudat lucru era că Isabelle arăta ca și cum dorea și ea să râdă.

— Sper să ne vedem în curând, draga mea, rosti Isabelle, strângând mâna Ullei între degetele ei mari și puternice.

După care se răsuci pe călcâie și traversă rapid recepția, iar unul dintre ușieri se grăbi să o ajute. Ulla o zări scoțând un telefon mobil înainte de a ieși în grabă pe ușa culisantă.

Mikael stătea lângă lift, la câțiva pași mari de încăperea femeii eschimose. Se uită la ceas. Trecuseră doar patru sau cinci minute, însă trebuia să fie destul; în definitiv, esențial era să nu fie văzuți *împreună*. Isabelle închiria întotdeauna camera și ajungea cu zece minute înaintea lui. Se întindea pe pat pregătită și aștepta. Așa îi plăcea ei. Oare așa îi plăcea și lui?

Din fericire, drumul de la hotel la primărie, unde aștepta președintele, însemna doar trei minute de mers alert pe jos.

Ușile liftului se deschiseră și Mikael păși înăuntru. Apăsă pe tasta 1 pentru parter. Liftul porni și se opri la etajul inferior următor. Ușile se deschiseră.

— *Guten Tag*.

Turiști germani. Un cuplu de vârstnici. Aparat foto vechi într-o geantă maro din piele. Mikael simți că bărbatul zâmbea. Era într-o dispoziție bună. Le făcu loc celor doi. Isabelle avea dreptate: el *chiar* era ușurat că pacientul murise. Simți o picătură de apă căzând din părul său lung și alunecând pe gât, apoi udându-i gulerul de la cămașă. Ulla îi sugerase să se tundă pentru noua lui poziție de conducere, dar de ce să o facă? Aspectul lui tineresc nu-l subliniau cu toții? Mikael Bellman era cel mai tânăr șef al poliției dintotdeauna.

Cei doi bătrâni se uitară preocupați la butoanele liftului. Aceeași veche problemă. Oare numărul 1 însemna nivelul străzii sau etajul de deasupra? Ce sistem aveau în Norvegia?

— Este parterul, rosti Mikael în engleză, apăsând butonul de închidere a ușilor.

— *Danke*, îngăimă femeia.

Bărbatul închisese ochii și respira greu. *Das Boot*, își zise Mikael.

Coborâră toți trei în tăcere.

După ce se deschiseră ușile și ieșiră în zona de recepție, Mikael simți o vibrație în coapsă. Primise un mesaj, un apel ratat de la Isabelle. Voi să o sune, dar telefonul vibră din nou. Era un mesaj text.

M-am întâlnit cu nevasta ta la recepție. ☺

Mikael se opri brusc. Ridică privirea. Prea târziu.

Ulla stătea pe un fotoliu chiar în fața lui. Arăta bine. Avusese mai multă grijă să se pregătească decât de obicei. Era atrăgătoare, statuară.

— Bună, dragă, exclamă el, auzind imediat cât de fals și de ascuțit sunase.

Observă pe fața ei cum sunase.

Privirea îi era fixată asupra lui, cu o rămășiță de nedumerire care se transformă rapid în altceva. Mikael Bellman gândi cu febrilitate. Creierul lui absorbea și procesa date, căutând conexiuni și trăgând concluzii. Știa că vârfurile ude nu puteau avea o explicație satisfăcătoare. Ea o văzuse pe Isabelle. Și creierul ei procesa informații cu viteza luminii. Așa funcționează creierul uman. Cu o logică nemiloasă pe măsură ce asamblează bucățele de informații care brusc ajung să se potrivească. Iar Mikael observă că acel „altceva“ înlocuise deja pe deplin nedumerirea.

Certitudinea. Ea își plecă privirea, astfel că, atunci când el ajunse aproape, ea se uita drept în mijlocul pieptului lui.

Abia îi recunoscu vocea când ea șopti:

— Deci i-ai primit mesajul un pic prea târziu.

Katrine răsuci cheia în broască și trase de ușă, dar aceasta era blocată.

Gunnar Hagen interveni și o zgâlțâi până ce se deschise.

Înăuntru era un aer stătut și umed.

— Aici, zise Gunnar Hagen. Am lăsat totul neatins de când am folosit camera ultima dată.

Katrine intră prima și apăsă comutatorul.

— Bun-venit la filiala din Oslo a biroului din Bergen, rosti ea tărăgănat.

Beate Lønn trecu pragul încăperii.

— Deci aici vom sta ascunși.

Lumina albastră și rece a tuburilor de neon cădea peste o încăpere pătrată din beton cu linoleum gri-albăstrui și nimic pe pereți. Lipsită de ferestre, camera avea trei birouri dotate fiecare cu un computer și un scaun. Pe unul dintre birouri se găsea un aparat de cafea cu pete maronii și un vas mare de apă.

— Ni s-a alocat un spațiu în *subsolul* sediului central al Poliției? exclamă, stupefiat, Ståle Aune.

— Oficial, te afli pe proprietatea închisorii Oslo, răspunse Gunnar Hagen. Coridorul se întinde pe sub parcare. Dacă urci scara de fier din fața ușii, ajungi la intrarea în închisoare.

Ca un soi de replică se auziră primele note din *Rapsody in Blue* de Gershwin. Hagen își scoase telefonul mobil. Katrine aruncă o privire peste umărul lui. Văzu numele Anton Mittet afișat pe ecran. Hagen apăsă pe tasta Respingere și băgă telefonul înapoi în buzunar.

— Echipa de anchetă are o ședință acum, așa că vă las să discutați, zise Hagen.

După plecarea lui, ceilalți rămaseră uitându-se unul la celălalt.

— E al naibii de cald aici, zise Katrine, descheindu-se la haină. Dar nu văd niciun radiator.

— Boilerele închisorii sunt în camera de alături, zise râzând Bjørn Holm, în vreme ce își atârna geaca de spătarul unui scaun. I-am spus *Boiler Room*[5].

— Deci ați mai fost aici, nu?

Aune își lărgi papionul.

— Da. Pe atunci grupul era și mai mic, zise Holm și dădu din cap către birouri. Trei, după cum vedeți. Oricum, am rezolvat cazul. Însă pe atunci Harry era la conducere…

Îi aruncă rapid lui Katrine o privire.

— N-am vrut să…

— E-n regulă, Bjørn, replică iute Katrine. Eu nu sunt Harry și nici nu sunt șef. Mi-ar conveni să transmit rapoartele oficiale, ca

Hagen să se poată spăla pe mâini de întreaga poveste, dar îmi ajunge să mă conduc pe mine însămi. Beate e șefa. Ea e seniorul nostru și are experiența de conducere necesară.

Ceilalți se uitară la Beate. Care ridică din umeri.

— Dacă asta vreți cu toții, pot fi eu șeful, dacă e nevoie de așa ceva.

— *E* nevoie de așa ceva, zise Katrine.

Aune și Bjørn încuviințară.

— Bine, zise Beate. Hai să începem. Avem semnal la telefoane și conexiune la internet. Și mai dispunem de… cești de cafea.

Ridică o ceașcă albă din spatele aparatului de cafea. Citi numele scris pe ea.

— Hank Wiliams?

— E a mea, zise Bjørn.

Beate ridică alta.

— John Fante?

— E a lui Harry.

— Bun, atunci haideți să detaliem sarcinile, rosti Beate, lăsând ceașca jos. Katrine?

— Eu o să supraveghez mediul online. Încă niciun semn de viață de la Valentin Gjertsen sau Judas Johansen. Trebuie să fii isteț ca să te ascunzi atâta vreme de ochiul electronic, iar asta întărește teoria că evadatul nu a fost Judas Johansen. Judas nu reprezintă o prioritate maximă pentru poliție și pare improbabil să-și fi restricționat libertatea de mișcare dându-se complet la fund, doar ca să scape de câteva luni de pușcărie. Evident, Valentin avea mai mult de pierdut. În orice caz, dacă vreunul dintre ei trăiește și face vreun gest cât de mic în universul electronic, sar la gâtul lui.

— Bine. Bjørn?

— Eu o să parcurg dosarele diverselor cazuri în care au fost implicați Valentin și Judas, ca să descopăr legături cu cazul Tryvann sau Maridalen. Nume care apar în mod repetat sau probe criminalistice care ne-au scăpat. O să fac o listă cu persoane care îi cunosc și ne-ar putea ajuta să-i găsim. Cei cu care am vorbit până acum sunt dispuși să coopereze în privința lui Judas Johansen. Valentin Gjertsen, pe de altă parte…

— Se tem?

Bjørn încuviință.

— Ståle?

— O să cercetez și eu cazurile lui Valentin și Judas, pentru profilul psihologic al fiecăruia. O să scriu o evaluare a lor ca potențiali criminali în serie.

În cameră se lăsă liniștea brusc. Era prima dată când cineva rostea acele cuvinte.

— În acest caz, criminal în serie nu reprezintă altceva decât un termen tehnic, mecanic, nu un diagnostic, se grăbi Ståle Aune să adauge. Descrie un individ care a ucis mai mult de o persoană și despre care se presupune că poate ucide din nou. În regulă?

— În regulă, zise Beate. Cât despre mine, o să cercetez toate materialele video pe care le avem de la camerele de supraveghere din jurul locurilor crimelor. Benzinării, magazine nonstop, cabine telefonice. Am văzut deja câteva imagini de la crimele comise asupra polițiștilor, dar nu pe toate. Plus că mai sunt și crimele inițiale.

— Deci avem destule de făcut, zise Katrine.

— Destule, repetă Beate.

Cei patru se uitară unii la ceilalți. Beate ridică ceașca cu numele John Fante și o puse înapoi în spatele aparatului de cafea.

[3] Nume argotic dat unei băuturi ce conține un drog sau somnifer, pentru a amorți simțurile celui care o consumă.

[4] Cântec tradițional eschimos, asemănător celui al amerindienilor, bazat pe fenomenele din natură.

[5] Trimitere la celebrul film *Boiler Room* (2000), laureat al Festivalului de Film de la Deauville. (*N.r.*)

13

— Ești bine? întrebă Ulla, sprijinindu-se cu spatele de blatul din bucătărie.

— Oh, da, răspunse Truls, agitându-se inconfortabil pe scaun și ridicând ceașca cu cafea de pe blatul îngust.

Luă o gură. Se uită la Ulla. Ochii pe care ea îi cunoștea atât de bine. Înfricoșați și înfometați. Stingheriți și căutători. Ochi care respingeau și implorau. Nu și da.

Regretase imediat că îi îngăduise s-o viziteze. Însă nu fusese pregătită atunci când se trezise cu un telefon de la el întrebând-o cum mergeau lucrurile cu casa și dacă era ceva de reparat. Cum el era suspendat din activitate, zilele erau lungi și n-avea nimic de făcut. Nu, nu era nimic de reparat, mințise ea. Aha, bine. Atunci ce-ai zice de o ceașcă cu cafea? O mică șuetă despre vremurile de demult? Ulla răspunsese că nu știe dacă… însă Truls se comportase ca și cum nu auzise și spusese că era în trecere și o cafea i-ar prinde bine. Atunci ea răspunsese *Bine, de ce nu, treci pe aici, Truls*?

— Sunt tot singur, după cum știi. Nimic nou aici.

— O să-ți găsești pe cineva. Sigur vei găsi.

Ulla se uită înadins la ceas, gândindu-se să spună că trebuia să ia copiii de la școală. Însă chiar și un burlac precum Truls și-ar fi dat seama că era prea devreme.

— Poate, răspunse el.

Privi în ceașca cu cafea. În loc s-o pună jos, mai luă o gură de lichid. *Ca și cum mi-aș face curaj*, își zise el cu groază.

— După cum probabil știi, Ulla, mi-a plăcut mereu de tine.

Ulla își încleștă mâna pe blat.

— Așa că știi că dacă ai o problemă și ai nevoie… ăă, de cineva cu care să discuți, poți să contezi întotdeauna pe mine.

Ulla clipi. Îl auzise bine? *Să discute*?

— Mersi, Truls. Dar îl am pe Mikael, nu?

El își lăsă încet ceașca jos.
— Da, bineînțeles. Îl ai pe Mikael.
— Apropo, trebuie să încep să pregătesc cina pentru el și pentru copii.
— Da, evident. Tu ești în bucătărie ca să gătești pentru el, în vreme ce el…
Se opri.
— În vreme ce el ce anume, Truls?
— Ia cina altundeva.
— Nu pricep ce vrei să spui, Truls.
— Ba eu cred că da. Ascultă, sunt aici doar ca să te ajut. Susțin interesele tale, Ulla. Și ale copiilor, evident. Copiii sunt importanți.
— O să le prepar ceva bun. Iar mesele de familie necesită timp, Truls, așa că…
— Ulla, vreau să-ți spun un lucru.
— Nu, Truls. Nu-l spune, te rog.
— Ești bună cu Mikael. Știi câte alte femei a…
— Nu, Truls!
— Dar…
— Vreau să pleci acum, Truls. Și nu mai vreau să te văd aici o vreme.

Ulla rămase lipită de blat și îl urmări pe Truls ieșind pe poartă către mașina parcată lângă aleea de pietriș care șerpuia printre casele nou-construite din Høyenhall. Mikael spusese că va trage câteva sfori, va suna oamenii potriviți din consiliu și va face ca aleea să fie asfaltată, dar nu făcuse nimic. Auzi ciripitul scurt când Truls apăsă telecomanda și alarma mașinii se închise. Îl urmări cum se suie la volan. Îl urmări șezând nemișcat pe scaun și privind în gol. După aceea trupul lui păru că tresare și el începu să rotească de volan cu violență. Chiar și de la distanță, violența gesturilor o înfioră. Mikael îi spusese despre furia lui necontrolată, însă nu fusese niciodată martoră. După cum spunea Mikael, dacă nu ar fi ajuns polițist, Truls ar fi devenit infractor. Numai că Mikael spunea la fel despre el însuși când juca teatru. Ulla nu-l credea. Mikael era mult prea corect, mult

prea… adaptabil. Însă Truls… Truls era făcut din altceva, din ceva mai întunecat.

Truls Berntsen. Simplul, naivul, loialul Truls. Fără îndoială că avusese bănuielile ei, dar nu-i venea să creadă că Truls putea fi atât de parșiv. Atât de… plin de imaginație.

Hotelul Grand.

Fuseseră cele mai dureroase secunde din viața ei. Sigur, se gândise că el putea fi infidel. Mai ales după ce încetase să mai facă sex cu ea. Însă puteau exista explicații, cum ar fi stresul legat de omorârea polițiștilor… însă cu Isabelle Skøyen? Treaz, într-un hotel, în mijlocul zilei? De asemenea, îi trecuse prin minte că întregul scenariu putea fi un aranjament. Faptul că cineva știa că ei doi aveau să fie acolo sugera un eveniment regulat. Ulla simțea că îi vine să vomite de câte ori se gândea la asta.

Chipul lui Mikael devenind brusc palid în fața ei. Ochii înfricoșați, vinovați, ca ai unui puști prins la furat mere. Cum de reușise? Cum reușise porcul ăla infidel să facă totul să pară ca și cum ar fi fost o chestie minoră, care avea nevoie de protecția lui? Bărbatul care călcase în picioare tot ce aveau ei doi bun împreună, tatăl celor trei copii. De ce tocmai *el* arăta ca și cum ducea o cruce în spate?

— Vin devreme acasă, șoptise el. Discutăm atunci. Înainte ca… Trebuie să ajung în biroul președintelui de consiliu peste patru minute.

Oare avusese o lacrimă în colțul ochiului? Avusese nemernicul tupeul să verse o lacrimă?

După plecarea lui, Ulla își revenise în fire surprinzător de repede. Poate că așa procedează oamenii atunci când nu există alternativă, când o cădere nervoasă nu e o opțiune. Cu o expresie calmă apelase numărul folosit de individul care pretinsese că se numește Runar. Niciun răspuns. Așteptase alte cinci minute, apoi plecase. Când ajunsese acasă verificase numărul de telefon cu una dintre angajatele Kripos pe care le cunoștea. Care îi spusese Ullei că era numărul unei cartele preplătite. Întrebarea era: cine ar fi mers până acolo încât să o trimită la Grand ca să vadă totul cu ochii ei? Un ziarist de scandal? Vreo prietenă mai mult sau mai

puțin bine intenționată? Cineva din partea Isabellei, un rival de-ai lui Mikael pus pe răzbunare? Sau cineva care nu dorea să-l separe pe el de Isabelle, ci pe el de Ulla? Cineva care îl ura pe Mikael sau o ura pe ea? Ori poate cineva care o iubea pe ea în secret? Care se gândise că ar avea o șansă dacă săpa o prăpastie între ea și Mikael? Ulla cunoștea o singură persoană care o iubea mai mult decât ar fi trebuit.

Nu-i menționase lui Mikael nimic din suspiciunile ei. În mod clar, el credea că prezența ei acolo fusese o coincidență, unul dintre acele incidente cataclismice care apar în viața oricui, alcătuind suita improbabilă de evenimente pe care unii o numesc soartă.

Mikael nu încercase să mintă spunând că nu fusese cu Isabelle. Măcar din acest punct de vedere Ulla trebuia să-l aprecieze. Nu era atât de idiot. Îi spusese că nu era nevoie ca ea să-i ceară să pună capăt aventurii; o încheiase el din proprie inițiativă, înainte ca Isabelle să fi ieșit din hotel. Ăsta fusese cuvântul folosit: aventură. Probabil un cuvânt căutat, căci făcea ca totul să pară atât de mărunt, de lipsit de importanță și de sordid, ceva care putea fi ascuns sub covor. Pe de altă parte, o relație ar fi însemnat cu totul altceva. Ulla nu crezuse nicio secundă că el încheiase aventura atunci, la hotel. Isabelle păruse prea satisfăcută. Însă ceea ce spusese el după aceea era adevărat. Dacă povestea se afla mai departe, scandalul i-ar fi dăunat nu doar lui, ci și ei și copiilor. Mai mult, ar fi apărut în cel mai prost moment posibil. Președintele consiliului dorise să discute cu el despre politică. Dorea ca el să intre în partid. Mikael era una dintre persoanele luate de ei în considerare pentru o candidatură politică, în viitorul nu prea îndepărtat. Era exact ce căutau: tânăr, ambițios, popular, de succes. Până la asasinatele comise asupra polițiștilor. După ce avea să le rezolve, se puteau așeza să discute despre viitorul lui, unde ar trebui să fie, în poliție sau în politică, unde credea Mikael că putea avea cel mai mare impact. Nu că el ar fi decis deja ce dorește, însă era evident că orice scandal ar fi pus capăt oricărei oportunități.

Și pe urmă, bineînțeles, mai erau ea și copiii. Ce se întâmpla cu cariera lui era o chestie minoră în comparație cu o asemenea pierdere. Ulla îl întrerupsese înainte ca autocompătimirea lui să ajungă prea departe și spusese că se gândise și calculele ei se potriveau cu ale lui. Cariera lui. Copiii lor. Viața pe care o duceau împreună. Spusese simplu că îl ierta, dar trebuia să promită că nu va mai avea vreodată contact cu Isabelle Skøyen. Cu excepția ședințelor oficiale, în prezența altora, la care el participa ca șef al poliției. Mikael se arătase aproape dezamăgit, ca și cum se pregătise de o bătălie, și nu de o gâlceavă amărâtă, care se încheiase cu un ultimatum ce nu-l costa prea mult.

Ulla se uită la Truls cum pornește motorul și pleacă. Nu-i spusese lui Mikael despre bănuielile ei și n-avea nicio intenție s-o facă. La ce ar fi servit? Dacă ea avea dreptate, Truls avea să continue să fie spionul care suna alarma în caz că pactul legat de Isabelle Skøyen nu era respectat.

Mașina dispăru și liniștea din cartier se așternu odată cu norii de praf. Iar prin mintea ei trecu un gând. Un gând nebunesc, complet inacceptabil, evident, însă mintea nu este niciodată dispusă la cenzură. Ea și Truls. În dormitor, chiar acolo. Doar ca răzbunare, evident. Ulla respinse ideea imediat ce îi apăru în minte.

Zloata care se scurgea pe parbriz ca o mâzgă cenușie fusese înlocuită de ploaie. O perdea grea de apă. Ștergătoarele de parbriz duceau o bătălie disperată împotriva ei. Anton Mittet conducea încet. Era un întuneric de smoală și apa făcea ca totul să fie distorsionat și încețoșat, ca și cum ar fi fost beat. Se uită la ceasul de la bordul Volkswagenului Sharan. Cu trei ani înainte, când hotărâseră să cumpere o mașină nouă, Laura insistase pentru acest model cu șapte locuri, iar el întrebase în glumă dacă plănuia să mărească familia, chiar dacă știa că realitatea era că ea nu voia să fie într-o mașină de mici dimensiuni în caz de accident. Ei bine, nici Anton nu avea chef de accidente. Cunoștea bine drumurile și mai știa că șansele de trafic intens la acea oră din noapte erau mici, însă nu-și asuma niciun risc.

Tâmplele îi zvâcneau. În principal din pricina apelului telefonic pe care îl primise cu 20 de minute înainte. Dar și din cauză că nu-și băuse cafeaua în acea zi. Nu mai avusese poftă de cafea după ce citise rezultatele analizelor. O stupizenie, era de la sine înțeles. Iar acum vasele lui de sânge, obișnuite cu cafeina, se îngustaseră atât de tare, încât durerea de cap surdă devenise persistentă, ca o muzică de fundal neplăcută. Citise undeva că simptomele sevrajului în cazul cafelei durau două săptămâni. Numai că Anton nu dorea să renunțe la dependența lui. Voia să bea cafea. Însă dorea să simtă gustul ei bun. La fel de bun ca gustul de mentă de pe limba Monei. Acum, când bea cafea, simțea doar un gust amar ca al pilulelor de somn.

Își adunase curajul să-l sune pe Gunnar Hagen ca să-i spună că era drogat când pacientul murise. Că dormea în timp ce cineva fusese în salon. Că în ciuda faptului că doctorii spuseseră că moartea survenise din cauze naturale, adevărul era altul. Că medicii legiști ar trebui să efectueze o nouă autopsie, mai amănunțită. Sunase de două ori. Fără să i se răspundă. Încercase. Chiar încercase. Și o să insiste. Deoarece trecutul te prinde mereu din urmă. Ca acum. Se întâmplase din nou. Cineva fusese omorât. Frână, coti și o apucă pe drumul forestier în sus către Eikersaga, apoi acceleră din nou și auzi pietricelele de pe drum lovind amortizoarele roților.

Acolo era și mai întuneric, iar în găurile din drum se vedeau deja bălți. În curând avea să fie miezul nopții. Tot în jur de miezul nopții se întâmplase și prima dată. Cum locul faptei era aproape de granița cu districtul învecinat, Nedre Eiker, un ofițer de la poliția de acolo ajunsese primul la locul faptei după ce primise un apel telefonic de la cineva care auzise o bubuitură și se gândise că o mașină plonjase în râu. Ca și cum nu fusese îndeajuns de rău că intrase în districtul învecinat fără aprobare, ofițerul distrusese toate probele, răscolind locul faptei cu roțile propriei mașini și ștergând orice potențiale urme.

Anton trecu de curba unde găsise obiectul. Bastonul. Se întâmplase în a patra zi după omorârea lui René Kalsnes, când Anton avusese o zi de odihnă, însă fusese agitat și plecase singur

într-o plimbare prin pădure ca să continue cercetările. În definitiv, o crimă nu era genul de infracțiune obișnuită în districtul Søndre Buskerud. Lăsase în pace zona pieptănată de echipa de anchetatori. Și găsise bastonul acolo, sub brazii din spatele curbei. Tot acolo Anton luase și decizia stupidă care distrusese totul. Decizia de a nu raporta descoperirea. De ce? În primul rând, bastonul se afla atât de departe de locul crimei din Eikersaga, încât cu greu s-ar fi putut crede că avea vreo legătură cu aceasta. Ulterior, Anton fusese întrebat de ce se apucase că caute pe acolo, dacă chiar credea că era prea departe ca orice lucru găsit acolo să aibă vreo relevanță. Însă atunci se gândise doar că un baston standard de polițist ar conduce doar la atragerea unei atenții inutile și negative asupra forțelor de ordine. Rănile provocate lui René Kalsnes s-ar fi putut datora oricărui instrument greu sau rostogolirii trupului prin mașină când aceasta căzuse de pe culme în albia râului aflat la 40 de metri dedesubt. Și oricum, bastonul nu era arma crimei. René Kalsnes fusese împușcat în față cu o armă de calibrul 9 mm, iar cu asta povestea se sfârșise.

Însă Anton îi povestise Laurei despre baston câteva săptămâni mai târziu. Ea îl convinsese că descoperirea trebuia raportată și că nu depindea de el să aprecieze cât de importantă era acea descoperire. Așa că el se conformase. Se dusese la șeful lui și îi spusese ce găsise. *E eroare serioasă de calcul*, spusese atunci șeful poliției. Iar ca mulțumire că își pierduse ziua de odihnă încercând să contribuie la o anchetă de crimă, Anton fusese scos din serviciul activ și plasat la un birou, ca să răspundă la telefoane. Într-o singură zi pierduse totul. Și pentru ce? Nimeni nu rostise asta cu voce tare, însă René era în general cunoscut ca un nemernic lipsit de scrupule, care înșela prieteni și necunoscuți deopotrivă, un individ despre care mulți spuneau că lumea s-ar putea lipsi bucuroasă. Însă partea cu adevărat devastatoare fusese aceea că echipa Krimteknisk nu descoperise nicio urmă pe baston care să fie legată de crimă. După trei luni de galeră la birou, Anton se văzuse confruntat cu alegerea între a înnebuni, a demisiona sau a se muta. Așa că îl sunase pe vechiul lui prieten și

coleg Gunnar Hagen, iar acesta îi făcuse rost de o slujbă la poliția Oslo. Din punct de vedere profesional, ce îi oferise Gunnar era un pas înapoi, însă așa Anton era măcar din nou printre oameni și infractori în Oslo, și orice era mai bun decât aerul stătut din Drammen, unde polițiștii locali încercau să-i copieze pe cei din capitală, denumindu-și secția lor măruntă Sediul Central al Poliției și folosindu-se de o adresă care părea și ea plagiată: Grønland 36, față de adresa Grønlandsleiret, adresa poliției din Oslo.

Anton trecu de culmea dealului și cu piciorul drept apăsă instantaneu frâna când văzu lumina. Cauciucurile mușcară din pietriș. Apoi mașina se opri. Ploaia biciuia metalul cu putere, aproape estompând complet sunetul motorului. La 20 de metri în față, o lanternă era ținută în jos. Farurile mașinii luminară dungile reflectorizante ale benzii de protecție în portocaliu și alb și vesta galbenă de polițist a persoanei care tocmai îndreptase lanterna în jos. Individul îi făcu semn să se apropie și Anton se conformă. Era locul unde, dincolo de culme, mașina lui René o luase la vale. Folosiseră o macara și cabluri de oțel ca să tragă epava din râu în sus către joagărul de tăiat lemne ieșit din uz, unde reușiseră să așeze caroseria pe pământ. Fuseseră nevoiți să elibereze cadavrul lui René Kalsnes dintre fiare, deoarece motorul fusese împins de șocul căderii prin caroserie la înălțimea șoldului.

Anton apăsă butonul de coborâre a geamului. Aer umed și răcoros de noapte. Picături grele de ploaie loviră marginea geamului, împroșcându-l cu apă peste gât.

— Ei bine, rosti Anton. Unde…?

Clipi. Nu își mai dădu seama dacă reușise să completeze întrebarea. Simți ceva ca un mic salt în timp, o imagine prost editată într-un film, habar n-avea ce se întâmplase, conștientiză doar că el era absent. Privi în jos spre fragmentele de sticlă din poală. Privi din nou în sus și descoperi că partea de sus a geamului era fărâmițată. Deschise gura și voi să întrebe ce se întâmplă. Auzi ceva șuierând prin aer, sesiză ce era, dădu să ridice brațul, dar se mișca prea lent. Auzi o pocnitură. Își dădu seama că pocnitura provenea de la propria țeastă, de la ceva care se rupea.

Ridică brațul și țipă. Duse mâna la schimbătorul de viteze și încercă să bage maneta în marșarier. Nu reuși. Totul se mișca în reluare. Voi să evite ambreiajul, să accelereze, dar manevra l-ar fi trimis înainte. Către margine. Către prăpastie. Direct în jos, în râu, 40 de metri. Era… Era… Scutură de manetă și trase de ea. Auzi mai bine ploaia căzând și simți aerul rece al nopții pe întreaga jumătate stângă a corpului. Cineva deschisese portiera. Ambreiajul. Unde era piciorul lui. Asta era o copie la indigo. Marșarier. Gata.

Mikael Bellman privea în gol, la tavan. Asculta ropotul liniștitor al ploii pe acoperiș. Țiglă olandeză. Garantată 40 de ani. Mikael se întrebă câte țigle fuseseră vândute ca urmare a acestei garanții. Mai mult decât era nevoie ca să se plătească înlocuirea celor care *nu* rezistau atâta vreme. Oamenii își doreau în mod clar o garanție că lucrurile aveau să reziste în timp.

Ulla stătea cu capul pe pieptul lui.

Discutaseră. Mult. Era pentru prima dată când avuseseră o discuție așa de lungă, din câte ținea el minte. Ea plânsese. Nu cu acele lacrimi de durere pe care el le ura, ci cu acele lacrimi blânde care denotau mai puțină durere și mai mult sentiment de pierdere, o pierdere a ceva ce fusese și nu avea să se mai întoarcă. Lacrimile care îi spuneau că ceva din relația lor fusese atât de prețios, încât pierderea era de valoare. Nu simțise pierderea până la plânsul ei. Ca și cum avusese nevoie de lacrimile ei ca să vadă. Eliminaseră perdeaua care în mod normal era acolo; perdeaua dintre ceea ce gândea Mikael Bellman și ceea ce simțea Mikael Bellman. Ea plânsese pentru amândoi, ca întotdeauna. La fel cum râsese pentru amândoi.

Voise să o liniștească. O mângâiase pe păr. Lăsase lacrimile ei să-i ude cămașa bleu pe care i-o călcase cu o zi înainte. După aceea, aproape cu totul nepotrivit, o sărutase. Sau o făcuse în mod conștient? Din curiozitate? Curiozitatea de a ști cum avea să reacționeze, același gen de curiozitate pe care o simțea ca tânăr detectiv când interoga suspecți conform modelului de interogare

în nouă pași, emis de Inbau, Reid și Buckley, la pasul în care se apăsa pe butonul emoțional pentru observarea reacțiilor.

La început Ulla nu reacționase la sărut, ci devenise mai rigidă. După aceea răspunsese cu blândețe. El îi cunoștea bine săruturile, dar nu și pe acela. Pe cel ezitant. Apoi o sărutase mai înfocat. Iar ea se dezlănțuise. Îl atrăsese în pat. Rupsese hainele de pe el. În întuneric prin mintea lui trecuse din nou acel gând. Gusto. Erecția i se domolise chiar înainte să ajungă în așternuturi.

Explicase că era prea obosit. Fusese nevoit să se gândească la multe. Situația era prea confuză, iar rușinea în urma celor înfăptuite, prea mare. Se grăbise să adauge că *ea*, cealaltă femeie, n-avea nicio legătură. Și fusese în stare să se convingă că ăsta era adevărul.

Închise ochii din nou. Îi era imposibil să adoarmă. Resimțea aceeași agitație interioară care îl trezise noaptea în ultimele luni, o senzație oribilă că se întâmplase sau urma să se întâmple ceva îngrozitor; o vreme sperase că nu era decât efectul remanent al unui vis, până ce avea să și-l amintească.

Ceva îl determină să deschidă iarăși ochii. O lumină. O lumină albă pe tavan. De pe podea, de lângă pat. Se răsuci și privi în jos spre ecranul telefonului mobil. Care era pus pe modul discret, dar mereu pornit. Convenise cu Isabelle să nu-și trimită niciodată mesaje noaptea. Nu întrebase niciodată ce motiv ar putea avea *ea*. În plus, Isabelle păruse să înțeleagă când el îi explicase că nu se mai puteau vedea pentru o vreme. Chiar dacă el credea că ea înțelesese mesajul, anume că porțiunea cu „o vreme“ trebuia complet ștearsă.

Mikael se simți ușurat să vadă că mesajul era de la Truls. După care fu nedumerit. Probabil că Truls era beat. Sau poate greșise numărul, poate era destinat unei femei. Textul cuprindea doar două cuvinte:

Somn ușor.

Anton Mittet se trezi.

Mintea lui înregistră mai întâi sunetul ploii, care se transformase într-o răpăială ușoară pe parbriz. Apoi sesiză că

motorul era oprit, că îl durea capul și nu-și putea mișca mâinile.

Deschise ochii.

Farurile mașinii erau în continuare aprinse. Iluminau solul prin ploaie și întunericul până în locul unde terenul dispărea brusc. Parbrizul ud îl împiedica să vadă pădurea de brazi de pe celălalt mal al prăpastiei, dar Anton știa că era acolo. Nelocuită. Tăcută. Oarbă. Atunci nu reușiseră să găsească martori. Nici acum nu vor reuși.

Își privi mâinile. Nu și le putea mișca deoarece erau prinse de volan cu cătușe din plastic. Înlocuiseră aproape complet vechile cătușe din metal ale polițiștilor. Benzile înguste de plastic se puneau în jurul încheieturilor arestatului și se strângeau. Plasticul împiedica mișcările, chiar și ale celor mai puternici supecți. Și cu cât se zbăteau mai mult, cu atât riscau să rămână cu niște tăieturi adânci în piele și în carne, ajungând chiar până la os dacă nu încetau.

Anton prinse volanul, fără să simtă ceva în degete.

— Te-ai trezit?

Vocea părea ciudat de cunoscută. Anton se răsuci spre scaunul pasagerului. Se trezi în fața unor ochi care îl priveau prin găurile unei cagule asemănătoare cu cele folosite de forțele speciale Delta.

— Hai să dăm drumul chestiei ăsteia, bine?

Mâna stângă înmănușată prinse frâna de mână dintre ei și o eliberă. Lui Anton îi plăcuse întotdeauna sunetul metalic scos de vechile frâne de mână, care îi dădea o senzație de ceva mecanic, de roți dințate și lanțuri, de ceva care se petrece efectiv. Acum frâna de mână se ridica și se elibera cu un susur ușor. Doar cu o ușoară smucitură. Roțile. Înaintară. Dar doar un metru sau doi. Anton apăsă instinctiv pedala de frână cu piciorul. Fusese nevoit să apese cu putere, deoarece motorul nu era pornit.

— Bune reacții, Mittet.

Anton privi prin parbriz. Vocea. Vocea aceea. Își luă piciorul de pe frână. Aceasta gemu ca o balama neunsă și mașina se puse iar în mișcare. Apăsă din nou pedala cu piciorul. Și o ținu apăsată de data asta.

Se aprinse lumina de interior.

— Crezi că René știa că urma să moară?

Anton Mittet nu răspunse. Se zări cu coada ochiului în oglinda retrovizoare. Cel puțin crezu că e el. Fața îi era acoperită cu sânge care lucea. Avea nasul umflat într-o parte, probabil rupt.

— Cum e senzația, Mittet? Să știi? Îmi poți spune?

— De… de ce?

Întrebarea lui Anton venise aproape ca o reacție automată. Nici măcar nu era sigur că dorea să afle de ce. Știa doar că se simțea înghețat, că voia să scape de acolo, să se ducă la Laura. Să o țină în brațe. Să fie în brațele ei. Să-i simtă mirosul, căldura.

— Încă nu ți-ai dat seama, Mittet? Pentru că n-ai rezolvat cazul, bineînțeles. Vă dau tuturor o nouă șansă. O ocazie de a învăța din greșelile anterioare.

— Î… învăța?

— Știi că studiile psihologice au arătat că un feedback doar ușor negativ îți crește performanța? Nu unul foarte negativ și nici unul pozitiv, ci doar *un pic* negativ. Să vă pedepsesc pe toți, să ucid doar câte un ofițer din grup la un moment dat, seamănă cu o serie de rapoarte ușor negative, nu crezi?

Roțile scârțâiră și Anton apăsă din nou pe pedală. Uitându-se la marginea prăpastiei. Simțea că trebuie să apese și mai tare.

— E lichidul de frână, rosti vocea. Am găurit conducta de alimentare. Lichidul se scurge în afară. În curând nu va mai conta cât de tare apeși. Crezi că vei fi în stare să gândești în vreme ce te prăbușești? Sau să regreți ce ai făcut?

— Să regret ce…?

Anton ar fi vrut să continue, dar nu mai reuși să scoată nicio silabă. Își simțea gura plină cu făină. Prăbușire. Nu dorea să se prăbușească.

— Să regreți că ai luat bastonul, zise vocea. Să regreți că nu ai ajutat la găsirea ucigașului. Te-ar fi salvat acum, să știi.

Anton avea impresia că prin apăsarea pedalei împingea și mai tare lichidul de frână în afară. Slăbi apăsarea. Pietrișul de sub cauciucuri scârțâi, iar el, cuprins de panică, se înfipse cu spatele în spătarul scaunului și împinse cu picioarele în podea și în

pedala de frână. Mașina dispunea de două sisteme separate de frânare hidraulică; poate că doar unul dintre ele fusese găurit.

— Dacă te pocăiești, poate că păcatele îți vor fi iertate, Mittet. Isus este mărinimos.

— Eu… mă pocăiesc. Scoate-mă de aici.

Un râset încet.

— Dar, Mittet, eu mă refer la rai. *Eu* nu sunt Isus. Nu vei primi iertare din partea mea.

O mică pauză.

— Și răspunsul e da, am găurit ambele conducte de lichid.

Pentru o clipă Anton crezu că *aude* lichidul de frână curgând de sub mașină, până ce observă că era vorba de propriul sânge care i se scurgea din bărbie în poală. Avea să moară. Deveni brusc atât de evident, că trupul i se scutură înfiorat și Anton simți că îi e mai greu să se miște, ca și cum starea de rigor mortis se instalase deja. Dar de ce mai stătea ucigașul lângă el?

— Te temi de moarte. E corpul tău; secretă un miros anume. Îl simți? Adrenalină. Miroase a medicamente și urină. E același iz pe care îl simți în casele bătrânilor și în abatoare. Mirosul fricii de moarte.

Anton icni după aer, părea insuficient pentru amândoi.

— Cât despre mine, eu nu mă tem deloc de moarte. Nu e bizar? Să pierzi ceva atât de esențialmente uman precum teama de moarte. Bineînțeles, are parțial legătură cu dorința de a trăi, dar doar parțial. Mulți oameni își petrec viața întreagă în locuri unde n-ar dori să fie doar din teama că alternativa e mai rea. Nu-i trist?

Anton avea senzația că se sufoca. Nu suferise niciodată de astm, dar o văzuse pe Laura când trecea prin atacuri de astm, văzuse expresia de disperare și de implorare de pe fața ei, simțise disperarea celui care nu are cum să ajute, care e doar un spectator al luptei ei devastatoare de a respira. Însă o parte a lui fusese curioasă în timpul acelor atacuri, dorind să știe, să simtă cum era să treci prin așa ceva, cum era să fii pe punctul de a muri, să știi că nu mai poți face nimic, că e ceva care ți se întâmplă *ție*.

Acum aflase.

— Cred că moartea înseamnă un loc mai bun, reveni vocea. Dar nu pot să vin acum cu tine, Anton. Vezi tu, eu am o treabă de făcut.

Anton auzi din nou scrâșnetul pietrișului, ca o voce răgușită care rostea încet o propoziție al cărei ritm avea să se accelereze. Iar pedala nu mai putea fi apăsată, căci ajunsese deja la podea.

— Adio.

Simți aerul rece dinspre locul pasagerului când se deschise portiera din dreptul acestuia.

— Pacientul, gemu Anton.

Privi drept înainte spre marginea prăpastiei, dincolo de care totul dispărea, dar simți persoana de alături răsucindu-se spre el.

— Ce pacient?

Anton scoase limba, și-o plimbă peste buza de sus și simți un gust dulce-metalic. Își linse interiorul gurii. Își regăsi vocea.

— Pacientul de la Rikshospital. Am fost drogat înainte ca el să fie ucis. Tu ai fost?

Urmară câteva clipe de tăcere în care el ascultă ploaia. Oare exista un sunet mai frumos decât al ploii în întuneric? Dacă ar fi avut de ales, ar fi rămas acolo ca să-l asculte la nesfârșit. Zi după zi. An după an. Ascultând și ascultând și bucurându-se de fiecare secundă care îi fusese dăruită.

Apoi corpul de lângă el se mișcă, iar Anton simți mașina săltându-se, ușurată de greutatea omului. Portiera se închise încet. Rămăsese singur. Mașina se deplasa. Sunetul cauciucurilor rulând încet pe pietriș semăna cu o șoaptă răgușită. Frâna de mână. Era la 50 de centimetri de mâna lui dreaptă. Anton încercă să se dezlege. Nici măcar nu simți durerea când pielea îi crăpă. Șoapta răgușită se auzea din ce în ce mai tare și mai ritmată. Anton știa că era prea înalt și prea înțepenit ca să-și bage un picior pe sub frâna de mână, așa că se aplecă. Deschise gura, prinse vârful manetei, îl simți presând pe fața interioară a dinților, trase, dar acesta alunecă. Încercă din nou, știind că era prea târziu, dar prefera să moară așa, luptând cu disperare pentru viață. Se răsuci cât putu și prinse din nou maneta frânei de mână cu gura.

Totul deveni nemișcat. Vocea tăcuse și ploaia se oprise brusc. Nu, nu se oprise. El era. Se prăbușea. Imponderabil, răsucindu-se într-un vals lent, ca acela pe care îl dansase cu Laura, în vreme ce toți cunoscuții îi urmăreau. Se rotea în jurul propriei axe, lent, legănându-se, un-doi-trei, doar că acum era singur. Se prăbușea în acea tăcere ciudată. Cădea odată cu ploaia.

14

Laura Mittet se uită la ei. Coborâse în fața blocului din Elveparken când o sunaseră și acum stătea cu brațele încrucișate, înghețând în halat. Primele raze ale soarelui luceau pe apa râului Drammen. Ceva îi străfulgerase în minte — câteva secunde n-a mai fost acolo, nu-i auzea, nu vedea decât râul din spatele lor. Câteva secunde fusese singură, gândindu-se că Anton nu fusese niciodată alesul. Nu-și întâlnise niciodată alesul. Iar cel cu care se alesese, Anton, o înșelase în același an în care se căsătoriseră. El nu aflase niciodată că ea știuse. Ar fi avut prea mult de pierdut dacă el ar fi aflat. Iar acum probabil că el ar fi avut o altă aventură. Avea aceeași expresie de normalitate exagerată pe chip când a găsit aceleași scuze jalnice. Ture suplimentare impuse. Ambuteiaj pe drumul spre casă. Telefon mobil închis pentru că rămăsese fără baterie.

Erau doi. Un bărbat și o femeie, ambii în uniforme fără pată sau încrețitură. Ca și cum uniformele abia fuseseră îmbrăcate după ce fuseseră scoase din dulap. Priviri serioase, aproape înfricoșate. Îi spuneau fru Mittet. Nimeni altcineva nu îi mai spunea așa. Oricum, ea n-ar fi apreciat formula de politețe. Era numele lui și regretase de multe ori că îl luase.

Cei doi tușiră. Aveau să-i spună ceva. Atunci ce mai așteptau? Ea știa deja. Îi spuseseră deja totul fețele alea tragice și expresiile idioate. Era furioasă. Atât de furioasă că își simțea fața încrețindu-se, deformându-se într-un chip al cuiva în care ea nu dorea să se transforme, cineva obligat să joace un rol în această tragicomedie. Cei doi spuseseră ceva. Ce o fi fost? Vorbiseră în norvegiană? Cuvintele n-aveau sens.

Nu, nu dorise niciodată să-l aibă pe ales. Și nu dorise niciodată să-i poarte numele. Până acum.

15

Volkswagenul Sharan se ridica încet în cercuri către cerul albastru. *Ca o rachetă deplasându-se cu viteză de melc*, își zise Katrine, uitându-se la apa care șiroia din portierele și botul mașinii zdrobite, dizolvându-se în picături și lucind în soare pe drumul în jos către râu.

— Am ridicat mașina aici sus și data trecută, zise ofițerul de la poliția locală.

Stăteau lângă joagărul abandonat, cu vopseaua roșie scorojită și storurile de lemn rupte la ferestrele mici. Iarba ofilită era întinsă ca o freză tip Hitler, pieptănată după cum bătuse ploaia în noaptea precedentă. În zonele umbrite se vedeau petice cenușii de zăpadă mocirloasă. O pasăre migratoare care se întorsese prea devreme ciripea vesel, iar râul gâlgâia mulțumit.

— Însă asta era înțepenită între doi bolovani, am putut-o ridica mai ușor drept în sus.

Katrine se uită în josul râului. Deasupra joagărului era un baraj unde apa se furișa printre imenșii bolovani cenușii care îmbrățișaseră vehiculul. Văzu soarele sclipind pe fragmentele de sticlă împrăștiate. Apoi privirea îi fu atrasă de peretele vertical de stâncă. Granit de Drammen. Părea mai degrabă un concept comercial. Văzu spatele camionetei și macaraua galbenă ieșind în afară peste marginea prăpastiei. Spera ca cineva să fi calculat corect raportul dintre greutatea vehiculului tras și forța de tracțiune a macaralei.

— Dacă sunteți detectivi, de ce nu sunteți acolo sus cu ceilalți? întrebă polițistul care îi lăsase să treacă prin cordonul de securitate după ce le examinase atent legitimațiile.

Katrine ridică din umeri. Nu putea spune că ei patru veniseră să vadă ce pot descoperi, însă erau obligați să păstreze distanța față de unitatea oficială de investigație.

— Putem vedea ce avem nevoie de aici, răspunse Beate Lønn. Mulțumim că ne-ați lăsat să ne uităm.

— Nicio problemă.

Katrine Bratt își închise iPadul încă logat la site-ul închisorilor norvegiene, după care se grăbi să-i ajungă din urmă pe Beate Lønn și Ståle Aune, care trecuseră deja de cordon și se întorceau către mașina Volvo Amazon veche de peste patru decenii a lui Bjørn Holm. Proprietarul veni coborând panta abruptă de pietriș și îi prinse în dreptul mașinii vechi, fără aer condiționat, airbaguri sau închidere centralizată, însă împodobită cu două dungi vopsite peste capotă, acoperiș și portbagaj. Din respirația grea a lui Holm, Katrine trase concluzia că el cu greu ar mai fi putut trece de baremele curente de admitere la PHS.

— Ei bine? întrebă Beate.

— Fața este parțial zdrobită, dar au identificat corpul ca aparținând lui Anton Mittet, zise Holm, scoțându-și căciula rasta și folosind-o ca să-și șteargă sudoarea de pe fața rotundă.

— Mittet, făcu Beate. Bineînțeles.

Ceilalți se întoarseră spre ea.

— Un ofițer local. A preluat de la Simon cazul din Maridalen. Îți amintești, Bjørn?

— Nu, răspunse Holm, fără urmă de jenă pe chip.

Katrine presupuse că omul se obișnuise cu ideea că șefa lui venea de pe Marte.

— Era în echipa din Drammen și a fost implicat tangențial în anchetarea crimei precedente de aici.

Katrine clătină uimită din cap. Una era ca Beate să reacționeze imediat ce în sistem apăruse mesajul despre o mașină căzută în râu și le ceruse să vină în Drammen, știind că acolo fusese omorât René Kalsnes cu câțiva ani înainte. Și complet altceva era să țină minte numele unui om din Drammen care fusese *tangențial* implicat în anchetă.

— Era ușor de ținut minte deoarece a comis o gafă enormă, continuă Beate, după ce în mod clar o observase pe Katrine. A păstrat tăcerea în privința unui baston pe care l-a găsit, deoarece

s-a temut că proba va implica forțele de poliție. Au spus ceva despre cauza probabilă a morții?

— Nu, răspunse Holm. E destul de clar că putea fi omorât de prăbușire. Mânerul frânei de mână i-a intrat prin gură și i-a ieșit prin ceafă. Însă probabil că a fost bătut cât trăia, deoarece avea fața plină de vânătăi.

— E posibil să se fi aruncat el însuși de pe coamă? întrebă Katrine.

— Poate că da. Însă mâinile îi erau prinse de volan cu cabluri. Nu au fost găsite urme de frânare, iar mașina s-a izbit de stânci aproape de creastă, așa că nu putea avea viteză mare. Probabil doar s-a rostogolit.

— Frâna de mână în gură? rosti Beate, încruntându-se. Cum s-a întâmplat așa ceva?

— Mâinile îi erau legate și mașina înainta către marginea prăpastiei, zise Katrine. Probabil că a încercat să o tragă cu gura.

— Poate. Oricum, avem un polițist care a fost ucis la locul unei crime vechi.

— O crimă care n-a fost niciodată rezolvată, interveni Bjørn Holm.

— Da, dar există diferențe importante între acea crimă și omorârea fetelor din Maridalen și Tryvann, zise Beate, fluturând raportul pe care îl tipăriseră în mare viteză înainte de a părăsi biroul lor din subsol. René Kalsnes era bărbat și nu au existat indicii de abuz sexual.

— Există o diferență și mai importantă, zise Katrine.

— Da?

Katrine bătu ușor iPadul.

— Tocmai am verificat cazierele judiciare și listele cu deținuți când veneam încoace. Valentin Gjertsen ispășea o condamnare de scurtă durată în Ila când a fost omorât René Kalsnes.

— La dracu'!

Fusese Holm.

— Calm, calm, rosti Beate. Asta nu exclude varianta ca Valentin să-l fi omorât pe Anton Mittet. Poate că nu a respectat tiparul, dar în spatele crimei e același nebun. Nu-i așa, Ståle?

Cei trei se întoarseră spre Ståle Aune, care fusese neobișnuit de tăcut. Katrine observă că era și neobișnuit de palid. Se sprijinea de portiera mașinii, iar pieptul i se ridica și cobora cu putere.

— Ståle? repetă Beate.

— Scuze, frâna de mână…, zise el, cu o grimasă.

— O să te obișnuiești cu chestiile astea, zise Beate, încercând să-și ascundă nerăbdarea. Este ucigașul nostru de polițiști sau nu?

Ståle Aune se îndreptă de spate.

— Ucigașii în serie pot devia de la tiparele lor, dacă asta mă întrebi. Dar nu cred că asta e o copie care continuă de unde a rămas… ucigașul de polițiști. Așa cum ar fi spus Harry, un ucigaș în serie este o balenă albă. Așadar, un ucigaș în serie de polițiști este o balenă albă cu buline roz. Nu sunt doi la fel.

— Deci suntem de acord că e același criminal, declară Beate. Însă sentința cu închisoarea trage prețul de sub teoria că Valentin își vizitează vechii inamici și repetă crimele.

— Cu toate astea, interveni Bjørn, asta e singura crimă unde crima însăși este o copie. Loviturile din zona feței, mașina căzută în râu. Chestia asta poate avea o semnificație.

— Ståle?

— Ar putea să însemne că el simte că devine mai experimentat, că perfecționează crimele în copii șlefuite ale celor vechi.

— Fii serios, zise Katrine. Îl faci să pară un artist.

— Zău? se miră Ståle, aruncându-i o privire întrebătoare lui Katrine.

— Lønn!

Se întoarseră cu toții. Din vârful dealului cobora un bărbat îmbrăcat cu o cămașă hawaiiană care flutura, cu o burtă care tresălta și cu pletele dansând în aer. Viteza relativ mare cu care cobora părea datorată mai degrabă pantei abrupte decât vreunui efort fizic.

— Haideți să plecăm, zise Beate.

Se urcară în mașină și Bjørn încerca pentru a treia oară să pornească motorul când un deget osos bătu în geamul din față, la Beate.

Aceasta scoase un geamăt și coborî geamul portierei.

— Roger Gjendem, zise ea. *Aftenposten* are și întrebări la care să pot răspunde că nu comentez?

— E al treilea polițist omorât, rosti icnind individul, determinând-o pe Katrine să tragă concluzia că, din punctul de vedere al condiției fizice, Bjørn Holm își întâlnise inferiorul. Aveți vreo pistă?

Beate Lønn rânji.

— N-U C-O-M…, rosti Roger Gjendem pe litere, prefăcându-se că notează în carnețelul lui. Am ținut și noi ochii deschiși. Am aflat diverse lucruri mărunte. Un proprietar de garaj spune că Mittet a trecut pe la el târziu azi-noapte. Crede că era singur. Asta înseamnă…?

— Nu…

— …comentezi. Cred că șeful vostru va trebui să vă oblige să purtați arme încărcate la voi de acum înainte.

Beate ridică o sprânceană.

— Ce vrei să spui?

— Arma din torpedoul mașinii lui Mittet.

Gjendem se aplecă și le aruncă o privire suspicioasă celorlalți, ca să vadă dacă aflaseră o astfel de informație de bază.

— Gol, deși era o cutie cu cartușe acolo. Dacă ar fi avut arma încărcată, poate că și-ar fi salvat viața.

— Știi ceva, Gjendem? replică Beate. Poți să adaugi puncte câte vrei după primul răspuns pe care l-ai primit. De fapt, aș prefera să nu menționezi această întâlnire nimănui.

— De ce?

Motorul se trezi la viață.

— O zi bună, Gjendem.

Beate începu să ridice geamul portierei, însă nu suficient de repede ca să evite următoarea întrebare.

— Vă lipsește știți-voi-cine?

Holm eliberă ambreiajul.

Katrine se uită cum Roger Gjendem se micșorează în oglinda retrovizoare.

Așteptă să treacă de Liertoppen ca să rostească ce gândeau cu toții.

— Gjendem are dreptate.
— Da, oftă Beate. Dar el nu mai e disponibil, Katrine.
— Știu, dar trebuie să încercăm!
— Să încercăm ce anume? întrebă Holm. Să dezgropăm un om declarat mort și îngropat?

Katrine se uită la șirul monoton de copaci pe lângă care treceau, amintindu-și cum zburase odată cu un elicopter de poliție deasupra acestei zone, regiunea cea mai dens populată a Norvegiei, și cum o șocase faptul că până și într-o asemenea regiune existau atât de multă sălbăticie și atâtea păduri. Că până și aici casele erau doar niște punctulețe în noapte, iar șoseaua asfaltată, doar o dâră îngustă în bezna de nepătruns. Că era imposibil să vezi totul. Că trebuia să fii capabil să miroși. Să asculți. Să știi.

Aproape că ajunseră în Asker călătorind într-o tăcere atât de deplină, încât nimeni nu uitase întrebarea, când Katrine răspunse:
— Da!

16

Katrine Bratt traversă piața deschisă din fața Chateau Neuf, sediul Societății Studenților din Norvegia. Petreceri mișto, muzică bună, dezbateri încinse. Așa își amintea ea locul. Iar printre toate acestea își dădeau examenele.

Îmbrăcămintea se schimbase surprinzător de puțin de când fusese ea acolo: tricouri, pantaloni lăsați, ochelari de tocilar, geci retro Puffa și de armată, stilul încrezător încercând să camufleze nesiguranța, mediocrul oportunist care trecea drept lenețul deștept, teama de eșec socioprofesional. În orice caz, tipii de acolo erau bucuroși că nu se numărau printre amărâții din cealaltă parte a pieței, adică exact acolo unde se îndrepta Katrine.

Unii dintre aceștia veneau spre ea dinspre poarta ca de închisoare din fața curții colegiului: studenți în uniforme negre de poliție care păreau mereu puțin prea largi, oricât de bine erau ajustate pe trup. De la depărtare, Katrine îi putea identifica pe boboci, care arătau ca și cum abia dacă ocupau partea centrală a uniformei, iar caschetele le tot cădeau pe frunte. Asta fie ca să-și ascundă propria insecuritate, fie ca să evite privirile ușor disprețuitoare sau chiar compătimitoare ale studenților din cealaltă parte a pieței, studenții adevărați, liberi, independenți, critici, cu gândire de intelectual. Cei care zâmbeau pe sub claia lungă și unsuroasă de păr, care zăceau pe trepte la soare, exaltați în leneveala lor, inhalând cu nesaț ceea ce știau prea bine că studenții de la poliție considerau că *poate fi* o țigară cu marijuana.

Căci ei erau tinerii adevărați, crema societății, aveau dreptul la greșeli, aveau încă alegerile de viață înainte, și nu în urma lor.

Poate că doar Katrine simțise toate astea când fusese acolo, când simțise dorința de a striga că ei nu știau cine era ea, de ce alesese să devină ofițer de poliție și ce decisese pentru restul vieții.

Bătrânul ofițer de serviciu Karsten Kaspersen încă mai lucra în biroul de lângă intrare, însă fața i-a rămas impasibilă cât i-a examinat legitimația lui Katrine Bratt. Ea străbătu coridorul către o sală de curs. Trecu de ușa sălii de studiu a locului crimei, mobilată ca un apartament cu pereți despărțitori și o galerie de unde studenții se puteau urmări reciproc în timp ce exersau căutări, descoperiri de indicii și interpretau succesiunea evenimentelor. Trecu apoi de ușa sălii de fitness cu saltele de exerciții și miros de transpirație, unde studenții învățau arta de a trânti oamenii la pământ pentru a-i încătușa. În capătul coridorului, Katrine se strecură în amfiteatrul 2. Cursul era în plină desfășurare, așa că se furișă către un loc liber din rândul din spate. Se așeză cu atâta discreție, încât nici măcar nu fu remarcată de cele două fete care șopteau agitate pe rândul din fața ei.

— E ciudată, îți zic. Ține o poză cu el pe peretele de lângă pat.

— *Chiar așa*?

— Am văzut-o chiar eu.

— Doamne, dar e atât de bătrân. Și de urât.

— Așa crezi tu?

— Ești oarbă?

Cea care vorbea dădu din cap spre tabla pe care lectorul scria cu spatele la sală.

— Motiv!

El se întoarse spre studenți și repetă cuvântul scris pe tablă.

— Costul psihologic al uciderii este atât de mare pentru oamenii care gândesc rațional și care au sentimente normale, încât motivul trebuie să fie unul foarte bun. Motivele foarte bune sunt, de regulă, mai ușor și mai rapid de găsit decât arma crimei, martorii sau dovezile. În plus, motivul te îndreaptă direct către făptașul potențial. De aceea, orice detectiv ar trebui să înceapă cu *de ce*.

Se opri ca să inspecteze publicul cu privirea, *ca un câine de pază care dă târcoale turmei pentru a o ține adunată*, cum își zise Katrine.

Bărbatul ridică arătătorul în aer.

— Ca să simplific: găsiți motivul și aveți ucigașul.

Katrine Bratt nu-l socotea urât. Evident, nu era nici atrăgător, cel puțin nu în sensul convențional al termenului. Mai degrabă, avea ceea ce britanicii numeau *gust dobândit*. Iar vocea era la fel de profundă și caldă, un pic uzată și aspră, aceeași voce care atrăgea nu numai tinerele studente.

— Da?

Lectorul ezitase o secundă înainte de a-i da cuvântul unei studente care-și flutura brațul.

— De ce trimitem pe teren echipe întregi și costisitoare de criminaliști, dacă un detectiv strălucit ca dumneavoastră poate rezolva un caz cu doar câteva întrebări și ceva deducție logică?

În tonul fetei nu se citea niciun fel de ironie, doar o sinceritate aproape copilărească, plus o intonație care dezvăluia că fata era de undeva din nordul țării.

Katrine observă o suită întreagă de emoții pe fața bărbatului de la catedră — stinghereală, resemnare, iritare — înainte ca el să se adune și să răspundă:

— Deoarece nu este niciodată îndeajuns să *știm* cine e infractorul, Silje. În timpul valului de jafuri bancare din Oslo de acum zece ani, Unitatea de Jafuri dispunea de o femeie ofițer care recunoștea infractorii mascați după forma fețelor.

— Beate Lønn, rosti fata pe care el o numise Silje. Șefa de la Krimteknisk.

— Exact. Așa că în opt din zece cazuri unitatea știa cine erau indivizii mascați de pe camerele de supraveghere. Numai că nu existau dovezi. Amprentele sunt dovezi. O armă folosită este o dovadă. Un detectiv convins *nu* înseamnă o dovadă, oricât de strălucit ar fi el sau ea. Am folosit astăzi mai multe simplificări, iat-o și pe ultima: răspunsul la întrebarea *de ce?* este inutil dacă nu descoperim și răspunsul la *cum?*, și invers. Acum, însă, că am înaintat cu procesul de investigație, Folkestad vă va vorbi despre investigația criminalistică. Bărbatul se uită la ceas. Vom discuta mai amănunțit despre motivație data viitoare, dar am să vă dau ceva să rumegați până atunci: de ce se omoară oamenii între ei?

Cercetă din nou amfiteatrul, cu o expresie de încurajare pe chip. Katrine văzu că, pe lângă cicatricea care se întindea ca un

șnur din colțul gurii până la ureche, el avea două cicatrici noi. Una părea a proveni de la o tăietură cu cuțitul la gât; cealaltă putea să fi fost cauzată de un glonț în partea laterală a capului, la nivelul sprâncenelor. Altfel, omul arăta mai bine decât îl văzuse ea vreodată. Silueta înaltă de 1,92 m părea suplă; părul blond și tuns periuță încă nu avea fire albe. Iar pe sub tricou se vedea trupul bine lucrat. Pe oase îi apăruseră din nou carne și mușchi. Mai important decât orice, în ochii lui revenise viața. Privirea aceea alertă, plină de energie, învecinată cu mania, revenise. Se vedeau riduri de râs și un limbaj expansiv al corpului pe care ea nu le mai văzuse înainte. Aproape că individul putea fi bănuit că duce o viață bună. Ceea ce, dacă era adevărat, ar fi însemnat o premieră.

— Deoarece au ceva de câștigat din asta, răspunse o voce de băiat.

Lectorul dădu aprobator din cap.

— Așa s-ar crede, nu? Dar crima comisă în scop de profit nu e atât de obișnuită, Vetle.

O nouă voce lătrătoare, cu accent de Sunnmøre:

— Pentru că urăsc pe cineva?

— Elling sugerează crimele pasionale, zise bărbatul. Gelozie. Respingere. Răzbunare. Da, categoric. Altceva?

— Sunt săriți de pe fix.

Sugestia venise de la un băiat înalt și cocoșat.

— Termenul nu e „sărit de pe fix“, Robert.

Aceeași fată, din nou. Katrine zărea doar o coadă blondă pe spătarul unui scaun din primul rând.

— Termenul corect e…

— E-n regulă. Știm cu toții la ce se referă, Silje.

Lectorul se așezase la loc la catedră, își întinsese picioarele lungi și își încrucișase brațele peste emblema Glasvegas de pe tricou.

— Personal, cred că „sărit de pe fix“ e un termen excelent. Dar nu constituie un motiv foarte obișnuit pentru crimă. Există, evident, oameni care consideră că o crimă în sine este o dovadă de nebunie, dar cele mai multe crime sunt raționale. Așa cum e

rațional să cauți beneficii materiale și e rațional să cauți ușurare emoțională. Criminalul poate considera că omorul va micșora durerea care vine din ură, teamă, gelozie, umilire.

— Dar dacă o crimă este rațională… Ne puteți spune câți criminali satisfăcuți ați cunoscut?

Primul băiat, din nou. *Șmecherul clasei*, își zise Katrine.

— Foarte puțini, răspunse cel de la catedră. Dar faptul că o crimă este resimțită ca o dezamăgire nu înseamnă că nu este o acțiune rațională, câtă vreme criminalul *crede* că prin asta se va simți ușurat. Însă răzbunarea este, de regulă, mai dulce în închipuire; furia unei crime motivate de gelozie este urmată de regrete, clipa de satisfacție maximă construită cu atâta grijă de un criminal în serie devine invariabil opusul orgasmului, așa că el trebuie să încerce din nou. Pe scurt…

Bărbatul se ridică și se întoarse la tablă.

— Din perspectiva crimei în sine, există un oarecare adevăr în afirmația că un omor nu merită. Pentru data viitoare, vreau să vă gândiți la un motiv care v-ar putea îndemna la comiterea unei crime. Nu am nevoie de chestii corecte din punct de vedere politic. Vreau să vă analizați cele mai întunecate colțuri ale sufletelor. Mă rog, și ceva apropiat de asta merge. Iar după aia, vreau să citiți teza lui Aune despre personalitatea unui criminal și întocmirea de profiluri. Bine? Și, da, o să pun întrebări. Așa că temeți-vă și fiți pregătiți. Acum, ștergeți-o!

Vacarmul se instală când toți se ridicară de pe scaune.

Katrine rămase pe loc, uitându-se la studenții care treceau pe lângă ea. În cele din urmă, în amfiteatru rămaseră doar trei oameni. Ea, bărbatul care ștergea tabla și blonda cu părul strâns în coadă de cal care stătea chiar în spatele lui, cu picioarele lipite unul de altul și cu caietul de notițe sub braț. Katrine vedea că era o fată zveltă. Și că vocea ei suna altfel acum decât sunase la curs.

— Credeți că asasinul în serie pe care l-ați prins în Australia a simțit satisfacție după ce le-a ucis pe femeile alea?

Voce afectată de fetiță. Ca o tânără care caută să intre în grațiile tatălui.

— Silje…

— Vreau să spun că le-a violat. Iar asta trebuie să-l fi făcut să se simtă bine.
— Citește teza și revenim la această chestiune la cursul următor, bine?
— Bine.

Cu toate astea, fata rămase pe loc. Clătinându-se înainte și înapoi pe călcâie. *Ca și cum s-ar ridica pe vârfuri*, își zise Katrine. Întinzându-se spre el. În timp ce bărbatul își înghesuia hârtiile într-o servietă din piele, fără să se uite la ea. Fata se răsuci pe călcâie și urcă treptele către ieșire. Încetini când o zări pe Katrine și o privi lung, apoi mări pasul și dispăru.
— Bună, Harry, zise încetișor Katrine.
— Bună, Katrine, răspunse el fără să se uite la ea.
— Arăți bine.
— La fel și tu, zise el, trăgând fermoarul servietei.
— M-ai văzut când am venit?
— Am *simțit* că ai venit.

Bărbatul își ridică privirea. Și zâmbi. Katrine fusese mereu surprinsă de metamorfoza prin care trecea chipul lui când zâmbea. De felul în care zâmbetul putea alunga expresia dură, obosită și distantă pe care el o afișa mereu ca pe o a doua natură. De modul în care, brusc, devenea un băiat jucăuș, crescut peste măsură, din care radia soarele. Ca o zi însorită de iulie în Bergen. La fel de binevenită pe cât era de rară și de scurtă.
— Ce înseamnă asta?
— Că pe jumătate mă așteptam să apari.
— Ah, da?
— Da. Iar răspunsul e nu.

El își băgă servieta sub braț, urcă treptele în fugă spre ea și o îmbrățișă.

Ea îl strânse în brațe, inhalând aroma trupului său.
— Nu la ce anume, Harry?
— Nu, nu mă poți avea, șopti el în urechea ei. Dar tu știai asta, nu?
— Hei! protestă ea, încercând să se elibereze din strânsoarea lui. Dacă n-ar fi fost Domnișoara Gânganie, mi-ar fi luat mai puțin de

cinci minute ca să te am la picioarele mele, dulceață. Și n-am spus că arăți *chiar așa* de bine.

El râse, îi dădu drumul și Katrine se gândi că n-ar fi fost rău să o mai fi ținut-o așa un pic. Nu se hotărâse niciodată dacă îl dorea pe Harry; poate că ideea fusese mereu atât de ireală, încât se abținuse s-o contureze clar. Iar cu vremea, devenise o glumă, și apele deveniseră mocirloase. Pe lângă asta, el se întorsese la Rakel. Sau la Domnișoara Gânganie, cum o lăsase pe Katrine să o numească, deoarece porecla era atât de absurdă, încât nu făcea decât să sublinieze frumusețea iritantă a lui Rakel.

Harry își frecă bărbia nerasă.

— Hmm, deci dacă nu vrei trupul meu irezistibil, atunci trebuie să fie vorba de… Știu! De mintea mea strălucită!

— Nu ai devenit nici mai amuzant cu trecerea anilor.

— Iar răspunsul e tot nu. Știai și asta.

— Ai un birou unde putem discuta?

— Da și nu. Am un birou, dar nu ca să discutăm dacă te pot ajuta cu cazul de crimă.

— Cazurile de crimă.

— E un singur caz, din câte am fost informat.

— Fascinant, nu?

— Nu mă lua cu de-astea. Am încheiat cu genul ăla de viață, știi bine.

— Harry, cazul ăsta are nevoie de tine. Și tu ai nevoie de el.

De data asta, zâmbetul lui nu-i mai cuprinse și ochii.

— Am nevoie de un caz de crimă așa cum am nevoie de o băutură, Katrine. Scuze. Economisește timp și încearcă alternative.

Ea se uită la el, gândindu-se că analogia cu băutura apăruse fără nicio ezitare. Vorbele lui îi confirmau bănuiala că el pur și simplu se temea. Se temea enorm că, dacă doar ar fi analizat un caz, rezultatul pe plan personal ar fi fost la fel de devastator ca băutura. Nu s-ar fi putut opri; ar fi fost înghițit și consumat de caz. Pentru o secundă, o mustră conștiința pentru insistența ei. Până ce începu să revadă în minte scena crimei. Craniul zdrobit al lui Anton Mittet.

— Pentru tine nu există alternative, Harry.
— Îți pot da câteva nume. E un tip cu care am fost la cursul FBI. Pot să-l sun și…
Katrine îl prinse de braț și îl conduse spre ușă.
— Harry… în biroul ăsta al tău există cafea?
— Da, dar cum am mai spus…
— Uită de caz. Hai să sporovăim despre zilele de demult.
— Ai timp de așa ceva?
— Am nevoie de ceva care să îmi distragă atenția.
El o privi. Voi să spună ceva, dar se răzgândi. Dădu din cap.
— Bine.
Urcară o scară și apoi străbătură un coridor până la birouri.
— Am auzit că ai folosit părți din cursurile de psihologie ale lui Ståle Aune, zise Katrine.
Ca de obicei, trebuia să alerge ca să țină ritmul cu pașii uriași ai lui Harry.
— Folosesc cât pot de mult. În definitiv, el era cel mai bun.
— Așa cum „sărit de pe fix“ e una dintre puținele expresii medicale exacte, inteligibile la modul intuitiv și poetice simultan. Numai că termenii preciși sfârșesc mereu la coșul de gunoi, deoarece profesioniștii idioți consideră că menajamentul lingvistic e cel mai bun pentru starea de bine a pacienților.
— Da.
— De-aia eu nu mai sunt maniaco-depresivă. Nici la limită. Sufăr acum de tulburare bipolară de tip 2.
— Doi?
— Înțelegi? Aune de ce nu ține cursuri? Credeam că îi place.
— Și-a dorit o viață mai bună. Mai simplă. Timp mai mult alături de cei dragi. Înțeleaptă decizie.
Ea se uită lung la el.
— Ar trebui să-l convingi. Nimănui nu ar trebui să i se permită să înceteze să își folosească un asemenea talent atunci când e mai mare nevoie de el. Nu ești de acord?
Harry chicoti.
— N-ai de gând să renunți, nu-i așa? Cred că e nevoie de mine aici, Katrine. Iar conducerea școlii nu-l va contacta pe Aune,

pentru că vor să aibă mai mulți profesori în uniformă, nu civili.

— Tu porți haine civile.

— Exact asta vreau să spun. De fapt, nu mai fac parte din forțele de poliție. A fost alegerea mea. Ceea ce înseamnă că tu și cu mine suntem pe baricade diferite acum.

— Cum te-ai ales cu cicatricea aia de la tâmplă? întrebă ea, observând că Harry tresare instantaneu, deși aproape imperceptibil.

Înainte ca el să răspundă, se auzi o voce sonoră pe coridor.

— Harry!

Se opriră și se întoarseră. Un bărbat scund și îndesat, cu o barbă roșie ieșise pe o ușă și se apropia de ei cu un pas inegal, legănat. Katrine îl urmă pe Harry, care se îndrepta spre bărbatul mai în vârstă.

— Ai un oaspete, tună bărbatul, cu mult înainte ca ei să ajungă la o distanță normală de conversație.

— Chiar așa, răspunse Harry. Katrine Bratt. Dumnealui este Arnold Folkestad.

— Vreau să spun că ai un oaspete în biroul tău, zise Folkestad, oprindu-se ca să respire adânc de câteva ori înainte de a-i întinde lui Katrine o mână mare, pistruiată.

— Arnold și cu mine ținem împreună cursul de investigații criminale, explică Harry.

— Și cum el s-a ales cu partea distractivă, evident că e mai popular decât mine, mârâi Folkestad. Eu trebuie să-i aduc cu picioarele pe pământ cu metodologii, analize patologice, etică și reglementări. Lumea e nedreaptă.

— Pe de altă parte, Arnold are idee despre pedagogie, replică Harry.

— Ucenicul face progrese, chicoti Folkestad.

Harry se încruntă.

— Oaspetele ăsta, nu cumva e…

— Stai liniștit, nu e frøken Silje Gravseng, ci doar colegi vechi. Le-am dat niște cafea.

Harry se încruntă la Katrine. Apoi se răsuci pe călcâie și porni spre ușă. Katrine și Folkestad se uitară după el.

— Ăă, am spus ceva greșit? întrebă uimit Folkestad.

— Știu că povestea asta poate fi văzută ca o capcană, zise Beate, ridicând ceașca cu cafea la gură.

— Prin asta vrei să spui că *nu e* strategic gândită așa? replică Harry, lăsându-se cât de mult putea pe spătarul scaunului, în biroul minuscul.

De cealaltă parte a biroului, în spatele unui morman de hârtii, Beate Lønn, Bjørn Holm și Katrine Bratt stăteau înghesuiți pe scaune. Runda de saluturi între vechi colegi se încheiase rapid. Strângeri scurte de mână, fără îmbrățișări. Fără încercări stângace și vorbărie goală. Harry Hole nu era genul. Cu Harry Hole trebuia să treci la subiect. Și, evident, ei știau că el știa deja despre ce era vorba.

Beate sorbi din cafea, se strâmbă și lăsă ceașca jos cu o mină dezgustată.

— Știu că ai decis să nu mai faci investigații, zise Beate. Și mai știu că ai suficiente motive pentru asta. Întrebarea, însă, e dacă poți face o excepție sau nu. La urma urmei, ești singurul nostru specialist în crime în serie. Statul a investit bani și te-a instruit la FBI…

— …bani pe care, după cum știi, i-am plătit înapoi cu sânge, sudoare și lacrimi, o întrerupse abrupt Harry. Și nu numai cu sângele și lacrimile mele.

— N-am uitat că Rakel și Oleg au fost în prima linie în cazul Omului de zăpadă, dar…

— Răspunsul e nu. I-am promis lui Rakel că niciunul dintre noi nu va mai avea parte de o asemenea experiență. Iar de data asta intenționez clar să mă țin de promisiune.

— Ce mai face Oleg? întrebă Beate.

— E mai bine, răspunse Harry. După cum știi, e la o clinică de dezintoxicare din Elveția.

— Mă bucur să aud asta. Iar Rakel a obținut slujba aia din Geneva?

— Da.

— Face naveta?

— Patru zile în Geneva, trei acasă. E bine pentru Oleg să o aibă pe maică-sa în preajmă.
— Înțeleg, zise Beate. Într-un fel, sunt la adăpost de orice pericol acolo, nu? Iar tu ești singur în cursul săptămânii. Sunt zile când poți face ce-ți place.

Harry râse încetișor.

— Draga mea Beate, poate că nu m-am făcut suficient de bine înțeles. *Asta* e ceea ce vreau să fac. Să țin cursuri. Să transmit mai departe cunoștințele acumulate.
— Ståle Aune e cu noi, zise Katrine.
— Bravo lui! Și bravo vouă. El știe la fel de multe ca mine despre crimele în serie.
— Ești sigur că nu știe mai multe? rosti Katrine cu un început de zâmbet și o sprânceană ridicată.

Harry râse.

— Bună încercare, Katrine. Bine. Știe mai multe.
— Doamne, ce s-a întâmplat cu ambiția ta? îl tachină Katrine.
— Combinația dintre voi trei și Ståle Aune înseamnă cel mai bun start posibil pentru acest caz. Am de ținut un alt curs, așa că…

Katrine clătină încet din cap.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Harry?
— Lucruri bune, mi s-au întâmplat lucruri bune, răspunse Harry.
— Mesaj recepționat și înțeles, zise Beate, ridicându-se. Dar eu tot țin să te întreb dacă te mai putem consulta din când în când.

Beate văzu că el avea de gând să nege.

— Nu răspunde că nu, se grăbi ea să adauge. Te sun mai târziu.

Trei minute mai târziu, pe coridor, în vreme ce Harry se grăbea spre amfiteatrul în care se adunaseră deja studenții, lui Beate îi trecu prin minte că poate era adevărat, poate că dragostea unei femei *putea* salva un bărbat. Atunci se îndoi că, în acest caz, simțul datoriei unei alte femei era suficient să-l readucă pe Harry în ghearele iadului. Numai că asta era sarcina ei. El arăta șocant de fericit și de sănătos. I-ar fi plăcut să-l lase în pace. Însă știa că

în curând aveau să reapară fantomele colegilor uciși, iar gândul următor fu că nu erau ultimii.

Îl sună pe Harry imediat ce ajunse înapoi în biroul de la subsol.

Rico Herrem se trezi tresărind.

Clipi în întuneric până ce ochii i se putură concentra asupra ecranului alb aflat cu trei rânduri în fața lui, unde o femeie grasă sugea mădularul enorm al unui cal. Își simți pulsul scăzându-i în intensitate. Nu avea motive de panică, încă era în pescărie; fusese trezit de vibrația produsă de un nou-venit. Rico deschise gura și încercă să inspire niște oxigen din aerul care putea a transpirație, tutun și ceva ce putea fi miros de pește, dar nu era. Trecuseră 40 de ani de când în pescăria lui Moen începuse să se vândă o combinație originală de pește relativ proaspăt și reviste porno relativ noi, pe sub tejghea. După ce Moen vânduse afacerea și se retrăsese — ca să se poată omorî mai sistematic cu băutura — noii proprietari deschiseseră un cinematograf porno nonstop la subsol. Iar atunci când casetele video și DVD-urile le luaseră clienții, proprietarii se specializaseră în procurarea și prezentarea de filme care nu puteau fi obținute online, cel puțin nu fără ca poliția să îți bată în ușă.

Sunetul era dat atât de încet, încât Rico auzea zgomote de masturbare în bezna din jur. I se spusese că asta fusese și ideea, de aceea sunetul filmelor era atât de coborât. Rico trecuse de multă vreme de perioada adolescentină de fascinație provocată de masturbarea în grup, așa că nu de aceea era acolo. Nu de aceea venise acolo imediat după eliberare și stătuse două zile întregi, întrerupte doar de niște drumuri scurte ca să mănânce, să-și descarce intestinele și să ia băutură. Încă mai avea patru pastile de Rohypnol în buzunar. Trebuia să le facă să dureze mai mult.

Evident, își putea petrece restul vieții în pescărie. Însă o convinsese pe maică-sa să-i împrumute 10 000 de coroane, iar până îi rezolva ambasada Thailandei extinderea vizei turistice, pescăria îi oferea întunericul și anonimatul de care avea nevoie ca să nu fie găsit.

Inspiră din nou, dar parcă aerul era compus doar din azot, argon și dioxid de carbon. Se uită la ceasul de la mână. Limba luminată era în dreptul orei 6:00. Dimineața sau seara? Acolo era mereu întuneric, dar trebuia să fie seară. Senzația de sufocare apărea și dispărea. Nu avea voie să devină claustrofob, nu acum. Nu până ce nu ieșea din țară. Până ce nu dispărea. Undeva departe, departe de Valentin. Doamne, ce dor îi era de celula lui. De securitatea resimțită acolo. De singurătate. De aerul respirabil.

Femeia de pe ecran muncea din greu, dar era nevoită să îl urmeze pe animal în vreme ce acesta se deplasă câțiva pași înainte, așa că imaginea se încețoșă o secundă.

— Bună, Rico.

Rico încremeni. Vocea era joasă, ca o șoaptă, însă sunetul ei îi îngheță sângele în vine.

— *Vanessa's Friends*. Un clasic adevărat din anii 1980. Știai că Vanessa a murit în timpul filmărilor? Călcată în picioare de o iapă. Crezi că a fost vorba de gelozie?

Rico dădu să se răsucească, dar fu oprit de o mână care îi strângea partea de sus a gâtului ca într-un clește. Încercă să țipe, dar o altă mână înmănușată i se așezase deja peste gură și nas. Rico inspiră mirosul aspru de lână udă.

— A fost dezamăgitor de ușor să te găsesc. Cinematograful perverșilor. Destul de evident, nu crezi? Mai mult, îți luminează țeasta roșie mai tare decât un far. Se pare că eczema ta nu prea se simte bine în aceste clipe, Rico. Se intensifică în perioade de stres, nu-i așa?

Un chicotit scurt. Mâna de peste gură își slăbi apăsarea, astfel că Rico putu să inspire niște aer. Se simțea miros de praf de cretă și unsoare de schiuri.

— Umblă niște zvonuri că ai discutat cu o polițistă la Ila, Rico. Aveați ceva în comun?

Mănușa de lână de pe gura lui se îndepărtă. Rico inspiră cu nesaț în vreme ce limba i se plimba prin gură ca să descopere salivă.

— N-am spus nimic, icni el. Jur. De ce aș fi făcut-o? Oricum ieșeam în câteva zile.

— Pentru bani.
— Dar *am* bani!
— Ți-ai cheltuit toți banii pe pastile, Rico. Pun pariu că ai și acum câteva pastile în buzunar.
— Nu glumesc! Plec în Thailanda poimâine. Nu vei avea nicio problemă din partea mea, promit.

Rico își dădea seama că vorbele lui sunau ca ruga unui om încremenit de spaimă, dar nu-i păsa. *Chiar era* încremenit.

— Relaxează-te, Rico. N-am de gând să-i fac nimic omului meu cu tatuajele. Ai încredere în cineva pe care l-ai lăsat să-ți înfigă ace în piele. Nu crezi?
— Tu… poți avea încredere în mine.
— Bine. Pattaya sună bine.

Rico nu răspunse. Nu spusese că avea să plece în Pattaya. Cum de…? Rico se trezi dat ușor pe spate când celălalt prinse scaunul ca să se ridice.

— Trebuie să plec. Am o treabă de făcut. Bucură-te de soare, Rico. Am auzit că îți face bine la eczemă.

Rico se răsuci și privi în sus. Individul își mascase jumătatea inferioară a feței cu o eșarfă, iar în sală era prea întuneric ca ochii să-i fie văzuți. Omul se aplecă brusc spre el.

— Știai că, atunci când i-au făcut autopsia Vanessei, au descoperit boli de natură sexuală despre care știința medicală habar n-avea că existau? Rămâi la specia ta, ăsta e sfatul meu.

Rico urmări silueta care se grăbea spre ieșire. O văzu luându-și eșarfa de pe față. Întrezări chipul în lumina verde a indicatorului de ieșire când individul dispăru în spatele cortinei de fetru negru. Sala păru să se umple din nou cu oxigen, iar Rico inspiră cu nesaț, în vreme ce se uita la silueta care alerga pe indicatorul de ieșire. Era nedumerit.

Nedumerit că încă mai trăia și nedumerit în privința a ceea ce tocmai zărise. Nu era uimit că perverșii din sală erau ocupați cu căutarea unor rute de fugă. Procedau mereu așa. Numai că individul nu fusese el. Vocea era la fel, chicotitul era la fel. Însă individul pe care îl zărise în lumina verde timp de o fracțiune de secundă *nu* fusese el. Nu fusese Valentin.

17

— Deci te-ai mutat aici? întrebă Beate, uitându-se în jur prin bucătăria spațioasă.

Dincolo de fereastră, întunericul se lăsase peste culmea Holmenkollen și peste casele învecinate. Nicio casă nu semăna cu alta, dar aveau toate dimensiuni duble față de cea pe care Beate o moștenise de la mama ei în estul orașului Oslo, și aveau acoperișuri duble ca înălțime, garaje duble și nume cu litere duble ca dimensiuni pe căsuțele poștale. Beate știa că avea prejudecăți legate de vestul capitalei, dar i se părea bizar să-l vadă pe Harry Hole într-un astfel de cartier.

— Da, răspunse Harry, turnând cafea pentru amândoi.

— Nu e… cam multă singurătate?

— Mmm. Tu nu trăiești doar cu fiul tău?

— Da, dar…

Beate nu merse mai departe. Voia să spună că ea locuia într-o căsuță galbenă ridicată în spiritul socialist al lui Einar Gerhardsen, în perioada de reconstrucție de după cel de-al Doilea Război Mondial, o căsuță sobră și practică, fără nimic din aerul romantic național care îi făcuse pe bogați să construiască fortărețe din lemn precum cea în care se afla acum. Cu bârne cu pete negre, care chiar și în zilele însorite confereau semiobscuritate și melancolie casei pe care Rakel o moștenise de la tatăl ei.

— Rakel vine acasă în weekenduri, zise el, ducându-și ceașca la gură.

— Deci situația e bună?

— Situația e foarte bună.

Beate încuviință și îl studie cu privirea. Schimbările. Harry avea riduri de râs în jurul ochilor, dar continua să arate mai tânăr. Proteza de titan care îi înlocuise degetul mijlociu de la mâna dreaptă se ciocni cu un sunet metalic de ceașcă.

— Dar la tine? întrebă Harry.
— E bine. Sunt ocupată. Cel mic e în vacanță la bunică-sa, în Steinkjer.
— Zău? E înfricoșător cât de repede…
Harry închise pe jumătate ochii și chicoti.
— Da, zise Beate, sorbind din cafea. Harry, am vrut să te văd deoarece am vrut să aflu ce s-a întâmplat.
— Știu, replică Harry. Și eu am vrut să te contactez. Dar mai întâi a trebuit să pun lucrurile în ordine cu Oleg. Și cu mine însumi.
— Păi, dă-i drumul.
— Bine, zise Harry, lăsându-și jos ceașca. Ai fost singura persoană pe care am informat-o ce se petrecea. M-ai ajutat și îți datorez multe mulțumiri, Beate. Și ești singura persoană care va ști vreodată. Dar ești sigură că vrei să afli? S-ar putea să te trezești într-o dilemă.
— Am fost complice din clipa în care am început să te ajut, Harry. Și am scăpat de violină. Nu se mai găsește pe stradă.
— Fantastic, rosti Harry mucalit. Piața a revenit la heroină, crack și amfetamine.
— Iar omul din spatele violinei s-a dus. Rudolf Asaiev e mort.
— Știu.
— Da? *Știai* că e mort? Ai știut că a fost în comă sub o identitate falsă la Rikshospital mai bine de un an, până a murit?
Harry ridică o sprânceană.
— Asaiev? Credeam că a murit într-o cameră de la hotelul Leon.
— A fost găsit acolo, într-o baie de sânge. Dar au reușit să-l țină în viață. Până acum. De unde știi de hotelul Leon? Toate astea au fost ținute secrete.
Harry nu răspunse, dar începu să învârtă ceașca în mână.
— O, nu…, gemu Beate
Harry ridică din umeri.
— Ți-am spus că poate nu vrei să afli.
— Tu l-ai înjunghiat?
— Ar ajuta dacă ți-aș spune că a fost autoapărare?
— Am descoperit un glonț înfipt în cadrul de lemn al patului. Însă rana de la cuțit a fost adâncă și mare, Harry. Patologul

spunea că lama a fost răsucită de câteva ori în corp.

Harry se uită în ceașcă.

— Ei bine, în mod clar nu am făcut o treabă suficient de bună.

— Zău, Harry… tu… tu…

Beate nu obișnuia să ridice vocea, așa că acum suna ca un glaspapir.

— L-a transformat pe Oleg în drogat, Beate.

Vocea lui Harry era coborâtă, vorbea fără să-și ridice privirea din ceașcă.

Rămaseră tăcuți, ascultând liniștea scumpă din Holmenkollen.

— Asaiev te-a împușcat în cap? întrebă Beate într-un târziu.

Harry își plimbă degetul peste cicatricea nouă de la tâmplă.

— Ce te face să crezi că e o rană de glonț?

— Ce știu eu despre răni de glonț? Sunt doar ofițer criminalist.

— În regulă. A fost un tip care lucra pentru Asaiev, răspunse Harry. Trei focuri de la mică distanță. Două în piept. Al treilea în cap.

Beate se uită la Harry. Știa că-i spune adevărul, dar nu tot adevărul.

— Și cum ai supraviețuit?

— M-am plimbat de colo-colo cu o vestă antiglonț pe mine timp de două zile. Așa că venise vremea să-și îndeplinească și ea menirea. Însă glonțul din cap m-a dat gata. Și m-ar fi ucis dacă…

— Dacă…?

— Dacă tipul care m-a împușcat n-ar fi dat fuga la Urgențe, în Storgata. A tras de un medic să vină cu el, și ăsta m-a salvat.

— Cum? De ce n-am auzit nimic despre asta?

— Medicul m-a bandajat pe loc și a vrut să mă trimită la spital, dar m-am trezit la timp și m-am asigurat că sunt trimis acasă.

— De ce?

— Nu aveam chef de agitație. Bjørn ce mai face? Și-a găsit o fată?

— Tipul ăsta… mai întâi a încercat să te împuște, apoi ți-a salvat viața? Cine…

— N-a vrut să mă împuște, a fost un accident.

— Accident? Trei focuri de armă nu înseamnă un accident, Harry.

— Dacă ți se face frică și ai un pistol Odessa în mână, se poate întâmpla.

— Odessa?

Beate cunoștea tipul acela de armă. Versiunea ieftină a pistolului rusesc Stechkin. În poze, arma Odessa arăta de parcă ar fi fost sudată într-o singură bucată de un școlar cu talente mediocre la lucrul cu metalele. Părea îmbinarea stângace și artizanală dintre un pistol clasic și o mitralieră. Însă arma era populară în rândul urcașilor ruși și al criminalilor profesioniști deoarece trăgea atât focuri singulare, cât și automate. La cea mai mică apăsare pe trăgaciul unei astfel de arme se eliberau brusc două cartușe sau chiar trei. În mintea lui Beate apăru gândul că pistolul Odessa folosea cartușele rare Makarov de calibru 9x18 milimetri, același gen de cartușe care puseseră capăt vieții lui Gusto Hanssen.

— Mi-ar plăcea să văd arma, zise ea încet, văzând cum privirea lui Harry rătăcește prin living.

Se răsuci. Nu putea vedea nimic acolo în afara unui dulap vechi și negru.

— N-ai spus cine era tipul, zise Beate.

— Nu e important, replică Harry. E de multă vreme departe de jurisdicția ta.

Beate dădu din cap.

— Protejezi pe cineva care aproape că ți-a curmat viața.

— Dar căruia îi datorez salvarea ei.

— De-asta îl protejezi?

— Modul în care alegem pe cine să protejăm este adesea un mister, nu crezi?

— Ba da, răspunse Beate. Uită-te la mine. Eu protejez ofițeri de poliție. Cum mă pricep la recunoaștere facială, l-am interogat pe barmanul de la Come As You Are, locul în care un traficant de droguri de-ai lui Asaiev a fost omorât de către un tip înalt și blond cu o cicatrice care se întindea de la gură la ureche. I-am arătat barmanului niște poze și am vorbit cu el. Și, după cum știi, memoria vizuală se poate manipula lejer. Martorii nu mai țin minte ce cred că-și amintesc. În cele din urmă, barmanul era

sigur că bărbatul din bar nu a fost acel Harry Hole pe care i l-am arătat în poze.

Harry o privi, apoi înclină încet capul.

— Mulțumesc.

— Aveam de gând să spun că nu e nevoie să mulțumești, zise Beate, ducând ceașca la gură. Însă e nevoie. Și am și o sugestie cum mi-ai putea mulțumi.

— Beate…

— Eu protejez ofițeri de poliție. Știi bine că pentru mine devine o problemă personală atunci când mor la datorie. Jack. Și taică-meu.

Beate observă că-și atinsese inconștient cercelul de la ureche. Nasturele de la haina de uniformă a lui taică-său, pe care îl remodelase.

— Nu știm cine va urma, dar am intenția să fac tot ce pot ca să-l opresc pe nemernicul ăsta, Harry. Orice. Pricepi?

Harry nu răspunse.

— Scuze, evident că pricepi, continuă Beate, cu răsuflarea întretăiată. Tu ai propriii morți de plâns.

Harry se ridică și se duse la fereastră. Rămase acolo o vreme înainte de a vorbi.

— După cum știi, un criminal a venit aici și a încercat să-i omoare pe Oleg și pe Rakel. Și a fost din vina mea.

— Asta s-a petrecut demult, Harry.

— Pentru mine a fost ieri. Mereu va fi ieri. Nu s-a schimbat nimic. Dar încerc oricum. Să mă schimb pe *mine însumi*.

— Și cum merge?

Harry ridică din umeri.

— Cu bune și rele. Știi că n-am ținut niciodată minte să-i cumpăr lui Oleg cadou de aniversare? Chiar dacă Rakel îmi amintea cu săptămâni înainte. Era mereu un caz de rezolvat care îmi ocupa mintea. Veneam aici, găseam casa decorată pentru petrecere și trebuia să plec imediat, folosind mereu același truc. Spuneam că trebuie să mă duc să-mi cumpăr țigări, așa că mă urcam la volan, goneam până la prima benzinărie și cumpăram câteva CD-uri sau ceva de genul ăsta. Rakel și cu mine aveam o

înțelegere. Când intram, Oleg stătea acolo, uitându-se cu ochii lui negri și acuzatori la mine. Însă, înainte de a veni să mă caute de cadou, Rakel se grăbea să mă îmbrățișeze, ca și cum nu mă văzuse de o mie de ani. Iar când mă înconjura cu brațele, scotea CD-urile sau ce cadou aveam în buzunarul de la spate al pantalonilor, le ascundea și pleca din cameră în vreme ce Oleg se apuca să mă percheziționeze. Zece minute mai târziu, Rakel împachetase cadoul, prinsese de el o felicitare, îl aranjase cum trebuia.

— Și?

— Și anul ăsta, Oleg a primit un cadou ambalat cum trebuie de la mine. A spus că n-a recunoscut scrisul de pe felicitare. I-am răspuns că nu l-a recunoscut deoarece era al meu.

Pe chipul lui Beate trecu un zâmbet.

— Ce poveste înduioșătoare. Final fericit și toate alea.

— Ascultă, Beate. Le datorez acestor oameni totul și încă mai am nevoie de ei. Și am noroc că și ei au nevoie de mine. Ca mamă, știi prea bine ce fericire și blestem deopotrivă este să fie nevoie de tine.

— Da. Și ce încerc eu să spun e că și noi avem nevoie de tine.

Harry se întoarse. Se aplecă peste masă spre ea.

— Nu în aceeași măsură ca ei doi, Beate. Și nimeni nu e de neînlocuit la lucru, nici măcar…

— Nu, asta e adevărat, o să reușim să-i înlocuim pe cei omorâți. Oricum unul se pensionase. Și vom găsi destui oameni să preia munca după ce următorii ofițeri vor fi și ei măcelăriți.

— Beate…

— Ai văzut astea?

Harry nu se uită la pozele pe care ea le scosese din geantă și le întinsese pe masa de bucătărie.

— Zdrobiți, Harry. Niciun os rămas întreg. Chiar și eu am avut dificultăți să-i identific.

Harry rămase în picioare. Ca o gazdă care sugera că petrecerea se sfârșise. Numai că Beate rămase pe loc. Luă o gură de cafea. Nu cedă. Harry oftă. Ea luă încă o gură de cafea.

— Oleg o să facă Dreptul după ce se întoarce de la clinică, nu? Iar după aia o să dea admitere la poliție.
— De unde ai aflat asta?
— De la Rakel. Am vorbit cu ea înainte să vin aici.
Privirea lui Harry se întunecă.
— *Ce-ai* făcut?
— Am sunat-o în Elveția și i-am povestit despre ce e vorba. A fost un gest nepotrivit. Dar, așa cum am spus, sunt în stare să fac orice e nevoie.
Buzele lui Harry se mișcară, rostind înjurături tăcute.
— Și ea ce a răspuns?
— Că depinde de tine.
— Da, probabil că așa a făcut.
— Așa că acum te rog pe tine, Harry. Te rog de dragul lui Jack Halvorsen. De dragul lui Ellen Gjelten. Te rog de dragul tuturor ofițerilor morți. Dar, mai presus de toate, te rog de dragul celor care încă trăiesc. Și de dragul celor care ar putea să devină ofițeri de poliție.
Văzu cum mușchii mandibulei i se mișcă furioși.
— Nu te-am rugat să manipulezi martori de dragul meu, Beate.
— Tu nu ceri niciodată nimic, Harry.
— Ei bine, e târziu, așa că te rog să…
— …plec acum.
Beate dădu din cap. Harry avea acea privire care îi determina pe oameni să se supună. Se ridică și se duse în hol, își puse haina și o încheie. Harry rămăsese în cadrul ușii, privind-o.
— Îmi pare rău, zise ea. N-ar trebui să mă amestec în viața ta. Noi avem o treabă de făcut. E doar o treabă.
Beate își auzi vocea tremurând și se grăbi să adauge și restul:
— Și bineînțeles că ai dreptate. Trebuie să existe reguli și limite. Adio.
— Beate…
— Să dormi bine, Harry.
— Beate Lønn!
Beate deschisese deja ușa, încercând să iasă înainte ca el să-i vadă lacrimile. Însă Harry se postă chiar în spatele ei, împingând

ușa cu o mână. Vorbi aproape de urechea ei.

— Te-ai întrebat cum a reușit ucigașul să-i determine pe ofițeri să meargă de bunăvoie la locurile vechilor crime, la aceeași dată când acestea au fost comise?

Beate dădu drumul clanței ușii.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că citesc și eu ziarele. Am citit că Nilsen s-a dus la Tryvann cu un Golf care a fost lăsat în parcarea pentru mașini și că s-au găsit urmele pașilor lui în zăpadă pe drumul către cabana teleschiului. Și că tu ai văzut imagini CCTV de la o benzinărie din Drammen în care Anton Mittet se vedea stând singur în mașina lui înainte de crimă. Se știa că acolo au fost uciși polițiști în exact aceeași manieră. Și cu toate astea, s-au dus.

— Evident că ne-am întrebat, dar n-am găsit un răspuns potrivit. Știm că au fost apelați din cabine telefonice aflate nu departe de locul crimelor, așa că bănuiala noastră e că polițiștii știau cine e și că au văzut în asta șansa de a prinde făptașul pe cont propriu.

— Nu, replică Harry.

— Nu?

— Criminaliștii au găsit o armă goală și o cutie cu cartușe în torpedoul lui Anton Mittet. Dacă ar fi crezut că dă acolo peste criminal, măcar și-ar fi încărcat arma.

— Poate că nu a avut timp, iar făptașul a atacat înainte să poată deschide torpedoul și…

— A fost sunat la ora 22:31, dar a făcut plinul la 22:35. A avut destul timp *după* ce a primit apelul.

— Poate că a rămas fără combustibil?

— Nu. *Aftenposten* a publicat online înregistrarea de la benzinărie, cu titlul: „ULTIMELE IMAGINI CU ANTON MITTET ÎNAINTE DE A FI EXECUTAT“. Vedem un bărbat care alimentează cu combustibil timp de 30 de secunde înainte de clinchetul pompei, care semnalează că rezervorul s-a umplut. Așa că Mittet avea destulă benzină ca să ajungă la locul crimei și înapoi acasă, ceea ce înseamnă că nu se grăbea.

— Corect. Deci și-ar fi putut încărca arma, dar n-a făcut-o.

— Tryvann. Bertil Nilsen avea și el o armă în torpedou. Armă pe care nu a luat-o cu el. Ca atare, avem doi ofițeri cu experiență în cazuri de crimă, care se duc la locurile faptelor chiar dacă știu că un coleg a fost ucis astfel, recent. S-ar fi putut înarma, dar n-au făcut-o, chiar dacă în aparență au avut suficient timp s-o facă. Polițiști veterani care au încetat să mai facă pe eroii. Ce-ți spun toate astea?

— Bine, Harry, ce *ar trebui* să ne spună? zise Beate, răsucindu-se pe călcâie, sprijinindu-se de ușă și închizând-o.

— Ar trebui să vă spună că ei nu credeau că aveau să prindă un criminal.

— Ei bine, deci n-au crezut asta. Poate că au crezut că au o întâlnire cu o femeie frumoasă pasionată de sex în locurile unde s-au petrecut crime.

Beate rosti asta ca pe o glumă, dar Harry răspunse impasibil:

— Insuficient.

Beate se gândi mai bine.

— Dar dacă ucigașul a pretins că e un ziarist interesat să discute despre cazurile nerezolvate? Și i-a spus lui Mittet că vrea să vorbească noaptea, ca să prindă atmosfera potrivită în fotografii?

— E nevoie de ceva efort ca să ajungi la locul crimei. Cel puțin, în cazul Tryvann. Am citit că Bertil Nilsen a condus tocmai din Nedre Eiker, un drum de 30 de minute cu mașina. Iar ofițerii serioși nu-și pierd timpul ca să ofere ziariștilor doar un alt titlu șocant legat de o crimă.

— Când spui că nu-și pierd timpul, te referi la…

— Da. Bănuiala mea e că au crezut că e vorba de o operațiune de lucru.

— Și au fost sunați de un coleg?

— Mmm.

— Criminalul i-a sunat, pretinzând că e un polițist aflat la locul crimei deoarece… deoarece era un scenariu potențial ca ucigașul de polițiști să atace data viitoare și… și…

Beate își frecă nasturele pe post de cercel din ureche.

— …și a spus că avea nevoie de ajutorul lor ca să reconstituie crima inițială!

Se trezi zâmbind ca o școlăriță care tocmai dăduse profesorului răspunsul corect și se înroși când Harry râse.

— Tot mai cald. Numai că, din pricina interzicerii orelor suplimentare, îmi imaginez că Mittet ar fi fost surprins să fie convocat în toiul nopții, și nu în timpul programului.

— Mă dau bătută.

— Da? Ce fel de apel de la un coleg te-ar face să pleci oriunde în toiul nopții?

Beate se plesni cu palma peste frunte.

— Bineînțeles! Ce idioți am fost!

18

— Ce vrei să spui? întrebă Katrine, tremurând în bătaia vântului rece, în vreme ce stăteau pe treptele casei galbene de pe Bergslia. Că își sună victimele și le spune că ucigașul de polițiști a lovit din nou?

— E simplu și strălucitor, răspunse Beate, asigurându-se că se potrivește cheia, răsucind-o și deschizând ușa. Primesc un telefon de la cineva care pretinde că e detectiv. Individul le spune că are nevoie de ei imediat la locul crimei deoarece ei știu totul despre crima precedentă și are nevoie de informații, ca să vadă dacă poate evalua corect, cât probele sunt încă proaspete.

Beate intră prima. Știa drumul, bineînțeles. Ofițerii criminaliști nu uitau niciodată o scenă a unei crime. Se opri în living. Razele soarelui pătrundeau prin fereastră și formau dreptunghiuri strâmbe pe podeaua din lemn, decolorată uniform de timp. Probabil că încăperea fusese slab mobilată ani în șir. Probabil că familia luase tot mobilierul de acolo după crimă.

— Interesant, ucigașul folosește isteria creată de el însuși ca momeală, zise Ståle Aune, care se dusese lângă o fereastră cu deschidere spre pădurea dintre casă și ceea ce el presupunea că era școala Berg.

— Dacă eu aș primi un astfel de apel, l-aș considera foarte plauzibil, zise Katrine.

— Și de asta se duc acolo neînarmați, reluă Beate. Cred că pericolul a trecut. Că polițiștii au securizat deja zona, așa că au timp să-și umple și rezervorul cu benzină pe drum.

— Dar, interveni Bjørn, cu gura plină cu caviar și pâine crocantă Wasa, de unde știe criminalul că victima nu-și va suna un coleg ca să afle că nu e nicio crimă raportată?

— E de presupus că ucigașul le spune să nu discute cu nimeni înainte, zise Beate, privind dezaprobator firimiturile căzute din gura lui Holm.

— La fel de plauzibil, rosti Katrine. Ofițerii de poliție cu experiență nu se lasă opriți de așa ceva. Știu că e important să păstreze tăcerea asupra unei astfel de crime cât se poate de mult.

— De ce e important? întrebă Ståle Aune.

— Ucigașul ar putea lăsa garda jos când crede că nu a fost descoperit cadavrul, zise Bjørn, înfigându-și dinții într-o altă felie de Wasa.

— Și Harry a dedus toate astea pur și simplu? După ce a citit ziarele? întrebă Katrine.

— Altfel n-ar mai fi Harry, replică Beate, auzind cum trece tramvaiul prin fața casei.

De la fereastră putea vedea acoperișul stadionului Ullevål. Geamurile erau prea subțiri ca să atenueze total zumzetul traficului de pe inelul numărul trei al orașului. Beate își aminti cât fusese de frig atunci și cum înghețaseră în combinezoanele lor albe. Atunci se gândise că era imposibil să te afli în acea încăpere fără să te apuce tremuratul. Poate că de aceea locul era pustiu de atâta vreme. Potențialii chiriași sau cumpărători încă mai simțeau răceala generată de poveștile și zvonurile care circulaseră atunci.

— Destul de corect, zise Bjørn. Și-a dat seama cum criminalul atrage victima. Dar noi știam deja că aceasta se duce acolo de bunăvoie, din proprie voință. Așa că nu e cine știe ce progres în anchetă, nu?

Beate se duse la a doua fereastră și cercetă cu privirea zona. Era ușor să ascunzi o unitate Delta în pădure, în gaura din sol de lângă șinele de metrou și poate în casele învecinate din ambele părți. Pe scurt, casa era ușor de înconjurat.

— El vine mereu cu idei atât de simple, încât te scarpini în creștet întrebându-te de ce nu te-ai gândit tu la ele, zise ea. Firimiturile.

— Poftim? făcu Bjørn.

— Firimiturile de la Wasa.

Bjørn se uită în jos, apoi la Beate, după care rupse o foaie din carnețelul lui, se ghemui și strânse firimiturile pe fărașul improvizat.

Beate își ridică ochii și întâlni privirea întrebătoare a lui Katrine.

— Știu ce gândești. De ce atâta deranj? Asta nu e scena unei crime. Numai că e. Fiecare loc unde a fost comisă o crimă nerezolvată este și rămâne o scenă a crimei, având potențialul de a dezvălui probe noi.

— Contezi pe găsirea de indicii legate de Omul Fierăstrău aici? întrebă Ståle.

— Nu, răspunse Beate, cercetând podeaua cu privirea. Probabil că totul a fost înlocuit. Era atât de mult sânge, se impregnase atât de adânc în lemn, încât n-ar fi avut rost să fie curățat.

Ståle se uită la ceas.

— Am un pacient în curând la consultație, poate ar fi bine să ne spui care e sugestia lui Harry?

— N-am informat niciodată presa, zise Beate, dar când am găsit cadavrul în această încăpere, a trebuit mai întâi să estimăm dacă era cu adevărat un cadavru uman.

— Oooh, interveni Ståle, oare chiar vrem să auzim mai multe?

— Da, răspunse ferm Katrine.

— Cadavrul a fost tăiat în bucăți atât de mici, încât la prima vedere nu puteau fi deosebite unele de altele. Criminalul a pus sânii pe un raft al vitrinei de sticlă de acolo. Singura probă găsită de noi a fost o lamă ruptă de fierăstrău. Și… da, cei care sunteți interesați puteți citi restul în raportul ăsta.

Beate își bătu geanta cu palma.

— Oh, mersi, zise Katrine cu un zâmbet pe care probabil îl socoti prea dulce, căci îl înlocui imediat cu o expresie serioasă.

— Victima era o tânără care se afla singură acasă, reluă Beate. Ne-am dat seama că metoda folosită semăna cu cea din cazul Tryvann. Dar esențial pentru noi este faptul că a rămas o crimă neelucidată. Care a fost comisă pe 17 martie.

În cameră se lăsase o tăcere atât de profundă, încât răzbăteau chiotele de pe terenul de joacă al școlii de dincolo de copaci.

Primul care sparse tăcerea fu Bjørn.

— Asta înseamnă peste trei zile.

— Da, zise Katrine. Iar nebunul de Harry a sugerat să întindem o capcană, nu-i așa?

Beate încuviință. Katrine clătină încet din cap.

— De ce nu s-a gândit la asta *niciunul* dintre noi?

— Deoarece niciunul nu știa exact cum își atrage criminalul victimele la locurile crimelor, răspunse Ståle.

— Totuși Harry s-ar putea să se înșele, zise Beate. Atât asupra modului de operare, cât și în privința faptului că ăsta este locul următoarei crime. De la moartea primului ofițer, am trecut de câteva date de crime nerezolvate din Østland și nu s-a întâmplat nimic.

— Dar, interveni Ståle, Harry a observat o similitudine între Omul Fierăstrău și celelalte crime. Planificare riguroasă, combinată cu o brutalitate aparent nelimitată.

— El îi spune instinct, replică Beate. Însă prin asta se referea…

— La analiză bazată pe informații nesistematizate, zise Katrine. Cunoscută și drept metoda lui Harry.

— Deci el susține că se va întâmpla peste trei zile, rosti Bjørn.

— Da, replică Beate. Și a mai avut o predicție. A subliniat, ca și Ståle, că ultima crimă a semănat și mai mult cu cea inițială, cu criminalul punând victima într-o mașină și răsturnând-o în prăpastie. Că ucigașul continuă să-și perfecționeze crimele. Următorul pas logic ar fi ca el să aleagă o armă identică pentru comiterea crimei.

— Un fierăstrău, icni Katrine.

— Tipic pentru un criminal în serie narcisist, zise Ståle.

— Și Harry era sigur că urmează să se petreacă aici? întrebă Bjørn, privind în jur cu o grimasă.

— De fapt, aici a fost cel mai puțin sigur, răspunse Beate. Criminalul a avut acces facil la toate celelalte locuri ale crimelor. Casa asta e pustie de mulți ani, deoarece nimeni n-a vrut să locuiască unde a acționat Omul Fierăstrău. Și este încuiată. E adevărat că a existat o spargere la cabana din Tryvann, însă aici sunt vecini. Atragerea unui polițist ar implica riscuri mult mai mari. Așa că Harry crede că el își va schimba tiparul și va atrage

victima altundeva. Însă noi vom aranja capcana pentru ucigașul de polițiști aici și vom vedea dacă prindem ceva.

Urmă o mică pauză în timpul căreia toți se gândiră că Beate folosise numele adoptat de presă, ucigașul de polițiști.

— Și victima…? întrebă Katrine.

— Am aici, zise Beate, bătând din nou cu palma peste geanta ei, o listă cu toți cei care au lucrat la cazul Omului Fierăstrău. Li se va spune să stea acasă cu telefonul pornit. Oricine este apelat va confirma că pleacă într-acolo. După aceea va suna la centrul operațional, va transmite unde se duce, apoi intrăm noi în acțiune. Dacă nu va fi în Berg, ci altundeva, trupele Delta vor fi deplasate acolo.

— Deci trebuie să ne comportăm calm când sună criminalul în serie? se miră Bjørn. Eu nu știu dacă mă pot preface așa de tare.

— Nu-i nevoie ca cel apelat să-și mascheze emoția, zise Ståle. Dimpotrivă, ar trezi bănuieli dacă vocea unui polițist *n-ar tremura* când primește un telefon legat de omorârea unui coleg.

— Pe mine mă îngrijorează mai mult trupele Delta și cei de la centrul operațional, zise Katrine.

— Da, știu, replică Beate. Se întâmplă prea multe ca să nu atragem atenția lui Bellman. Hagen îl pune la curent chiar acum.

— Și ce se va întâmpla cu grupul nostru după ce află?

— Dacă există șansa să reușim, asta e o chestiune minoră, Katrine, replică Beate, frecându-și iritată cercelul. Haideți să ne mișcăm. N-are sens să pierdem vremea pe aici și să fim văzuți. Și nu lăsați nimic în urma voastră.

Katrine făcu un pas către ușă, dar încremeni.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ståle.

— Ați auzit și voi? șopti ea.

— Ce să auzim?

Katrine ridică piciorul și se uită la Bjørn cu o privire aspră.

— Zgomot de ceva sfărâmat.

Beate izbucni în râs în timp ce bărbatul își scoase cu un oftat profund carnețelul și se ghemui din nou.

— Măi, să fie…

— Ce?

— Nu sunt firimituri, zise el, aplecându-se mai bine ca să se uite sub masă. E gumă de mestecat uscată. Restul este prins de masă. Probabil că s-a uscat atât de tare că se fărâmițează.
— Poate că e guma criminalului? rosti Ståle, căscând. Oamenii își lipesc guma de mestecat de scaune în cinematografe și în autobuze, dar nu și sub propria masă.
— Interesantă teorie, zise Bjørn, ducând o bucățică de gumă la fereastră. Recunosc că acum câteva luni am fi putut găsi urme de ADN într-o astfel de bucată. Numai că asta s-a uscat de tot.
— Haide, Sherlock, rânji Katrine. Mestec-o și spune-ne ce marcă…
— Ajunge, îi întrerupse Beate. Afară cu voi, chiar acum.

Arnold Folkestad își lăsă jos cana cu ceai și se uită la Harry. Își scărpină barba roșie. Harry îl văzuse culegându-și ace de brad din barbă, după ce străbătuse cu bicicleta drumul de la căsuța lui din pădurea aflată ciudat de aproape de centrul orașului. Însă Arnold subliniase că acei colegi care îl luau peste picior ca fiind activist progresist de mediu din pricina bărbii lungi, a bicicletei și a casei din pădure se înșelau. Era doar un ciudat căruia îi plăcea liniștea.
— Ar fi bine să-i spui să se abțină, zise Harry. Ar părea mai…
Nu găsi cuvântul potrivit. Nici nu știa dacă exista. Iar dacă da, atunci era ceva între „corect“ și „mai puțin jenant pentru toți“.
— Se teme Harry Hole de o fetiță din primul rând care s-a îndrăgostit de profesorul ei? chicoti Arnold Folkestad.
— Mai corect și mai puțin jenant pentru toți.
— Va trebui să rezolvi singur chestia asta, Harry. Ia uite-o…
Arnold dădu din cap spre scuarul din fața ferestrei cantinei. Silje Gravseng stătea singură la câțiva metri de un grup de studenți care sporovăiau și râdeau. Fata se uita spre cer, urmărind ceva cu privirea.
Harry oftă.
— Poate că ar trebui să mai aștept puțin. Statistic, presupun că astfel de îndrăgostiri au durată scurtă de viață, în 100% din cazuri.

— Că veni vorba de statistică, zise Folkestad, am auzit că se susține că pacientul pe care Hagen îl păzea la Rikshospital a murit din cauze naturale.

— Așa se spune.

— FBI a efectuat câteva studii statistice în privința asta. Au cercetat toate cazurile în care martorul-cheie al procuraturii a murit în perioada dintre convocarea oficială în calitate de martor și începutul procesului. În dosarele grave, în care cei acuzați se confruntau cu o posibilă sentință de peste zece ani, martorii au murit din cauze așa-zis nenaturale în 78% din cazuri. Statistica a condus la dezhumarea câtorva cadavre și refacerea autopsiei, după care cifra a crescut la 94%.

— Și ce dacă?

— 94% înseamnă mult, nu crezi?

Harry se uită spre piață. Silje continua să privească cerul.

Înjură printre dinți și își bău restul de cafea.

Balansându-se pe unul dintre scaunele rotative din biroul lui Bellman, Gunnar Hagen se uită surprins la șeful poliției. Hagen tocmai îi povestise despre micul grup de lucru înființat contra instrucțiunilor șefului și despre planul de a stabili o capcană în Berg. Surpriza venea din faptul că obișnuita bună dispoziție a șefului nu fusese deloc tulburată.

— Excelent, exclamă Bellman, bătând din palme. În fine, o măsură proactivă. Pot transmite mai departe planul și harta, ca să putem acționa?

— Să acționăm? Vrei să spui că personal…

— Da, cred că ar fi firesc ca eu să conduc operațiunea, Gunnar. O operațiune de acest calibru implică decizii la nivel înalt.

— Avem o casă și un om care…

— E corect ca eu, ofițerul cu rangul cel mai mare, să mă implic atunci când miza este atât de mare. Și e crucial ca operațiunea să rămână secretă. Pricepi?

Hagen încuviință. *Secretă dacă nu dă rezultate*, își zise el. Dar dacă are succes și se lasă cu o arestare, publicitatea va fi

consistentă, iar Bellman își poate însuși meritele și poate spune presei că a condus personal operațiunea.

— Înțeles, zise Hagen. Atunci eu plec. Să înțeleg, ca atare, că grupul din Boiler Room își poate relua munca?

Mikael Bellman râse. Hagen se întrebă ce putuse determina o asemenea schimbare de dispoziție. Șeful poliției părea cu zece ani mai tânăr, cu zece kilograme mai slab și fără încruntătura care-i stătuse ca o rană profundă pe frunte de când fusese numit în funcție.

— Nu forța limitele, Gunnar. Dacă-mi place ideea cu care ai venit, nu înseamnă că agreez ca subordonații să-mi sfideze ordinele.

Hagen ridică din umeri, continuând să susțină privirea rece și ironică a celuilalt.

— Suspend orice activitate a grupului tău până la noi ordine, Gunnar. Ar fi bine să avem o discuție după operațiune. Dacă, între timp, aflu că ați efectuat fie și o cercetare pe computer sau ați dat un telefon legat de acest caz…

Sunt mai bătrân ca el și sunt mai bun, își zise Gunnar Hagen, ținându-și privirea ridicată, chiar dacă știa că amestecul de sfidare și rușine îi îmbujora obrajii. Tresele de pe uniformă sunt doar ornamente.

După care își plecă privirea.

Era târziu. Katrine Bratt se uită la raportul din fața ei. N-ar fi trebuit, Beate tocmai o sunase ca să-i spună că Hagen le ceruse tuturor să oprească activitatea, ca urmare a ordinului direct de la Bellman. Katrine ar fi trebuit să fie acasă, în pat, cu o cană mare de ceai de mușețel și un bărbat care s-o iubească sau uitându-se la un serial TV îndrăgit. În schimb, era acolo, în Boiler Room, citind documente legate de caz și căutând posibile scăpări, indicii despre ceva ce nu se potrivea, conexiuni oricât de vagi. Iar cea la care se gândea era atât de vagă, încât friza nebunia. Sau nu? Îi fusese relativ ușor să obțină accesul la rapoartele despre omorârea lui Anton Mittet aflate în sistemul poliției. Rezumatul inspecției mașinii era detaliat, dar plictisitor. Ca atare, de ce se oprise la

acea propoziție? Printre toate probele potențiale scoase din mașina lui Mittet se numărau un dispozitiv de curățat gheața și o brichetă, plus niște gumă lipită sub scaunul șoferului.

Informațiile de contact pentru văduva lui Anton Mittet, Laura, erau tot acolo.

Katrine ezită, apoi formă numărul. Vocea femeii care îi răspunse părea obosită, amorțită de pastile. Katrine se prezentă și apoi puse întrebarea.

— Gumă de mestecat? repetă rar Laura. Nu, el nu mesteca niciodată gumă. Bea cafea.

— A mai condus mașina cineva care să fi mestecat…

— Nimeni nu conducea mașina în afară de Anton.

— Mulțumesc, zise Katrine.

19

Era seară și ferestrele de la bucătăria casei galbene de lemn din Oppsal, unde Beate Lønn tocmai încheiase conversația zilnică cu fiul ei, erau puternic luminate. După aceea vorbise cu soacra și convenise ca, dacă băiatul continuă să aibă temperatură și să tușească, să-i amâne plecarea spre casă cu câteva zile. Socrilor le-ar fi plăcut să-l mai aibă alături în Steinkjer. Beate desfăcu pachetul cu saci de plastic de sub chiuvetă și tocmai aranja un sac într-unul dintre coșurile albe de gunoi când sună telefonul. Era Katrine, care nu pierdu deloc timpul cu dulcegării.

— Sub scaunul șoferului din mașina lui Mittet era o bucată de gumă de mestecat.

— Aha…

— A fost scoasă, dar n-a fost trimisă la testare ADN.

— Nici eu n-aș fi trimis-o dacă era sub scaunul șoferului. Era scaunul lui Mittet. Uite ce e, dacă s-ar testa toate cele găsite la locul unei crime, timpii de așteptare a rezultatelor ar…

— Dar Ståle avea dreptate, Beate! Oamenii nu-și lipesc gumă de mestecat sub propriile mese din sufragerie. Sau în propriile mașini. Conform nevestei lui Mittet, el nici măcar nu mesteca gumă. Și nimeni altcineva nu-i conducea mașina. Cred că persoana care a lăsat guma se apleca peste scaunul șoferului când a lăsat-o acolo. Conform raportului, criminalul a stat pe scaunul pasagerului și s-a aplecat peste Mittet ca să-i prindă mâinile de volan. Mașina a căzut în râu, dar așa cum spune Bjørn, poate că ADN-ul din salivă…

— Da, știu unde vrei să ajungi, o întrerupse Beate. Va trebui să suni pe cineva din echipa de anchetatori a lui Bellman.

— Dar nu înțelegi? ripostă Katrine. Chestia asta ne-ar putea conduce direct la criminal.

— Ba da, înțeleg, singurul loc unde ne-ar putea conduce ar fi direct în iad. Ni s-a luat cazul, Katrine.

— Pot să trec pe la unitatea de depozitare a probelor ca să trimit guma de mestecat la testare. Să confrunt rezultatele cu registrul de probe. Dacă nu se potrivește nimănui, atunci rămâne așa. Dacă există o potrivire, am rezolvat cazul. Nimeni nu va scoate o vorbă despre cum am reușit. Da, sunt egoistă. Măcar o dată am putea fi remarcate pentru succes, Beate. *Tu și cu mine*. Femeile. Și o meritățm, pentru numele lui Dumnezeu.

— Da, e tentant ce spui și nu distruge munca nimănui altcuiva, dar…

— Fără dar! Măcar o dată ne putem lua libertatea de a ne folosi propriile coate. Sau ai chef să-l vezi pe Bellman stând acolo cu zâmbetul ăla de înfumurat și primind laudele pentru munca noastră?

Tăcere. O tăcere îndelungată.

— Spui că nimeni nu trebuie să știe nimic, rosti Beate într-un târziu. Dar toate comenzile de scoatere de probe din arhivă în scop de căutare de indicii trebuie înregistrate la biroul de cereri. Dacă se descoperă că ne-am vârât nasul în dosarul Mittet, nu va trece multă vreme până ce o notă de informare va ateriza pe biroul lui Bellman.

— Hmm, te-am auzit. Numai că, în afară de cazul că îmi joacă memoria feste, șefa Krimteknisk — care uneori trebuie să analizeze probe în afara programului de lucru al celor de la arhiva de probe — dispune de propria cheie.

Beate gemu zgomotos.

— Promit să nu-ți fac necazuri. Ascultă, mă reped până la tine chiar acum, împrumut cheia, găsesc guma de mestecat, tai o bucățică, pun totul frumos la loc și mâine-dimineață va fi analizată la Institut. Dacă cei de acolo întreabă, le spun că e pentru alt caz. Da? E bine?

Șefa Krimteknisk cântări în minte argumentele pro și contra. Nu era greu de luat o decizie. Nu era deloc bine. Inspiră adânc.

— Cum spunea Harry, reluă Katrine, *ia naibii taurul de coarne*, pentru numele lui Dumnezeu!

Rico Herrem era în pat și se uita la televizor. Ceasul arăta ora 5:00 dimineața, însă el pierduse șirul orelor și nu putea să doarmă. Ce vedea acum era o reluare a unui program din ziua anterioară. Un varan imens căuta ceva pe o plajă. Limba lungă a șopârlei ieși, se învârti în jur și apoi reveni la loc. Șopârla urmărea un bivol de apă pe care în aparență îl mușcase fără să-l rănească serios. Animalul urmărea prada de câteva zile. Rico oprise sonorul, așa că auzea doar sunetul aparatului de aer condiționat, care nu reușea să răcească suficient camera de hotel. Rico simțise deja fiorii strănuturilor în timpul zborului. Ceva clasic. Aer condiționat și haine de vară pe drumul către o țară caldă și orice vacanță devine o nenorocire cu dureri de cap, nas congestionat și febră. Însă Rico avea timp, nu trebuia să revină acasă pentru multă vreme. De ce ar fi făcut-o? Era în Pattaya, paradisul tuturor perverșilor și criminalilor fugari. Tot ce dorea el se găsea acolo, dincolo de ușa hotelului. Prin plasa de protecție contra țânțarilor auzea zgomotele traficului și voci care vorbeau într-o limbă străină. Thailandeză. Nu pricepea o boabă. Nici n-avea nevoie. Cei de afară erau acolo pentru el, și nu invers. Îi văzuse când șoferul îl adusese cu mașina de la aeroport. Stăteau aliniați în fața barurilor. Tinerii. Cei foarte tineri. Mai încolo pe alei, în spatele tăvilor din care vindeau gumă de mestecat, cei mult prea tineri. Care aveau să fie acolo când el o să-și revină. Ascultă sunetul valurilor, chiar dacă știa că hotelul ieftin în care se cazase era la mare distanță de plajă. Însă și valurile erau acolo și îl așteptau. Ele și soarele arzător. Și băuturile și ceilalți *farangi* aflați acolo cu aceeași misiune și care îi puteau oferi ponturi despre cum să se descurce. Și despre varanul uriaș.

În noaptea anterioară îl visase din nou pe Valentin.

Rico întinse mâna după sticla cu apă de pe noptieră. Apa avea același gust ca saliva din gura lui, de moarte și boală.

Odată cu micul-dejun, de care abia se atinsese, primise și ziare norvegiene vechi de două zile. Nu scria nimic despre vreo arestare a lui Valentin. Nici nu era greu de presupus motivul. Valentin nu mai era același Valentin.

Rico se întrebase dacă era bine să le spună. Să sune și să dea de polițista aia, Katrine Bratt. Să-i spună că se schimbase. Rico observase că, acolo unde se afla, puteai face așa ceva contra câtorva mii de coroane norvegiene, la o clinică privată. Să o sune pe Bratt și să-i lase un mesaj anonim că Valentin fusese văzut în apropriere de pescărie și că suferise o operație estetică masivă. Fără să ceară nimic în schimb. Doar ca să-i ajute să-l prindă. Să se ajute singur să doarmă noaptea fără să îl viseze pe el.

Șopârla uriașă se ghemuise la câțiva metri de locul unde bivolul se așezase pe nămolul răcoros, în aparență neafectat de apropierea monstrului carnivor, lung de trei metri, care îl pândea.

Rico simți cum greața i se accentuează și își coborî picioarele din pat. Îl dureau mușchii. Isuse, asta era o gripă în toată regula.

Se întoarse de la baie simțind cum gâtul îl arde din pricina refluxului de bilă, cu două decizii luate în minte. Avea să se ducă la una dintre clinicile alea ca să obțină niște medicamente puternice pe care nu le putea obține în Norvegia. Iar când starea de rău avea să-i treacă, avea să o sune pe Bratt. Să-i dea o descriere a lui Valentin. Ca să poată dormi.

Dădu sunetul mai tare din telecomandă. O voce explica, plină de entuziasm, în engleză, că se crezuse multă vreme că varanul ucidea prin intermediul salivei sale pline de bacterii, pe care o injecta în corpul victimei prin mușcătură, însă recent se descoperise că, de fapt, otrava secretată de glandele șopârlei acționa prin împiedicarea coagulării sângelui victimei, astfel că aceasta ajungea să sângereze încet până la moarte, chiar și din pricina unor răni aparent inofensive.

Rico se înfioră. Închise ochii ca să adoarmă. Rohypnol. Ideea îi trecuse prin minte. Anume că starea lui nu se datora gripei, ci sevrajului. Iar Rohypnolul era probabil o pilulă care se găsea în meniul de room-service acolo, în Pattaya. Ochii i se deschiseră larg. Nu putea respira. Preț de o clipă oribilă, marcată de panică pură, Rico se agită pe pat ca și cum se lupta cu un atacator invizibil. Aceeași senzație ca în pescărie; în încăpere nu mai era oxigen! Imediat însă, plămânii lui primiră ce aveau nevoie și el căzu înapoi pe pat.

Se uită la ușă.
Încuiată.
Nu mai era nimeni acolo. Nimeni. Doar el.

20

Katrine urcă dealul la adăpostul nopții. Luna palidă, anemică, atârna în spatele ei, însă fațada sediului central al poliției nu reflecta nimic din lumina slabă a astrului nopții, ci o înghițea ca o gaură neagră. Katrine aruncă o privire ceasului compact, profesionist, pe care îl moștenise de la tatăl ei, un polițist căzut la datorie, cu porecla nimerită de Iron Rafto — 23:15.

Deschise cu greutate ușa frontală cu porticul bizar și greutatea ei imensă. Ca și cum suspiciunea generală începea chiar de acolo.

Îi făcu semn cu mâna ofițerului de gardă, care era ascuns în stânga, dar care o putea vedea. După care descuie ușa către atrium. Trecu pe lângă recepția pustie și se îndreptă spre lift, pe care îl luă până la etajul inferior. Traversă holul din beton în lumina palidă, auzindu-și propriii pași în timp ce asculta atentă dacă mai sunt și alții.

În timpul zilei, ușa de fier către arhiva probelor se deschidea către tejghea. Katrine pescui din buzunar cheia de la Beate, o băgă în broască, o răsuci și deschise ușa. Păși înăuntru. Ascultă.

După care încuie ușa în urma ei.

Aprinse lumina, ridică secțiunea prinsă în balamale a tejghelei și păși în întuneric, atât de dens încât lumina lanternei părea neputincioasă printre șirurile de rafturi largi pline cu cutii confecționate din plastic semiopac, prin care puteai doar ghici contururile obiectelor dinăuntru. Persoana care răspundea de ceea ce se afla acolo avea probabil o minte ordonată, deoarece cutiile erau aliniate cu asemenea precizie încât laturile lor scurte formau o linie neîntreruptă. Katrine înaintă, citind numerele de pe etichete. Acestea erau numerotate cronologic dinspre stânga camerei, unde luau locul probelor din cazurile cu restricții de timp imediat ce probele depozitate erau returnate proprietarilor sau distruse.

Aproape că ajunsese la capătul rândului din mijloc când fascicolul lanternei căzu peste cutia căutată de ea. Se găsea pe raftul cel mai de jos și scârțâi pe podeaua de cărămidă când Katrine o trase afară. Scoase capacul. Conținutul se potrivea cu cel din raport. O racletă de gheață. O acoperitoare de scaun. O pungă de plastic conținând câteva fire de păr. O alta cu niște gumă de mestecat. Katrine puse jos lanterna, deschise punga, scoase guma cu penseta și când dădu să taie o bucățică simți un curent în aerul stătut.

Își privi antebrațul în lumina lanternei și văzu cum i se ridicase părul. Apoi își înălță privirea, apucă lanterna și o îndreptă spre perete. Imediat sub tavan era un chepeng de ventilator încastrat în zid. Dar cum ventilatorul era încastrat, era improbabil ca el să fi pornit ca să genereze ceea ce Katrine era de-acum sigură că fusese o mișcare a aerului.

Ascultă cu atenție.

Nimic. Absolut nimic. Doar pulsul sângelui în propriile urechi.

Se concentră din nou asupra gumei de mestecat întărite. Tăie puțin cu briceagul pe care îl adusese. După care încremeni.

Se auzise de undeva dinspre ușă, atât de departe încât auzul ei nu reuși să identifice natura zgomotului. Răsucirea unei chei în broască? Trosnetul tejghelei de la intrare? Probabil că nu era nimic; poate că într-o clădire mare ți se pare că auzi sunete bizare.

Katrine stinse lanterna și își ținu respirația. Clipi în beznă ca și cum așa ar fi putut vedea ceva. Liniște. Liniște ca de…

Încercă să nu se gândească mai departe.

În schimb, căută altceva, o idee care îi încetinea ritmul inimii: oare ce se putea întâmpla cel mai rău? Să fie prinsă când își depășea atribuțiile și să fie toți pedepsiți? Poate să fie trimisă pachet acasă, în Bergen? O perspectivă neplăcută, dar nu chiar un motiv bine întemeiat ca inima să-i bată nebunește.

Așteptă, ascultând.

Nimic.

Și iarăși nimic.

Atunci își dădu seama. Beznă. Dacă ar fi intrat cineva acolo, evident că ar fi aprins lumina. Zâmbi din pricina propriei stupizenii și își simți inima calmându-se. Reaprinse lanterna, puse proba la loc în cutie și se asigură c-o așază exact în linie cu celelalte cutii, după care porni spre ieșire. Prin minte îi trecu un gând. Un gând venit de nicăieri, care o surprinse. Abia aștepta să-l sune. Deoarece asta avea de gând să facă. Să-l sune și să-i spună ce făcuse. Se opri brusc din drum.

Fasciculul lanternei surpinsese ceva.

Primul ei gând fu să-și continue drumul; era o voce mică și lașă, care îi spunea să iasă de acolo cât putea de repede.

Numai că ea întoarse fasciculul de lumină.

O inegalitate.

Una dintre cutii nu era aliniată cu celelalte.

Se apropie. Îndreptă lanterna spre eticheta de pe cutie.

Harry avu impresia că aude o ușă trântită. Își dădu jos căștile de pe urechi, la care asculta noua producție Bon Iver, care până în acel moment demonstra că renumele artistului nu venise din nimic. Ascultă cu atenție. Nimic.

— Arnold? întrebă el cu voce tare.

Niciun răspuns. Era obișnuit să aibă acea aripă din clădirea NHS doar pentru sine la o asemenea oră târzie. Bineînțeles că putea fi un om de la curățenie care uitase ceva. O privire rapidă aruncată asupra ceasului de mână îi confirmă că nu era seară, ci noapte de-a binelea. Harry privi în stânga teancului de teme necorectate de pe birou. Cei mai mulți studenți tipăriseră temele pe hârtia aspră reciclată de la bibliotecă, o hârtie atât de prăfuită că Harry ajungea acasă cu buricele degetelor galbene, ca de nicotină, iar Rakel îi cerea să și le spele imediat.

Privi afară pe fereastră. Luna era sus, pe cer, mare și rotundă, reflectându-se în geamurile și pe acoperișurile clădirilor dinspre Kirkveien și Majorstuen. Spre sud văzu silueta verzuie, lucitoare a clădirii KPMG de lângă cinematograful Colosseum. Priveliștea nu era magnifică, frumoasă, nici măcar pitorească. Însă aparținea orașului în care trăise și lucrase în cea mai mare parte a vieții lui.

În Hong Kong existaseră dimineți când își punea un pic de opiu într-o țigară și urca pe acoperișul Chungking, ca să vadă răsăritul. Stătea acolo în întunericul nopții dorindu-și ca orașul care urma să se trezească în curând să fi fost al lui. Un oraș modest, cu clădiri joase și fațade decojite de vreme, în loc de acei coloși intimidanți din oțel. Dorindu-și să fi văzut coamele deluroase blânde și verzi din Oslo, în loc de versanții brutali și abrupți din Hong Kong. Să fi auzit sunetele roților și frânelor de tramvai sau sunetul feribotului de Danemarca intrând în fiord și anunțându-și sosirea cu sirena, fericit că și în acea zi reușise să traverseze marea între Frederikshavn și Oslo.

Harry se uită la hârtiile centrate în mijlocul fasciculului lampei de citit, singura sursă de lumină din încăpere. Ar fi putut, bineînțeles, să ia totul cu el în casa din Holmenkollveien. Cafea, un radio în fundal, mirosul reavăn venind printr-o fereastră deschisă. Decisese mai demult să nu mai mediteze asupra motivului pentru care prefera să stea singur acolo, și nu acasă. Probabil că în sinea lui bănuia care era răspunsul. Că în acea casă nu era singur. Nu în totalitate. Fortăreața din lemn negru, cu trei zăvoare montate pe ușă și sprinklere în fața tuturor ferestrelor încă nu reușea să țină monștrii departe. Fantomele stăteau în colțurile întunecate ale casei, urmărindu-l prin găvanele pustii ale ochilor. Telefonul îi vibră în buzunar. Îl scoase și văzu textul de pe ecranul iluminat. Era de la Oleg și nu conținea litere, ci doar cifre. 665625. Harry zâmbi. Evident că era departe de legendarul record mondial la Tetris al lui Stephen Krogman din 1999, de 1 648 905 puncte, însă Oleg depășise cu mult cele mai bune scoruri înregistrate de Harry la acest joc de computer deja învechit. Ståle Aune spusese că exista o linie de demarcație între recordurile la Tetris care erau impresionante și cele care deveneau doar triste. Și că Oleg și Harry trecuseră acea linie de demarcație cu multă vreme în urmă. Însă nimeni altcineva nu mai avea habar de cealaltă linie pe care o trecuseră amândoi. Cea care ducea la moarte și înapoi. Oleg pe un scaun lângă patul lui Harry. Harry cuprins de febră, în vreme ce trupul lui se lupta cu ravagiile provocate de gloanțele trase de Oleg, Oleg plângând în vreme ce

trupul îi tremura ca varga. Nu își spuseseră multe, însă Harry își amintea vag că se țineau de mână atât de strâns, încât la un moment dat strânsoarea devenise dureroasă. Iar acea imagine a doi bărbați care se țineau unul pe celălalt, nevrând niciunul să dea drumul strânsorii, avea să îl însoțească pentru totdeauna pe Harry.

Ca răspuns, Harry tastă *O să revin*. Un răspuns de trei cuvinte la un număr. Era suficient. Suficient ca să știe că cealaltă ființă era *acolo*, chiar dacă următoarea dată când aveau să se revadă fizic putea fi peste săptămâni bune. Harry își puse la loc căștile și căută melodiile pe care i le trimisese Oleg. Trupa se numea Decemberists și era mai mult pe gustul lui Harry decât al lui Oleg, care prefera chestii mai dure. Harry auzi sunetul pur și singuratic al unei chitare Fender, un sunet doar amplificat electronic, și nu creat de o cutie de rezonanță, sau poate creat de o cutie *falsă* de rezonanță, și se aplecă asupra următoarei foi de hârtie. Studentul respectiv scria că, după o creștere bruscă a ratei criminalității în anii 1970, cifrele se stabilizaseră la un nou nivel, mai ridicat. În Norvegia se înregistrau aproximativ 50 de crime pe an, aproape una pe săptămână. Harry constată că aerul devenise închis și trebuia să deschidă o fereastră. Studentul amintea că rata de rezolvare a crimelor era de circa 95%. Și trăgea concluzia că existau aproape 50 de crime nerezolvate în ultimii 25 de ani. Și 75 în ultimii 30 de ani.

— Nu, 58.

Harry tresări violent pe scaun. Vocea ajunse la creierul lui înaintea mirosului de parfum. Doctorul îi explicase că la el simțul mirosului — sau mai exact celulele olfactive — fusese afectat de ani de fumat și consum masiv de alcool. Însă nu din acest motiv avu el nevoie de un minut ca să identifice aroma. Parfumul se numea Opium, fusese creat de Yves Saint Laurent, și se găsea în baia din casa din Holmenkollveien. Își smulse căștile de la urechi.

— Sunt 58 în ultimii 30 de ani, zise fata.

Se machiase. Își pusese pe ea o rochie roșie și era în picioarele goale.

— Însă statisticile Kripos nu-i includ și pe cetățenii norvegieni uciși în străinătate. Pentru asta trebuie folosite cifrele de la Statistics Norway. Iar cifra de acolo este 72. Ceea ce înseamnă că rata de rezolvare a cazurilor în Norvegia e mai mare. O cifră pe care șeful poliției o folosește regulat în comunicare.

Harry își împinse scaunul mai departe de ea.

— Cum ai intrat?

Silje Gravseng se urcă pe marginea biroului.

— Sunt șefa clasei. Am chei. Însă ideea e că majoritatea crimelor din străinătate sunt asalturi la persoană, așa că putem presupune că făptașii nu își cunosc victimele.

Harry îi văzu genunchii bronzați și coapsele pe sub marginea rochiei, care se ridicase. Probabil că fata fusese recent în vacanță.

— Iar pentru acest gen de crimă, rata de rezolvare din Norvegia e mai mică decât cea din țările cu care ar trebui să ne comparăm. De fapt, este înspăimântător de mică.

Își înclinase capul pe un umăr, așa că părul blond și umed îi cădea peste față.

— Da? făcu Harry.

— Da. De fapt, sunt doar patru detectivi în Norvegia cu o rată de rezolvare de 100%. Iar tu ești unul dintre ei…

— Nu sunt sigur că e corect, replică Harry.

— Ba da.

Fata îi zâmbi, mijind ochii de parcă s-ar fi ferit de razele soarelui. Își legăna picioarele ca și cum ar fi stat pe marginea unei ambarcațiuni. Îl privea drept în ochi ca și cum avea impresia că așa i-ar fi putut scoate lui ochii din orbite.

— Ce cauți aici așa de târziu? întrebă Harry.

— Am făcut niște exerciții în sala de fitness.

Fata arătă spre rucsacul de pe podea și își flexă brațul drept, ca să i se vadă bicepsul pronunțat. Harry își aminti că instructorul de lupte spusese că ea era în stare să trântească la pământ mai mulți băieți.

— Te antrenezi singură așa de târziu?

— Trebuie să învăț cât pot de mult. Dar poate că îmi arăți tu cum să dobor un suspect?

Harry își privi ceasul.

— Spune-mi, n-ar trebui să fii…

— În pat? Nu pot să dorm, Harry. Mă gândesc mereu la…

Harry o privi. Fata își duse un deget la buzele roșii. Harry simțea cum se enervează.

— E bine că îți folosești creierul, Silje. Continuă să o faci. Iar eu o să continui cu…

Arătă spre teancul de hârtii.

— Nu m-ai întrebat ce *cred* eu, Harry.

— Trei lucruri, Silje. Sunt profesorul, nu confesorul tău. Nu ai ce căuta în această aripă de clădire fără o întâlnire fixată. Iar pentru tine sunt Hole, nu Harry. Bine?

Știa că vocea îi sunase mai dur decât trebuia, iar când își ridică iar privirea descoperi că ochii ei se făcuseră mari și rotunzi, nu-i venea să creadă ce auzise. Silje își luă degetul de la buze. Iar când vorbi din nou, o făcu cu o voce care semăna mai degrabă a șoaptă.

— Mă gândeam la tine, Harry.

După care ea râse tare, aproape ca un țipăt.

— Propun să ne oprim chiar acum, Silje.

— Dar *te iubesc,* Harry.

Din nou râsete.

Oare era drogată? Beată? Poate că venise direct de la o petrecere?

— Silje, nu…

— Harry, știu că ai obligații. Și mai știu că există reguli pentru profesori și studenți. Dar știu și ce putem face. Putem pleca în Chicago. Unde ai urmat tu cursul pentru criminali în serie. Pot să mă înscriu și eu la el și tu poți…

— Stop!

Harry își auzi propria voce răsunând cu ecou pe coridorul de afară. Silje se încovoie ca și cum ar fi lovit-o.

— Acum o să te însoțesc până la ușă, Silje.

Ea clipi uimită.

— Care-i problema, Harry? Sunt a doua cea mai arătoasă tipă din an. Aș putea avea pe cine am chef. Inclusiv dintre profesori. Dar

m-am păstrat pentru tine.

— Haide.

— Vrei să știi ce am pe sub rochie, Harry?

Își puse un picior gol pe birou și își desfăcu coapsele. Harry fu atât de rapid, încât ea nu avu nicio șansă să reacționeze când el îi îndepărtă piciorul de pe birou.

— Nimeni nu-și pune picioarele pe biroul meu cu excepția mea, mersi.

Silje se ghemui. Își ascunse fața în palme. Își petrecu apoi palmele peste cap, ca și cum ar fi vrut să își găsească un ascunziș pe sub brațele ei lungi și musculoase. Plânse. Oftă încetișor. Harry o lăsă până ce oftaturile încetară. Dădu să-și lase mâna pe umărul ei, dar se răzgândi.

— Uite ce e, Silje. Poate că ai luat ceva. Nu știu. E-n regulă. Ni se întâmplă tuturor. Uite ce îți propun: pleacă acum, pretindem că nu s-a întâmplat nimic și niciunul nu mai suflă vreodată o vorbă despre asta.

— Te temi că va afla cineva despre noi, Harry?

— Nu există noi, Silje. Și ascultă-mă bine. Îți ofer o șansă.

— Te gândești că va afla cineva că regulezi o studentă?

— Nu regulez pe nimeni. Mă gândesc la binele tău.

Silje își coborî brațul și își înălță capul. Harry fu șocat. Machiajul i se scursese pe față ca o dâră de sânge negru, ochii ei căpătaseră un luciu sălbatic, iar rânjetul de prădător înfometat care i se ivise brusc pe chip îl făcu să se gândească la unul dintre animalele de pradă pe care le văzuse la televizor, în documentarele despre viața în sălbăticie.

— Minți, Harry. O regulezi pe nemernica aia. Rakel. Și nu te gândești la mine. Nu așa cum spui, nemernic ipocrit ce ești. Dar te gândești la mine, asta e cert. Ca la o bucată de carne pe care o poți regula cum vrei. Pe care *ai de gând* să o regulezi.

Silje se dăduse jos de pe birou și făcuse un pas spre el. Harry rămase pe loc, adâncit în scaunul lui, cu picioarele întinse înainte, ca întotdeauna. Se uita la ea cu senzația că juca într-o scenă care urma să se deruleze, nu, care se derulase deja, pentru numele lui Dumnezeu. Ea se întinse în față cu grație, își puse o

mână pe genunchiul lui și o plimbă în sus, peste cureaua de la pantaloni, în vreme ce se aplecă și mâna îi dispăru pe sub tricoul lui. Vocea ei toarse:

— Mmm, ce pectorali fermi, profesore.

Harry o prinse de mână și îi răsuci încheietura în timp ce sări în picioare. Ea țipă când el îi forță brațul pe la spate și îi împinse capul în jos spre podea. După care o răsuci spre ușă, îi apucă rucascul și o trase afară din cameră, pe coridor.

— Harry! gemu ea.

— Figura asta se numește jumătate de Nelson sau, cum îi spun mulți ofițeri, strânsoarea de polițist, zise Harry, fără să se oprească, împingând-o mai departe pe scară. Ți-ar prinde bine să o înveți pentru examen. Asta dacă ajungi să dai examen. Deoarece sper că îți dai seama că m-ai pus într-o postură neplăcută, va trebui să raportez cele petrecute.

— Harry!

— Nu neapărat deoarece am sentimentul că am fost hărțuit, ci pentru că pun la îndoială faptul că ești suficient de stabilă psihic pentru a activa în forțele de poliție, Silje. O să las autoritățile competente să evalueze asta. Deci va trebui să le convingi că toată povestea asta a fost un soi de accident. Ți se pare corect?

Harry deschise ușa cu mâna liberă. Când o împinse afară, ea se răsuci și îl fixă cu privirea. Era încărcată cu asemenea furie și ferocitate, încât Harry simți că i se confirmă ce credea de ceva timp despre Silje Gravseng. Nu putea deveni polițistă.

Harry o urmări cum trece prin poarta de acces și traversează piața către Chateau Neuf, unde un student fuma, luând o pauză de la zgomotele înfundate ale muzicii dinăuntrul clădirii. Studentul stătea sprijinit de un felinar și purta o geacă militară, model Cuba 1960. Se uită la Silje cu indiferență studiată până ce ea trecu de el, după care se răsuci și se uită lung după ea.

Harry rămase pe coridor. Înjură cu voce tare. Își simți pulsul revenind la normal. Își scoase telefonul și sună la unul dintre contactele aflate pe o listă atât de scurtă, încât unele nume erau trecute cu o singură literă.

— Aici e Arnold.

— Aici Harry. Silje Gravseng tocmai a fost la mine în birou. De data asta a mers prea departe.
— Da? Spune tot.
Harry îi făcu un rezumat al celor petrecute.
— Chestia asta nu e deloc bună, Harry. Poate e chiar mai rea decât îți închipui.
— Poate că luase ceva. Arăta ca și cum venea de la o petrecere. Sau poate că are probleme cu controlul impulsurilor. Dar am nevoie de un sfat legat de ceea ce trebuie să fac. Știu că ar trebui să raportez totul, dar…
— Nu pricepi. Mai ești lângă ușa de la intrare?
— Da. Și ce-i cu asta? rosti Harry, surprins.
— Paznicul probabil că a plecat acasă. Mai poți vedea pe altcineva?
— Altcineva?
— Oricine?
— Păi e un tip în piața din fața Chateau Neuf.
— Ar fi văzut-o plecând?
— Da.
— Perfect! Du-te la el chiar acum. Vorbește cu el. Ia-i numele și adresa. Ține-l ocupat cu ceva până vin eu să te iau.
— Ce să faci?
— Îți explic mai târziu.
— Și ar trebui să stau în spatele bicicletei tale?
— Trebuie să mărturisesc că am pe undeva un soi de mașină. Ajung în 20 de minute.

— Bună… dimineața? mormăi Bjørn Holm. Se zgâi la ceas, nesigur că nu era încă pe tărâmul viselor.
— Dormeai?
— Nu, nu, răspunse Bjørn Holm, sprijinindu-se de tăblia patului și apăsând telefonul pe ureche.
Ca și cum gestul ar fi adus-o pe ea mai aproape.
— Am vrut doar să-ți spun că am un pic din guma de mestecat lipită sub scaunul lui Anton Mittet, rosti Katrine Bratt. Cred că e guma ucigașului. Însă bineînțeles că e doar o presupunere.

— Da, zise Bjørn.
— Vrei să spui că e pierdere de timp?
Bjørn își zise că ea părea dezamăgită.
— Tu ești detectivul, răspunse el, regretând imediat că nu rostise ceva mai încurajator.
În tăcerea care urmă, el se întrebă unde era ea. Acasă? Era și ea tot în pat?
— Bine, zise Katrine oftând. Apropo, s-a întâmplat ceva ciudat când eram în camera cu probe.
— Da? rosti Bjørn, auzindu-se cum mima entuziasmul.
— Am crezut că aud pe cineva acolo. Poate că m-am înșelat, dar pe drumul spre ieșire am văzut că cineva a deplasat una dintre cutiile cu probe de pe raft. Am verificat eticheta…
Bjørn Holm avu impresia că ea stă întinsă; vocea ei avea moliciunea tipică.
— Era cutia cu probe din cazul René Kalsnes.

Harry închise ușa grea și obtură lumina blândă a dimineții în spatele lui.
Străbătu întunericul răcoros din casa de lemn către bucătărie.
Se prăbuși pe un scaun. Își descheie cămașa. Durase ceva timp.
Tipul îmbrăcat cu geacă militară păruse destul de alarmat când Harry se dusese la el și îl rugase să aștepte până ce avea să sosească un coleg de-al lui polițist.
— Fumez tutun normal, să știți! rostise omul, dându-i țigara lui Harry.
După ce sosise Arnold, luaseră mărturia semnată a studentului, după care se urcaseră într-o mașină Fiat prăfuită și de o vechime incertă și se duseseră direct la Krimteknisk, unde oamenii încă lucrau din pricina ultimei crime comise contra unui polițist. Acolo Harry se dezbrăcase, cineva îi luase hainele spre examinare, iar doi ofițeri bărbați îi trecuseră o hârtie specială, de amprentare, peste organele genitale și mâini. După care Harry primise un recipient mic și gol din plastic.
— Dă tot ce poți, Hole, îi zisese unul dintre ei. Dacă e spațiu suficient. Toaleta e mai jos pe coridor. Gândește-te la ceva drăguț,

bine?

— Mmhm.

După ce plecase de lângă ei, Harry mai degrabă simțise decât auzise râsetele lor înfundate.

Să se gândească la ceva drăguț.

Harry atinse copia raportului care se afla pe blatul din bucătărie. Îl rugase pe Hagen să i-l trimită. Cu discreție. Raportul conținea în cea mai mare parte termeni medicali în limba latină. Pe unii dintre ei îi înțelegea. Suficient cât să-și dea seama că Rudolf Asaiev murise în aceeași manieră misterioasă și inexplicabilă în care trăise. Și, cum lipseau orice indicii de acțiune criminală, patologii fuseseră nevoiți să tragă concluzia că moartea survenise ca urmare a unui infarct cerebral. Genul de lucru care se mai întâmplă.

Ca detectiv, Harry le-ar fi putut spune că așa ceva nu se întâmplă din senin. Un martor prețios nu moare din întâmplare. Cum spusese Arnold? În 94% din cazuri era vorba de crimă dacă cineva avea suficient de mult de pierdut ca urmare a mărturiei martorului.

Paradoxul aici era că Harry însuși ar fi avut de pierdut dacă Asaiev ar fi depus mărturie. Ba chiar ar fi avut multe de pierdut. Ca atare, de ce să-și mai bată capul cu toate astea? De ce să nu-și arate recunoștința, să se încline cu respect și să-și vadă mai departe de viața lui? Exista un răspuns simplu la toate acestea. Sistemul lui funcționa prost.

Harry lăsă raportul la marginea mesei lungi de stejar. Și decise că în dimineața următoare o să-l distrugă. Acum, însă, trebuia să doarmă.

Să se gândească la ceva drăguț.

Harry se ridică și începu să se dezbrace în drum spre baie. Sub duș, dădu robinetul la fierbinte și își simți pielea arzând, pedepsindu-l.

Să se gândească la ceva drăguț.

Se șterse, se băgă sub cearșaful alb și curat de pe patul lor dublu, închise ochii și încercă să grăbească somnul. Numai că, înainte de a adormi, gândurile îl năpădiră.

Se gândise la ea.

Când stătuse în toaletă cu ochii închiși, concentrându-se și încercând să se gândească la ceva drăguț, se gândise la Silje Gravseng. Se gândise la pielea moale și bronzată, la buzele ei, la răsuflarea fierbinte pe fața lui, la furia sălbatică din priviri, la trupul musculos, la curbele ei, la carnea fermă, la toată acea frumusețe nedreaptă a tinereții.

La naiba!

Mâna ei peste cureaua lui, apoi pe abdomen. Trupul ei aplecându-se spre al lui. Strânsoarea în jumătate de Nelson. Capul ei aproape ajuns la podea, gemetele de protest, spatele arcuit cu fundul ridicat către el, zvelt ca al unei căprioare.

La naiba, la naiba!

Se ridică în capul oaselor. Rakel îi zâmbea cu căldură din fotografia de pe noptieră. Caldă, inteligentă, atotștiutoare. Dar oare ea chiar știa? Dacă i s-ar fi permis să petreacă cinci secunde în creierul lui, ca să vadă cine era el în realitate, ar fi fugit oare țipând? Sau toți oamenii sunt la fel de bolnavi și doar diferențele dintre ei determină cine dă drumul monștrilor și cine îi ține în frâu?

Se gândise la ea. Se gândise că făcuse exact ce dorise ea acolo, pe birou, când trimisese zburând în aer teancul cu lucrări ale studenților, ca niște fluturi care se lipesc de piele, foi de hârtie aspră cu litere mici, negre, care descriau categorii de crime: de natură sexuală, din pricina alcoolului, pasionale, dispute familiale, crime de onoare sau din lăcomie. Se gândise la ea cât stătuse acolo, în toaletă. Și umpluse recipientul până la margine.

21

Beate Lønn căscă, clipi și privi pe geamul tramvaiului. Soarele de dimineață își începuse lucrarea de a topi ceața peste parcul Frogner. Terenurile de tenis pline de rouă erau pustii. Se vedea un singur bărbat în vârstă, emaciat, stând pierdut în gânduri pe un teren cu beton unde încă nu fusese montat fileul pentru noul sezon de antrenamente. Uitându-se fix la tramvai. Coapse subțiri ieșind de sub șortul vechi, cămașă albastră prost încheiată, rachetă căzută pe jos. *Un om care așteaptă un partener care nu mai vine*, își zise Beate. Poate din cauză că meciul fusese perfectat pentru acel moment, dar cu un an înainte, iar partenerul nu mai trăia. Beate știa cum se simțea omul. Zări monumentul Monolit când trecură de poarta principală de acces în parc, unde tramvaiul opri.

De fapt, ea avea un partener, pe care îl vizitase noaptea trecută, după ce Katrine luase de la ea cheia de la camera cu probe. De aceea era în tramvai în această parte a orașului. Era un bărbat obișnuit. Așa îl socotea ea. Nu genul de bărbat la care să visezi. Doar genul de care aveai nevoie din când în când. Copiii lui erau la fosta soție, iar acum, că fiul ei stătea la bunici în Steinkjer, ei doi se întâlneau ceva mai des. Cu toate astea, Beate constatase că ea limitase inconștient întâlnirile. Practic, era mai important pentru ea să știe că el exista ca opțiune decât să petreacă timp împreună. El nu reușise să-l înlocuiască pe Jack, dar nu conta. Beate nu-și dorea un înlocuitor, ci exact ce avea acum. Adică altceva față de obișnuit, ceva lipsit de angajament, ceva care n-ar fi costat-o prea mult dacă ar fi dispărut din viața ei.

Beate privi în continuare pe geam la tramvaiul care venea din sens opus. În liniștea din jur auzea muzică dinspre căștile fetei de alături și recunoscu o melodie pop de succes, iritantă, din anii 1990. De când ea era cea mai tăcută fată de la colegiul de poliție. Palidă, cu o tendință stânjenitoare de a se îmbujora imediat ce o

privea cineva. Chiar dacă, din fericire, nu o făceau mulți. Iar cei care o făceau uitau imediat de ea. Beate Lønn avea genul de față și de atractivitate care o transformau într-un noneveniment, într-un pește de acvariu.

Numai că ea îi ținea minte.

Pe fiecare.

Și de aceea se putea uita acum la fețele din tramvai amintindu-și unde și când le mai văzuse. Poate că în același tramvai cu o zi înainte, poate că pe un teren de joacă la școală cu 20 de ani în urmă, poate pe imaginile camerelor de supraveghere cu ocazia unui jaf bancar, poate pe o scară rulantă de la Steen & Strøm, unde se dusese să-și cumpere o pereche de colanți. Și nu conta deloc dacă oamenii îmbătrâniseră, se machiaseră, își lăsaseră barbă, se tunseseră, își făcuseră injecții cu Botox sau implanturi cu silicon, căci era ca și cum chipul lor, adică fața lor *adevărată*, lucea prin timp, ca și cum ar fi fost ceva unic, un număr constant cu 11 cifre dintr-un cod ADN. Ăsta era blestemul și binecuvântarea ei, pe care unii psihiatri ar fi vrut să-l catalogheze drept sindromul Asperger, alții drept afectare minoră a creierului, o problemă pe care girusul ei fusiform — centrul din creier pentru recunoaștere facială — încerca să o compenseze. Și pe care alți doctori, mai înțelepți, nu o numeau în niciun fel. Confirmau cum creierul ei stoca unicitatea fiecărui chip așa cum stochează un computer cifrele codurilor ADN pentru identificare ulterioară.

Și tocmai de aceea nu fu deloc nefiresc pentru creierul lui Beate Lønn să se trezească brusc la viață, încercând să plaseze undeva chipul bărbatului din celălalt tramvai.

Ce era nefiresc, însă, era faptul că ea nu reușea să identifice imediat acel chip.

Distanța dintre ei era doar de un metru și jumătate, iar atenția îi fusese atrasă deoarece bărbatul desena cu degetul pe geamul aburit și, ca atare, avea fața întoarsă spre ea. Beate îl mai văzuse, însă nu-i venea în minte și numele, cifrele codului ADN care legau un chip de o identitate.

Poate că de vină era lumina care se reflecta în geam sau umbra care acoperea ochii lui.

Beate era pe punctul de a renunța când tramvaiul se puse în mișcare cu o smucitură, astfel că lumina căzu altfel, el își ridică privirea și o zări.

Beate Lønn tresări ca și cum ar fi fost curentată.

Privirea lui ca de reptilă.

Privirea rece a unui ucigaș care știa cine era ea.

Valentin Gjertsen.

Iar Beate știu imediat de ce nu-l recunoscuse instantaneu. Cum reușise el să rămână ascuns.

Beate Lønn se ridică de pe locul ei. Încercă să iasă, dar fata de lângă ea își ținea ochii închiși și dădea din cap. Beate o înghionti și fata își ridică iritată privirea.

— Dă-te, rosti Beate pe mutește.

Fata ridică o sprânceană pensată, dar nu se mișcă.

Beate îi apucă căștile.

— Poliția. Vreau să cobor.

— Dar suntem în mișcare, zise fata.

— Mută-ți naibii imediat curul ăla mare și gras!

Ceilalți pasageri se întoarseră către Beate. Numai că de data asta ea nu se îmbujoră. Nu mai era fata tăcută. Silueta ei era la fel de minionă, pielea la fel de albă până la transparență, părul la fel de lipsit de culoare și de uscat ca niște spaghete negătite. Însă acea Beate Lønn nu mai exista.

— Oprește tramvaiul! Poliția! Stop!

Își croi drum până spre vatman și spre coborâre. Auzi scrâșnetul frânelor. Ajunse acolo, îi arătă legitimația vatmanului și așteptă nerăbdătoare. Tramvaiul se opri cu o ultimă zdruncinătură, astfel că pasagerii în picioare se înclinară în față și se prinseră bine de ce putură, în vreme ce ușile se deschiseră cu un pocnet sec. Beate ajunse afară cu un salt și porni în fugă spre celălalt tramvai. Simți roua dimineții de pe iarba despărțitoare dintre linii prin materialul subțire al pantofilor. Celălalt tramvai se pusese în mișcare. Auzea zgomotul tot mai tare al roților de fier, așa că alergă cât putu de repede. Nu avea niciun motiv să presupună că Valentin era înarmat, așa că n-avea cum să scape dintr-un tramvai plin când ea avea să scoată legitimația de

poliție, strigând că e arestat. Asta dacă putea prinde tramvaiul din urmă. Alergarea nu era punctul ei forte. Așa îi spusese doctorul care o diagnosticase cu sindrom Asperger. Oamenii ca ea aveau tendința să nu se poată coordona fizic.

Alunecă pe iarba udă, dar reuși să rămână în picioare. Mai avea câțiva metri. Ajunse la capătul tramvaiului. Puse mâna pe el. Țipă, își flutură legitimația, sperând că vatmanul o vede în oglinda retrovizoare. Și poate că acesta văzuse ceva, vreo navetistă care dormise prea mult, fluturându-și cu disperare în aer abonamentul. Zgomotul roților crescu în intensitate și vehiculul își crescu viteza.

Beate se opri și se uită după tramvaiul care se îndepărta pe Majorstuen. Se întoarse și văzu tramvaiul din care se dăduse jos întreptându-se către Frogner Plass.

Înjurând printre dinți, își scoase mobilul, traversă șoseaua, se sprijini de gardul terenurilor de tenis și tastă un număr.

— Holm.

— Eu sunt. Tocmai l-am văzut pe Valentin.

— Da? Ești sigură?

— Bjørn…

— Scuze. Unde?

— În tramvaiul care trecea pe lângă parcul Frogner, spre Majorstuen. Ești la lucru?

— Da.

— E un tramvai cu numărul 12. Află încotro se îndreaptă și cere să fie oprit. Nu trebuie să scape.

— Bine. O să văd care sunt stațiile și trimit o descriere a lui Valentin tuturor mașinilor de patrulare.

— Nu-i bine.

— Ce nu-i bine?

— Descrierea. E schimbat.

— Cum adică?

— Chirurgie estetică. Operații suficient de radicale încât să se poată mișca nedepistat prin Oslo, de exemplu. Spune-mi unde a fost oprit tramvaiul și mă reped acolo și îl identific.

— Înțeles.

Beate își băgă telefonul înapoi în buzunar. Abia atunci remarcă faptul că respira greu. În fața ei, traficul de dimineață se desfășura ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum faptul că un ucigaș tocmai fusese descoperit n-avea nicio importanță.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

Beate se desprinse de gardul de sârmă și se întoarse spre vocea răgușită.

Bătrânul se uita la ea cu o privire întrebătoare.

— Unde sunt toți? repetă el.

Când zări durerea din privirea omului, Beate simți cum i se pune un nod în gât.

— Crezi că…, rosti omul, încercând o lovitură în aer cu racheta, că sunt pe celălalt teren?

Beate dădu încet din cap.

— Da, probabil că sunt. N-ar trebui să fiu aici. Sunt pe celălalt teren. Mă așteaptă acolo.

Beate se uită la spatele individului în vreme ce el se îndrepta cu pași mărunți spre poartă.

Apoi plecă spre Majorstuen. Și chiar dacă mintea ei lucra cu febrilitate, întrebându-se încotro se putea duce Valentin, de unde venea și cât de aproape erau de arestarea lui, Beate nu se putea descotorosi de ecoul vorbelor bătrânului.

Mă așteaptă acolo.

* * *

Mia Hartvigsen se uita la Harry Hole.

Își încrucișase brațele și stătea cu umărul pe jumătate întors către el. În jurul medicului anatomopatolog zăceau cuve albastre din plastic cu diverse părți de trup uman. Studenții plecaseră din sala de disecție a Institutului de Anatomie Patologică de la parterul Rikshospital, însă apăruse această fantomă a trecutului cu raportul anatomic al lui Asaiev sub braț.

Mia Hartvigsen stătea așa nu pentru că nu îl plăcea pe Hole, ci pentru că apariția lui însemna probleme. Când activase ca detectiv, Hole însemnase mereu ore suplimentare de lucru,

termene-limită mai strânse și o șansă crescută de ceartă pentru erori pentru care medicii patologi cu greu puteau fi făcuți responsabili.

— Am făcut autopsia lui Rudolf Asaiev, zise Mia. Una amănunțită.

— Nu suficient de amănunțită, răspunse Harry, punând raportul pe una dintre mesele metalice lucitoare unde studenții abia terminaseră de ciopârțit carne umană.

De sub o pătură se ivea un braț musculos, retezat de la umăr. Harry citi literele tatuajului estompat de pe partea superioară a brațului. *Prea tânăr ca să mori*. În fine. Poate că brațul aparținuse unuia dintre motocicliștii din banda Los Lobos, o bandă de traficanți rivală pe care Asaiev fusese hotărât să o elimine.

— Și ce te face să crezi că n-am fost suficient de riguroși, Hole?

— În primul rând, n-ați putut evidenția o cauză a morții.

— Uneori pur și simplu corpul nu ne oferă destule indicii. Știi bine. Nu înseamnă că nu a existat o cauză perfect naturală a morții.

— Iar cea mai naturală cauză în acest caz ar fi aceea că l-a omorât cineva.

— Știu că era un martor potențial important, dar o necropsie urmează anumite reguli, care nu sunt influențate de asemenea circumstanțe. Descoperim ce descoperim, și nimic altceva. Patologia e o știință care nu funcționează pe ghicite.

— Cu privire la știința asta, zise Hole, așezându-se pe biroul ei. Se bazează pe testarea ipotezelor, nu? Vă formați o teorie, apoi o testați ca să vedeți dacă e adevărată sau falsă. Corect?

Mia Hartvigsen clătină din cap. Nu din pricină că el n-avea dreptate, ci din cauză că nu-i plăcea direcția în care o lua discuția.

— Teoria mea, continuă Hole cu un zâmbet nevinovat, care îl făcea să arate ca un băiețaș care încearcă să-și convingă mama că trebuie să primească o bombă atomică de Crăciun, e că Asaiev a fost omorât de cineva care știe exact cum lucrați voi și de ce e nevoie ca să fie sigur că nu veți descoperi nimic.

Mia își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt, întorcând celălalt umăr spre el.

— Și ce-i cu asta?

— Deci tu cum ai fi procedat, Mia?

— Eu?

— Știi toate șmecheriile. Cum te-ai fi înșelat singură?

— Sunt suspectă cumva?

— Până la proba contrarie.

Ea fu tentată să reacționeze, dar se opri când îl văzu zâmbind.

— Arma crimei? întrebă ea.

— Seringa, răspunse Hole.

— Da? De ce?

— Ceva care să aibă legătură cu anestezia.

— Înțeleg. Putem depista aproape toate substanțele, mai ales când accesul la cadavru este rapid, ca în acest caz. Singura variantă pe care o văd este…

— Da?

El zâmbi, ca și cum obținuse ce voia. Enervant om. Genul pe care nu te poți decide dacă să-l pălmuiești sau să-l săruți.

— O injecție cu aer.

— Adică?

— Cea mai veche și încă cea mai bună șmecherie din manual. Umpli o seringă cu suficient aer ca să introduci bule în vasul de sânge spre a-l bloca. Dacă vasul e blocat destulă vreme, sângele nu mai ajunge în zone vitale ale organismului, cum ar fi inima sau creierul, și atunci mori. Repede și fără reziduuri chimice. Un cheag de sânge se poate forma fără niciun fel de intervenție exterioară. Caz închis.

— Dar ar rămâne vizibilă urma acului.

— Nu și dacă folosești un ac suficient de subțire. Ar trebui să examinezi fiecare centimetru de piele ca să dai de-o urmă.

Hole se lumină. Băiatul deschisese cadoul și credea că dăduse peste o bombă atomică.

Mia era fericită.

— Atunci ar trebui să examinezi…

— Am făcut-o. Gata cu bucuria. Fiecare milimetru de piele. Am verificat chiar și traiectul intravenos. Vezi tu, e posibil să injectezi bule de aer și acolo. Nu am găsit absolut nimic nicăieri.

Ea văzu cum lumina din ochii lui se stinge.

— Scuze, Hole, dar am fost conștienți că e vorba de o moarte suspectă.

Ea accentuă *am fost*.

— Acum trebuie să pregătesc următorul curs, așa că poate…

— Ce zici de un loc unde nu e piele? insistă Hole.

— Poftim?

— Dacă acul a fost introdus în altă parte a corpului? În orificii. Gură, rect, nări, urechi.

— Interesantă idee, dar în nas și în urechi sunt foarte puține vase de sânge potrivite pentru așa ceva. Rectul înseamnă o posibilitate, însă șansele de a nimeri organe vitale dintr-o astfel de regiune sunt mai mici, plus că trebuie să știi foarte bine unde să cauți pe orbește o venă. Gura este un loc fezabil, căci are vene cu rută scurtă către creier și ar duce la o moarte rapidă și certă, numai că noi verificăm mereu gura. Este plină de membrane mucoase unde o injecție ar fi provocat umflături ușor de văzut.

Se uită la el. Simți cum mintea lui căuta în continuare o soluție, însă în cele din urmă Hole dădu resemnat din cap.

— M-am bucurat să te revăd, Hole. Mai treci dacă crezi că merită să încerci din nou.

Se întoarse și se duse către una dintre cuve, unde împinse un braț cenușiu cu degetele rășchirate în alcool.

— O altă… încercare, îl auzi ea pe Harry mormăind.

Oftă din rărunchi. *Foarte* enervant om.

— Ar fi putut să încerce altundeva, zise Hole.

— Unde mai exact?

— Ai pomenit de o rută scurtă către creier. Din spate. Ar fi putut masca împunsătura din spate.

— Din spatele a ce…?

Ea se opri. Privi spre locul arătat de el. Închise ochii și oftă din nou.

— Scuze, zise Harry. Numai că statisticile FBI arată că, în cazurile în care martorilor decedați li s-a efectuat autopsia, procentajul de crime crește de la 78 la 94 la a doua autopsie.

Mia Hartvigsen clătină din cap. Harry Hole. Necaz. Ore suplimentare. Șansă ridicată de a ți se freca ridichea pentru erori comise nu din vina ta.

— Aici, rosti Beate Lønn, iar taxiul opri lângă trotuar.

Tramvaiul ajunsese la stopul de la stația Welhavens Café. În fața lui era parcată o mașină de poliție, iar în spate alte două. Bjørn Holm și Katrine Bratt se sprijineau de Amazonul lui Holm.

Beate plăti și sări din mașină.

— Ei bine?

— Sunt trei ofițeri în tramvai și nimănui nu i s-a permis să plece. Te așteptam pe tine.

— Pe tramvaiul ăsta scrie numărul 11. Eu am zis numărul 12.

— Numărul se schimbă după intersecția Majorstuen, dar e același tramvai.

Beate se duse la ușa din față, în care ciocăni cu putere, și își ridică legitimația. Ușa se deschise cu un zgomot sec și ea urcă. Dădu din cap spre polițistul în uniformă. Omul ținea în mână un pistol Heckler & Koch P30L.

— Urmează-mă, zise ea, începând să meargă prin tramvaiul aglomerat.

Cercetă toate fețele în vreme ce își croia drum către mijlocul vagonului. Își simțea inima bătând mai repede pe măsură ce se apropia și văzu semnele rămase în aburul condensat de pe geam. Îi făcu semn ofițerului înainte de a i se adresa bărbatului de pe scaun.

— Scuză-mă! Da, tu.

Chipul care se întoarse către ea avea o expresie îngrozită și era plin de pistrui înroșiți de teamă.

— Eu… n-am vrut. Mi-am lăsat acasă abonamentul. Nu se va mai întâmpla.

Beate închis ochii și înjură printre dinți. Îi făcu semn ofițerului să o urmeze. Când ajunseră în capătul vagonului, fără niciun

rezultat, Beate îl strigă pe vatman să deschidă ușa de la spate și coborî.

— Ei bine? întrebă Katrine.

— A dispărut. Întrebați pasagerii dacă l-a văzut vreunul. Într-o oră probabil că vor uita de el, dacă nu cumva au și uitat. Pentru reamintire, e un bărbat la 40 de ani, înalt de circa 1,8 m, cu ochi albaștri. Însă acum ochii sunt un pic alungiți. Are părul șaten tuns scurt, pomeți proeminenți și buze subțiri. Și nimeni să nu atingă geamul pe care scria el. Luați amprente și faceți fotografii. Bjørn?

— Da?

— Verifică toate stațiile de aici până la parcul Frogner, vorbește cu oamenii care lucrează în magazinele din apropierea lor, întreabă dacă știu pe cineva cu descrierea asta. Dis-de-dimineață, când oamenii iau tramvaiul, o fac adesea din rutină. Se duc la muncă, la școală, la gimnastică, să-și bea cafeaua la un bar.

— Deci mai avem o șansă, zise Katrine.

— Da, dar fii prudent, Bjørn. Asigură-te că oamenii cu care discuți nu au de gând să-l avertizeze. Katrine, tu vezi dacă putem primi câțiva ofițeri care să ia tramvaiul dimineața devreme. Pune câțiva oameni în tramvaiele de aici până la parcul Frogner pentru restul zilei, în cazul în care Valentin se întoarce pe aceeași rută. Bine?

În vreme ce Katrine și Bjørn se duseră la polițiști ca să le aloce sarcini, Beate se uită la geamul tramvaiului. Liniile desenate în aburul condensat dispăruseră. Se vedea un soi de model, oarecum asemănător unei dantele subțiri. O linie verticală urmată de un cerc. După un șir de semne urma altul, formând o matrice pătrată.

Amănuntul nu era în mod necesar important.

Însă, așa cum obișnuia să spună Harry: „Poate că nu e important sau relevant, însă toate înseamnă *ceva*. Iar noi începem căutările acolo unde e lumină, unde putem vedea *ceva*“.

Beate își scoase telefonul mobil și fotografie geamul. După care își aduse aminte de ceva.

— Katrine! Vino încoace!

Katrine o auzi și lăsă restul instructajului pe seama lui Bjørn.

— Cum a mers azi-noapte?

— Bine, răspunse Katrine. Am luat guma de mestecat pentru a fi analizată în dimineața asta. Am înregistrat-o cu numărul unui caz de viol îndosariat. Cei de acolo acordă întâietate omorurilor legate de polițiști, dar mi-au promis că o vor studia imediat ce va fi posibil.

Beate dădu gânditoare din cap. Își plimbă palma peste față.

— Și cât de repede înseamnă asta? Nu ne putem permite ca ceea ce *ar putea* fi ADN-ul criminalului să ajungă la coada listei de așteptare doar ca să primim noi laudele.

Katrine își înfipse o mână în șold și se uită la Bjørn, care gesticula în fața polițiștilor.

— O cunosc pe una dintre femeile de acolo, minți ea. O să o sun ca să grăbesc treaba.

Beate se uită la ea. Ezită. Aprobă.

— Ești sigură că nu îți *doreai* pur și simplu ca persoana să fie Valentin Gjertsen? întrebă Ståle Aune.

Stătea în picioare lângă fereastră și se uita la strada aglomerată de dedesubtul clădirii de birouri. La oamenii care se grăbeau încoace și încolo. La acei oameni care puteau fi, oricare, Valentin Gjertsen.

— Iluziile optice sunt comune printre insomniaci. Cât ai dormit în ultimele 48 de ore?

— O să mă apuc să le număr, răspunse Beate Lønn pe un ton care îl lăsa clar pe Ståle să înțeleagă că nu era nevoie de așa ceva. Te sun fiindcă el a desenat ceva pe geamul din tramvai. Ai primit mesajul meu?

— Da, răspunse Aune.

Tocmai începuse o ședință de terapie când textul primit de la Beate iluminase ecranul telefonului aflat în sertarul deschis al biroului.

Vezi poza. Urgent. O să sun.

Și simțise o plăcere aproape perversă când se uitase drept în ochii uimiți ai lui Paul Stavnes și îi spusese că era un apel la care

trebuia să răspundă, observând că mesajul subliminal fusese perceput: e mult mai important decât scâncetele tale nenorocite.

— Mi-ai spus odată că voi, psihologii, puteți analiza scrijeliturile sociopaților ca să deduceți ceva despre subconștientul lor.

— Ei bine, am spus probabil că Universitatea din Granada a dezvoltat o metodă de studiere a tulburărilor de personalitate psihopatologică prin artă. Numai că în acest caz indivizilor li se spune ce să deseneze. Iar chestia asta seamănă mai degrabă a scriere decât a desen, zise Ståle.

— Chiar așa?

— Cel puțin eu văd aici „i"-uri și „o"-uri. Iar asta e mult mai interesant decât un desen.

— În ce fel?

— Dis-de-dimineață, într-un tramvai, fiind pe jumătate adormit, scrierea e guvernată de subconștient. Iar chestia tare cu subconștientul e că acestuia îi plac rebusurile și codurile. Uneori sunt de neînțeles, alteori sunt uluitor de simple, unele chiar banale. Am avut odată o pacientă care umbla pe unde avea treabă îngrozită de ideea că o să fie violată. Avea un vis recurent în care era trezită din somn de țeava imensă a unui tanc care intra prin fereastra de la dormitor și se oprea la piciorul patului. Iar de capătul țevii atârna un bilet, pe care scria P + N + 15. Poate părea ciudat că nu era în stare să spargă un cod copilăresc de simplu ca ăsta, dar creierul adesea își maschează gândurile reale. Din rațiuni de confort, vinovăție, teroare…

— Ce înseamnă „i"-urile și „o"-urile?

— Înseamnă că tramvaiele îl plictisesc. Nu-mi supraestima capacitatea, Beate. Am pătruns pe terenul psihologiei când era socotită ca o variantă bună pentru cei prea proști ca să ajungă doctori sau ingineri. Lasă-mă să mă gândesc și revin. Acum am un pacient.

— Bine.

Aune închise și se uită din nou în jos, spre stradă. De cealaltă parte, la o sută de metri mai jos, pe Bogstadveien, se afla un salon de tatuaje. Tramvaiul numărul 11 cobora pe Bogstadveien, iar Valentin avusese un tatuaj. Un tatuaj care putea să-l identifice.

Doar dacă nu l-ar fi scos. Sau modificat la un salon de tatuaje. O imagine putea fi radical schimbată dacă i se adăugau câteva linii simple. Cum ar fi fost să trasezi un semicerc în jurul unei linii verticale pentru a face un D. Sau să trasezi o linie diagonală peste un O ca să-l transformi în Ø. Aune suflă peste geamul ferestrei.

Auzi în spate o tuse iritată.

Desenă o linie verticală și un cerc în aburul condensat al respirației, așa cum văzuse în poza din mesaj.

— Refuz să plătesc taxa completă dacă tu…

— Știi ce, Paul? Ședința asta e gratis, zise Aune, adăugând un semicerc și o linie diagonală.

Citi desenul. *DØ*, care însemna *mori*. Șterse totul cu palma.

22

Rico Herrem știa că avea să moară. Știuse asta dintotdeauna. Ce era nou acum era faptul că avea să moară în 36 de ore.

— Îmi pare așa de rău. Antrax, repetă doctorul thailandez, care vorbea cu accent american și pronunța corect *r*.

Probabil că ochi-alungiți studiase medicina în America. Și astfel se calificase pentru o slujbă la acea clinică privată care probabil avea drept pacienți doar expați și turiști.

Rico inspiră în masca de oxigen; chiar și așa îi era greu. 36 de ore. Doctorul spusese 36 de ore. Îl întrebase pe Rico dacă dorește să-i fie contactată vreo rudă. Rudele puteau veni în Thailanda dacă se urcau imediat la bordul unui avion. Sau poate un preot. Era catolic?

Probabil că doctorul observase din expresia de uluială de pe fața lui Rico că era nevoie de explicații suplimentare.

— Antraxul este o boală provocată de o bacterie. Se găsește în plămânii dumneavoastră. Probabil că ați inhalat-o cu câteva zile în urmă.

Rico continua să nu înțeleagă.

— Dacă ați fi digerat bacteria sau ați fi luat-o pe piele, puteam să vă salvăm. Dar în plămâni…

Bacterie? Avea să moară din pricina unei bacterii? Pe care o inhalase? Unde s-ar fi putut întâmpla?

Doctorul repetă, ca un ecou, gândul lui.

— Aveți idee unde? Poliția va dori să afle ca să evite expunerea altor oameni la sursa bacteriei.

Rico Herrem închise ochii.

— Domnule Herrem, vă rog să vă aduceți aminte. Ați putea salva alți oameni…

Alți oameni. Dar nu și pe el însuși. 36 de ore.

— Domnule Herrem?

Rico voi să dea din cap ca să indice că auzise, dar nu putu. O ușă se deschise. Se auziră zgomotele produse de mai multe perechi de pantofi. Apoi o voce joasă și întretăiată de femeie.

— Kari Farstad, de la Ambasada Norvegiei. Am venit imediat ce am putut. El e…?

— Sângele lui nu mai circulă. E pe cale să intre în stare de șoc.

De unde? Din mâncarea pe care o consumase când taxiul se oprise la bodega aia nenorocită între Bangkok și Pattaya? Din gaura aia împuțită pe care ei o numeau toaletă? Sau din camera de hotel? Oare nu prin intermediul aerului condiționat se răspândeau adesea bacteriile? Însă doctorul spusese că simptomele inițiale erau similare cu cele ale unei răceli, iar el avusese astfel de simptome în cursul zborului. Dar dacă aceste bacterii ar fi fost în avion, atunci și celorlalți pasageri li s-ar fi făcut rău.

Auzi vocea femeii, mai coborâtă și în norvegiană de data asta:

— Antrax. Doamne, credeam că așa ceva există doar ca armă biologică.

Voce de bărbat:

— Fals. Am căutat pe Google venind încoace. *Bacillus anthracis*. Poate sta în stare de adormire zeci de ani. E o gânganie mică și dură. Se împrăștie prin spori. Aceiași spori ca cei din praful trimis prin poștă americanilor, îți amintești? Cu zece ani sau așa ceva în urmă.

— Crezi că i-a trimis cineva o scrisoare cu antrax?

— E posibil să fi luat boala de oriunde, dar cel mai obișnuit scenariu este acela al contactului apropiat cu animalele. Probabil că n-o să aflăm niciodată.

Numai că Rico știa. Știa cu o claritate bruscă. Își duse o mână la masca de oxigen.

— Ați dat de ruda lui cea mai apropiată?

— Da.

— Și?

— Spune că el ar fi bine să putrezească în iad.

— Înțeleg. Pedofil?

— Nu. Dar lista e destul de lungă. Hei, se mișcă.

Rico reușise să-și scoată masca și încerca să vorbească. Însă nu reuși să scoată decât o șoaptă răgușită. Încercă din nou. Văzu că femeia avea șuvițe blonde și se uita fix la el cu un amestec de grijă și dezgust.

— Doctore, este…?

— Nu, nu e o boală contagioasă între oameni.

Nu era contagioasă, deci era doar el infectat.

Fața femeii se apropie de gura lui. Chiar și pe moarte — sau poate tocmai pentru că murea — Rico Herrem inhală cu nesaț parfumul emanat de trupul ei. Inhală așa cum inhalase în ziua aceea în pescărie. Din mănușa care mirosea a lână udă și avea gust de cretă. Praf. Bărbatul cu eșarfă peste nas și gură. Nu ca să-și ascundă fața. Spori minusculi care zburau prin aer. *Poate reușeam să vă salvăm. Dar în plămâni…*

Se chinui să vorbească și pronunță cu mare greutate câteva cuvinte. Trei la număr. Îi trecu prin minte că erau ultimele lui cuvinte. După aceea, ca o cortină care se lasă peste un spectacol jalnic și chinuit care a durat 42 de ani, un întuneric imens coborî peste Rico Herrem.

Ploaia intensă și brutală răpăia pe acoperișul mașinii, ca și cum ar fi încercat să intre în mașină, iar Kari Farstad se înfioră involuntar. Pielea ei era acoperită mereu cu un strat de transpirație, însă situația avea să fie mai bună la finalul sezonului ploios, cândva în noiembrie. Ar fi vrut să fie acasă, în apartamentul asigurat de ambasadă, căci ura drumurile până în Pattaya, iar acesta nu era primul. Nu-și alesese cariera ca să aibă de-a face cu scursuri umane. Din contră. Își închipuise petreceri cu oameni interesanți și inteligenți, discuții lejere despre politică și cultură; se așteptase la dezvoltare personală și la o înțelegere mai bună a chestiunilor majore. În locul acestei confuzii care înconjura chestiunile mărunte. Cum era aceea a găsirii unui avocat bun pentru un prădător sexual, care să-i obțină deportarea și trimiterea la o închisoare norvegiană cu standarde de hotel de trei stele.

La fel de brusc precum pornise, ploaia încetă și ei goniră mai departe prin norii de abur care se ridicau deasupra asfaltului fierbinte.

— Ce ai zis că a spus Herrem? întrebă secretarul ambasadei.

— Valentin, răspunse Kari.

— Nu, restul.

— A fost neclar. Un cuvânt lung. Poate că au fost două. A sunat ca un termen care are legătură cu o comodă.

— Comodă?

— Ceva de genul ăsta.

Kari privi spre șirurile de arbori de cauciuc plantați de-a lungul șoselei. Voia să meargă acasă. Acasă, în țara ei.

23

Harry alerga pe holul PHS, trecând pe lângă pictura lui Frans Widerberg. Ea stătea în cadrul ușii de la sala de sport. Gata de bătălie, în echipament sportiv strâns pe corp. Stătea cu brațele încrucișate, sprijinită de cadrul ușii, și-l urmărea cu privirea. Harry fu pe punctul de a o saluta, însă cineva strigă „Silje!“ și ea se duse înăuntru.

Ajuns la etajul întâi, Harry își vârî capul pe ușă ca să-l salute pe Arnold.

— Cum a mers cursul?

— Nu prea rău, dar probabil că au dus dorul exemplelor tale terifiante, chiar dacă irelevante, din așa-numita lume reală, replică Arnold, continuând să-și maseze piciorul bolnav.

— În fine, mersi că mi-ai ținut locul, zise Harry zâmbind.

— Nicio problemă. Ce a fost așa de important?

— A trebuit să mă duc la anatomopatologie. Medicul a fost de acord să exhumeze cadavrul lui Rudolf Asaiev și să efectueze o a doua necropsie. Am folosit statisticile tale de la FBI privitoare la martorii decedați.

— Mă bucur că am putut fi de ajutor. Apropo, mai ai un vizitator.

— Doar nu…

— Nu, nici frøken Gravseng, nici vreunul dintre foștii tăi colegi. I-am spus că te poate aștepta în biroul tău.

— Cine…?

— Cred că e cineva cunoscut de tine. I-am dat niște cafea.

Harry se uită la Arnold. Dădu scurt din cap și plecă.

Bărbatul care ședea pe scaun în biroul lui Harry nu se schimbase prea mult. Ceva mai multă carne pe oase și ceva păr alb pe la tâmple. Însă continua să aibă o tunsoare tinerească, ce făcea să i se potrivească sufixul „junior“, un costum care părea împrumutat și aceeași privire ageră care putea citi o pagină în

patru secunde și cu ajutorul căreia putea cita fiecare cuvânt din text, dacă era nevoie, într-o instanță de judecată. Johann Krohn era, pe scurt, replica legii la Beate Lønn, avocatul care câștiga procese chiar și când adversarul său era legea norvegiană.

— Harry Hole, exclamă cu vocea tinerească, ridicându-se și întinzând mâna. A trecut ceva vreme, continuă el în engleză.

— Nu suficient de multă, replică Harry, strângând mâna întinsă.

Apăsă palma lui Krohn cu degetul lui de titan.

— Ai venit mereu cu vești proaste, Krohn. Cafeaua e bună?

Krohn îi strânse și el tare mâna. Cu forță. Carnea în plus însemna probabil masă musculară.

— Cafeaua ta e bună, zise el zâmbind ca un cunoscător. Iar veștile pe care le aduc sunt, ca de obicei, proaste.

— Da?

— Nu am obiceiul de a veni personal, dar am vrut să am o întrevedere între patru ochi înainte de a întocmi vreun document în scris. Povestea se referă la Silje Gravseng, studenta ta.

— Studenta mea, repetă Harry.

— Nu e așa?

— Dintr-un punct de vedere. În gura ta sună ca și cum ar fi a mea personal.

— Voi încerca să fiu cât mai precis, zise Krohn, ținându-și buzele într-un zâmbet. Ea a venit direct la mine în loc să se ducă la poliție. De teamă ca voi să nu vă sprijiniți reciproc.

— Voi?

— Polițiștii.

— Eu nu…

— Ai fost angajat al poliției mulți ani și, ca angajat PHS acum, faci parte din sistem. Ideea e că se teme că poliția ar încerca să o împiedice să raporteze acest asalt de natură sexuală. Și că, pe termen lung, cariera ei ar avea de suferit dacă s-ar pune contra lor.

— Ce tot spui acolo, Krohn?

— Încă nu am fost suficient de limpede? Ai violat-o pe Silje Gravseng aici, în acest birou, aseară, chiar înainte de miezul

nopții.

Krohn îl studie pe Harry în tăcerea care urmă.

— Nu că aș putea folosi asta contra ta, Hole, dar absența oricărei surprinderi vizibile din partea ta este elocventă și întărește credibilitatea clientei mele.

— Are nevoie de întărire?

Krohn își lipi degetele de la mâini unele de altele.

— Sper că ești conștient cât de serioasă este chestiunea. Simplul fapt că violul este raportat și făcut public ți-ar întoarce viața cu fundul în sus.

Harry încercă să și-l imagineze pe Krohn în roba de avocat. Procesul. Degetul acuzator îndreptat asupra lui Harry, aflat în boxă. Silje ștergându-și o lacrimă. Expresiile de indignare ale juraților uluiți. Răceala venind dinspre public. Scârțâiala monotonă a creionului graficianului curții pe caietul de desen.

— Unicul motiv pentru sunt eu aici în locul a doi polițiști cu cătușe, gata să te escorteze prin clădire pe lângă colegii și studenții tăi, este că o astfel de abordare ar avea un preț și pentru clienta mea.

— Adică?

— Sunt sigur că îți dai seama. Ar fi pentru totdeauna femeia care și-a trimis un coleg la pușcărie. Toți ar zice că a ciripit. Înțeleg că așa ceva nu e de tolerat în cercurile de polițiști.

— Ai văzut prea multe filme, Krohn. Polițiștilor le place să vadă cazurile de viol lămurite, oricine ar fi suspectul.

— Iar procesul ar fi un motiv de stres pentru o tânără, evident. Mai ales când în fața ei se află niște examene importante. Cum nu a îndrăznit să se ducă la poliție și a fost nevoită să se gândească bine înainte de a veni la mine, o mare parte din probele biologice și criminalistice s-au pierdut deja. Iar asta înseamnă că procesul ar putea dura mai mult decât e firesc.

— Și ce dovezi *ai*?

— Vânătăi. Urme de zgârietură. O rochie ruptă. Iar dacă va trebui să cer ca biroul ăsta să fie analizat, sunt convins că vom găsi petice din aceeași rochie.

— Dacă?

— Da. Nu am doar vești proaste, Harry.
— Zău?
— Am să-ți ofer o alternativă.
— Alternativa diavolului, presupun.
— Ești un om inteligent, Hole. Știi bine că nu dispunem de probe directe. E un caz tipic de viol, nu? Va fi cuvântul unei părți contra cuvântului celeilalte părți și se va sfârși cu doi pierzători. Victima va fi bănuită de moravuri ușoare și false acuzații, iar toată lumea va presupune că bărbatul care a fost achitat a scăpat ușor. Dată fiind această potențială situație de pierdere pe linie, Silje Gravseng mi-a prezentat o dorință a ei, o sugestie, pe care o susțin fără ezitare. Dă-mi voie să ies pentru o clipă din calitatea de avocat al adversarei tale, Hole. Te sfătuiesc să susții și tu această variantă. Căci alternativa este ca ea să te raporteze. E hotărâtă în privința asta.
— Da?
— Da. Ca persoană care vrea să profeseze ca apărătoare a legii și ordinii, clienta mea socotește că este de datoria ei civică să se asigure că violatorii sunt pedepsiți. Dar, din fericire pentru tine, nu neapărat de către un judecător.
— Deci așa, de principiu?
— Dacă aș fi în locul tău, aș fi mai puțin sarcastic și ceva mai recunoscător, Hole. *I-aș fi putut* recomanda să te raporteze la poliție.
— Ce vreți voi doi, Krohn?
— Pe scurt, vrem să demisionezi de la PHS, să nu mai lucrezi niciodată cu poliția și să nu mai ai niciun fel de legătură cu ea. Să o lași pe Silje să-și continue studiile aici în liniște, fără niciun amestec din partea ta. Aceleași reguli se aplică și când ea își va lua o slujbă. Un singur cuvânt negativ de la tine și acordul este declarat nul, iar violul va fi raportat.

Harry își puse coatele pe masă și își prinse capul în palme. Își masă fruntea.
— O să redactez un acord scris sub forma unui aranjament, zise Krohn. Demisia ta contra tăcerii ei. Păstrarea secretului reprezintă o cerință pentru ambele părți. Oricum, va fi greu să-i provoci

daune dacă divulgi secretul. Decizia ei va fi luată cu înțelegere și simpatie.

— În vreme ce eu voi fi văzut ca vinovat pentru că am acceptat acest aranjament.

— Socotește totul ca pe o limitare a daunelor, Hole. Un om cu trecutul tău își va găsi lejer de lucru. Ca anchetator în domeniul asigurărilor, de exemplu. Se plătește mai bine acolo decât la PHS, crede-mă.

— Te cred.

— Bine. Cum arată calendarul tău în următoarele câteva zile?

Krohn ridică capacul de la telefonul lui.

— Putem rezolva mâine, de fapt.

— Perfect. În biroul meu, la ora 14:00. Îți amintești adresa de la ultima vizită?

Harry dădu din cap.

— Excelent. Să ai o zi minunată, Hole!

Krohn sări de pe scaun. *Genuflexiuni, flotări și tracțiuni la bară*, își zise Harry.

Duplă plecarea lui, Harry se uită la ceas. Era joi și Rakel venea cu o zi mai devreme în acel weekend. Urma să aterizeze la 17:30 și el se oferise să o ia de la aeroport, propunere pe care ea o acceptase cu recunoștință după două proteste standard de genul „Oh, nu, nu e nevoie“. Harry știa că ei îi plăceau cele trei sferturi de oră petrecute în mașină de la aeroport până acasă. Discuțiile. Calmul. Preludiul unei seri minunate. Vocea ei emoționată explicând ce însemna, *de fapt*, că doar statele puteau fi părți în Statutul Curții Internaționale de Justiție de la Haga. Despre puterile legale ale Națiunilor Unite sau despre lipsa acestora, totul în vreme ce peisajul de țară se derula pe lângă ei. Sau vorbind despre Oleg, ce mai face, cum arăta mai bine cu fiecare zi, cum redevenea Oleg cel dinainte. Despre planurile pe care și le făcuse. Să studieze Dreptul. Instruire la PHS. Și despre cât de norocoși fuseseră. Și despre fragilitatea fericirii.

Vorbeau despre tot ce le trecea prin minte, fără ocolișuri. Aproape despre orice. Harry nu-i spusese niciodată cât era de înfricoșat. Înspăimântat să nu facă promisiuni pe care să nu le

poată ține. Înspăimântat să nu fie persoana care dorea să fie și trebuia să fie pentru ei. Înspăimântat pentru că nu știa dacă ei puteau fi la fel pentru el. Că nu știa deloc cum îl putea face cineva fericit.

Faptul că era acum împreună cu ea și Oleg era o circumstanță aproape excepțională, ceva în care credea doar pe jumătate, un vis ciudat de frumos din care se aștepta mereu să se trezească.

Harry își frecă fața. Poate că acum se apropia. Deșteptarea. Lumina nemiloasă și înțepătoare a zilei. Realitatea. În care totul avea să fie ca înainte. Răceală, duritate și singurătate. Harry se înfioră.

Katrine Bratt se uită la ceas. 21:10. Afară părea că este o seară de primăvară brusc blândă. În subsol însă, era o seară răcoroasă și umedă de iarnă. Se uită la Bjørn Holm cum își scărpina perciunii roșcați. La Ståle Aune, care scrijelea ceva pe un carnețel. La Beate Lønn, care își înăbușea un căscat. Stăteau în jurul unui ecran de computer și se uitau la fotografia pe care Beate o făcuse geamului tramvaiului. Discutaseră un pic despre desen și ajunseseră la concluzia că, oricare ar fi fost semnificația acestuia, nu avea cum să-i ajute să-l prindă pe Valentin.

După care Katrine le povestise din nou despre impresia că mai fusese cineva în camera cu probe.

— Trebuie să fi fost cineva care lucrează acolo, zise Bjørn. Dar, bine, e ciudat că nu a fost aprinsă lumina.

— Cheia de acces ar fi ușor de copiat, zise Katrine.

— Poate că nu sunt litere, zise Beate. Poate că sunt numere.

Se întoarseră spre ea. Beate continua să se uite fix la ecran.

— Cifre de 1 și de 0. Nu „i“-uri și „o“-uri. Ca un cod binar. 1 nu înseamnă „da“, și 0 „nu“, Katrine?

— Nu sunt programator, răspunse Katrine. Dar da, e corect. Iar 1 mai înseamnă și pornit, în vreme ce 0 înseamnă oprit.

— 1 înseamnă acțiune, 0 înseamnă repaus, zise Beate. Faci. Nu faci. Faci. Nu faci. 1. 0. Rând după rând.

— Ca petalele unei margarete, zise Bjørn.

Rămaseră tăcuți; se auzea doar ventilatorul computerului.

— Matricea se încheie cu un 0, zise Aune. Nu faci.

— Asta dacă o terminase, replică Beate. Trebuia să coboare la stația lui.

— Uneori criminalii în serie se opresc pur și simplu, zise Katrine. Dispar. Ca să nu mai apară niciodată.

— Asta e excepția, ripostă Beate. Zero sau non-zero. Cine crede că ucigașul de polițiști are intenția de a se opri? Ståle?

— Katrine are dreptate, chestia asta se întâmplă, însă mă tem că acum crimele se vor repeta.

Mă tem, își zise Katrine, aproape de a da la iveală ce gândea, anume că ea se temea de opusul unei asemenea posibilități, acum că erau așa de aproape, se temea că el s-ar putea opri și s-ar face nevăzut. Că riscurile asociate meritau. Da, în cel mai prost scenariu era dispusă să-și sacrifice un coleg ca să-l prindă pe Valentin. Era o idee bolnăvicioasă, dar era acolo, în mintea ei. Moartea a încă unui polițist putea fi tolerată. Pierderea lui Valentin, nu. Rosti în tăcere o rugăciune: încă o dată, nemernicule. Lovește încă o dată.

În acea clipă îi sună telefonul. După număr, își dădu seama că erau cei de la anatomopatologie.

— Salut. Am analizat bucata de gumă de mestecat de la cazul de viol.

— Da?

Katrine își simți pulsul accelerându-se. La naiba cu toate teoriile mărunte, acum era vorba de probe concrete.

— Mă tem că nu putem descoperi urme de ADN.

— Cum? Dar… dar trebuie să fie plină cu salivă.

Era ca și cum cineva aruncase pe ea o găleată cu apă rece.

— Mă tem că uneori așa se întâmplă. Bineînțeles că putem verifica din nou, dar cu omorurile astea comise împotriva polițiștilor…

Katrine închise.

— Nu au descoperit nimic în guma de mestecat, rosti ea, cu ton coborât.

Bjørn și Beate dădură din cap. Katrine avu impresia că sesizează un soi de ușurare la Beate.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Da! strigă Beate.

Katrine se uită fix la ușa de fier, brusc sigură că el era.

Bărbatul înalt și blond. Care se răzgândise. Și care venise să-i salveze pe toți din fundătura în care se găseau.

Ușa de fier se deschise. Katrine înjură în sinea ei. Era Gunnar Hagen.

— Cum merge?

Beate își întinse brațele deasupra capului.

— Nici urmă de Valentin în tramvaiele 11 sau 12 în această după-amiază, iar interogările n-au generat nimic interesant. În seara asta avem ofițeri în tramvai, dar speranțele noastre sunt mai mari pentru mâine-dimineață.

— Am evitat întrebările Direcției de Investigații Criminale legate de folosirea ofițerilor în tramvaie. Se întreabă ce se petrece și dacă există vreo legătură cu omorârea polițiștilor.

— Zvonurile circulă rapid, zise Beate.

— Un pic prea rapid, replică Hagen. Chestia asta va ajunge la urechile lui Bellman.

Katrine se uita fix la monitor. Tipare. Asta era capacitatea ei forte; așa reușiseră să ia urma Omului de zăpadă. Așadar. 1 și 0. Două cifre în perechi. Poate zece? O pereche de cifre care e reluată de mai multe ori. De mai multe ori. De mai multe…

— De aceea, trebuie să-l informez despre Valentin în seara asta.

— Ce va însemna pentru grupul nostru? întrebă Beate.

— Apariția lui Valentin într-un tramvai nu a fost din cauza voastră. E evident că trebuia să acționăm. În orice caz însă, odată cu asta, grupul nostru își încheie misiunea. S-a stabilit că Valentin trăiește și grupul ne-a oferit un suspect principal. Iar dacă nu-l prindem noi, există șansa ca el să apară la casa din Berg. Acum alți ofițeri vor prelua misiunea, oameni buni.

— Cum rămâne cu poli-ti? întrebă Katrine.

— Poftim? replică Hagen, cu voce moale.

— Ståle spune că te apuci să scrii ce îți trece prin subconștient. Valentin a scris mulți de zece, unul după altul. O altă modalitate

de a spune „mulți“ e „poli“. Așa că, *poli-ti*. Ca în „politi“. Poliție. Asta ar putea însemna că vrea să mai omoare ofițeri de poliție.

— Despre ce bolborosește ea? întrebă Hagen, întorcându-se către Ståle.

Ståle Aune ridică din umeri.

— Încercăm să dăm sens gogoșilor desenate de el pe geamul tramvaiului. Sugestia mea a fost că el scria cuvântul „mori“. Dar dacă se mulțumește cumva cu cifre de 1 și 0? Creierul uman este un labirint în patru dimensiuni. Cu toții trecem prin asta; nimeni nu cunoaște calea.

Străbătând străzile către apartamentul de serviciu din Grünerløkka, Katrine nu acorda deloc atenție vieții din jurul ei, oamenilor care râdeau emoționați și se grăbeau să sărbătorească primăvara scurtă, weekendul scurt, viața de dinainte de sfârșitul ei. Acum știa. De ce fuseseră atât de obsedați de acel cod idiot. Deoarece sperau cu disperare că lucrurile aveau să conveargă, să capete un înțeles. Dar, mai important, deoarece nu aveau nimic altceva de care să se agațe. Așa că băteau șaua unui cal mort.

Privirea ei era fixată pe trotuarul din fața ei. Tocurile ei țăcăneau pe asfalt în ritmul incantației pe care o tot repeta în minte: *Încă o dată, nemernicule. Lovește încă o dată.*

* * *

Harry îi luase părul lung în mână. Încă negru, strălucitor și atât de des, încât dădea senzația că strângi în mână o frânghie făcută colac. Harry trase spre el, dându-i capul pe spate, și se uită la spatele zvelt și arcuit, la șira spinării care i se unduia ca un șarpe pe sub pielea lucind de transpirație. Împinse din nou. Geamătul ei de răspuns sună ca un mârâit de frecvență joasă venind din piept, un sunet furios, de frustrare. Uneori actul lor de dragoste era liniștit, calm, leneș, ca un dans lent. Alteori era ca o luptă. Așa cum se întâmpla acum. Ca și cum pofta ei nepotolită alimenta o poftă și mai mare, ca acum; era ca și cum ai fi încercat să stingi un incendiu cu benzină. Incendiul se extindea, ajungea

să iasă de sub orice control, și adesea el se gândea: *Isuse, asta nu se poate sfârși bine*.

Rochia ei zăcea pe podea, lângă pat. Roșie. Era atât de atrăgătoare în roșu, încât părea aproape întruchiparea păcatului. Cu picioarele goale. Nu, nu fusese cu picioarele goale. Harry se aplecă peste ea și îi inspiră aroma trupului.

— Nu te opri, gemu ea.

Opium. Rakel îi spusese că aroma amăruie provenea de la rășina unui copac din Arabia. Nu, nu era rășină, erau lacrimi. Lacrimile unei prințese care fugise în Arabia din pricina unei iubiri interzise. Prințesa Myrrha. Mirt. Viața ei sfârșise în lacrimi, dar Yves Saint Laurent plătea o avere pe fiecare litru de lacrimi.

— Nu te opri, ține-o…

Ea îi luase mâna și și-o apăsase pe gât. El strânse cu prudență. Simți vasele de sânge și mușchii încordați din gâtul ei subțire.

— Mai tare! Mai ta…

Vocea ei se gâtui când el execută ce îi ceruse. Știind că acum îi oprise ei fluxul de oxigen către creier. Ea se dăduse în vânt după asta, era ceva ce făcea el și îi plăcea, pentru că știa cât de mult îi plăcea ei. Însă ceva era diferit acum. Gândul că ea era în puterea lui. Că-i putea face ce dorea. Se uită la rochia ei. Rochia roșie. Simți cum ceva crește în el și nu se mai poate reține. Închise ochii și și-o imagină pe cealaltă. Stând în patru labe și întorcându-se încet, uitându-se la el, în vreme ce părul ei își schimba culoarea, iar el văzu cine era ea. Ochii ei dați peste cap și gâtul plin de vânătăi, care deveniră mai vizibile după ce medicul legist stinse lumina.

Harry își dădu drumul și își trase mâna. Însă Rakel ajunsese deja acolo. Se încordase toată și tremura ca o căprioară cu o secundă înainte de a atinge solul. După care căprioara muri. Se prăbuși cu fruntea în saltea și de pe buze îi ieși un oftat amarnic. Rămase așa, îngenuncheată ca într-o rugăciune.

Harry ieși din ea. Rakel scânci, se răsuci și îl privi acuzatoare. De obicei, el aștepta până ce ea era pregătită de separare.

O sărută repede pe gât, se strecură afară din pat și căută în jur chiloții Paul Smith pe care ea i-i cumpărase dintr-un aeroport

oarecare. Își găsi pachetul de țigări Camel în blugii Wrangler care atârnau pe scaun. Coborî în living. Se așeză pe fotoliu și privi afară pe fereastră, unde noaptea ajunsese la punctul maxim, însă fără ca bezna să fie atât de profundă încât să nu zărească silueta culmii Holmenkollen pe fundalul cerului. Își aprinse o țigară. Auzi imediat pașii ei în urma lui. Simți o mână mângâindu-i părul și gâtul.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

Rakel se așeză pe brațul fotoliului și își vârî nasul în gâtul lui. Pielea ei era încă fierbinte și mirosea a Rakel și a dragoste. Și a lacrimile Prințesei Myrrha.

— Opium, zise el. Ce nume pentru un parfum.

— Nu-ți place?

— Ba da, zise Harry suflând fumul spre tavan. Dar e destul de… pronunțat.

Ea își înălță capul. Se uită la el.

— Și îmi spui asta abia acum?

— Nu m-am gândit la asta înainte. Nici acum nu m-am prea gândit, de altfel.

— E vorba de băutură?

— Cum?

— Parfumul are alcool. Asta e ce…?

El clătină din cap.

— Dar ceva tot e, insistă ea. Te cunosc, Harry. Ești agitat și tulburat. Uite cum fumezi. Tragi din țigară ca și cum ar fi ultima din lume.

Harry zâmbi. Mângâie pielea ca de găină de pe ceafa ei. Ea îl sărută ușor pe obraz.

— Deci dacă nu e abstinența de la alcool, atunci e cealaltă cauză.

— Cealaltă cauză?

— Cauza numită poliție.

— Ah, aia, zise el.

— E vorba de omorârea polițiștilor, nu?

— Beate a venit aici ca să mă convingă. A zis că a vorbit cu tine mai întâi.

Rakel încuviință.

— Și că tu i-ai dat impresia că nu te deranjează ideea, continuă Harry.

— I-am zis că depinde de tine.

— Ai uitat promisiunea noastră?

— Nu, dar nu te pot forța să ții o promisiune, Harry.

— Și dacă aș fi acceptat și m-aș fi alăturat echipei de investigație?

— Atunci ți-ai fi încălcat promisiunea.

— Și care ar fi fost consecințele?

— Pentru tine, mine și Oleg? O șansă mai mare ca să fim blestemați. Pentru ancheta legată de omorârea celor trei ofițeri? O șansă mai mare de reușită.

— Mmm. Prima e certă, Rakel. A doua e destul de îndoielnică.

— Poate. Dar tu știi foarte bine că am fi blestemați oricum, indiferent dac-ai lucra pentru poliție sau nu. Există mai multe capcane. Una e aceea că începi să te urci pe pereți, deoarece nu poți face ce simți că ai fost născut să faci. Am auzit de bărbați care își întrerup relațiile la țanc pentru sezonul de vânătoare de toamnă.

— Reni. Mai degrabă decât păsărici din specia fără pene. La asta te referi, nu?

— Da, măcar asta poate fi spus în favoarea lor.

Harry trase din țigară. Vocile lor erau coborâte, calme, ca și cum discutau despre cumpărături. *Așa vorbim noi*, își zise el. Așa era ea. O trase spre el. Șopti în urechea ei.

— Vreau să te păstrez, Rakel. Vreau să păstrez toate astea.

— Da?

— Da. E bine acum. E cel mai bine din viața mea. Și tu știi ce mă incită, ții minte diagnosticul lui Ståle. Personalitate adictivă, la granița tulburării obsesiv-compulsive. Băutură sau vânătoare, nu contează, mintea mea începe să se învârtă în aceeași direcție. Imediat ce deschid ușa aia mă trezesc acolo, Rakel. Și nu vreau acolo. Vreau să fiu *aici*. La naiba, doar vorbind despre asta și simt că mă îndrept într-acolo! Nu fac ce fac acum pentru tine și Oleg; o fac pentru mine.

— Gata, gata. Atunci hai să vorbim despre altceva.

Rakel îi mângâie părul.

— Da. Deci au spus că lui Oleg i se va da drumul mai devreme?

— Da. Nu mai are simptome de sevraj. Și pare mai motivat ca oricând. Harry?

— Da?

— Mi-a povestit ce s-a întâmplat în noaptea aia.

Mâna ei continua să-l mângâie. El ar fi vrut-o acolo pentru totdeauna.

— În care noapte?

— Știi tu. Noaptea în care te-a peticit doctorul ăla.

— Ah, deci ți-a spus, nu?

— Tu mi-ai zis că ai fost împușcat de unul dintre traficanții lui Asaiev.

— Și dintr-un anumit punct de vedere, e adevărat. Oleg făcea parte dintre ei.

— Preferam versiunea veche. Cea în care Oleg apărea la locul crimei după aceea, vedea cât erai de rănit și alerga la Akerselva la Urgențe după ajutor.

— Dar tu n-ai crezut-o niciodată, nu?

— Mi-a spus că a dat buzna și a forțat un doctor cu arma să meargă cu el.

— Doctorul l-a iertat pe Oleg când a văzut în ce stare eram.

Rakel clătină din cap.

— Ar fi vrut să-mi spună și restul, dar zice că nu-și mai amintește multe de atunci.

— Heroina are un asemenea efect.

— Dar mi-am zis că poți umple golurile pentru mine acum. Ce zici?

Harry trase iar din țigară. Așteptă câteva secunde. Dădu fumul afară.

— Prefer să spun cât mai puține.

Ea îl bătu cu palma ușurel peste păr.

— Atunci te-am crezut pentru că asta *am vrut*. Dumnezeule, Harry, Oleg te-a împușcat. Ar trebui să fie în închisoare.

Harry clătină din cap.

— A fost un accident, Rakel. Toate astea sunt de domeniul trecutului, iar câtă vreme poliția nu descoperă pistolul Odessa, nimeni nu-l poate lega pe Oleg de omorârea lui Gusto Hanssen sau a altcuiva.

— Ce vrei să spui? Oleg a fost achitat de acea crimă. Vrei să spui că până la urmă a avut de-a face cu ea?

— Nu, Rakel.

— Atunci ce vrei să-mi spui, Harry?

— Ești sigură că vrei să afli, Rakel? Chiar așa?

Ea se uită lung la Harry, fără să răspundă.

Harry așteptă. Se uită afară pe fereastră. Văzu silueta coamei muntoase care înconjura acel oraș liniștit și sigur, unde nu se întâmpla nimic. Și care era de fapt marginea unui vulcan adormit, unde fusese construit orașul. Depinde de perspectivă și de cât de multe știi.

— Nu, șopti ea în întuneric.

Îi luă mâna și și-o așeză pe obraz.

Harry își zise că era ușor să duci o viață fericită, în ignoranță. Trebuia doar să ignori cele trei crime, pistolul Odessa care zăcea sau nu zăcea încuiat într-un dulap, ochii plini de ură ai unei studente cu rochia roșie ridicată deasupra taliei. Nu era așa?

Harry își stinse țigara.

— Mergem la culcare?

La ora 3:00 dimineața Harry se trezi brusc din somn.

O visase din nou. Intrase într-o încăpere și o găsise acolo. Era întinsă pe o saltea murdară pe podea și tăia rochia roșie pe care o purta cu niște foarfeci mari. Lângă ea era un televizor portabil pe al cărui ecran se vedea ea și ce anume făcea, cu o întârziere de derulare a imaginilor de două secunde. Harry privise în jur, dar nu văzuse nicăieri o cameră de luat vederi. După aceea, ea lipise o lamă strălucitoare de cuțit de partea interioară a coapsei albe, își desfăcuse picioarele și șoptise:

— N-o face.

Iar Harry căutase imediat în urma lui și dăduse peste clanța ușii care se închisese după intrarea lui, dar aceasta era încuiată. Apoi

descoperise că era gol și mergea către ea.

— N-o face.

Suna ca un ecou dintr-un televizor. O întârziere de două secunde.

— Trebuie doar să iau cheia, spusese el, dar totul sunase ca și cum s-ar fi aflat sub apă și știa că ea nu-l auzea. După aceea ea își introdusese două, trei, patru degete în vagin, iar el se uitase fix cum întreaga mână subțire dispare înăuntru. Făcuse încă un pas spre ea. Apoi mâna ieșise la lumină, ținând o armă. Îndreptată spre el. Un pistol lucitor, din care cădeau picături de lichid, cu un cablu atașat și care pornea din interiorul ei ca un cordon ombilical.

— N-o face, zisese ea, numai că el îngenunchease deja în fața ei și se apleca înainte.

Simțise metalul armei, rece și plăcut, pe frunte. După care șoptise:

— Fă-o.

24

Terenurile de tenis nu erau ocupate când Volvo-ul Amazon al lui Bjørn Holm se opri în fața parcului Frogner, iar mașina poliției la poarta principală de acces.

Beate sări din mașină, complet trează, chiar dacă aproape nu dormise. Era greu să doarmă în pat străin. Da, încă îl socotea un străin. Îi cunoștea trupul, însă mintea, obiceiurile și gândirea lui reprezentau încă un mister pe care ea se întreba dacă avea destulă răbdare sau interes ca să le exploreze. Ca atare, în fiecare dimineață în care se trezea în patul lui, își punea aceeași întrebare: ai de gând să mergi mai departe?

Doi polițiști în haine civile care se sprijineau de mașina lor se îndreptară de spate și veniră în întâmpinarea ei. Beate zări doi ofițeri în uniformă pe scaunele din față ale mașinii și un al treilea în spate.

— El e? întrebă ea, simțindu-și inima cum bate minunat de tare.

— Da, răspunse unul dintre ofițerii în civil. O schiță de poliție excelentă. El e cel din imagine.

— Și tramvaiul?

— I-am dat drumul. Era plin-ochi. Dar am luat datele unei femei, deoarece s-a lăsat cu o mică dramă.

— Da?

— A încercat să fugă când ne-am scos legitimațiile și i-am spus că trebuie să ne însoțească. A sărit pe culoarul dintre scaune și a înșfăcat un bebeluș ca să ne blocheze calea. A urlat la vatman să oprească tramvaiul.

— Un bebeluș?

— Da, să nu-ți vină să crezi, nu-i așa? Ce criminal nenorocit.

— Mă tem că a comis fapte și mai rele.

— Să înșfaci un bebeluș în tramvai la oră de vârf…

— Bine. Dar după aia l-ați arestat?

— Mama bebelușului a țipat și s-a agățat de brațul lui, așa că i-am putut da un pumn. N-are sens să scoți arma când funcționează și așa ceva, nu?

Polițistul își arătă pumnul drept julit.

— Bine, zise Beate, încercând să pară că vorbește serios. Poate cineva să coboare geamul?

Se lăsă în jos și se uită pe bancheta din spate a mașinii, dar nu văzu decât o siluetă dincolo de reflexia propriei imagini în geamul scăldat în soare.

Încercă să respire cu calm în vreme ce geamul se lăsă fără zgomot în jos.

Recunoscu individul imediat. Acesta nu se uită la ea, ci privi drept înainte cu ochii pe jumătate închiși, ca și cum ar fi fost încă adâncit într-un vis din care n-avea chef să se trezească.

— L-ați percheziționat?

— Întâlnire de gradul trei, zise polițistul în civil, zâmbind. Nu, n-avea armă la el.

— Vreau să spun: l-ați căutat de droguri? I-ați verificat buzunarele?

— Păi… nu. De ce am fi făcut-o?

— Deoarece ăsta e Chris Reddy, cunoscut ca Adidas, având mai multe condamnări la activ pentru vânzare de speed. A încercat să fugă, așa că puteți pune pariu că are ceva la el. Așa că dezbrăcați-l.

Beate Lønn se îndreptă de spate și se întoarse la Volvo-ul Amazon.

— Credeam că se ocupă cu amprentarea, îl auzi ea pe polițistul în civil spunându-i lui Bjørn Holm, care între timp li se alăturase. Nu că îi recunoaște pe traficanți.

— Recunoaște pe oricine a intrat vreodată în arhivele poliției din Oslo, răspunse Bjørn. Fii mai atent data viitoare, bine?

Când Bjørn se urcă în mașină și o privi, Beate își dădu seama că arăta ca o bătrână țâfnoasă stând așa, cu brațele încrucișate și chipul crispat de frustrare, privind fix înainte.

— O să punem laba pe el duminică, zise Bjørn.

— Să sperăm, replică Beate. E pregătit totul în Bergslia?

— Trupele Delta au efectuat o recunoaștere a locului și au găsit poziții pe care să le ocupe. Au spus că e simplu cu toată pădurea aia în jur. Dar vor ocupa poziții și în casele învecinate.
— A fost informată toată lumea care a anchetat crimele inițiale?
— Da. Toți vor fi lângă telefon întreaga zi și vor raporta dacă primesc vreun apel.
— Asta e valabil și pentru tine, Bjørn.
— Și pentru tine. Apropo, Harry de ce n-a lucrat la cazul ăla? Pe atunci era inspector la Serviciul de Investigații Criminale.
— Mm, a fost indisponibil.
— Pe motiv de băutură?
— Cum o folosim pe Katrine?
— Are o poziție în pădurea Berg, cu o bună vedere asupra casei.
— Vreau contacte regulate pe mobil cu ea, tot timpul cât e acolo.
— O să-i transmit.

Beate se uită la ceas. 9:16. Trecură cu mașina pe strada Thomas Heftyes și apoi o luară pe aleea Bygdøy. Nu pentru că era cea mai scurtă rută către sediul central al poliției, ci pentru că pe acolo era cel mai frumos peisaj. Și pentru că așa își mai omora cumva timpul. Beate se uită din nou la ceas. 9:22. Ziua Z era peste două zile. Duminică.

Inima ei continua să bată cu putere.

Deja bătea foarte tare.

Johan Krohn îl ținu pe Harry în sala de așteptare obișnuitele patru minute peste ora fixată pentru întrevedere. Transmise câteva mesaje evident superflue recepționerei înainte de a-și îndrepta atenția asupra celor doi oameni.
— Hole, zise el, studiind rapid chipul polițistului pentru a evalua dispoziția și atitudinea acestuia înainte de a-i întinde mâna. Ți-ai adus propriul avocat, nu?
— El e Arnold Folkestad, replică Harry. E un coleg pe care l-am rugat să mă însoțească, să am un martor la ceea ce se spune și se agreează.
— Înțelept, foarte înțelept, rosti Johan Krohn, fără ca tonul sau expresia feței să sugereze că vorbise serios. Haideți înăuntru.

O luă înainte, aruncând o privire la ceasul de mână, surprinzător de mic și de feminin, iar Harry pricepu imediat aluzia: „Sunt un avocat ocupat, cu un timp limitat pentru o astfel de chestiune relativ minoră“. Biroul în care intrară avea dimensiuni directoriale și mirosea a piele, miros pe care Harry îl presupuse ca venind dinspre volumele legate în piele și așezate cronologic din *Norsk Rettstidende*, care umpleau rafturile. Și mai era un miros acolo. De parfum pe care Harry îl recunoscu imediat. Silje Gravseng era pe un scaun, pe jumătate întoarsă către ei, pe jumătate întoarsă către biroul masiv al lui Johan Krohn.

— Specii pe cale de dispariție? întrebă Harry, plimbându-și o mână peste birou înainte de a se așeza pe scaun.

— Lemn de tec standard, replică Krohn, ocupând locul de onoare din spatele mobilei de lemn.

— Standardul de ieri, specia pe cale de dispariție de azi, spuse Harry, dând scurt din cap spre Silje Gravseng.

Ea răspunse coborându-și încet pleoapele și redeschizându-le, ca și cum n-ar fi avut voie să dea din cap. Părul ei era legat în coadă de cal atât de strâns, încât ochii i se îngustaseră mai mult. Era îmbrăcată cu un costum care putea lejer lăsa pe oricine să înțeleagă că ea avea muncă de birou. Părea calmă.

— Trecem la afaceri? propuse Johan Krohn, care adoptase postura obișnuită, cu degetele împreunate. Frøken Gravseng a depus mărturie că a fost violată în biroul tău de la Politihøyskole pe la miezul nopții, în noaptea în chestiune. Probele de până acum: urme de zgârieturi, vânătăi și o rochie ruptă. Toate probele au fost fotografiate și pot fi folosite ca dovezi în instanță.

Krohn îi aruncă lui Silje o privire ca să se asigure că ea suportă bine, apoi continuă:

— Este adevărat că la examinarea medicală de la centrul de criză în caz de viol nu s-au găsit zgârieturi sau vânătăi, dar rareori se întâmplă asta. Chiar și în cazul atacurilor brutale vorbim de doar 15% până la 30% din cazuri. Nu a fost găsită vreo urmă de spermă, deoarece ai avut suficientă prezență de spirit să ejaculezi afară, mai exact pe stomacul dom'șoarei Gravseng, înainte de a-i

spune să se îmbrace, apoi de a o trage până la ușă și a o da afară. Păcat că n-a manifestat aceeași prezență de spirit ca tine ca să rețină niște spermă ca dovadă. În schimb, a plâns ore întregi la duș și a făcut tot ce a putut ca să scape de urmele tragediei. Probabil că nu e așa de surprinzător, e o reacție normală, de înțeles la o tânără.

Vocea lui Krohn dobândise un ușor tremur de indignare, pe care Harry nu-l presupunea autentic, ci mai degrabă menit să demonstreze cât de eficientă putea fi acea mărturie în instanță.

— Personalului de la centrul de criză în caz de viol i se cere să descrie starea psihologică a victimei în câteva fraze. Vorbim aici despre profesioniști cu o îndelungată experiență în comportamentul victimelor violurilor și, ca atare, acestea sunt fraze cărora instanța le va acorda mare importanță. Și, credeți-mă, în acest caz observațiile de natură psihologică sprijină declarația clientei.

Pe chipul avocatului apăru fugar un zâmbet ca de scuze.

— Înainte de a trece mai amănunțit la probe, haideți să stabilim dacă te-ai mai gândit la propunerea mea, Hole. Dacă ai ajuns la concluzia că acceptarea ofertei mele este calea corectă, și eu sper de dragul tuturor că ai făcut-o, am aici contractul scris și redactat. Care, nu mai e nevoie să spun, va rămâne confidențial.

Krohn îi dădu lui Harry un document într-o mapă neagră, privind în același timp cu subînțeles la Arnold Folkestad, care încuviință încet.

Harry deschise mapa și scană cu privirea foaia A4.

— Mhm. Eu demisionez din PHS și renunț la orice muncă în cadrul sau care are legătură cu poliția. Și nu discut în nicio circumstanță cu sau despre Silje Gravseng. Văd că nu-i mai trebuie decât semnătura.

— Nu e chiar așa de complicat, dacă ți-ai făcut deja calculele și ai ajuns la soluția corectă…

Harry încuviință. Se uită la Silje Gravseng, cum stătea acolo, rigidă ca un stâlp, uitându-se lung la el cu o față palidă și lipsită de expresie.

Arnold Folkestad tuși discret, iar Krohn își îndreptă atenția spre el cu o privire amabilă, în vreme ce își potrivea ceasul de mână pe încheietură într-o manieră aparent întâmplătoare, dar bine studiată. Arnold scoase un dosar galben.

— Ce-i asta? întrebă Krohn, luând dosarul cu o sprânceană ridicată.

— Propunerea noastră de acord, răspunse Folkestad. După cum vei vedea, noi propunem ca Silje Gravseng să-și termine cursurile la PHS fără opreliști și să nu aplice mai apoi, sub nicio formă, la vreo slujbă din sau în legătură cu forțele de poliție.

— Glumești…

— Și să nu mai încerce, în nicio circumstanță, să-l mai contacteze pe Harry Hole.

— E scandalos.

— În schimb, din considerație pentru toate părțile implicate, ne vom abține de la luarea de măsuri legale împotriva acestei acuzații false și tentativei de șantajare a unui angajat PHS.

— În cazul ăsta, ne vedem în instanță, exclamă Krohn, reușind să evite ca fraza cunoscută să sune a clișeu. Și chiar dacă rezultatul va însemna multă suferință din partea ta, Hole, abia aștept să fiu avocatul acuzării.

Folkestad ridică din umeri.

— Atunci mă tem că vei fi dezamăgit, Krohn.

— O să vedem cine va fi dezamăgit.

Krohn se ridicase deja și își încheiase un nasture de la haină, semn că era gata să treacă la următoarea întâlnire, însă zări privirea lui Harry. Ezită.

— Ce vreți să spuneți?

— Dacă nu e un deranj prea mare pentru tine, zise Folkestad, ți-aș propune să citești documentele care stau la baza propunerii noastre.

Krohn deschise iar dosarul. Îl răsfoi. Îl citi.

— După cum poți vedea, continuă Folkestad, clienta ta a urmărit cu atenție cursurile de la PHS despre viol, în cadrul cărora, printre altele, există o descriere a modului în care tind să reacționeze psihologic victimele violurilor.

— Asta nu înseamnă…

— Pot să te rog să aștepți cu obiecțiile tale până la sfârșit și să treci acum la pagina următoare, Krohn? Vei găsi acolo o declarație, semnată și deocamdată neoficială, de martor, din partea unui student bărbat care se afla în fața intrării în clădire, pe unde el a văzut-o pe frøken Gravseng ieșind la ora menționată. Martorul declară că ea părea mai degrabă furioasă decât înspăimântată. Nu menționează nimic despre vreo rochie ruptă. Din contră, spune că ea părea îmbrăcată și nevătămată. Și recunoaște că a urmărit-o cu mare atenție. Presupun că ăsta e un compliment pentru tine…

Se răsuci către Silje Gravseng.

Ea stătea la fel de nemișcată, însă obrajii i se coloraseră și clipea des.

— După cum poți vedea, Harry Hole s-a dus la martor un minut mai târziu, deci cel mult 60 de secunde după ce frøken Gravseng trecuse de el. Hole a rămas cu martorul până ce am venit eu și l-am dus pe Hole la Krimteknisk, faptă care e consemnată — Folkestad făcu semn din mână — pe pagina următoare, acolo, da.

Krohn citi și se prăbuși la loc pe scaunul lui.

— Raportul spune că Hole nu avea nimic din ce ar trebui să aibă un bărbat imediat după ce a comis un viol. Nici piele sub unghii, nici secreții sau păr pubian de la alte persoane pe mâini sau pe organele genitale. Iar asta demonstrează că frøken Gravseng a mințit în declarația ei despre zgârieturi și penetrare. Mai mult, nu au existat semne pe corpul lui Hole care să sugereze că ea s-ar fi luptat în vreun fel cu el. Singura sugestie legată de contact este reprezentată de două fire de păr de pe hainele lui, dar ele sunt de așteptat după ce ea s-a aplecat peste el, a se vedea pagina a treia.

Krohn răsfoi documentul fără să-și ridice privirea. Ochii îi dansau peste pagini, buzele formulau o înjurătură tăcută, iar Harry își dădu seama că mitul era adevărat: nimeni din justiție nu putea parcurge mai rapid un document A4 decât Johan Krohn.

— În cele din urmă, reveni Folkestad, dacă te vei uita la volumul de spermă ejaculat de Hole la doar jumătate de oră după

presupusul viol, acesta este de patru mililitri cubi. O a doua ejaculare în jumătate de oră ar produce în mod normal mai puțin de 10% din acest volum. Pe scurt, în afara cazului în care testiculele lui Harry Hole sunt confecționate din ceva foarte special, el nu a ejaculat la momentul susținut de frøken Gravseng.

În tăcerea care urmă, Harry auzi de afară un claxon de mașină, țipete, apoi râsete și înjurături. Traficul se oprise.

— Nu e chiar așa de complicat, zise Folkestad, schițând un zâmbet în barbă. Așa că, dacă ți-ai făcut calculele și…

Șuierat de frâne eliberate din apăsare. Apoi un pocnet sec, când Silje Gravseng se ridică de pe scaun, urmat imediat de zgomotul ușii trântite, când ea ieși din încăpere.

Krohn rămase cu capul plecat o vreme. Când îl ridică din nou, se uită direct la Harry.

— Scuzele mele. Ca avocați ai apărării trebuie să acceptăm ideea că clienții noștri mint ca să-și salveze pielea. Dar chestia asta… Ar fi trebuit să cercetez situația mai bine.

Harry ridică din umeri.

— N-o cunoșteai, nu?

— Nu, răspunse Krohn. Dar te cunosc pe tine. *Ar trebui* să te cunosc după atâția ani, Hole. O să o determin să semneze propunerea voastră de acord.

— Și dacă nu o face?

— Îi voi spune clar care sunt consecințele lansării de acuzații false. Și excluderea oficială de la PHS. Nu e proastă, să știi.

— Știu, replică Harry, ridicându-se în picioare cu un oftat. Știu.

Afară, traficul pornise din nou.

* * *

Harry și Arnold Folkestad merseră pe jos pe Karl Johans.

— Mersi, zise Harry. Însă continui să mă întreb cum de te-ai prins așa de repede.

— Am ceva experiență cu TOC, răspunse Arnold zâmbind.

— Pardon?

— Tulburare obsesiv-compulsivă. Când o ființă cu o astfel de predispoziție ia o decizie, nimic nu o oprește. Acțiunea în sine e mai importantă decât consecințele acesteia.

— Știu ce e TOC. Am un amic psiholog care m-a acuzat că pe jumătate sufăr și eu de asta. Ce am vrut să spun eu e cum ți-ai dat așa de repede seama că aveam nevoie de un martor și că trebuie să mergem la Krimteknisk?

Arnold Folkestad chicoti.

— Nu știu dacă îți pot dezvălui așa ceva, Harry.

— De ce?

— Ce îți pot spune e că am fost implicat într-un caz în care doi polițiști au fost pe punctul de a fi raportați de o persoană pe care o bătuseră măr. Însă procedând oarecum similar, au fost doi contra unu. Unul dintre ei a ars dovezile împotriva lor. Iar ce a rămas nu a fost suficient, așa că avocatul tipului l-a sfătuit să renunțe la acuzații, deoarece nu ajungeau nicăieri cu ele. Mi-am zis că același lucru se va întâmpla și acum.

— Acum faci totul să sune ca și cum chiar aș fi violat-o, Arnold.

Arnold râse.

— Scuze. Mă așteptam oarecum ca așa ceva să se întâmple. Fata e o bombă cu ceas. Testele noastre psihologice ar fi trebuit să o descalifice.

Traversară Egertorget pe jos. Prin mintea lui Harry trecură rapid imagini. Zâmbetul unei iubite care râdea într-o zi de mai, când era tânăr. Corpul unui membru al Armatei Salvării în fața ibricului de Crăciun[6]. Un oraș plin de amintiri.

— Deci cine erau cei doi polițiști?

— Unul era destul de sus în rang.

— De-asta nu îmi spui? Și tu ai făcut parte din povestea asta? Ai conștiința încărcată?

Arnold Folkestad ridică din umeri.

— Oricine nu se ridică pentru a apăra justiția ar trebui să aibă conștiința încărcată.

— Mhm. Un polițist cu un trecut violent și o înclinație de a arde dovezi. Nu sunt mulți. Nu cumva vorbim despre un ofițer pe nume Truls Berntsen?

Arnold Folkestad nu răspunse, dar tresărirea corpului său scund și rotund fu suficientă pentru Harry.

— Umbra lui Mikael Bellman. La asta te-ai referit când ai spus că are rang înalt, nu?

Harry scuipă pe asfalt.

— Nu vrei să vorbim despre altceva, Harry?

— Ba da. Luăm prânzul la Schrøder's?

— Schrøder's? Chiar au acolo ceva ce se poate numi… ăă, prânz?

— Au hamburgeri. Și mult loc.

* * *

— Arată familiar, Rita, îi zise Harry chelneriței care tocmai pusese în fața lor doi burgeri arși acoperiți cu ceapă prăjită.

— Aici nu se schimbă nimic, să știi.

Chelnerița zâmbi și plecă.

— Truls Berntsen, da, zise Harry, privind peste umăr. El și Arnold erau aproape singuri în încăperea mare și pătrată care, în ciuda anilor de măsuri antifumat, încă mai mirosea a fum. Cred că a operat mulți ani ca arzător în poliție.

— Da? Și ce-i cu Bellman?

Folkestad studie bucățile de carne de animal din fața lor cu scepticism.

— În acea vreme, era responsabil de narcotice. Știu că a avut un soi de înțelegere cu un anumit Rudolf Asaiev, care vindea o substanță asemănătoare heroinei și care se chema violină, răspunse Harry. Bellman i-a asigurat lui Asaiev monopolul în Oslo, în schimbul asigurării scăderii drastice a traficului de droguri, a numărului de drogați de pe străzi și, bineînțeles, a supradozelor. Iar asta l-a făcut pe Bellman să arate bine în ochii opiniei publice.

— Atât de bine, încât a pus laba pe slujba de șef al poliției?

Harry mestecă ezitând prima îmbucătură de burger și ridică din umeri, ca pentru a sugera un „poate".

— Și de ce n-ai transmis mai departe ce știi? Ca o lovitură pentru sistemul de justiție?

Arnold Folkestad tăie cu prudență din ceea ce spera că era o bucată de carne. Renunță și se uită la Harry, care îl privea în vreme ce tot mesteca.

Harry înghiți. Se șterse la gură cu un șervețel de hârtie.

— N-aveam nicio dovadă. Pe lângă asta, nu mai eram polițist. Nu era treaba mea. Nici acum nu e treaba mea, Arnold.

Folkestad prinse o bucată de carne în furculiță și o ridică la nivelul ochilor pentru a o studia.

— Nu, presupun că nu e. Dar dacă asta nu e treaba ta și nu mai ești polițist, de ce ți-a trimis anatomopatologul un raport post-mortem al acestui Rudolf Asaiev?

— Mhm. Deci l-ai văzut?

— Doar pentru că eu strâng de obicei și corespondența ta când trec pe la cutiile poștale. Și, evident, pentru că îmi place să îmi vâr nasul.

— Cum e burgerul?

— Încă nu l-am gustat.

— Dă-i drumul. N-o să te muște.

— Nici pe tine, Harry.

Harry zâmbi.

— Au căutat în spatele orbitei. Și au descoperit ce căutam. O mică urmă de înțepătură în vasul mare de sânge. E posibil ca cineva să-i fi împins globul ocular lui Asaiev într-o parte cât el era în comă și să-i fi injectat bule de aer în colțul ochiului. Rezultatul ar fi fost orbire bruscă, urmată de un cheag de sânge în creier, a cărei cauză nu putea fi depistată.

— Acum chiar că nu mai am chef să mănânc chestia asta, zise Folkestad strâmbându-se și lăsând furculița jos. Spui că ai dovedit că Asaiev a fost asasinat?

— Nu. Cauza morții continuă să fie imposibil de determinat. Dar semnul arată ce *s-ar fi putut* întâmpla. Întrebarea-cheie, bineînțeles, este cum de a putut intra cineva în salonul lui. Ofițerul care era de pază insistă că n-a văzut pe nimeni trecând în perioada când a fost făcută, probabil, injecția. Nici vreun doctor, nici pe altcineva.

— Misterul camerei încuiate.

— Sau ceva mai simplu. Cum ar fi ca ofițerul să-și fi părăsit postul sau să fi adormit și, în mod firesc, nu a recunoscut nimic. Sau poate că a fost chiar el implicat în asasinat, direct sau indirect.

— Dacă ar fi plecat de la post sau ar fi adormit, crima ar fi depins de întâmplare și cu siguranță că noi nu credem în așa ceva, nu?

— Nu, Arnold, nu credem. Dar e posibil să fi fost ademenit departe de postul lui. Sau să fi fost drogat.

— Sau mituit. Va trebui să aduci ofițerul ăla la interogatoriu!

Harry clătină din cap.

— De ce nu?

— În primul rând, eu nu mai sunt polițist. În al doilea rând, ofițerul e mort. El a fost cel ucis în cazul cu mașina din Drammen.

Harry dădu din cap, ca pentru sine, își ridică ceașca cu cafea de pe masă și luă o gură.

— La naiba! Și în al treilea rând?

Arnold se aplecase în față. Harry îi făcu semn Ritei să-i aducă nota de plată.

— Am pomenit eu ceva de un al treilea rând?

— Ai zis „în al doilea rând“, nu „*și* în al doilea rând“. Ca și cum erai în toiul unei enumerări.

— Corect. Va trebui să-mi cizelez norvegiana.

Arnold își înclină capul. Iar Harry zări întrebarea nerostită din ochii colegului. Dacă ăsta e un caz pe care n-ai de gând să-l urmărești, atunci de ce nu-mi povestești despre el?

— Haide, mănâncă, zise Harry. Am curs.

Soarele alunecă pe fundalul cerului palid, se afundă cu blândețe la orizont și coloră norii în portocaliu.

Truls Berntsen stătea în mașină și asculta frecvența radio a poliției, așteptând lăsarea nopții. Aștepta ca luminile din casa de deasupra să se aprindă. Aștepta să o vadă pe ea. O singură privire fugară i-ar fi ajuns.

Se cocea ceva. Auzea asta în stilul în care comunicau oamenii. Se petrecea ceva neobișnuit, dincolo de normalitatea dată de

rutină. Se auzeau rapoarte scurte și intense, ca și cum oamenilor li s-ar fi spus să nu folosească stațiile radio mai mult decât era necesar. Și nu era vorba de ceea ce se spunea, ci mai degrabă de ceea ce nu se spunea. De modul în care nu se spunea. Propoziții sacadate în aparență, despre supraveghere și transport, dar fără adrese, ore sau nume de oameni. Se spunea că frecvența poliției era al patrulea post de radio din Oslo ca popularitate, dar asta înainte de criptarea transmisiunilor. Cu toate astea, oamenii vorbeau în această seară ca și cum s-ar fi temut să nu dezvăluie ceva.

Se auziră din nou. Truls dădu volumul mai tare.

— Zero unu. Delta doi zero. Liniște peste tot.

Delta, unitatea de elită. O operațiune armată.

Truls își luă binoclul. Se concentră asupra ferestrei de la living. Era mai greu să o vadă în casa nouă; în cale stătea terasa din fața livingului. La vechea casă, el putea sta în copaci și putea vedea direct în încăpere. O putea vedea stând pe canapea, cu picioarele înghesuite sub ea. Descălțată. Îndepărtându-și șuvițele blonde de pe chip. Ca și cum ar fi știut că era urmărită. Atât de frumoasă că lui îi venea să plângă.

Cerul de deasupra fiordului Oslo se schimbă din portocaliu în roșu, și apoi în violet.

Totul fusese întunecat în noaptea în care parcase mașina lângă moscheea din Åkebergveien. Mersese pe jos până la sediul poliției, descuiase ușa către hol și o luase în jos către camera probelor. Descuiase ușa cu copia cheii pe care o deținea deja de trei ani. Își pusese pe nas ochelarii de vedere nocturnă. Proceda așa după acel moment când aprinsese lumina și stârnise bănuielile unui paznic, în timpul uneia dintre misiunile de arzător pentru Asaiev. Fusese iute, găsise cutia după dată, deschisese punga care conținea glonțul de 9 mm extras din țeasta lui Kalsnes, pe care îl înlocuise cu un glonț pe care îl avea în buzunarul hainei.

Singura ciudățenie fusese aceea că simțise că nu era singur.

O urmări pe Ulla. Oare simțea și ea? De aceea își lua mereu privirea din carte ca să se uite la fereastră? Ca și cum afară era

ceva. Ceva ce o aștepta.
Iar vorbeau pe stații.
El știa despre ce vorbeau.
Înțelegea ce plănuiau.

[6] Christmas Kettle, uneori Red Kettle — denumire dată campaniilor stradale de strângere de fonduri ale Armatei Salvării cu ocazia sărbătorilor, în timpul cărora banii se adună într-un vas metalic roșu atârnat de un stâlp.

25

Ziua Z se apropia de final.

Stația de emisie-recepție pârâi încet.

Katrine Bratt se răsuci pe pătura subțire de pe sol. Își duse iar binoclul la ochi și privi spre casa din Bergslia. Tăcută și întunecată. Așa cum era de aproape 24 de ore.

Ceva trebuia să se întâmple în curând. Peste trei ore avea să fie o altă zi. Data greșită.

Se înfioră de frig. Însă ar fi putut să fie și mai rău. Circa nouă grade în cursul zilei, fără ploaie. Însă, după ce soarele dispăruse, temperatura scăzuse vertiginos și începuse să i se facă frig, chiar și cu lenjeria termică pe dedesubt și cu jacheta îmblănită pe deasupra, jachetă care, conform celui care i-o vânduse, era „de 800 pe scara americană, adică nu pe cea europeană“. Era ceva legat de izolație. Sau pene? În acea clipă, și-ar fi dorit să aibă la dispoziție ceva mai cald de 800. Cum ar fi fost un bărbat lângă care să se poată cuibări…

În casa propriu-zisă nu se găseau ofițeri; nu riscaseră să fie văzuți intrând sau ieșind. Chiar și pentru operațiunea de recunoaștere, parcaseră la mare distanță, după care se furișaseră până aproape de casă, niciodată mai mult de doi oameni simultan și în haine civile.

Ei i se alocase un delușor din pădurea Berg, în spatele locurilor unde se aflau membrii echipei Delta. Le cunoștea pozițiile, dar nu era în stare să vadă nimic, nici chiar când cerceta locurile cu binoclul. Știa că erau patru lunetiști, acoperind fiecare latură a casei, precum și 11 oameni gata să ia locul cu asalt în mai puțin de opt secunde.

Își privi din nou ceasul. Încă două ore și 58 de minute.

Din câte știau, crima inițială avusese loc la sfârșitul zilei, însă fusese greu de determinat ora decesului în condițiile în care cadavrul fusese tăiat în bucăți ce nu cântăreau mai mult de două

kilograme fiecare. În orice caz, momentele crimelor la indigo copiaseră până atunci momentele crimelor inițiale, așa că faptul că încă nu se întâmplase nimic era oarecum de așteptat.

Dinspre vest se apropiau nori. Prognoza meteo indicase vreme uscată, însă urma să se întunece și vizibilitatea avea să scadă. Pe de altă parte, poate că norii aduceau o creștere de temperatură. Ar fi trebuit să-și ia un sac de dormit.

Telefonul mobil vibră.

— Ce se petrece?

Era Beate.

— Nimic de raportat aici, răspunse Katrine, scărpinându-se la ceafă. Cu excepția faptului că încălzirea globală este o certitudine. Sunt musculițe pe aici. În martie.

— Vrei să spui țânțari?

— Nu, musculițe. Sunt… în fine, avem multe musculițe în Bergen. Vreun apel de interes?

— Nu. Doar Cheez Doodles, Pepsi Max și Gabriel Byrne. Spune-mi și mie, mi se pare mie că tipul e tare sau e *doar* o idee prea bătrân?

— E tare. Te uiți la *In Treatment*.

— La primul sezon. Al treilea disc.

— Nu știam că ai cedat în fața caloriilor și DVD-urilor. Chiloți mai mari?

— Cu elastic foarte slab. Trebuie să mă răsfăț puțin când cel mic nu e aici.

— Să schimbăm locurile?

— Nu. Mai bine închid, în caz că sună prințul. Ține-mă la curent.

Katrine așeză telefonul alături de stația de emisie-recepție. Își ridică binoclul la ochi și cercetă drumul din fața casei. În principiu, individul putea veni din orice direcție. Era improbabil să sară gardurile de pe marginea șinelor pe unde tocmai trecuse trenul, dar dacă venea dinspre Damplassen putea străbate pădurea pe oricare dintre multele poteci. Putea trece prin grădinile de-a lungul dealului Bergslia, mai ales acum, când se înnora și se lăsa noaptea. Dar dacă se simțea încrezător, nu ar fi

avut niciun motiv să nu vină pe șosea. Cineva, pe șaua unei biciclete vechi, pedala în susul pantei, clătinându-se într-o parte și-n alta, poate din pricină că nu era foarte treaz. Se întrebă ce făcea Harry în seara aceea.

Nu puteai ști niciodată cu adevărat ce face Harry, nici măcar dacă stăteai în fața lui. Harry cel secretos. Nu precum ceilalți. Nu ca Bjørn Holm, care își purta sufletul pe chip. Care îi spusese în ziua precedentă că avea să asculte Merle Haggard cât aștepta lângă telefon. Că avea să mănânce burgeri artizanali din carne de ren cumpărați din Skreia. Și care îi mai spusese, după ce ea strâmbase din nas, că, la naiba, când toată povestea aceea avea să se încheie, o să o invite să deguste burgerii din carne de ren preparați de mama lui, cu cartofi prăjiți, și o s-o inițieze în secretele muzicii din Bakersfield. Care, probabil, era singurul gen de muzică pe care îl avea. Nu era de mirare că era burlac. Când ea-l refuzase politicos, el păruse că regretă imediat că lansase oferta.

Truls Berntsen conducea prin Kvadraturen. Ca aproape în fiecare seară. Înaintând încet în sus și în jos, ici și colo, pretutindeni. Dronningens, Kirkegata, Skippergata, Nedre Slottsgate, Tollbugata. Ăsta fusese orașul lui. Și avea să redevină orașul lui.

În stația radio se auzeau mesaje cifrate. Coduri pentru el, Truls Berntsen, căci pe el voiau să-l țină pe dinafară. Idioții probabil se gândeau că reușiseră și că el nu pricepea nimic. Numai că nu-l păcăleau. Truls Berntsen îndreptă oglinda retrovizoare și aruncă o privire pistolului de serviciu care zăcea pe haina lui, pe scaunul din dreapta față. Situația era, ca de obicei, exact pe dos. El era cel care avea să-i păcălească.

Femeile de stradă îl ignorau; recunoșteau mașina și știau că n-avea de gând să le cumpere serviciile. Un băiat machiat și îmbrăcat cu pantaloni mult prea strâmți se învârti în jurul unui stâlp care susținea un indicator de parcare interzisă ca un dansator la bară, scoțându-și un șold în afară și trimițându-i bezele lui Truls, care îi răspunse arătându-i degetul mijlociu.

Întunericul din jur părea să fi devenit mai dens. Truls se apropie de parbriz și privi în sus. Dinspre vest se îngrămădeau nori. Se opri la un semafor. Aruncă o privire în jos, către scaunul alăturat. Îi păcălise de nenumărate ori și avea să-i păcălească din nou. Ăsta era orașul lui și nimeni nu putea să i-l ia.

Mută arma în torpedou. Arma crimei. Se petrecuse cu atâta vreme în urmă, însă el încă mai vedea chipul lui. René Kalsnes. Trăsături de băiat slab și efeminat. Truls izbi cu pumnul în volan și înjură semaforul în gând. Fă-te odată verde, fir-ai al dracului!

Îl lovise prima dată cu bastonul.

După care scosese arma.

Chiar și cu fața sângerând, zdrobită, Truls zărise privirea care implora și auzise șuieratul care cerea milă, ca un cauciuc de bicicletă înțepat. Fără cuvinte. Inutil. Pusese arma în nara individului, trăsese, văzuse tresăltarea, totul ca într-un film. După aceea rostogolise mașina peste culme și plecase. Undeva mai jos pe drum, șterse bastonul și îl aruncase în pădure. Oricum avea mai multe la fel în dulapul de acasă. Unde avea arme, ochelari de vedere nocturnă, vestă antiglonț, ba chiar și o pușcă cu lunetă Märklin, pe care ăia o credeau încă în camera cu probe.

Truls străbătu tunelurile și pătrunse în inima orașului. Activiștii de dreapta în favoarea mașinilor numiseră tunelurile recent construite artere vitale ale capitalei. Un reprezentant al activiștilor de mediu răspunsese numindu-le intestinele orașului. Or fi fost ele vitale, dar erau încă pline cu rahat.

Își croi drum prin rețeaua de drumuri și străzi înguste, semnalizate în buna tradiție din Oslo, astfel încât trebuia să fii localnic ca să cazi de prost în fața glumelor nesărate ale Departamentului Transporturilor. După care ieși la lumină. Partea de est a orașului Oslo. În stație se auzeau în continuare mesaje cifrate. Una dintre voci era înecată de un zgomot de roți pe șine. Metroul. Idioții. Oare chiar credeau că nu le putea descifra codurile prostești? Erau cu toții în Bergslia. Erau în apropierea casei galbene.

Harry stătea întins pe spate și urmărea fumul de țigară cum se ridică încet, în onduleuri, către tavanul dormitorului, formând cifre și chipuri. Știa ale cui. Le putea menționa, unul câte unul, pe nume. Societatea Polițiștilor Decedați. Suflă spre ele și chipurile fantasmagorice dispărură. Harry luase o decizie. Nu știa exact când, dar știa că avea să schimbe totul.

O vreme încercase să se convingă că nu trebuia să-și asume un asemenea risc, că exagera, dar fusese prea mulți ani alcoolic ca să nu recunoască judecata eronată a nebunului asupra consecințelor. După ce avea să spună ce avea de gând, totul avea să se schimbe în relația cu femeia alături de care stătea. Ura asta. Rostogoli câteva cuvinte în gura închisă. Acum sau niciodată.

Inspiră adânc, dar ea îl întrerupse.

— Pot să trag și eu un fum? murmură Rakel, venind mai aproape de el.

Pielea ei goală avea acel luciu de sobă încinsă, de care i se făcea dor în cele mai neașteptate momente. Sub pătură era cald, rece deasupra. Cearșaful alb, mereu cearșaful alb, nimic altceva nu se răcea la fel.

Îi pasă țigara Camel. O urmări cum o apucă stângaci, cum obrajii i se afundă când trage cu atenție din țigară, ca și cum era mai sigur să o privească. Harry se gândi la tot ce avea.

La tot ce avea de pierdut.

— Te duc mâine la aeroport? întrebă el.

— Nu-i nevoie.

— Știu. Dar am primul curs abia târziu.

— Atunci du-mă.

Ea îl sărută pe obraz.

— Cu două condiții.

Rakel se rostogoli într-o parte și se uită la el cu o privire întrebătoare.

— Prima e să nu încetezi niciodată să fumezi ca o adolescentă la petrecere.

Ea pufni încetișor.

— O să încerc. Și a doua?

Harry înghiți în sec, știind că putea ajunge să socotească acea clipă ca pe ultima fericită din viața lui.

— Mă aștept…

Of, la dracu'.

— Mă gândesc să încalc o promisiune, zise el. O promisiune pe care mi-am făcut-o în primul rând mie însumi, dar care mă tem că te afectează și pe tine.

Harry mai degrabă simți decât auzi cum ritmul respirației ei se modifică în întuneric. Cum se scurtează și devine mai rapid. Teama.

Katrine căscă. Se uită la ceas. La minutarul luminos care măsura timpul. Niciunul dintre ofițerii care lucraseră la cazul inițial nu raportase primirea vreunui telefon.

Ar fi trebuit să se simtă tot mai încordată pe măsură ce se apropia termenul-limită, însă se simțea exact invers și începuse deja să-și trateze singură dezamăgirea forțându-se să gândească pozitiv. La baia fierbinte pe care avea să o facă după ce ajungea înapoi în apartamentul ei. La pat. La cafeaua de a doua zi de dimineață. O altă zi, cu noi posibilități. Exista mereu ceva nou, trebuia să existe.

Putea vedea farurile de pe Ring 3, una dintre centurile interioare ale orașului: viața în Oslo își urma cursul inexorabil. Întunericul care se adâncea în spatele norilor trăsese o cortină în fața lunii. Katrine voi să se răsucească, dar încremeni. Un zgomot. O pocnitură. O ramură ruptă. Chiar acolo.

Își ținu răsuflarea și ascultă. Poziția care îi fusese alocată era înconjurată de tufișuri și pâlcuri dese de copaci, bine ascunse de oricare potecă pe care el ar fi putut să o aleagă. Numai că pe acele poteci nu existau crengi rupte.

O altă trosnitură. Mai aproape acum. Katrine deschise gura din instinct, ca și cum sângele care acum îi curgea vijelios prin vene avea nevoie de mai mult oxigen. Întinse mâna după stația de emisie-recepție. Însă nu reuși să ajungă la ea.

Probabil că el se deplasase cu viteza fulgerului, însă răsuflarea pe care ea o simți pe ceafă era destul de calmă, iar vocea care-i

șopti la ureche era senină, aproape veselă.

— Ce se petrece?

Katrine se întoarse spre el și răsuflă cu un șuierat lung.

— Nimic.

Mikael Bellman luă binoclul ei și studie casa de dedesubt.

— Echipa Delta are două posturi pe calea ferată de acolo, nu?

— Da. De unde…

— Mi s-a dat o copie după harta misiunii, răspunse imediat Bellman. Așa am găsit și acest post de observație. Bine ascuns, de altfel, trebuie să spun.

Bellman se plesni cu palma peste frunte.

— Măi să fie. Țânțari în martie.

— Musculițe, replică Katrine.

— Greșit, i-o reteză Mikael Bellman, care continua să țină binoclul la ochi.

— Mă rog, avem dreptate amândoi. Musculițele sunt asemenea țânțarilor, doar că sunt mai mici.

— Te înșeli în privința…

— Unele dintre ele sunt atât de mici, încât nu ajung să sugă sângele oamenilor, ci pe cel al altor insecte. Sau fluidele lor corporale.

Katrine știa că spune prostii din pricina nervozității, fără să știe exact de ce era nervoasă. Poate pentru că omul de lângă ea era șeful poliției.

— Bineînțeles, insectele nu au…

— Nu se petrece nimic. În fața casei a oprit o mașină. Cineva se dă jos din ea și se apropie de casă.

— Iar dacă o musculiță… Ce ați spus?

Katrine luă binoclul. Șef al poliției sau nu, ăla era postul ei. Iar el avea dreptate. În lumina felinarelor de pe stradă văzu pe cineva care intrase deja pe poartă și se îndrepta spre ușa de la intrare. Individul era îmbrăcat în roșu și ducea un pachet pe care ea nu-l putu identifica. Katrine își simți gura uscându-i-se. El era. Lucrurile se întâmplau. Și se întâmplau *acum*. Înșfăcă telefonul mobil.

— Iar eu nu-mi încalc ușor promisiunile, zise Harry.

Se uită la țigara pe care ea i-o dăduse înapoi. Sperând să mai aibă parte măcar de un ultim fum. Avea nevoie de el.

— Și la ce promisiune te referi?

Vocea lui Rakel părea mică, neajutorată. Vocea singurătății.

— E o promisiune pe care mi-am făcut-o mie însumi… zise Harry, lipindu-și buzele de filtru.

Inhală fumul. Gustă fumul, capătul țigării, care din cine știe ce motiv bizar avea un gust complet diferit față de partea de început.

— …că nu te voi ruga niciodată să te măriți cu mine.

În liniștea care urmă el auzi o rafală de vânt furișându-se printre crengile copacilor, ca un public șocat, emoționat, șoptitor.

După care veni răspunsul. Ca un mesaj scurt de stație de emisie-recepție.

— Repetă.

Harry își drese glasul.

— Rakel, vrei să te măriți cu mine?

Rafala de vânt plecase mai departe. Iar în locul ei se instalaseră tăcerea și calmul. Noapte. Iar în toiul acesteia, Harry și Rakel.

— Îți bați joc de mine?

Ea se îndepărtase deja.

Harry închise ochii. Se simțea în cădere liberă.

— Nu glumesc.

— Ești sigur?

— De ce aș glumi? *Vrei tu* să fie o glumă?

— În primul rând, Harry, ai un simț al umorului tare deplasat.

— De acord.

— În al doilea rând, trebuie să mă gândesc la Oleg. Și tu trebuie să faci asta.

— Când mă gândesc la căsătoria noastră, Oleg este un mare plus.

— În al treilea rând, chiar dacă aș vrea, căsătoria are multe implicații legale. Casa mea…

— Eu mă gândeam la proprietăți separate. Să fiu al naibii dacă o să-ți dau averea mea pe o tipsie de argint. Nu pot promite multe, dar pot promite divorțul cel mai lipsit de probleme din lume.

Ea chicoti.

— Dar ne merge bine așa cum suntem acum, nu, Harry?

— Da, avem totul de pierdut. Și în al patrulea rând?

— În al patrulea rând, nu așa se face o cerere în căsătorie, Harry. În pat, la o țigară.

— Păi, dacă vrei să mă așez în genunchi, va trebui mai întâi să-mi pun nădragii.

— Da.

— Da, să-mi pun nădragii? Sau da, eu…

— Da, prostule! Da! Vreau să mă mărit cu tine.

Reacția lui Harry veni automat, exersată pe parcursul vieții îndelungate de polițist. Se întoarse într-o parte și se uită la ceas. Își notă ora în minte — 23:11. Amănunte pentru momentele când trebuia să scrie rapoartele. Când ajunseseră la locul crimei, când efectuaseră arestarea, când fusese tras focul de armă.

— Oh, Doamne, o auzi pe Rakel mormăind. Ce am spus?

— Perioada de răzgândire expiră în cinci secunde, replică Harry, întorcându-se spre ea.

Fața ei era atât de aproape, încât el nu văzu decât lucirea din ochii ei mari.

— Timpul a expirat, zise el. Și ce fel de zâmbet mai e și ăsta?

Iar acum Harry îl simțea și el. Zâmbetul care se lățea pe fața lui ca un ou proaspăt spart în tigaie.

Beate stătea cu picioarele întinse pe brațul canapelei și se uita la Gabriel Byrne cum se agită neliniștit pe scaun. Se hotărâse că o impresionau genele și accentul lui irlandez. Genele unui Mikael Bellman, accentul unui poet. Omul pe care îl vedea acum n-avea nimic din toate astea, dar nu asta era problema. Era ceva ciudat la el. Pentru început era vorba de intensitate; el nu înțelesese de ce nu o poate vizita, dacă tot era singură în acea seară. După care era vorba de trecutul lui. Îi povestise lucruri pe care ea treptat le descoperise ca neadevărate.

Poate că nu era neobișnuit: oamenii doresc să facă impresie bună, așa că îngroașă un pic lucrurile.

Pe de altă parte, poate că era ceva în neregulă cu *ea*. La urma urmei, încercase să-l caute pe Google. Fără să găsească ceva. Așa că, în schimb, îl căutase pe Gabriel Byrne pe Google. Citise cu interes că lucrase într-o fabrică de ursuleți de pluș, după care găsise ce căuta de fapt. Nevastă: Ellen Barkin (1988–1999). Pentru o clipă se gândise că Gabriel rămăsese văduv, abandonat ca și ea, până ce își dăduse seama că mai degrabă mariajul dintre cei doi murise. Iar dacă așa stăteau lucrurile, atunci Gabriel era singur de mai multă vreme. Sau poate că Wikipedia nu era actualizată?

Pacienta de pe ecran flirta cu el. Însă Gabriel nu se lăsa păcălit. Afișă un zâmbet scurt, chinuit, o fixă cu privirea lui blândă și rosti ceva banal, dar care sună ca o poezie de Yeats.

O lumină sclipi pe masă și inima lui Beate stătu în loc.

Era telefonul mobil. Care suna. Putea fi el. Valentin.

Îl ridică și verifică cine o apela. Oftă.

— Da, Katrine?

— E aici.

Din tonul colegei ei, Beate își dădu seama că era adevărat, momeala fusese mușcată.

— Spune…

— Stă în pragul ușii.

Pragul ușii! Asta era mai mult decât o simplă mușcătură. Asta deja însemna o cină bogată cu pește. Isuse, înconjuraseră întreaga casă.

— Pur și simplu stă acolo și ezită.

Beate auzi activitate intensă de comunicații în fundal. Cunoștea sunetele, dar nu le putea identifica exact.

— Acum iau cu asalt casa, zise Katrine.

— Detalii, te rog.

— Echipa Delta. Toți în negru. Arme automate. Doamne, felul în care aleargă…

— Mai puțină culoare, mai mult conținut.

— Patru oameni care urcă panta în goană. Orbindu-l cu lumina proiectoarelor. Ceilalți stau ascunși, așteptând să vadă dacă el dispune de întăriri. A lăsat din mână ce ținea…

— Are cumva și o ar…

Un sunet ascuțit de sonerie. Beate gemu. Soneria de la ușă.

— Nu are timp de asta. Au năvălit deja peste el. L-au trântit la sol.

Da!

— Par că îl percheziționează. Ridică ceva în aer.

— Armă?

Din nou soneria. Tare, lung, insistent.

— Pare o telecomandă.

— Oho! O bombă?

— Nu știu. Dar l-au înhățat oricum. Acum semnalează că situația e sub control. Așteaptă…

— Trebuie să deschid ușa. Te sun eu înapoi.

Beate sări de pe canapea. Alergă la ușă. Întrebându-se cum să-i explice că așa ceva era de neacceptat, că dacă îi spusese că vrea să fie singură, vorbise serios.

Și chiar în vreme ce deschidea ușa se gândi cât de departe ajunsese. De la fata tăcută, timidă, care se flagela singură și care absolvise același colegiu de poliție ca tatăl ei la femeia care nu doar că știa ce voia, dar făcea tot ce trebuia ca să obțină ce voia. Fusese un drum dur, lung și uneori extrem de dificil, însă răsplata merita fiecare pas parcurs.

Se uită la bărbatul din fața ei. Lumina care se reflecta de pe chipul lui ajunse la nivelul retinei ei și fu convertită în semnale vizuale care alimentau girusul ei fusiform cu date.

În spatele ei auzi vocea liniștitoare a lui Gabriel Byrne. Avu impresia că aceasta spunea: „Nu intra acum în panică“.

Moment în care creierul ei recunoscu chipul din fața sa.

Harry simțea orgasmul apropiindu-se. Orgasmul lui. Durerea dulce, încordarea mușchilor spatelui și abdomenului. Închise ușa percepțiilor ochilor minții și deschise ochii. Se uită la Rakel, care îl privea cu ochi sticloși. Pe fruntea ei se umflase o venă. Trupul și chipul ei tresăreau de fiecare dată când el o pătrundea. Părea să încerce să rostească ceva. Iar el conștientiză faptul că privirea aceea nu era privirea suferindă, ofensată, pe care o avea în general înainte de a atinge orgasmul, ci era altceva, un soi de

groază pe care își amintea să o mai fi văzut o singură dată, în aceeași încăpere. Conștientiză faptul că ea îi ținea încheietura cu ambele mâini, încercând să-i împingă brațul de pe gât.

Așteptă. Habar n-avea de ce, dar nu era în stare să-și slăbească strânsoarea. Simți rezistența opusă de corpul ei și văzu cum îi ies ochii din orbite. Atunci îi dădu drumul.

Auzi șuieratul scos de ea când inspiră adânc aer.

— Harry… Ce făceai?

Vocea ei era răgușită, de nerecunoscut. El o privi. Nu avea răspuns.

— Tu…, tuși ea. Nu trebuie să ții atât de multă vreme!

— Scuze, m-am lăsat un pic dus de val.

În acea clipă, el simți că vine. Nu orgasmul, ci ceva asemănător. Un junghi în piept care i se ridică în gât și se extinse până în spatele ochilor.

Se prăbuși lângă ea. Își îngropă fața în pernă. Simți că îi vine să plângă. Se rostogoli pe o parte, departe de ea, și începu să inspire adânc, luptându-se cu lacrimile. Ce naiba se petrecea cu el?

— Harry?

Nu-i răspunse. Nu putea.

— S-a întâmplat ceva, Harry?

El clătină din cap.

— Sunt obosit, îngăimă el cu fața în pernă.

Îi simți mâna pe gât, mângâindu-l cu blândețe, apoi peste piept și pe ea cuibărindu-se în spatele lui.

În acea clipă prin minte îi trecu gândul pe care el știuse dintotdeauna că avea să-l gândească cândva: cum putea cere ființei pe care o iubea atât de mult să-și împartă viața cu cineva ca el?

Katrine stătea cu gura deschisă, ascultând conversațiile furioase din stația de emisie-recepție. În spatele ei, Mikael Bellman înjura. Individul care stătea în pragul ușii nu avea o telecomandă la el.

— Este un terminal de plăți, rosti o voce răgușită pe nerăsuflate.

— Și ce are în geantă?

— Pizza.

— Repetă?

— Se pare că e un nenorocit de curier. Spune că lucrează pentru Pizzaexpressen. A primit o comandă pentru această adresă cu trei sferturi de oră în urmă.

— Bine, o să verificăm.

Mikael Bellman se aplecă și luă stația de emisie-recepție.

— Aici e Bellman. L-a trimis pe tipul ăsta înainte ca să elibereze terenul. Ceea ce înseamnă că e în zonă undeva și vede ce se petrece. Avem și câini aici?

Pauză. Pârâituri de fundal.

— Aici U05. Nu există câini. Îi putem aduce în 15 minute.

Bellman înjură din nou printre dinți, apoi apăsă pe tasta de emitere.

— Aduceți-i. Și elicopterul cu proiectoare și imagini termice. Confirmați.

— Recepționat. Cerem elicopterul. Dar nu cred că dispune de detector termic.

Bellman închise ochii și șopti „idiotule“ înainte de a răspunde cu voce tare:

— Ba dispune și se potrivește, așa că dacă individul e în pădure îl vom găsi. Folosiți întreaga echipă ca să formați o rețea la nord și la vest de pădure. Dacă tipul vrea să fugă, într-acolo o va lua. Ce număr de mobil ai, U05?

Bellman își luă degetul de pe tasta de emitere și îi făcu semn lui Katrine, care își ținea telefonul pregătit. Tastă cifrele pe măsură ce U05 le spuse, după care îi dădu telefonul lui Bellman.

— U05? Falkeid? Ascultă, suntem pe cale să ratăm operațiunea și nu dispunem de suficienți ofițeri ca să pieptănăm ca lumea pădurea, așa că haide să încercăm ceva cu bătaie lungă. Cum el în mod clar a bănuit că noi vom fi aici, e posibil să aibă acces la frecvențele noastre. E adevărat că nu dispunem de imagini termice, dar dacă el crede că dispunem, și noi extindem rețeaua către nord și vest, atunci… Exact. Poziționează-ți oamenii în partea de est. Dar păstrează vreo doi în spate, pentru eventualitatea că el va veni spre casă ca să verifice.

Bellman încheie convorbirea și îi dădu înapoi telefonul lui Katrine.

— Ce credeți? întrebă aceasta.

Ecranul dispozitivului se stinse și Katrine avu impresia că urmele luminoase emanate de dungile albe, lipsite de pigmenți de pe fața lui pulsau în beznă.

— Cred, răspunse Bellman, că am fost păcăliți.

26

La ora 7:00 dimineața ieșeau din Oslo.

Traficul aglomerat de la orele de vârf era deocamdată liniștit. Așa cum liniștea se instaurase și în mașina lor, căci amândoi respectau un pact încheiat de multă vreme, de a nu vorbi inutil înainte de ora 9:00.

Când ajunseră la cabinele de taxare începu să cadă o ploaie măruntă, pe care ștergătoarele de parbriz păreau mai degrabă să o absoarbă în loc să o elimine de pe geam.

Harry porni radioul și ascultă un nou buletin de știri, însă nici de data asta nu auzi nimic. Despre vestea care ar fi trebuit să fie anunțată în acea dimineață la toate posturile de radio și pe toate site-urile de știri. Arestarea din Berg, vestea că a fost reținut un suspect în legătură cu crimele comise împotriva polițiștilor. După ce ascultă rubrica de sport, care se referi exclusiv la meciul Norvegiei contra Albaniei, apoi o bucată muzicală cu Pavarotti în duet cu o vedetă de muzică pop, Harry se grăbi să închidă radioul.

În vreme ce urcau dealurile către Karihaugen, Rakel își lăsă mâna pe a lui Harry care stătea, ca de obicei, pe schimbătorul de viteze. Harry așteptă ca ea să spună ceva. În curând aveau să se despartă pentru o întreagă săptămână, iar Rakel încă nu zisese nimic legat de propunerea lui din noaptea precedentă. Oare avea îndoieli? Ea nu spunea lucruri în care nu credea. În dreptul intersecției către Lørenskog, prin mintea lui Harry trecu gândul că poate ea se gândea că *el* avea îndoieli. Că, dacă se comportau amândoi ca și cum nu se întâmplase nimic, îngropând totul într-un ocean de tăcere, atunci chiar nu se întâmplase nimic. În cel mai rău caz, aveau să-și amintească de noaptea precedentă ca de un vis absurd. La naiba, poate că el *visase* totul. Când fuma opiu, obișnuia să discute cu oameni despre lucruri care, conform

convingerii lui, se petrecuseră, primind în schimb doar priviri nedumerite.

În dreptul intersecției către Lillestrøm, el încălcă pactul de păstrare a tăcerii.

— Ce zici de iunie? 21 cade sâmbătă.

Se uită scurt la ea, însă Rakel privea peisajul de câmpie din jur. Tăcere. Of, la dracu', era clar că ea regreta. Ea…

— Iunie e foarte bine. Dar sunt destul de sigură că 21 cade într-o vineri.

Harry auzea zâmbetul din vocea ei.

— Tămbălău mare sau…

— Sau doar noi și martorii?

— Ce zici?

— Poți decide tu, dar să fie maxim zece oameni. N-avem veselă pentru mai mulți. Iar cu cinci oameni din partea fiecăruia, tu poți invita oricum pe toată lumea din lista ta de contacte.

El râse. Chestia asta putea fi de bun augur.

— Iar dacă te gândești să-l iei pe Oleg cavaler de onoare, să știi că e ocupat, zise ea.

— Înțeleg.

Harry parcă mașina în fața terminalului de plecări și o sărută îndelung pe Rakel lângă portbagajul deschis.

La întoarcere, îl sună pe Øystein Eikeland. Partener de băutură și singurul prieten din copilărie al lui Harry, șoferul de taxi părea bine abțiguit. Pe de altă parte, Harry nici măcar nu știa cum suna vocea omului când era treaz.

— Cavaler de onoare? La naiba, Harry, sunt mișcat. Tu să îmi ceri *mie* așa ceva. La dracu', văd că și ceasul zâmbește.

— 21 iunie. Ai ceva programat atunci?

Øystein chicoti auzind gluma. Chicotitul se transformă în tuse. Care apoi se transformă în gâlgâitul unei sticle.

— Sunt mișcat, Harry. Dar răspunsul e nu. Tu ai nevoie de cineva care să fie în stare să stea drept pe picioare în biserică și care să vorbească oarecum limpede la masă. Iar eu am nevoie de o femeie atrăgătoare la masă, băutură la liber și nicio responsabilitate. Promit să mă îmbrac cu cel mai bun costum.

— Mincinosule. Tu n-ai purtat niciodată costum, Øystein.
— De-asta sunt și acum bune de purtat. N-au prea fost folosite. La fel ca amicii tăi, Harry. Puteai da și tu un telefon din când în când, să știi.
— Presupun că puteam.

Încheiară conversația și Harry se trezi mergând bară la bară către centrul orașului și parcurgând în minte lista scurtă cu candidați pentru rolul de cavaler de onoare. O listă pe care se găsea, mai exact, un singur nume. Formă numărul lui Beate Lønn. După cinci secunde de așteptare îi răspunse robotul și atunci Harry lăsă un mesaj.

Coada de mașini înainta în ritm de melc.

Formă numărul lui Bjørn Holm.
— Salve, Harry.
— Beate e la lucru?
— Are liber azi.
— Beate? Ea nu-și ia niciodată liber. A răcit?
— Nu știu. I-a trimis un mesaj lui Katrine noaptea trecută. Bolnavă. Ai aflat de Berg?
— Oh, am uitat cu totul despre asta, minți Harry. Ei bine?
— Individul n-a atacat.
— Păcat. Urmărește situația. Eu o să o sun acasă.

Harry închise și apelă numărul ei de fix.

După ce telefonul sună două minute fără succes, Harry se uită la ceas. Avea timp înainte de curs, iar Oppsal era în drum. Ieși de pe autostradă la Helsfyr.

Beate moștenise casa de la mama ei. O casă care îi amintea lui Harry de casa din Oppsal unde crescuse el: o clădire de lemn, tipică anilor 1950, o cutie sobră pentru o clasă de mijloc tot mai numeroasă, care credea că livezile cu meri nu mai erau doar apanajul bogaților.

Totul era liniștit în Oppsal, în afara zgomotului făcut de camionul de gunoi care trecea de la tomberon la tomberon. Locuitorii erau la lucru, la școală, la grădiniță. Harry parcă mașina, intră pe poartă, trecu pe lângă o bicicletă de copil legată de gard, un tomberon plin cu saci negri, un leagăn, și urcă

treptele către o pereche de pantofi sport Nike pe care îi recunoscu. Sună la soneria de sub plăcuța de ceramică pe care erau scrise numele lui Beate și al fiului ei.

Așteptă.

Sună din nou.

La primul etaj se vedea o fereastră deschisă, probabil, în opinia lui Harry, către unul dintre dormitoare. O strigă pe Beate de jos. Poate că ea nu auzea din pricina pistonului de oțel al camionului de gunoi, care făcea un zgomot tot mai mare zdrobind și compactând gunoiul pe măsură ce vehiculul se apropia de casă.

Încercă ușa. Deschisă. Intră. Strigă iarăși spre etaj. Niciun răspuns. Nu mai putea ignora senzația de neliniște pe care o simțise cumva tot timpul.

De când ea nu răspunsese la mobil.

Urcă scara și trecu dintr-o cameră în alta.

Pustiu. Totul la locul lui.

Coborî înapoi în grabă scara și se îndreptă spre living. Rămase în prag și își lăsă privirea să se plimbe nestingherită prin încăpere. Știa exact de ce nu intrase imediat, dar nu voia ca gândul să devină explicit.

Nu voia să-și spună că se uita la o posibilă scenă a crimei.

Mai fusese acolo, însă acum îl izbi faptul că încăperea părea mai golașă. Poate că de vină era lumina dimineții, poate că era vorba doar de faptul că Beate nu era acolo. Privirea i se opri asupra mesei. Un telefon mobil.

Își auzi propria răsuflare și își dădu seama cât de ușurat se simțea. Probabil că ea se repezise până la magazin, uitase de telefon și nici măcar nu se deranjase să încuie ușa. Probabil că se dusese la farmacie după aspirină sau altceva. Da, asta trebuia să se fi întâmplat. Harry se gândi la pantofii de sport Nike de la intrare. Și ce era cu asta? O femeie avea mai mult de o singură pereche de pantofi. Dacă mai aștepta câteva minute, ea avea să se întoarcă.

Harry își mută greutatea corpului de pe un picior pe celălalt. Canapeaua părea tentantă, însă el continuă să refuze să intre. Privirea lui se abătuse asupra podelei. Se vedea o pată mai întunecată în jurul măsuței de cafea de lângă televizor.

În mod clar se descotorosise de covorul de acolo.

Nu cu multă vreme în urmă.

Harry simți cum îl mănâncă pielea pe sub cămașă, ca și cum abia s-ar fi rostogolit gol și transpirat prin iarbă. Se lăsă pe vine. Simți un iz vag de amoniac dinspre parchet. Dacă nu se înșela, podelelor din lemn nu le pria amoniacul. Se ridică la loc și își îndreptă spatele. Străbătu holul spre bucătărie.

Ordine și pustiu.

Deschise dulapul înalt de lângă frigider. Ca și cum casele construite în anii 1950 aveau niște reguli nescrise de păstrare a lucrurilor: hrana, uneltele, documentele importante și, în cazul de față, produsele de curățenie. La fundul dulapului se vedea o găleată cu o cârpă împăturită frumos pe margine; pe primul raft erau cârpe de șters praful și două suluri, unul sigilat și altul deschis, de saci albi de plastic pentru gunoi. O sticlă cu săpun lichid verde Krystal. Și o cutie de praf de curățat Bona. Se aplecă și citi eticheta.

Pentru parchet. Nu conținea amoniac.

Harry se ridică încet. Rămase nemișcat și ascultă. Adulmecă aerul.

Avea un iz de rugină, dar Harry încercă să-l absoarbă pe tot și să memoreze tot ce văzuse.

Prima impresie. Subliniase asta la nesfârșit în cursurile lui, anume cum primele impresii de la locul unei crime erau adesea cele mai importante și cele mai corecte, ca o colecție de date adunate în timp ce simțurile tale erau încă în alertă maximă, înainte de a fi ciuntite și contrabalansate de faptele seci remarcate de către echipa de legiști.

Harry închise ochii și încercă să audă ce-i transmitea casa, ce detalii trecuse cu vederea, acel amănunt care îi putea dezvălui ce dorea să afle. Numai că, dacă acea casă îi vorbea, sunetele ei erau estompate de zgomotul camionului de gunoi care trecea prin fața ușii deschise. Auzi vocile oamenilor de pe camion, poarta deschizându-se, râsetele vesele. Lipsite de griji. Ca și cum nu se întâmplase nimic.

Poate că nu se întâmplase nimic, într-adevăr. Poate că Beate avea să se întoarcă în curând, pufnind în vreme ce își strângea eșarfa în jurul gâtului, și avea să se lumineze la față surprinsă, dar fericită să îl vadă. Și mult mai surprinsă și mai fericită când avea să o întrebe dacă voia să fie martoră la cununia dintre el și Rakel. După care, avea să izbucnească în râs și să se înroșească până în vârful urechilor, așa cum pățea dacă se uita cineva la ea. Femeia care obișnuia să se izoleze în Casa Durerii, camera video de la sediul poliției, unde stătea douăsprezece ore în șir ca să identifice cu o acuratețe infailibilă jefuitorii de bănci mascați surprinși de camerele de supraveghere. Femeia care devenise șefa Krimteknisk. O șefă plăcută de toți. Harry înghiți în sec.

Gândurile lui semănau cu un necrolog.

La dracu', se întoarce în curând! Harry inspiră adânc. Auzi poarta trântită și pistonul camionului de gunoi începând să apese.

Atunci îl străfulgeră. Amănuntul. Cel care nu se potrivea în tablou.

Se uită în dulap. O rolă pe jumătate folosită de saci albi de gunoi.

Sacii din tomberon erau negri.

Harry țâșni ca din pușcă.

Străbătu în goană holul de la intrare, ieși din casă și alergă spre poartă. Gonea cât putea de tare, însă inima i-o luase deja înainte.

— Opriți!

Un gunoier își ridică privirea. Stătea cu un picior pe platforma din spate a vehiculului, care se pusese deja în mișcare către următoarea casă. Harry avu impresia că scrâșnetul fălcilor de oțel care mestecau gunoaiele venea chiar din capul lui.

— Opriți concasorul!

Sări peste poartă și aterizează cu ambele picioare pe asfalt. Gunoierul reacționă imediat și apăsă butonul roșu de oprire, lovind cu pumnul în partea laterală a mașinii, care se opri cu un scrâșnet furios.

Fălcile de oțel încremeniră.

Gunoierul se uită la el cu ochii măriți.

Harry se îndreptă încet spre el, uitându-se fix la fălcile deschise din oțel. Se simțea un iz puternic de stricat, dar Harry nu-l luă în considerare. Vedea doar sacii de gunoi pe jumătate zdrobiți și sparți, din care se scurgea lichid care păta în roșu metalul concasorului.

— Oamenii nu sunt sănătoși la cap, șopti gunoierul.

— Ce s-a întâmplat?

Era șoferul, care își scosese capul pe geamul cabinei.

— Se pare că cineva și-a ciopârțit din nou câinele, strigă colegul lui, care se uită apoi la Harry. E al tău?

Harry nu răspunse, ci se urcă pe platformă și intră între fălcile de oțel pe jumătate deschise.

— Hei! Nu poți face așa ceva! E pericu…

Harry dădu la o parte brațul gunoierului. Alunecă pe mizeria aceea roșie, lovindu-se la cot și la obraz pe podeaua soioasă de oțel. Remarcă gustul cunoscut și mirosul sângelui vechi de o zi. Se luptă ca să se ridice în genunchi și sfâșie un sac de gunoi.

Conținutul acestuia se revărsă pe podeaua metalică a platformei.

— Isuse Hristoase! icni gunoierul în urma lui.

Harry rupse al doilea sac. Apoi al treilea.

Îl auzi pe gunoier cum sare de la locul lui și vomită pe asfalt.

În al patrulea sac, Harry găsi ce căuta. Celelalte părți ale corpului ei puteau să fi aparținut oricui. Dar nu și partea aceasta. Nu și părul acela blond, nu și acel chip palid care nu avea să mai roșească niciodată. Nu și acești ochi pustii, larg deschiși, care recunoșteau pe oricine vedeau. Fața îi fusese tăiată în bucăți, dar Harry nu avea nicio îndoială. Își puse degetul pe cercelul făurit dintr-un nasture de uniformă.

Simți o durere atât de intensă că nu mai putu respira, atât de intensă încât se încovoie de mijloc, ca o albină muribundă căreia i-a fost smuls acul.

Auzi un sunet țâșnindu-i pe buze, ca și cum ar fi venit de la un străin, un urlet prelung care stârni ecouri în cartierul tăcut.

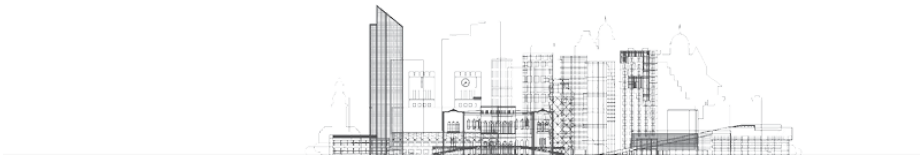

Partea a patra

27

Beate Lønn a fost îngopată în cimitirul Gamlebyen, lângă tatăl ei. Acesta nu fusese îngropat acolo fiindcă aparținea acelei parohii, ci pentru că cimitirul era cel mai apropiat de sediul central al poliției.

Mikael Bellman își potrivi cravata. O ținea de mână pe Ulla. Consilierul de relații publice venise cu ideea ca la ceremonie să participe și ea. Situația lui, în calitate de ofițer aflat la conducerea întregii poliții, devenise atât de precară după ultima crimă, încât ajunsese să aibă nevoie de ajutor. Consilierul le explicase că era important ca el, șeful poliției, să demonstreze mai mult angajament personal, mai multă empatie, pentru că până atunci păruse cam prea profesionist. Ulla răspunsese imediat. Bineînțeles. Era șocant de frumoasă în ținuta de doliu pe care și-o alesese cu atâta meticulozitate. Era o soție bună. El nu avea să uite asta. Pentru multă vreme.

Preotul vorbi îndelung despre ceea ce el numea marile întrebări, despre ce se întâmpla după moarte. Numai că, evident, nu acestea erau marile întrebări; acelea erau ce anume se întâmplase înainte ca Beate să moară și cine o ucisese. Pe ea și pe alți trei ofițeri în decursul ultimelor șase luni.

Acestea erau marile întrebări pentru ziariști, care aduseseră în ultimele zile un omagiu strălucitei șefe Krimteknisk și îl criticaseră pe noul și șocant de neexperimentatul șef al poliției.

Acestea erau și marile întrebări pentru Consiliul Local, care îl convocase pe Bellman la o ședință în care să dea socoteală de modul cum gestionase anchetele. Iar consilierii lăsaseră să se înțeleagă că nu aveau să se poarte cu mănuși.

Și tot acestea erau marile întrebări și pentru echipele de anchetatori, atât pentru cea mare, cât și pentru cea mică, înființată de Hagen fără știrea lui Bellman, dar pe care acesta o

acceptase acum, deoarece așa descoperise o posibilă pistă de urmărit, Valentin Gjertsen. Slăbiciunea acestei piste consta în faptul că teoria care spunea că acel om-fantomă s-ar fi putut afla în spatele crimelor se baza pe ceea ce susținuse un singur martor, o femeie, că ea îl văzuse în viață. O femeie care se găsea acum în coșciugul de lângă altarul bisericii.

În rapoartele emise de criminaliști, de echipa de anchetă a poliției și de anatomopatolog nu existau suficiente detalii care să ofere o imagine completă a celor petrecute, însă tot ce se descoperise se potrivea cu rapoartele vechi ale crimei din Bergslia.

Ca atare, dacă se presupunea că restul era identic, Beate Lønn murise în cel mai oribil mod cu putință.

Nu existau urme de anestezic în niciuna dintre bucățile de trup examinate. Raportul medicului anatomopatolog conținea frazele „hemoragie internă masivă în mușchi și țesuturile subcutanate“, „reacție inflamatorie la infecția din țesut“ care, traduse, însemnau că Beate Lønn fusese în viață nu doar când bucăți importante din trupul ei erau retezate, ci, din nefericire, și ceva timp după aceea.

Suprafețele tăiate sugerau că pentru secționarea trupului fusese folosit un fierăstrău-baionetă mai degrabă decât o drujbă. Criminaliștii credeau că fusese folosită o așa-numită lamă bimetalică, adică o lamă de 14 centimetri, dotată cu dinți fini, cu care se putea tăia și osul. Bjørn Holm spusese că de unde venea el, o asemenea lamă era numită de vânători cuțit pentru reni.

Era posibil ca Beate Lønn să fi fost tăiată pe măsuța de cafea confecționată din sticlă, care putea fi ștearsă bine după aceea. Probabil că ucigașul luase amoniacul folosit cu el, precum și sacii negri de gunoi rămași, căci nimic din toate acestea nu fusese găsit la locul crimei.

În camionul de gunoi mai descoperiseră resturile unui covor îmbibat cu sânge. Însă nu găsiseră amprente, urme de pantofi, fire de țesătură, fire de păr sau alte materiale ADN care să nu fi aparținut casei.

Și nu descoperiseră nici semne de pătrundere prin efracție.

Katrine Bratt explicase că în seara aceea Beate Lønn încheiase abrupt conversația pentru că suna soneria.

Părea foarte puțin probabil să fi dat drumul în casă unui străin și oricum cu siguranță nu în toiul unei operațiuni a poliției. Ca atare, teoria la care lucrau cu toții acum era că ucigașul intrase cu forța, amenințând-o cu o armă.

Apoi mai exista, evident, o a doua teorie. Că nu fusese un străin. Asta deoarece Beate Lønn avea lanț la ușa solidă din lemn. În plus, existau multe urme de zgârieturi, care sugerau că lanțul fusese folosit în mod regulat.

Bellman privi spre strane. Gunnar Hagen. Bjørn Holm și Katrine Bratt. O femeie în vârstă cu un băiat despre care Bellman presupunea că era fiul lui Lønn. În orice caz, asemănarea cu ea era izbitoare.

O altă fantomă, Harry Hole. Rakel Fauke. Brunetă, cu ochii aceia negri, sclipitori, aproape la fel de frumoasă ca Ulla. De neînțeles cum un individ ca Hole putea pune laba pe așa ceva.

Un pic mai încolo, în spate, Isabelle Skøyen. Bineînțeles că orașul trebuia reprezentat la nivel de Consiliu, altfel presa ar fi subliniat acest fapt. Înainte de a intra în biserică, îl trăsese într-o parte, ignorând prezența Ullei, și îl întrebase cât mai avea de gând să ignore apelurile ei. Iar el îi repetase că totul se sfârșise. Atunci ea se uitase la el așa cum te uiți la o insectă înainte de a o strivi și îi spusese că ea e cea care pleacă, nu cea care e abandonată. Și că el avea să descopere în curând ce însemna asta. Îi simțise privirea lipită de spatele lui în timp ce se îndrepta către Ulla și îi oferea brațul.

Altfel, stranele erau pline cu ceea ce presupunea a fi un amestec de rude, prieteni și colegi, cei mai mulți în uniformă. Îi auzise consolându-se unii pe alții cât puteau de bine: nu existau semne de tortură și pierderile de sânge însemnau, poate, că victima devenise inconștientă în câteva secunde.

Pentru o fracțiune de secundă privirea lui întâlni privirea altcuiva. Și trecu mai departe ca și cum nu l-ar fi văzut. Truls Berntsen. Ce dracu' căuta el aici? Doar nu se numărase niciodată printre favoriții lui Beate Lønn. Ulla îl apăsă ușor pe braț,

uitându-se întrebătoare la el, iar Bellman îi aruncă un zâmbet fugar. Presupuse că până la urmă prezența lui avea sens; în moarte erau cu toții colegi.

Katrine se înșelase. Nu i se terminaseră lacrimile.

După ce cadavrul lui Beate fusese descoperit, crezuse de câteva ori că nu-i mai rămăseseră lacrimi. Numai că erau acolo. Iar ea le storsese dintr-un trup deja epuizat după orele îndelungi de plâns.

Plânsese până ce corpul ei refuzase să se mai supună și atunci vomitase. Plânsese până adormise de epuizare. Și iar plânsese, din clipa în care se trezise. Și acum plângea din nou.

În orele cât dormise fusese bântuită de coșmaruri, bântuită de propriul pact cu diavolul. Cel prin care se arătase dispusă să sacrifice un coleg în schimbul arestării lui Valentin. Pactul pe care îl ratificase cu incantația ei: *Încă o dată, nemernicule. Lovește încă o dată.*

Katrine oftă din rărunchi.

Oftatul puternic îl trezi pe Truls Berntsen. Adormise. Costumul lui ieftin era atât de alunecos pe strana uzată din biserică, încât avea toate șansele să ajungă pe jos.

Își fixă privirea asupra altarului. Isus cu raze ieșindu-i din cap. Ca un far. Iertarea păcatelor. Genial ce făcuseră. Religia nu se vindea prea bine; era atât de greu să te supui tuturor poruncilor după ce dispuneai de banii necesari ca să cedezi tentațiilor. Așa că veniseră cu ideea asta, suficient de bună ca să fie crezută. O idee de vânzări care aducea profit și creditare, aproape că făcea ca mântuirea să fie gratuită.

Numai că, la fel ca în cazul creditării, lucrurile scăpaseră de sub control, oamenilor începuse să nu le mai pese, începuseră să păcătuiască, deoarece tot ce aveau de făcut era să creadă. Prin Evul Mediu, biserica fusese obligată să strângă șurubul, să implementeze măsuri de colectare a datoriilor. Așa că inventaseră iadul și toate chestiile alea cu sufletul care arde pentru veșnicie acolo. Ca urmare, ce să vezi, turma s-a întors înspăimântată în biserică și de data asta oamenii și-au reglat conturile. Biserica a

devenit foarte bogată și asta era bine pentru ei, căci făcuseră o treabă excelentă. Asta gândea cu sinceritate Truls despre această chestiune. Chiar dacă mai credea și că o să moară și cu asta basta, fără iertarea păcatelor, fără iad. Dar dacă se înșela, atunci era clar că avea probleme mari. Trebuia să existe limite ale iertării și Isus cu greu și-ar fi putut imagina câteva dintre faptele comise de Truls.

Harry se uita drept în față. Era altundeva cu mintea. În Casa Durerii, cu Beate arătându-i și explicându-i lucruri. Nu-și reveni decât atunci când auzi șoapta lui Rakel.

— Trebuie să-i ajuți pe Gunnar și pe ceilalți, Harry.

Harry își veni în fire. Se uită surprins la ea.

Ea dădu din cap spre altar, unde ceilalți ocupaseră deja poziții lângă sicriu. Gunnar Hagen, Bjørn Holm, Katrine Bratt, Ståle Aune și fratele lui Jack Halvorsen. Hagen îi spusese lui Harry că trebuia să ducă sicriul alături de cumnat, care era al doilea ca înălțime din grup.

Harry se ridică și străbătu coridorul dintre strane în tăcere.

Trebuie să-i ajuți pe Gunnar și pe ceilalți.

Ca un ecou al celor spuse de ea cu o noapte înainte.

Harry dădu imperceptibil din cap în direcția celorlalți. Se postă pe poziția rămasă liberă.

— La trei, anunță Hagen încet.

Sunetele orgii se intensificară, umplând biserica de muzică.

După aceea o duseră pe Beate Lønn afară, la lumină.

Justisen era plin cu oamenii de la funeralii.

În difuzoare se auzea un cântec pe care Harry îl mai auzise acolo și înainte. *I Fought the Law* de Bobby Fuller Four. Cu continuarea optimistă… „iar legea a câștigat“.

O însoțise pe Rakel la expresul de aeroport, iar până să revină, câțiva dintre foștii lui colegi reușiseră să se îmbete bine. Ca om treaz, proaspăt venit, Harry putu să observe ritmul frenetic în care se goleau paharele, ca și cum oamenii se găseau pe un vapor

care se scufunda. La multe mese se ținea isonul cu urlete refrenului lui Bobby Fuller că legea a câștigat.

Harry le făcu semn celor de la masa unde ședeau Katrine Bratt și ceilalți care purtaseră sicriul că avea să revină curând și se duse la toaletă. Tocmai începuse să se elibereze când alături apăru un bărbat. Harry îl auzi desfăcându-se la fermoar.

— Ăsta e un loc pentru ofițeri de poliție, grohăi o voce. Ce mama dracului cauți tu aici?

— Mă piș, răspunse Harry, fără să-și ridice privirea. Dar tu? Mai arzi documente?

— Nu încerca chestii de-astea cu mine, Hole.

— Dacă aș fi încercat, n-ai mai umbla acum liber, Berntsen.

— Vezi-ți de treaba ta, icni Truls Berntsen, sprijinindu-se de zidul de deasupra pisoarului cu mâna liberă. Pot să-ți pun o crimă în cârcă, știi bine asta. Rusul din barul Come As You Are. Toți polițiștii știu că tu ai comis-o, dar eu sunt singurul care o poate dovedi. Și de aceea nu îndrăznești să te iei de mine.

— Ce știu eu, Berntsen, e că rusul era traficant de droguri și a încercat să mă trimită pe lumea cealaltă. Dar dacă tu crezi că ai șanse mai mari decât el, dă-i drumul. Doar ai mai bătut polițiști până acum.

— Ce?

— Tu și Bellman. Un ofițer homosexual, nu?

Harry auzi cum șuvoiul de urină eliberat de Berntsen slăbește și apoi moare.

— Te-ai apucat din nou de băut, Hole?

— Mhm, răspunse Harry, încheindu-se la pantaloni. Probabil că ăsta e sezonul celor care urăsc polițiștii.

Se duse la chiuvetă. Văzu în oglindă că Berntsen încă nu apăsase pe butonul de evacuare a urinei. Se spălă pe mâini și și le uscă la uscător. Se duse spre ușă. Îl auzi pe Berntsen șuierând:

— Să nu cumva să încerci ceva, te avertizez. Dacă mă dobori, te iau cu mine.

Harry se întoarse în bar. Bobby Fuller aproape își încheiase melodia. Iar asta îl determină pe Harry să se gândească la ceva. La cât de pline de coincidențe sunt viețile oamenilor. Bobby Fuller

fusese găsit mort în mașina lui, în 1966, îmbibat în benzină, iar unii crezuseră că fusese ucis de polițiști. Avea 23 de ani. La fel ca René Kalsnes.

Începu o melodie nouă. Supergrass și *Caught by the Fuzz*. Harry zâmbi. Gaz Coombes cântând despre a fi prins de copoi, care voiau să verse tot ce știe, iar 20 de ani mai târziu polițiștii ascultau cântecul ca un tribut pentru ei. Scuze, Gaz.

Harry se uită prin încăpere. Se gândi la lunga discuție pe care o avusese cu Rakel cu o zi înainte. O discuție despre toate lucrurile de care puteai scăpa, pe care le puteai evita sau ocoli în viață. Și despre lucrurile de neevitat. Deoarece asta *era* viața, sensul existenței. Toate celelalte — iubirea, pacea, fericirea — urmau, pentru că asta era cerința. Per ansamblu, ea fusese cea care vorbise și îi explicase ce trebuia să facă. Umbra morții lui Beate se alungea atât de mult, încât acoperea acea zi de iunie, oricât de puternic ar fi strălucit soarele. Harry trebuia să o facă. Pentru amândoi. Pentru toți.

Harry își croi drum până la masa celor care purtaseră sicriul.

Hagen se ridică și trase scaunul pe care i-l rezervaseră lui.

— Deci? întrebă el.

— Contați pe mine, răspunse Harry.

Truls rămase lângă pisoar, încă paralizat pe jumătate de vorbele lui Harry. *Probabil că ăsta e sezonul celor care urăsc polițiștii*. Oare știa ceva? Prostii! Harry nu știa nimic. De unde ar fi putut să afle? Și dacă ar fi știut, nu ar fi avut o astfel de izbucnire, ca o provocare. Dar știa de poponarul de la Kripos pe care îl bătuseră măr. Și de unde putea ști despre asta?

Individul se dăduse la Mikael, încercase să-l sărute la toaletă. Mikael crezuse că i-ar fi putut vedea cineva. Îi trăseseră o glugă peste cap în centrală. Truls îl lovise. Mikael doar se uitase. Ca de obicei. Intervenise doar când situația ajunsese la limită și îi spusese lui Truls să se oprească. Nu. Situația mersese deja prea departe. Individul zăcea pe jos când ei plecaseră. Mikael se temuse. Tipul fusese grav rănit și i-ar fi putut veni ideea să-i raporteze. Așa că aceea fusese prima misiune de arzător a lui

Truls. Folosiseră sirena de poliție ca să gonească spre Justisen, unde își croiseră drum printre oamenii de la bar și ceruseră să plătească pentru cele două Munkholm pe care le consumaseră cu jumătate de oră înainte. Barmanul dăduse din cap și spusese ce bine că mai existau oameni cinstiți pe lume, iar Truls îi dăduse un bacșiș suficient de gras ca să se asigure că tipul avea să-i țină minte. Luaseră chitanța pe care scria ora și data consumului, apoi plecaseră repede cu mașina la Krimteknisk, unde era un nou-venit despre care Truls știa că își dorește cu adevărat o slujbă de detectiv. Îi explicaseră că era posibil ca cineva să-i acuze de atac la persoană și tipul trebuia să verifice că ei erau curați. Nou-venitul efectuase o examinare rapidă și superficială a hainelor lor și le spusese că nu descoperise nicio urmă de ADN sau de sânge. După aia Truls îl dusese pe Mikael acasă cu mașina și se întorsese în centrala de la Kripos. Nemernicul plecase, însă dâra de sânge lăsată în urmă arăta că se târâse până afară. Așa că poate n-avea să apară nicio problemă. Însă Truls îndepărtase orice dovadă potențială, după care se dusese cu mașina în apropierea clădirii Havnelager și aruncase bastonul în mare.

A doua zi, un coleg polițist îl sunase pe Mikael și îi spusese că nemernicul îl contactase din spital și îi spusese că are de gând să-i raporteze pentru cele întâmplate. Așa că Truls se dusese la spital, așteptase ca doctorul să termine vizita, apoi îi spusese nemernicului că nu avea nicio dovadă și niciun viitor dacă îndrăznea să scoată o vorbă sau se mai prezenta vreodată la lucru.

La Kripos nu se mai auzise niciodată de individ și nici nu mai fusese văzut. Mulțumită lui, Truls Berntsen. Așa că Mikael Bellman putea să se ducă dracului. Truls îi salvase pielea. Cel puțin până acum. Căci acum Harry știa de acea mică problemă. Iar Harry însemna o mare necunoscută. Hole se putea dovedi periculos. Prea periculos.

Truls Berntsen se studie în oglindă. Teroristul. Chiar așa. Chiar era terorist.

Și de-abia se pusese pe treabă.

Ieși să se alăture celorlalți. La timp pentru ultima parte a discursului lui Mikael Bellman.

— …că Beate Lønn era construită din acea materie dură care sper că e tipică pentru întreaga noastră forță de poliție. Acum depinde doar de noi să dovedim asta. În singurul mod în care îi putem onora amintirea, așa cum ar fi vrut și ea să fie onorată. Prinzându-l! *Skål!*

Truls se uită la amicul lui din copilărie în vreme ce toți ceilalți ridicară paharele, ca niște războinici care își agită sulițele la ordinul căpeteniei. Le văzu chipurile emanând seriozitate și hotărâre. Îl văzu pe Bellman dând din cap, ca și cum gândeau cu toții la fel, văzu că Mikael era mișcat, impresionat de acel moment, de propriile vorbe, de ce îi motiva, de puterea pe care o dețineau asupra celorlalți din încăpere.

Truls se întoarse în holul de la intrare, lângă toalete, se postă alături de storcătorul de fructe, introduse o monedă în telefonul public și ridică receptorul. Formă numărul centrului operațional.

— Poliția.

— Am un pont anonim. E despre glonțul din cazul René Kalsnes. Știu cu ce armă s-a ars… tr…

Truls încerca să vorbească clar, știind că vorbele lui erau înregistrate și puteau fi redate ulterior. Numai că limba lui refuza să se supună comenzilor creierului.

— Atunci ar trebui să vorbiți cu detectivii de la Serviciul de Investigații Criminale sau de la Kripos, răspunse dispecerul. Numai că sunt cu toții la o înmormântare azi.

— Știu! replică Truls, auzindu-și propria voce inutil de puternică. Am vrut doar să vă ofer un pont.

— Știți?

— Da. Ascultați…

— Văd că sunați de la Kafé Justisen. Ar trebui să-i găsiți pe toți acolo.

Truls se holbă la telefon. Își dădu seama că era beat. Că tocmai comisese o imensă gafă. Că, dacă toate astea erau urmărite și se știa că apelul venise de la Justisen, atunci ofițerii care fuseseră acolo puteau fi convocați, li se putea pune înregistrarea pentru recunoașterea vocii. Iar un asemenea risc era prea mare.

— Am glumit, zise Truls. Scuze, s-a băut un pic prea mult pe aici.

Închise și plecă. Străbătu holul fără să privească în stânga sau în dreapta. Însă când deschise ușa și simți o pală rece de ploaie lovindu-l, se opri. Se întoarse. Îl văzu pe Mikael cu mâna pe umărul unui coleg. Văzu un grup de oameni stând în jurul lui Harry Hole, artistul pișării. Una dintre persoane, o femeie, îl îmbrățișa. Truls se întoarse la loc. Se uită la ploaia de afară.

Suspendat. Exclus.

Simți o mână pe umăr. Privi în jur. O față estompată, parcă o vedea printr-o perdea de apă. Oare chiar atât de beat să fi fost?

— E-n regulă, rosti acel chip cu o voce blândă, în timp ce mâna îi strângea umărul. Te furișezi. Așa ne simțim cu toții azi.

Truls reacționă instinctiv. Respinse acea mână și ieși în noapte. Merse împleticit de-a lungul străzii, simțind cum ploaia îi îmbibă haina. La dracu' cu ei. La dracu' cu toți.

28

Cineva lipise o bucată de hârtie pe ușa cenușie de metal. BOILER ROOM. Înăuntru, Gunnar Hagen văzu că de-abia trecuse de ora 7:00 dimineața și se asigură că erau prezenți toți patru. Cea de-a cincea membră a grupului n-avea să mai vină și scaunul ei rămăsese neocupat. Noul membru al echipei își luase un scaun dintr-una dintre sălile de conferințe de la etajele superioare ale clădirii sediului central al poliției.

Gunnar Hagen cercetă cu privirea pe fiecare dintre ei.

Bjørn Holm arăta ca și cum ziua precedentă îl afectase puternic. La fel și Katrine Bratt. Ståle Aune era, ca de obicei, îmbrăcat impecabil, la sacou și papion. Gunnar Hagen îl studie mai amănunțit pe noul membru. Șeful Serviciului de Investigații Criminale plecase de la Justisen înaintea lui Harry Hole, iar până atunci acesta băuse doar cafea și sucuri. Însă văzându-l acum încovoiat pe scaunul lui, palid, neras, cu ochii închiși, Hagen nu mai era sigur că Harry nu își reluase obiceiul de a bea alcool. Grupul acela avea nevoie de Harry Hole detectivul. Nimeni nu avea nevoie de Harry Hole bețivul.

Hagen își ridică privirea spre tabla pe care, împreună, îi scriseseră lui Harry un rezumat al celor petrecute până la acel moment. Numele victimelor cu cronologia aferentă, locurile crimelor, numele lui Valentin Gjertsen, săgeți care duceau spre crimele anterioare, datate și ele.

— Așadar, zise Hagen, Maridalen, Tryvann, Drammen și ultima la domiciliul victimei. Patru ofițeri din anchetele legate de crime nerezolvate anterior la aceeași dată și, în trei dintre cazuri, în același loc. Trei dintre crimele inițiale au fost omoruri motivate sexual tipice și, chiar dacă au fost distanțate în timp, chiar și atunci au fost conectate între ele. Excepția este Drammen, unde victima a fost un bărbat, René Kalsnes, și unde nu a existat niciun indiciu de abuz sexual. Katrine?

— Dacă presupunem că Valentin Gjertsen s-a aflat în spatele tuturor celor patru crime inițiale și al omorârii celor patru ofițeri de poliție, atunci Kalsnes reprezintă o excepție interesantă. Kalsnes era homosexual, iar oamenii cu care Bjørn și cu mine am discutat la clubul din Drammen îl descriu ca pe un tip promiscuu. Nu numai că profita la maximum de pe urma partenerilor mai în vârstă, dar își și vindea trupul la club de câte ori apărea ocazia. Era în stare de multe lucruri dacă erau ceva bani în joc.

— Deci e vorba de o persoană cu un comportament și un gen de muncă indicând un risc major de a fi ucis, zise Bjørn Holm.

— Exact, punctă Hagen. Dar asta înseamnă că e posibil ca și ucigașul să fi fost homosexual. Sau bisexual. Ståle?

Ståle Aune tuși.

— Prădătorii sexuali ca Valentin Gjertsen au adesea o relație complicată cu sexualitatea lor. Factorul declanșator pentru astfel de indivizi tinde să fie mai degrabă nevoia de a controla, sadismul sau dorința de a forța limitele decât sexul și vârsta victimei. Însă omorârea lui René Kalsnes putea fi legată și de gelozie. Faptul că nu au existat urme de abuz sexual ar putea sugera asta. Ca și furia. El e singura victimă dintre cele patru inițiale care a fost lovită cu un instrument contondent în aceeași manieră în care au fost loviți ofițerii de poliție.

Se lăsă tăcerea și toată lumea se uită la Harry Hole, care se afundase în scaun, continuând să țină ochii închiși și mâinile împreunate peste burtă. Pentru o clipă, Katrine Bratt crezu că adormise, până ce Harry tuși.

— A descoperit cineva vreo legătură între Valentin și Kalsnes?

— Până acum, nu, răspunse Katrine. Niciun contact telefonic, nicio înregistrare de folosire a cardului de credit la club sau în Drammen, nicio urmă electronică indicând că Valentin a fost în apropierea lui René Kalsnes. Și nimeni dintre cei care îl știau pe Kalsnes nu a auzit de Valentin și nu a văzut vreo persoană care să semene cu el. Asta nu înseamnă că ei nu…

— Nu, bineînțeles, rosti Harry, trăgându-se de pleoapele ochilor închiși. Mă întrebam doar…

Liniștea se lăsă în încăpere în vreme ce se uitau cu toții la Harry. Acesta deschise un ochi.

— Ce e?

Nu-i răspunse nimeni.

— Eu nu am să mă ridic ca să merg pe apă sau să transform apa în vin, zise el.

— Nu, nu, nu, replică imediat Katrine. E suficient dacă le oferi acestor patru suflete orbite un pic de lumină.

— Nu pot face nici asta.

— Credeam că un lider trebuie să își facă echipa să creadă că totul este posibil, zise Bjørn Holm.

— Lider? Harry zâmbi și se trase mai în sus pe scaun. Le-ai spus care e statutul meu aici, Hagen?

Gunnar Hagen își drese glasul.

— Harry nu mai are statutul sau puterea unui ofițer de poliție, așa că a fost adus în grup în calitate exclusivă de consultant, ca Ståle. Asta înseamnă, de exemplu, că nu poate face cerere de mandate de percheziție sau arestare, nu poate avea armă și nu poate face arestări. Mai înseamnă că nu poate conduce o operațiune a poliției. Este important să ne supunem acestor reguli. Imaginați-vă că îl prindem pe Valentin, dispunem de saci de dovezi, însă avocatul apărării descoperă că n-am procedat ca la carte.

— Consultanții ăștia… interveni Ståle Aune, agitându-și pipa cu o strâmbătură a feței. Am auzit că au indemnizații care le fac pe cele ale psihologilor să pară apă de ploaie. Așa că haideți să fructificăm la maxim timpul petrecut aici. Spune ceva inteligent, Harry.

Harry ridică din umeri.

— Corect, replică Ståle Aune, rânjind și băgându-și în gură pipa neaprinsă. Asta pentru că noi am rostit deja cele mai inteligente lucruri. Și de-aia ne învârtim de ceva vreme în cerc.

Harry își privi palmele. După care inspiră adânc.

— Nu știu cât de inteligent e ceea ce voi spune acum, căci e deja pe jumătate rostit, dar iată la ce mă gândeam…

Își înălță capul și văzu patru perechi de ochi măriți în jurul lui.

— Sunt conștient că Valentin e un suspect. Problema e că nu dăm de el. Așa că eu propun să găsim un suspect nou.

Lui Katrine Bratt nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Ce? Trebuie să suspectăm pe cineva despre care *nu credem* că a comis faptele?

— Noi nu credem, ripostă Harry. Bănuim cu diverse grade de probabilitate. Și cântărim acea probabilitate împotriva consumului potențial de resurse, pentru confirmarea sau respingerea suspiciunii. Considerăm că e mai puțin probabil să existe viață pe Lună decât pe planeta Gliese 581d, care se află la o distanță perfectă de soarele ei și unde apa nu fierbe sau îngheață. Cu toate astea, verificăm mai întâi Luna.

— Cel de-al patrulea comandament al lui Harry Hole, zise Bjørn Holm. Începe să cercetezi acolo unde există lumină. Sau era al cincilea?

Hagen tuși.

— Mandatul nostru este să îl găsim pe Valentin. Restul cade în sarcina echipei extinse de anchetatori. Bellman nu ar permite altceva.

— Cu tot respectul, ripostă Harry, dar la dracu' cu Bellman. Eu sunt la fel de deștept ca oricare dintre voi, dar sunt nou și asta ne dă o șansă să privim lucrurile dintr-o perspectivă nouă.

Katrine pufni.

— Prostii. Nici tu nu crezi în chestia asta cu „la fel de deștept".

— Nu, nu cred, dar haideți să pretindem că aș crede, zise Harry fără să clipească. Să o luăm iarăși de la început. Motivul. Cine ar dori să omoare ofițeri de poliție care nu au reușit să rezolve cazuri? Pentru că ăsta e numitorul comun aici, nu? Haide, spuneți-mi voi.

Harry își încrucișă brațele, se afundă din nou în scaun și închise ochii. Aștepta.

Bjørn Holm sparse primul tăcerea.

— Rudele victimelor.

Katerine replică și ea:

— Victimele violurilor care nu sunt crezute de poliție sau ale căror cazuri nu sunt corect investigate. Ucigașul pedepsește

poliția pentru că nu a lămurit alte crime cu motivație sexuală.
— René Kalsnes n-a fost violat, zise Hagen. Iar dacă eu aș fi considerat că nu a existat o investigație corectă în cazul meu, m-aș fi limitat la omorârea ofițerilor implicați, nu și a celorlalți.
— Continuați să veniți cu sugestii și le putem elimina după aceea, zise Harry, ridicându-se pe scaun. Ståle?
— Cei care au fost condamnați pe nedrept, replică Aune. Au stat la închisoare, sunt stigmatizați de societate, și-au pierdut locurile de muncă, respectul de sine și respectul celor din jur. Leii alungați din haita lor sunt cei mai periculoși. Nu simt niciun fel de responsabilitate, doar ură și amărăciune. Și sunt dispuși să-și asume riscuri ca să se răzbune, căci viețile lor au fost oricum distruse. Ca animale de turmă, simt că nu au prea multe de pierdut. Să provoace suferință celor care i-au făcut pe ei să sufere e motivul pentru care se dau jos din pat în fiecare dimineață.
— Deci niște teroriști răzbunători, zise Bjørn Holm.
— Bine, rosti Harry. Asigurați-vă că verificăm toate cazurile de viol în care nu există o mărturisire a acuzatului și cazul nu a fost clasat și arhivat. Și unde a existat o condamnare executată, iar persoana implicată a fost eliberată.
— Sau poate că nu e acuzatul, interveni Katrine. El ar putea să fie încă în închisoare sau poate că s-a sinucis de disperare. Iar prietena, fratele sau tatăl a jurat să se răzbune.
— Dragostea, zise Harry. Bine.
— La naiba, doar nu vorbești serios, ripostă Bjørn.
— De ce nu? se miră Harry.
— Dragostea? zise el cu voce metalică și fața deformată într-o grimasă ciudată. Doar nu crezi că această baie de sânge are ceva de-a face cu *dragostea*?
— Ba da, răspunse Harry, afundându-se la loc în scaun și închizând ochii.
Bjørn se ridică în picioare, roșu la față.
— Un criminal în serie psihopat care, din dragoste, face… — spuse el, iar vocea i se alteră și dădu din cap spre scaunul gol — … asta.
— Privește-te în oglindă, zise Harry, deschizând un ochi.

— Cum?

— Privește-te în oglindă și sesizează ce simți. Ești furios, urăști, vrei să vezi făptașul atârnând în streang, suferind, murind, nu-i așa? Deoarece tu, ca noi toți, ai iubit-o pe femeia care stătea acolo. Așa că la originea furiei tale se află dragostea, Bjørn. Și dragostea, nu ura, e cea care te determină să faci orice, să mergi până în pânzele albe ca să pui gheara pe vinovat. Stai jos.

Bjørn se așează. Iar Harry se ridică.

— Asta mă șochează și pe mine la crimele astea. Până unde e dispus făptașul să meargă ca să reconstruiască crimele inițiale. Riscurile pe care e dispus să și le asume. Nu sunt deloc convins, având în vedere tot efortul implicat, că în spatele tuturor acestor crime se află doar dorința de sânge sau ura. Ucigașul însetat de sânge omoară prostituate, copii sau alte ținte facile. Cineva care urăște fără să iubească nu merge niciodată la extrem în eforturile sale. Cred că ar trebui să căutăm pe cineva care iubește mai mult decât urăște. Așa că întrebarea e: din câte știm noi despre Valentin Gjertsen, are el capacitatea de a iubi atât de mult?

— Poate că da, răspunse Gunnar Hagen. Nu știm totul despre Valentin Gjertsen.

— Hmm. Când e data următoarei crime nerezolvate?

— Urmează o mică pauză acum, zise Katrine. În mai. A fost un caz cu 19 ani în urmă.

— Asta înseamnă peste o lună și ceva.

— Da, și nu au existat elemente de natură sexuală. A fost mai degrabă o ceartă de familie. Așa că mi-am luat libertatea de a cerceta un caz de dispariție care seamănă a crimă. O fată dispărută în Oslo. Dispariția ei a fost raportată după mai bine de două săptămâni. Motivul pentru care nimeni nu a reacționat mai devreme a fost acela că fata le-a trimis mesaje mai multor prieteni, că vrea să zboare cu o cursă ieftină către soare și are nevoie de timp și spațiu. Câțiva prieteni i-au răspuns la mesaj, dar n-au primit replică, așa că au tras concluzia că îndepărtarea de ei însemna și renunțarea la telefon. După ce i s-a raportat dispariția, poliția a verificat toate liniile aeriene, dar ea nu apărea ca pasager la niciuna. Pe scurt, a dispărut fără urmă.

— Telefonul? întrebă Bjørn Holm.
— Ultimul semnal primit de celula de bază a fost din centrul orașului Oslo, după care semnalele au încetat. Poate că i-a murit bateria.
— Hmm, făcu Harry. Mesajul text. Să lase un mesaj că e bolnavă…
Bjørn și Katrine dădură încet din cap.
Ståle Aune oftă.
— E posibil să mă lămuriți și pe mine cu chestia asta?
— Vrea să spună că același lucru s-a întâmplat și cu Beate, răspunse Katrine. Eu am primit un mesaj în care spunea că e bolnavă.
— Bineînțeles, făcu Hagen.
Harry dădu încet din cap.
— S-ar putea, de exemplu, ca individul să verifice lista de apeluri recente și să le trimită acestor contacte un mesaj scurt, ca să întârzie reacțiile.
— Ceea ce înseamnă că e mai dificil să găsim indicii la locul faptei, adăugă Bjørn. Și așa individul scapă.
— Când a fost trimis mesajul?
— 25 martie, răspunse Katrine.
— Asta înseamnă astăzi, zise Bjørn.
— Mhm, făcu Harry, frecându-și bărbia. Avem o posibilă crimă motivată sexual și o dată, dar fără loc. Ce detectivi au fost implicați?
— Nu a fost stabilită o anchetă, deoarece era vorba de un caz de persoană dispărută, care nu a fost niciodată trecut la categoria crimă, zise Katrine și își privi însemnările. Dar în cele din urmă, cazul a fost trimis la Serviciul de Investigații Criminale și adăugat pe lista unuia dintre inspectorii de acolo. A ta, de fapt.
— A mea? se încruntă Harry. De obicei îmi țin minte cazurile.
— Chestia asta s-a întâmplat imediat după Omul de zăpadă. Tu plecaseși deja în Hong Kong și nu ai mai reapărut. Ai ajuns chiar tu pe lista persoanelor dispărute.
Harry ridică din umeri.

— Bine. Bjørn, verifică tu după întâlnire la Divizia de Persoane Dispărute ce au cei de acolo în acest caz. Și alertează-i asupra pericolului ca cineva să le sune la ușă sau să primească apeluri misterioase în cursul zilei, bine? Cred că ar trebui să urmărim pista asta, chiar dacă nu avem un cadavru sau un loc al crimei.

Harry bătu din palme.

— Deci, cine face cafeaua pe aici?

— Mhm, replică Katrine cu o voce mai profundă, afundată în scaunul ei, cu picioarele întinse în față, ochii închiși și frecându-și bărbia. Cred că ar trebui să se ocupe de ea noul nostru consultant.

Harry își țuguie buzele, dădu din cap și sări în picioare. Pentru prima dată după ce fusese găsită Beate, în Boiler Room se auziră râsete.

Gravitatea întâlnirii devenise apăsătoare în atmosfera din încăperea Primăriei.

Mikael Bellman stătea în capătul îndepărtat al mesei, iar președintele, în celălalt capăt. Mikael știa numele celor mai mulți dintre consilieri; fusese unul dintre primele lucruri pe care le făcuse ca proaspăt șef al poliției, anume să învețe nume. Și chipuri.

— Nu poți juca șah fără să cunoști piesele, îi spusese, la pensionare, fostul șef al poliției. Trebuie să știi ce poate și ce nu poate face fiecare dintre ei.

Fusese un sfat bine intenționat de la un șef experimentat. Dar de ce se afla acest ofițer pensionat în acea încăpere acum? Fusese adus ca un soi de consultant? Oricare ar fi fost experiența lui la șah, Bellman se îndoia că jucase vreodată cu piese precum blonda înaltă care stătea la două locuri distanță de președinte. Persoana care vorbea în acea clipă. Regina. Consilierul pentru Afaceri sociale. Isabelle Skøyen. Abandonata. Vocea ei avea acel timbru rece, de administrator care știe că minutele sunt prețioase.

— Am constatat cu tot mai mare neliniște că Poliția orașului Oslo pare incapabilă să pună capăt singură acestor infracțiuni. De ceva vreme, mass-media exercită, în mod firesc, presiuni

considerabile asupra noastră ca să luăm măsuri drastice, dar și mai important e faptul că și locuitorii orașului și-au pierdut răbdarea. Nu ne putem permite, pur și simplu, o astfel de lipsă tot mai accentuată de încredere în instituțiile noastre, în acest caz fiind vorba de Poliție și de Consiliul Local. Și cum aceasta este aria mea de responsabilitate, am inițiat această audiere oficială, astfel încât Consiliul să poată reacționa la soluția propusă de șeful poliției, soluție despre care trebuie să presupunem că există și, ca atare, să evaluăm alternativele.

Mikael Bellman asuda. Ura să transpire în uniformă. Încercase în zadar să prindă privirea predecesorului său. Ce naiba căuta el acolo?

— Și cred că ar trebui să fim cât se poate de deschiși și de inovatori în privința acestor alternative, intonă mai departe vocea lui Isabelle Skøyen. Evident, noi înțelegem că această sarcină s-ar putea să fie excesiv de solicitantă pentru un șef al poliției tânăr, proaspăt numit în funcție. Este, într-adevăr, o mare nefericire ca o situație care necesită experiență și cunoașterea procedurilor să apară atât de timpuriu în cursul mandatului său. Ar fi fost mai bine dacă povestea asta ateriza pe biroul șefului anterior al poliției, date fiind multele sale realizări și anii îndelungați de experiență acumulată. Sunt convinsă că asta și-ar fi dorit toată lumea din această încăpere, inclusiv cei doi șefi ai poliției.

Mikael Bellman se întrebă dacă auzise bine. Oare ea intenționa să… avea de gând să…?

— Nu e așa, Bellman?

Mikael Bellman își drese glasul.

— Scuză-mă că te întrerup, Bellman, reveni Isabelle Skøyen, punându-și o pereche de ochelari Prada pe vârful nasului și uitându-se la foaia de hârtie din fața ei. Citesc acum din minuta ședinței precedente pe această temă, în care tu ai spus, citez: „Pot asigura Consiliul că avem cazul sub control și suntem încrezători că vom ajunge la o rezolvare rapidă“. Ca să economisim timp, de care se pare că nu dispunem, poate că ai putea sări peste repetiții

ca să ne spui ce intenționezi să faci acum diferit față de înainte și cu mai multe rezultate?

Bellman își roti umerii în speranța că i se va desprinde cămașa lipită de spate. Transpirație nenorocită. Târfă nenorocită.

Ceasul arăta ora 20:00 și Harry se simțea obosit în vreme ce descuia ușa de intrare în PHS. Era clar că își pierduse concentrarea pe perioade mai lungi. Și nici măcar nu înaintaseră cine știe ce. Parcurseseră din nou rapoarte, enunțaseră idei pe care le mai gândiseră înainte, se învârtiseră în cerc, se dăduseră cu capetele de pereți în speranța că zidul avea să cedeze mai devreme sau mai târziu.

Fostul inspector de poliție îl salută din cap pe omul de serviciu și urcă scara în fugă.

Era obosit, dar uluitor de alert. Plin de elan. Gata de mai mult.

Când trecu pe lângă biroul lui Arnold, își auzi numele strigat. Se întoarse și își vârî capul pe ușă. Colegul lui își duse palmele în spatele părului în dezordine.

— Voiam doar să aflu cum te simți ca polițist adevărat din nou.

— Bine, răspunse Harry. Trebuie doar să corectez ultimele lucrări despre anchetele criminalistice.

— Nu-ți face griji în privința asta. Le am aici, zise Arnold, bătând cu un deget în teancul de hârtii din fața lui. Tu asigură-te că îl prinzi pe individ.

— Bine, Arnold. Mersi.

— Apropo, am avut parte de o spargere.

— Spargere?

— În sala de gimnastică. A fost spart dulapul cu echipamente, dar n-au fost luate de acolo decât două bastoane.

— Oh, la naiba. Ușa de la intrare?

— Nicio urmă de intrare prin efracție pe acolo. Asta indică o operațiune din interior. Sau cineva care muncește aici i-a lăsat să intre sau le-a împrumutat permisul de acces.

— N-avem cum să aflăm exact?

Arnold ridică din umeri.

— Pe aici nu prea sunt lucruri care să merite furate, așa că nu se cheltuie niciun ban pe proceduri complexe de acces, camere de supraveghere sau paznici permanenți.

— Poate că nu avem arme, droguri sau un seif, dar cu siguranță avem obiecte care se pot transforma în cash în afara bastoanelor, nu?

Arnold rânji.

— Mai bine ai verifica dacă mai ai computerul.

Harry plecă spre biroul lui. Constată că încăperea părea intactă, se așeză pe scaun și se întrebă ce să facă. Seara fusese rezervată pentru corectarea lucrărilor, iar acasă îl așteptau doar umbre. Ca un răspuns la frământarea lui, începu să-i vibreze telefonul mobil.

— Katrine?

Părea emoționată.

— Bună. Am dat de ceva. Îți aduci aminte că ți-am povestit că Beate și cu mine am vorbit cu Irja, femeia care i-a închiriat apartamentul de la subsol lui Valentin?

— Cea care i-a oferit un alibi fals?

— Da. A spus că a găsit niște poze în acel apartament. Poze cu violuri și abuzuri. A recunoscut într-una dintre poze pantofii lui și tapetul din dormitor.

— Mhm. Vrei să spui…

— …că nu e foarte probabil, dar *e posibil* ca locul ăla să fie o scenă a unei crime. Am luat legătura cu noii proprietari și am aflat că ei locuiesc în apropiere, în vreme ce casa aceea este renovată. Dar nu se supără dacă împrumutăm cheia ca să aruncăm o privire.

— Credeam că am căzut de acord că nu-l mai căutăm pe Valentin.

— Eu credeam că am căzut de acord să căutăm acolo unde e lumină.

— Touché, isteațo. Vinderen se află practic în vecinătate. Ai și o adresă?

Harry primi adresa exactă.

— Asta înseamnă o distanță de străbătut la pas. Plec chiar acum într-acolo. Vii și tu?
— Da, dar am fost atât de încordată, că am uitat să mănânc.
— Bine. Vino când ești gata.

Ceasul arăta 20:45 când Harry intră pe aleea de pavele către casa pustie. Lângă zid se vedeau cutii de vopsea folosite, role de plastic și scânduri care ieșeau în afară de sub pânze de protecție. Coborî treptele înguste de piatră, cum îl instruieseră proprietarii, și traversă dalele din spate. Descuie ușa de la apartamentul de la subsol și se trezi imediat asaltat de miros de clei și vopsea. Simți însă și un alt iz, un iz despre care proprietarii vorbiseră și care era unul dintre motivele pentru care hotărâseră să înceapă lucrările de renovare. Spuseseră că nu-și pot da seama de unde provine mirosul, însă se regăsea în întreaga casă. Aduseseră și un inspector sanitar, însă acesta le spusese că un asemenea iz puternic nu putea proveni decât de la niște rozătoare moarte, intrate în putrefacție, și că, probabil, era nevoie de scoaterea podelelor și de răzuirea pereților până la tencuială ca să se descopere exact cauza.

Harry aprinse lumina. Peste podeaua din hol era întinsă o foaie transparentă din plastic, acoperită cu urme cenușii de bocanci de lucru și cutii de lemn pline cu unelte, ciocane, răngi și burghie pătate de vopsea. Unele plăci fuseseră scoase de pe pereți, astfel că prin găurile rămase se vedea izolația. Pe lângă holul mare, apartamentul mai avea o bucătărie mică, o baie și un living cu o draperie care ascundea intrarea în dormitor. Era clar că renovarea nu ajunsese încă la dormitor; acesta era folosit pentru depozitarea mobilierului din celelalte încăperi. Pentru protejarea mobilierului de praf, draperia din material textil fusese scoasă și înlocuită cu o draperie groasă, mată, din plastic, care îi amintea lui Harry de depozite frigorifice, abatoare și scene sigilate ale crimelor.

Inspiră mirosul de solvenți și putreziciune. Și ajunse la aceeași concluzie cu inspectorul sanitar, că acolo nu era vorba de un singur rozător mic și mort.

Patul fusese tras în colț ca să se facă mai mult loc pentru mobilă, iar încăperea era atât de plină, încât era greu să-ți formezi o impresie asupra modului exact în care fusese comis violul și felului în care fusese fotografiată fata. Katrine spusese că se putea duce la Irja în caz că ea le putea oferi detalii suplimentare, însă dacă acest Valentin era ucigașul de polițiști, un lucru era sigur pentru Harry: nu lăsase dovezi care să-l implice direct. Harry cercetă cu privirea încăperea de la podea până în tavan și înapoi, văzându-și silueta reflectată în geamul ferestrei, uitându-se spre întunericul din grădină. Camera emana o atmosferă claustrofobică, însă, dacă chiar era scena unei crime, nu-i spunea nimic. Oricum, trecuse prea multă vreme, se întâmplaseră mult prea multe lucruri acolo între timp și tot ce mai rămăsese era tapetul. Și mirosul.

Harry își lăsă privirea să se îndrepte înapoi spre tavan. Și-o menținu acolo. Senzație de claustrofobie. Oare de ce avea o astfel de senzație acolo, și nu în living? Se întinse cât putu de mult cu brațul spre tavan. Atingea tavanul cu buricele degetelor. Gips-carton. Se întoarse în living și procedă la fel. Fără să mai poată atinge tavanul.

Tavanul dormitorului fusese coborât. O procedură tipică pentru anii 1970, când oamenii încercau astfel să-și reducă costurile cu încălzirea. Iar între vechiul tavan și cel nou se crea astfel un spațiu. Un spațiu în care se putea ascunde ceva.

Harry se duse în hol, luă o rangă dintr-o cutie cu unelte și reveni în dormitor. Încremeni când privirea îi căzu asupra ferestrei. Știa că ochiul reacționează automat la mișcare. Rămase nemișcat câteva secunde, privind și ascultând. Nimic.

Harry se concentră din nou asupra tavanului. Nu vedea niciun loc unde să introducă ranga, însă cu plăcile de gips-carton nu era o problemă, tot ce avea de făcut era să taie o secțiune largă, după care să înlocuiască bucata, să folosească un pic de mortar de prindere și apoi să vopsească întregul tavan. Își spuse că totul se putea face într-o jumătate de zi, dacă era eficient.

Se urcă pe un scaun și îndreptă ranga spre tavan. Hagen avea dreptate: dacă un detectiv dărâma un tavan fără hârtia albastră,

adică mandatul de percheziție, și fără consimțământul proprietarului, orice instanță ar fi respins orice dovadă descoperită dincolo de acel tavan.

Harry aruncă ranga în sus. Metalul trecu prin tavan cu un zgomot sec, iar pe fața lui Harry începură să cadă bucăți de ghips alb.

Iar Harry nici măcar nu era detectiv, doar un consultant civil care nu făcea parte din anchetă, un individ care putea fi făcut responsabil și găsit vinovat de huliganism. Însă era dispus să plătească prețul.

Închise ochii și trase de rangă înapoi. Simți cum pe umeri și pe frunte îi cad bucăți de zugrăveală. Și imediat simți duhoarea. Acolo, aproape de tavan, era și mai rău. Lovi din nou cu ranga, lățind spărtura. Privi în jurul lui, căutând ceva mai mare pe care să poată așeza scaunul, ca să-și vâre capul prin deschizătură.

O zări din nou. O mișcare la fereastră. Sări de pe scaun și fugi la fereastră, umbrindu-și ochii pentru a se feri de lumină și se sprijini de geam. În bezna de afară nu văzu decât siluetele merilor. Unele crengi se legănau. Oare prinsese vântul putere?

Harry reveni în încăpere, găsi o cutie mare de plastic de la IKEA, o așeză pe scaun și dădu să se cațăre pe ea, când auzi un zgomot dinspre hol. O pocnitură. Rămase pe loc și ascultă. Nu auzi și alte sunete. Harry ridică din umeri; probabil că era doar scârțâitul unei case vechi din lemn atunci când bătea vântul afară. Își găsi echilibrul pe cutia din plastic, se întinse cu atenție, își lipi palmele de tavan și își vârî capul prin gaura din placa de gips-carton.

Duhoarea era atât de puternică, încât ochii îi lăcrimară instantaneu și Harry se văzu nevoit să se concentreze asupra respirației. Miasma era cunoscută. Carne aflată în acea stare de descompunere în care inhalarea gazelor devenea periculoasă pentru sănătate. Mai simțise o asemenea duhoare o singură dată, când descoperiseră un cadavru înfășurat în plastic ce stătuse doi ani într-o pivniță întunecoasă și șobolanii făcuseră găuri în el. Însă acum nu era vorba de un șobolan și nici măcar de un animal din familia rozătoarelor. Înăuntru era întuneric, iar capul lui

bloca lumina de dedesubt, însă zări ceva care zăcea chiar în fața ochilor lui. Așteptă ca pupilele să i se dilate suficient ca să compenseze lumina slabă. După care văzu. Era un burghiu mare. Nu, o drujbă. Însă se mai găsea ceva acolo, mai în spate, ceva ce nu putea fi văzut; Harry simți o prezență fizică. Ceva… Simți cum i se îngustează gâtul. Un sunet. De pași. Sub el.

Încercă să-și scoată capul, însă avu impresia că deschizătura se îngustase, se strânsese în jurul gâtului său, închizându-l în acea atmosferă de moarte. Începu să se simtă panicat, își introduse cu forța degetele între gât și tavanul rupt și smulse bucăți de gips-carton. După care își trase capul afară. Pașii se opriseră.

Harry își simțea pulsul în gât. Așteptă să se calmeze. Scoase bricheta din buzunar, își băgă mâna prin deschizătură, aprinse bricheta și dădu să-și bage capul înapoi când observă ceva. Draperia de plastic care separa cele două încăperi. Ceva se profila pe fundalul ei. O siluetă. Cineva îl urmărea de dincolo de draperie.

Harry tuși.

— Katrine?

Niciun răspuns.

Privirea lui căută ranga pe care o abandonase pe podea. O descoperi și coborî cât de încet putu. Puse un picior pe podea, auzi cum draperia e trasă într-o parte și își dădu seama că n-avea timp să ajungă la ea. Vocea care se auzi părea aproape veselă.

— Deci ne întâlnim din nou.

Harry își ridică privirea. În lumina slabă avu nevoie de câteva secunde ca să recunoască acel chip. Înjură printre dinți. Creierul lui căută instinctiv scenarii posibile pentru modul în care aveau să se desfășoare următoarele câteva secunde, totul învârtindu-se în jurul unei singure întrebări: ce mama naibii avea să se întâmple acum? Însă nu găsi niciun răspuns.

29

Ea avea o geantă pe umăr, pe care o lăsă să alunece jos. Geanta atinse podeaua cu un sunet surprinzător de greu.

— Ce cauți aici? întrebă Harry cu voce morocănoasă, conștient că se repeta o scenă anterioară.

La fel fu și răspunsul ei.

— Am fost la antrenament. Arte marțiale.

— Ăsta nu e un răspuns, Silje.

— Ba da, este, răspunse Silje Gravseng, scoțându-și un șold în afară.

Era îmbrăcată cu o bluză subțire, pantaloni negri de sport, pantofi de sport, avea părul strâns în coadă de cal și zâmbea viclean.

— Îmi terminasem antrenamentul și te-am văzut plecând din colegiu. Te-am urmărit.

— De ce?

Ea ridică din umeri.

— Poate ca să-ți dau o nouă șansă.

— O șansă ca să fac ce anume?

— Să faci ce vrei.

— Anume?

— Nu cred că trebuie să-ți silabisesc, nu? Am văzut pe fața ta în biroul lui Krohn. Nu ai față de jucător de poker, Harry. Vrei să mă regulezi.

Harry dădu din cap spre geantă.

— Antrenamentul tău… e vorba de chestia aia de tip ninja cu o sabie de lemn?

Vocea îi suna răgușită din pricina uscăciunii gurii.

Silje Gravseng absorbi încăperea cu privirea.

— Ceva de genul ăsta. Ah, avem și un pat aici.

Își luă geanta, trecu pe lângă Harry și trase un scaun. Lăsă geanta pe pat și încercă să deplaseze o canapea mare care îi stătea

în drum, dar aceasta era înțepenită. Se aplecă, prinse canapeaua din spate și trase. Harry se uită la fundul ei, acolo unde bluza se ridicase, la mușchii coapselor care se încordau și auzi geamătul ei.

— Vrei să mă ajuți?

Harry înghiți în sec.

La naiba, la naiba, la naiba.

Urmări coada blondă dansând pe spatele ei. Ca un nenorocit de bici. Materialul textil se afundă între fesele ei. Silje se oprise și stătea acolo, ca și cum observase ceva. Remarcase. Observase la ce se gândea el.

— Îți place așa? șopti ea. Mă vrei așa?

Harry nu-i răspunse, dar simți erecția; ca durerea întârziată de la un pumn în stomac, care se extindea dintr-un anumit punct din pântecul lui. Începu să se simtă amețit, niște bule de aer se ridicau și explodau cu un zgomot năvalnic în mintea lui, zgomot care creștea și creștea. Făcu un pas în față. Se opri.

Ea își întoarse capul pe jumătate, dar privi în jos, spre podea.

— Ce mai aștepți? Vrei… vrei să opun rezistență?

Harry înghiți în sec. Nu era pe autopilot. Știa ce face. Ăsta era el. Soiul ăsta de om. Chiar dacă vorbea tare cu sine însuși acum, avea să o facă. Nu asta dorea?

— Da, se auzi el rostind. Oprește-mă.

O văzu cum își ridică fundul; îi trecu prin minte că totul semăna cu un ritual din lumea animalelor, poate că el era programat să o facă. Își puse o mână pe spatele ei, pe șaua de deasupra feselor, și simți pielea transpirată acolo unde se terminau pantalonii. Două degete pe sub banda de elastic. Nu mai avea altceva de făcut decât să-i tragă pantalonii în jos. Ea se ținea cu o mână de spătarul scaunului și își ținea cealaltă mână pe pat, pe geantă. Geanta era deschisă.

— O să încerc, șopti ea. O să încerc.

Harry expiră îndelung și sacadat.

Observă o mișcare. Totul se întâmplă atât de repede, încât abia avu timp să reacționeze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ulla în timp ce atârna haina lui Mikael în dulapul încastrat în zid.

— Ce să se întâmple? se miră el, frecându-și fața cu palmele mâinilor.

— Haide, zise ea, conducându-l în living.

Îl așeză pe canapea. Se postă în spatele lui. Își puse degetele pe curbura dintre umerii și gâtul lui, și lăsă buricele acestora să descopere mijlocul mușchiului trapez, după care strânse. El gemu tare.

— Ei bine? reluă ea.

El oftă.

— Isabelle Skøyen. A propus ca fostul șef al poliției să ne asiste până la rezolvarea cazului curent.

— Înțeleg. Și ce e rău în asta? Chiar tu ai spus că ai nevoie de mai multe resurse.

— Practic ar însemna că el ar deveni de facto șeful poliției, iar eu aș deveni omul care face cafele. Ar însemna un vot de neîncredere pe care nu-l pot accepta. În mod cert îți dai seama de asta.

— Dar e doar ceva temporar, nu?

— Și după aceea? După ce cazul e rezolvat cu el la cârmă? Crezi că va spune consiliul că îmi pot relua slujba odată ce situația s-a rezolvat? Au!

— Scuze, dar e doar punctul ăsta. Încearcă să te relaxezi, dragule.

— Asta e răzbunarea ei, evident, să știi. Femei abandonate… auu!

— Of, am atins din nou acel punct dureros?

Mikael se scutură de mâinile ei.

— Cel mai rău e că nu am ce să fac. Ea se pricepe la jocul ăsta; eu sunt doar un începător. Dacă aș fi avut un pic de timp la dispoziție ca să construiesc niște alianțe, să văd cine scarpină spinarea cui…

— Va trebui să te folosești de aliații pe care îi ai, zise Ulla.

— Toți aliații importanți se găsesc în jumătatea ei de teren, replică Mikael. Nemernicii de politicieni nu se gândesc la

rezultate la fel ca noi. Pentru ei totul se rezumă la voturi, la felul cum *arată* lucrurile pentru votanții ăia idioți.

Mikael își plecă capul. Mâinile ei începuseră să lucreze din nou. Cu mai multă blândețe de data aceasta. Îl masau, îi mângâiau părul. Iar când el fu pe punctul să se relaxeze, mintea lui puse frână brusc și reveni la ce spusese ea mai devreme. Folosește aliații pe care îi ai.

Harry era orbit. Îi dăduse automat drumul lui Silje și se răsucise. Draperia din plastic fusese trasă într-o parte și el ajunse să privească fix o lumină albă. Își ridică palmele deasupra ochilor.

— Scuze, rosti o voce cunoscută, după care lumina coborî. Am adus o lanternă. Nu credeam că tu…

Harry gemu.

— Isuse, Katrine, m-ai speriat! Ăă… adică *ne-ai* speriat.

— Ah, da, nu e ea studenta… te-am văzut la PHS.

— Nu mai sunt acolo.

Vocea lui Silje părea complet netulburată, aproape ca și cum ea ar fi fost plictisită.

— Da? Și ce faci…?

— Mută mobilă, interveni Harry, cu un gest scurt de adulmecare din nas și arătând spre spărtura din tavan. Încercam să găsesc ceva mai solid pe care să stau.

— E o scară afară, zise Katrine.

— Da? Mă duc să o aduc.

Harry se năpusti pe lângă Katrine și ieși prin living. La naiba, la naiba, la naiba!

Scara era lângă peretele dintre cutiile de vopsea.

Când se întoarse în încăpere era liniște deplină. Harry îndepărtă scaunul de care se folosise și poziționă scara de aluminiu sub spărtură. Niciun indiciu că cele două își vorbiseră în lipsa lui. Erau doar niște femei cu brațele încrucișate și fețele lipsite de orice expresie.

— Ce e cu putoarea asta? întrebă Katrine.

— Dă-mi lanterna, ripostă Harry, urcându-se pe scară.

Rupse încă o bucată de rigips, vârî lanterna înăuntru, apoi își băgă capul. Întinse mâna după drujba verde. Lama era ruptă. O apucă cu două degete și i-o pasă lui Katrine.

— Atenție. S-ar putea să mai aibă amprente pe ea.

Lumină din nou cu lanterna în gaura din tavan. Se uită cu atenție. Cadavrul zăcea întins pe o parte, înghesuit între tavanul vechi și cel nou. Harry își zise că merita să fie acolo ca să inhaleze miasma morții și a cărnii putrezite. Ba nu, merita să fie chiar el carnea putrezită. Era un individ bolnav, foarte bolnav. Iar dacă nu era împușcat pe loc, atunci avea nevoie de ajutor. Fusese pe punctul de a o face, nu? Se oprise? Sau ideea că *poate* se oprise era ceva inventat de el ca să sădească îndoiala?

— Vezi ceva? întrebă Katrine.

— Da, răspunse Harry.

— E nevoie de o echipă de criminaliști?

— Depinde.

— De ce anume?

— Dacă Serviciul de Investigații Criminale vrea să investigheze această crimă.

30

— E un pic cam greu să vorbesc despre asta, zise Harry, stingând țigara pe pervaz și lăsând deschisă fereastra care dădea spre Sporveisgata, apoi revenind la scaunul lui.

Când Harry îl sunase la ora 6:00 și îl anunțase că iar e într-o stare proastă, Ståle Aune îi spusese că poate veni înainte de primul pacient, la ora 8:00.

— Ai mai vorbit aici despre chestiuni grele, zise Ståle.

Din câte își amintea Harry, el fusese psihologul la care se duceau toți ofițerii de la Serviciul de Investigații Criminale când situația lor devenea complicată. Nu doar pentru că aveau numărul lui de telefon, ci pentru că Ståle Aune era unul dintre puținii psihologi care știau ce înseamnă munca lor. Și mai știau că se puteau baza pe el că-și va ține gura.

— Da, dar atunci era legat de băutură, replică Harry. Acum e… destul de diferit.

— Da?

— Nu crezi că e?

— Cred că, de vreme ce primul lucru pe care l-ai făcut a fost să mă suni, tu crezi că problema e de aceeași natură.

Harry oftă, se aplecă înainte în scaun și își lăsă fruntea pe brațele încrucișate.

— Poate că e. Am avut mereu impresia că mi-am ales cele mai proaste momente ca să beau. Am cedat mereu ispitei când era extrem de important să fiu treaz. Ca și cum în mine sălășluia un demon care voia ca totul să se ducă de râpă. Voia ca *eu* să mă duc de râpă.

— Așa procedează demonii, Harry.

Ståle își înăbuși un căscat.

— În cazul ăsta, demonul a făcut treabă bună. Am fost pe punctul de a viola o fată.

Lui Ståle îi trecu instantaneu cheful de căscat.

— Ce ai zis? Când s-a întâmplat?
— Azi-noapte. Fata e o fostă studentă de-ale mele de la PHS. A apărut din senin când inspectam un apartament unde a locuit Valentin.
— Zău? Ai descoperit ceva?
Ståle își dădu jos ochelarii.
— O drujbă cu lama ruptă. Probabil că era acolo de ani de zile. Bineînțeles, este posibil și ca cei care au construit apartamentul să fi lăsat-o acolo când au coborât plafonul, dar acum se verifică marginea zimțată cu ceea ce s-a descoperit în Bergslia.
— Altceva?
— Nu. Da. Un bursuc mort.
— Bursuc?
— Da. Arăta ca și cum hibernase acolo.
— He, he. Am avut și noi un bursuc odată, dar din fericire a rămas în grădină. Are o mușcătură de temut. Deci, a murit în timp ce hiberna?
Harry rânji.
— Dacă te interesează, pot să chem criminaliștii ca să afle.
— Scuze, eu…
Ståle clătină din cap și își puse ochelarii la loc pe nas.
— Deci fata a apărut de nicăieri și tu te-ai simțit ispitit să o violezi, așa a fost?
Harry își ridică brațele deasupra capului.
— Tocmai ce am cerut-o în căsătorie pe femeia pe care o iubesc mai presus de orice pe lume. Nu-mi doresc decât să avem o viață bună împreună. Și de-abia ce articulasem cu voce tare ideea asta, că demonul a sărit și… și…
Harry își lăsă iar brațele în jos.
— De ce te-ai oprit?
— Pentru că stau aici și inventez un demon și știu ce vei spune. Mă absolv singur de orice responsabilitate.
— Și n-o faci?
— Ba da, bineînțeles. E același tip în haine noi. Credeam că îl cheamă Jim Beam. Credeam că e mama, care a murit tânără sau presiunea de la locul de muncă. Testosteronul sau gena

alcoolismului. Și poate că toate acestea sunt și ele reale, dar, când îl dezbraci pe individ, vezi că el continuă să se numească Harry Hole.

— Iar tu spui că Harry Hole aproape a violat-o pe fata asta noaptea trecută.

— Visez la asta de multă vreme.

— La viol? La modul general?

— Nu. La fata asta. Ea mi-a cerut să o fac.

— Să o violezi? În sensul strict al termenului, ăsta nu e un viol, nu-i așa?

— Prima dată, mi-a cerut simplu să i-o trag. M-a provocat, dar eu nu am putut. Era studentă la PHS. Iar după aceea am început să visez că o violez. Eu…

Harry își trecu o mână peste față.

— Nu credeam că zace așa ceva în mine. Un violator. Ce mi se întâmplă, Ståle?

— Deci ai avut tentația și ocazia de a o viola, însă ai ales să reziști tentației?

— Ne-a întrerupt cineva. A fost viol? Nu știu, dar ea m-a invitat să particip la un joc de rol. Iar eu eram dispus să-mi asum acel rol, Ståle. Foarte dispus.

— Bun, dar eu încă nu consider asta un viol.

— Poate că nu în sens legal, dar…

— Dar ce?

— Dar dacă am fi mers mai departe și ea mi-ar fi cerut să mă opresc, nu știu dacă aș fi reușit.

— Nu știi?

Harry ridică din umeri.

— Ai un diagnostic pentru mine, doctore?

Ståle se uită la ceas.

— Trebuie să-mi spui mai multe, dar primul pacient de azi mă așteaptă deja.

— N-am timp de terapie, Ståle. Avem de prins un asasin.

— În cazul ăsta, replică Aune, legănându-și abdomenul proeminent pe scaun, va trebui să te descurci mergând direct la țintă. Ai venit la mine deoarece simți ceva ce nu poți identifica,

iar motivul este acela că senzația resimțită încearcă să se deghizeze în ceva ce nu e. Deoarece această senzație e în realitate ceva ce tu *nu vrei* să simți. Este un sindrom clasic de negare, ca în cazul bărbaților care refuză să accepte că sunt homosexuali.

— Dar eu nu neg că sunt un potențial violator! Îți cer doar să îndrepți asta.

— Tu nu ești violator, Harry, căci nu devii așa ceva peste noapte. Cred că povestea ta se reduce la unul din două lucruri posibile. Sau poate la amândouă. În primul rând, e posibil să resimți un soi de agresivitate față de fată. Și motivul real pentru asta este acela al dorinței tale de a-ți exercita controlul. Sau, ca să folosesc un limbaj vulgar, de a folosi futaiul ca pedeapsă. Mă apropii?

— Mhm. Poate. Și în al doilea rând?

— Rakel.

— Poftim?

— Tu nu ești marcat nici de viol, nici de fata asta, ci de posibilitatea de a fi necredincios. Necredincios față de Rakel.

— Ståle, tu…

— Stai calm. Ai venit la mine deoarece ai nevoie ca cineva să-ți spună ce tu ți-ai dat deja seama. Să ți-o spună tare și răspicat. Tu nu ești în stare să ți-o spui singur. Nu vrei să fii nevoit să te simți așa.

— Cum?

— Ești înspăimântat de a i te dedica ei complet. Ideea de căsătorie te-a adus în pragul panicii.

— Da? Și de ce?

— De vreme ce mă pot aventura să susțin că te cunosc un pic după atâția ani, cred că în cazul tău e vorba mai degrabă de teama de a-ți asuma responsabilitatea pentru alți oameni. Ai avut parte de experiențe proaste…

Harry deschise gura larg. Simțea cum îi crește ceva în piept, ca o tumoare malignă care progresa rapid.

— …începi să bei când lumea din jurul tău depinde de tine și, pentru că nu-ți poți asuma responsabilitatea, *vrei* ca lucrurile să o ia razna. E ca atunci când ești aproape să termini de construit un castel din cărți de joc și presiunea devine atât de mare că nu mai

poți să-l finalizezi, așa că, în loc să construiești până la capăt, dărâmi castelul dintr-o lovitură. Ca să poți trece peste senzația de înfrângere. Și cred că despre asta e vorba acum. Vrei să o dezamăgești pe Rakel cât se poate de repede, pentru că ești convins că asta se va întâmpla oricum. Nu suporți un chin îndelungat, așa că ești proactiv; dărâmi blestematul de castel, care reprezintă modul în care vezi tu relația cu Rakel.

Harry încercă să spună ceva. Însă tumoarea îi ajunsese în gât și-i bloca vorbele, așa că se mulțumi cu una singură:

— Distructiv.

— Atitudinea ta de bază este *con*structivă, Harry. Doar că ești speriat. Speriat că te va durea prea tare. Pe tine și pe ea.

— Sunt un laș. Asta vrei să spui, nu?

Ståle se uită lung la Harry, inspiră profund, ca și cum ar fi fost pe punctul de a-l corecta, după care păru să se răzgândească.

— Da, ești laș. Ești laș deoarece cred că vrei asta. *O vrei* pe Rakel, vrei ca voi doi să fiți în aceeași barcă, vrei să o legi de catarg, să navighezi cu această barcă sau să te scufunzi cu ea. Așa se întâmplă cu tine, Harry, în rarele ocazii când promiți ceva. Cum spune cântecul ăla?

Harry îngăimă ceva despre a nu te retrage sau a nu te preda.

— Iată, ăsta ești tu.

— Ăsta sunt eu, repetă Harry cu voce moale.

— Gândește-te la asta. Putem continua după întâlnirea din Boiler Room, după-amiază.

Harry dădu din cap și se ridică.

Pe hol era un bărbat care dădea agitat din picioare, asudând în trening. Omul își privi ceasul și se uită urât la Harry.

Harry plecă pe Sporveisgata. Nu dormise toată noaptea și nici nu luase micul-dejun. Avea nevoie de ceva. Cântări posibilitățile. Avea nevoie de o băutură. Respinse ideea și se duse în cafeneaua aflată chiar înainte de Bogstadveien. Ceru un espresso triplu. Pe care îl puse apoi înapoi pe tejghea și ceru altul. Auzi râsete înfundate în spate, dar nu se întoarse. Bău al doilea espresso încet. Luă ziarul de pe tejghea. Parcurse sumarul de pe prima pagină și răsfoi ziarul. Roger Gjendem lansa ipoteza că, în lumina

crimelor comise contra polițiștilor, Consiliul Local avea să fie nevoit să facă schimbări esențiale la sediul central al poliției.

După ce îl lăsă pe Paul Stavnes să intre, Ståle își reluă poziția din spatele biroului, în vreme ce pacientul se duse într-un colț ca să se schimbe cu un tricou uscat. Ståle folosi ocazia ca să caște fără rețineri, apoi ca să tragă sertarul de sus al biroului în afară și să-și pună acolo telefonul mobil, astfel încât să-l vadă cu ușurință. După aceea își înălță privirea. Se uită la spatele gol al pacientului său. După ce Stavnes începuse să vină cu bicicleta la ședințele de terapie, devenise un obicei să se schimbe de tricou în cabinetul psihoterapeutului. Întotdeauna cu spatele întors. Singura schimbare acum era aceea că fereastra unde fumase Harry era încă deschisă. Lumina cădea de așa manieră încât Ståle Aune vedea acum pieptul gol al lui Paul Stavnes reflectat în geam.

Stavnes își trase rapid tricoul și se întoarse.

— Ședințele tale trebuie…

— …mai bine cronometrate, i-o luă înainte Ståle. Sunt de acord. Nu se va mai întâmpla.

Stavnes își ridică privirea.

— E vreo problemă?

— Absolut niciuna. Doar că m-am sculat un pic mai devreme ca de obicei. Ai putea să lași fereastra deschisă ca să avem un pic de aer aici?

— Dar aici e *mult* aer.

— Cum vrei.

Stavnes era pe punctul de a închide fereastra. După care se opri. Rămase privind lung la fereastră. Se întoarse încet către Ståle. Pe chipul lui apăru un rânjet.

— Îți vine greu să respiri, Aune?

Ståle Aune simți durere în piept și în brațe. Simptome cunoscute ale infarctului. Doar că acum nu era vorba de un infarct. Ci de frică pură și neținută în frâu.

Ståle Aune se luptă cu sine ca să vorbească pe ton coborât, calm.

— Data trecută, am vorbit din nou despre tine ascultând *Dark Side of the Moon*. Tatăl tău a venit în cameră și a închis stația de amplificare, iar tu te-ai uitat cum luminița roșie se stinge lent, așa cum și fata la care te gândeai a murit.

— Am spus că a amuțit, replică iritat Paul Stavnes. N-am zis că a murit. E altceva.

— Da, așa e, zise Ståle Aune, căutând cu mâna telefonul din sertar. Ți-ai dorit ca ea să fi vorbit?

— Nu știu. Transpiri. Nu te simți bine, doctore?

Din nou tonul ăla batjocoritor și rânjetul subțire, respingător.

— Mă simt bine, mersi.

Degetele lui Ståle atinseră telefonul. Trebuia să-l facă pe pacient să vorbească încontinuu ca să nu fie auzit când apăsa tastele telefonului.

— N-am discutat despre căsnicia ta. Ce-mi poți spune despre soția ta?

— Nu prea multe. De ce vrei să vorbim despre ea?

— O persoană apropiată. Par să-ți displacă oamenii apropiați de tine. Ai folosit termenul *disprețuit*.

— Așadar, ai fost cât de cât atent? zise el, cu un râset scurt și înfundat. Eu disprețuiesc oamenii, cei mai mulți sunt slabi, proști și se plâng de lipsă de noroc. Zero din trei. Ia spune-mi, ai lămurit chestia cu X?

— Cum?

— Polițistul ăla. Poponarul care a încercat să sărute un alt polițist la toaletă. Și-a revenit?

— Nu chiar.

Ståle Aune apăsă tastele, blestemându-și degetele groase ca niște cârnați, pe care le simțea și mai umflate din pricina încordării.

— Deci dacă tu crezi că sunt ca el, de ce crezi că mă poți rezolva pe mine?

— X era schizofrenic. Auzea voci.

— Și crezi că eu sunt în formă mai bună?

Pacientul râse amar în vreme ce Ståle tasta. Încercând să scrie un mesaj cât pacientul continua să vorbească, încercând să

camufleze sunetele frecându-și picioarele de podea. O literă. Încă una. Blestematele de degete. Gata. Își dădu seama că pacientul nu mai vorbea. Pacientul, Paul Stavnes. De unde și-o mai fi luat și numele ăsta. Îți puteai lua oricând un nume nou. Sau să te descotorosești de cel vechi. Nu era la fel de ușor cu tatuajele. Mai ales dacă erau mari și acopereau întregul piept.

— Știu de ce transpiri, Aune, zise pacientul. Ai văzut din întâmplare imaginea reflectată în geam când mă schimbam, nu?

Ståle Aune simți cum i se intensifică durerea din piept, ca și cum inima lui nu se putea hotărî dacă să bată mai repede sau să nu mai bată deloc. Speră ca expresia pe care și-o alcătui să pară suficient de indiferentă.

— Cum? zise el cu voce tare, ca să mascheze sunetul când apăsă Trimite.

Pacientul își trase în sus tricoul până la gât.

De pe pieptul lui, un chip mut care urla se uită fix la Aune.

Un chip de demon.

— Bine, dă-i drumul, zise Harry, ținând telefonul la ureche, în vreme ce golea a doua ceașcă de cafea.

— Drujba are pe ea amprentele lui Valentin Gjertsen, zise Bjørn Holm. Iar suprafața lamei se potrivește. E aceeași lamă care a fost folosită în Bergslia.

— Așadar Valentin Gjertsen este Omul Fierăstrău.

— Așa se pare, răspunse Holm. Ce mă surprinde e faptul că Valentin Gjertsen a ascuns o armă acasă, în loc să se descotorosească de ea.

— Intenționa să o folosească din nou, zise Harry.

Își simți telefonul vibrând. Un mesaj text. Se uită la ecran. Cel care îl trimisese era S, așadar mesajul era de la Ståle Aune. Harry îl citi. Apoi îl reciti.

valentin e aici sos

— Bjørn, trimite urgent o mașină de patrulă la biroul lui Ståle din Sporveisgata. Valentin e acolo.

— Alo? Harry? Alo?

Însă Harry o luase deja la goană.

31

— Să fii dat în vileag e mereu o treabă ciudată, rosti pacientul. Dar uneori e mai rău pentru cel care o face.

— Ce anume să dea în vileag? întrebă Ståle, înghițind în sec. E doar un tatuaj. Și ce-i cu asta? Nu e o infracțiune. Mulți oameni au…, dădu el din cap spre chipul de demon, … astfel de tatuaje.

— Chiar așa? zise pacientul, trăgându-și tricoul în jos. De-asta păreai că ești pe cale să faci infarct când l-ai văzut?

— Nu înțeleg ce vrei să spui, zise Ståle, cu voce gâtuită. Vorbim despre tatăl tău?

Pacientul scoase un hohot de râs.

— Știi ce, Aune? Prima dată când am venit nu m-am putut decide dacă să fiu mândru sau dezamăgit că nu m-ai recunoscut.

— Să te recunosc?

— Ne-am mai întâlnit. Am fost acuzat de abuz sexual și treaba ta a fost să determini dacă eram în toate mințile sau nu. Probabil că ai avut sute de astfel de cazuri. Ei bine, ai avut nevoie doar de 45 de minute. Cu toate astea, într-un fel, mi-am dorit să-ți fi făcut o impresie mai puternică.

Ståle se uită lung la el. Oare îi făcuse o evaluare psihologică individului din fața lui? Îi era imposibil să și-i amintească pe toți; oricum, de obicei măcar le ținea minte fețele. Îl studie cu privirea. Două cicatrici mici sub bărbie. Bineînțeles. Presupusese că pacientul își făcuse o operație estetică de ridicare a pomeților, dar Beate spusese că Valentin Gjertsen trecuse, probabil, printr-o procedură complexă de chirurgie plastică.

— Dar tu m-ai impresionat pe mine, Aune. Tu *mă înțelegeai*. Nu erai plictisit de detalii, continuai să sapi. Punând întrebări despre chestiile corecte. Despre chestiile rele. Ca un maseur bun care știe exact ce puncte să apese. Tu ai găsit durerea, Aune. Și de aceea m-am întors la tine. Am sperat să o găsești din nou, să o ataci și să

scoți mizeria de acolo. Poți face asta? Sau ți-ai pierdut pasiunea, Aune?

Ståle își drese glasul.

— N-o pot face dacă mă minți, Paul.

— Dar nu te mint, Aune. Poate doar în privința slujbei și a nevestei. Restul e adevărat. Ah, da, și în privința numelui. Altfel…

— Pink Floyd. Fata?

Omul din fața lui bătu din palme și zâmbi.

— Și de ce îmi spui toate astea acum, Paul?

— Nu-i nevoie să-mi mai spui așa. Poți să-mi spui Valentin, dacă vrei.

— Val-cum?

Pacientul chicoti.

— Scuze, dar ești un actor prost, Aune. Știi cine sunt. Ai știut din clipa în care mi-ai văzut tatuajul reflectat în geam.

— Și ce anume ar trebui să știu?

— Că eu sunt Valentin Gjertsen. Cel pe care îl căutați cu toții.

— Cu toții? Pe care îl căutăm?

— Uiți că a trebuit să stau aici și să te ascult vorbind cu un polițist despre desenele făcute de Valentin Gjertsen pe un geam de tramvai. M-am plâns de asta și am obținut o ședință gratis, îți amintești?

Ståle închise ochii câteva secunde. Se izolă complet de restul lumii. Își spuse că Harry avea să ajungă în curând. Era imposibil să se fi îndepărtat atât de mult.

— Apropo, de-asta am început să merg cu bicicleta în loc să iau tramvaiul ca să ajung la ședințele noastre, continuă Valentin Gjertsen. Mi-am zis că tramvaiul avea să fie pus sub supraveghere.

— Și totuși ai venit.

Valentin ridică din umeri și băgă o mână în rucsac.

— E aproape imposibil să identifici pe cineva care poartă cască și ochelari, nu? Iar tu n-ai bănuit nimic. Ai decis că sunt Paul Stavnes, și cu asta basta. Iar eu aveam nevoie de ședințele astea, Aune. Îmi pare sincer rău că trebuie să înceteze…

Aune își înăbuși un strigăt când văzu mâna lui Valentin Gjertsen ieșind din rucsac. Lumina din încăpere făcu oțelul să lucească.

— Știai că instrumentului ăstuia i se spune cuțit de supraviețuire? întrebă Valentin. Un nume cam prost ales, în cazul tău. Dar e o unealtă atât de versatilă… Chestia asta, de exemplu…

Își plimbă un deget de-a lungul lamei zimțate. Rânji din nou cu rânjetul lui subțire și urât.

— …îi îngrozește pe cei mai mulți oameni. Au impresia că arată înfricoșător. Și știi ce? Au dreptate. Când treci cuțitul peste gât, așa… se agață de piele și sfâșie. După care rupe ce e dedesubt. De exemplu, membrana subțire din jurul unui vas de sânge. Iar dacă este apăsată o arteră principală… priveliștea merită, ți-o spun eu. Dar nu te teme. Promit că nici nu vei observa.

Ståle avu senzația că totul începe să se învârtă în jurul lui. Aproape că spera să aibă parte de un infarct.

— Așadar, a mai rămas un singur lucru de făcut, Ståle. E-n regulă dacă îți spun Ståle acum, că se apropie sfârșitul? Care e diagnosticul tău?

— Dia… dia…

— Dia… gnostic. De la expresia grecească pentru „prin cunoaștere“, nu? Ce e în neregulă cu mine, Ståle?

— Eu… nu știu. Eu…

Mișcarea care urmă fu atât de rapidă, că Ståle Aune n-ar fi reușit să miște nici măcar un deget, chiar dacă ar fi vrut. Valentin dispăru din raza lui vizuală, iar când se auzi din nou, vocea îi venea din spatele lui, de lângă ureche.

— Bineînțeles că știi, Ståle. Ai avut de-a face cu indivizi ca mine toată viața ta profesională. Nu exact ca mine, se înțelege, dar asemănători. Bunuri stricate.

Ståle nu mai vedea cuțitul. În schimb, îl simțea. Lipit de bărbia lui dublă, tremurândă, în vreme ce el respira cu greutate pe nas. I se părea contra naturii ca o ființă umană să se poată mișca atât de rapid. Nu voia să moară. Dorea să trăiască. În mintea lui nu mai exista loc pentru alte gânduri.

— Nu e… nu e nimic în neregulă cu tine, Paul.

— Valentin. Arată-mi un pic de respect. Uite-mă cum stau aici, gata să te golesc de sânge, în vreme ce scula mea s-a umflat de sânge. Iar tu spui că nu e nimic în neregulă cu mine?

Râse în urechea lui Aune.

— Haide. Diagnosticul.

— Nebun de legat.

Își ridicară amândoi capetele. Priviră spre ușă, de unde se auzise vocea.

— Timpul a expirat. Plata la ieșire, Valentin.

Silueta înaltă, cu umeri largi, care stătea în prag păși înăuntru. Individul trăgea ceva după el și Ståle avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama ce era. Bara de tracțiune de deasupra canapelei mari din recepție.

— Nu te băga în chestia asta, copoiule, șuieră Valentin, iar Ståle simți cuțitul apăsându-i pielea.

— Vin mașinile de poliție, Valentin. S-a terminat. Dă-i drumul doctorului acum.

Valentin dădu din cap spre fereastra deschisă deasupra străzii.

— N-aud nicio sirenă. Pleacă sau îl omor pe doctor chiar aici.

— N-aș crede că o vei face, replică Harry Hole, ridicând bara în sus. Fără el nu mai dispui de scut de protecție.

— În cazul ăsta, o să îl fac pe doctor să plece de aici, împreună cu mine.

Ståle își simți brațul forțat să se îndoaie la spate și astfel obligându-l să se ridice în picioare.

— Ia-mă pe mine în locul lui, zise Harry Hole.

— De ce aș face asta?

— Sunt un ostatic mai bun. Există posibilitatea ca el să intre în panică și să leșine. În plus, nu va mai trebui să îți faci griji în privința șmecheriilor pe care le-aș putea face dacă mă ai ostatic.

Tăcere. Prin fereastră se auzea un sunet vag. Poate o sirenă îndepărtată, poate nu. Presiunea exercitată de lama cuțitului slăbi. După care, în vreme ce era pe punctul de a reîncepe să respire normal, Ståle simți ceva ca o înțepătură ușoară și auzi un sunet de obiect care era tăiat. Acesta căzu pe jos. Papionul.

— O simplă mișcare din partea ta și… șuieră vocea la urechea lui, după care individul se întoarse către Harry. Cum vrei tu, copoiule, dar mai întâi aruncă bara. Apoi așază-te cu fața la perete, cu picioarele depărtate și…

— Cunosc procedura, zise Harry, dând drumul barei, întorcându-se, punându-și palmele sus pe perete și depărtându-și picioarele.

Ståle simți cum slăbește strânsoarea asupra brațului său, iar în clipa următoare îl văzu pe Valentin în spatele lui Harry, împingându-i acestuia brațul în sus și punându-i cuțitul la gât.

— Hai să mergem, frumosule, rosti Valentin.

După care ieșiră amândoi pe ușă.

Iar Ståle putu respira, în fine, în voie.

Dinspre fereastră se auzea acum sunet de sirene care creștea și scădea în intensitate odată cu vântul.

Harry zări expresia de groază a recepționerei când el și Valentin se îndreptau spre ea ca un monstru cu două capete, trecând fără să scoată o vorbă. Pe scară Harry încercă să încetinească, însă simți imediat o durere arzătoare în partea laterală a corpului.

— Dacă încerci ceva, cuțitul ăsta va pătrunde mai adânc în rinichiul tău.

Harry grăbi pasul. Nu simțea sângele, căci acesta avea aceeași temperatură cu pielea, însă știa că îi șiroiește deja pe sub cămașă. Ajunseră la parter, unde Valentin deschise ușa cu piciorul și îl împinse pe Harry afară, fără ca arma să se dezlipească o clipă de corpul lui.

Erau pe Sporveisgata. Harry auzi sirenele. Spre ei venea un bărbat cu ochelari de soare și un câine. Omul trecu fără să le arunce vreo privire, în vreme ce bastonul lui alb de orb bătea în asfalt ca o castanietă.

— Stai aici, zise Valentin, arătând spre un indicator de parcare interzisă cu o bicicletă prinsă de stâlp.

Harry rămase lângă stâlp. Cămașa lui devenise lipicioasă, iar durerea părea să capete o viață proprie. Cuțitul îi apăsa spatele. Auzi zgomot de chei și de lanț de prindere a bicicletei. Sirenele se

apropiau. Apoi cuțitul dispăru din spatele lui. Însă, înainte ca Harry să reacționeze și să sară în lateral, capul lui fu tras pe spate și i se prinse ceva de gât. Văzu stele verzi când capul lui fu izbit de stâlp și se trezi căutând cu disperare aerul. Cheile zăngăniră din nou. Apoi presiunea slăbi în intensitate și Harry își ridică instinctiv mâna și introduse două degete între gât și ceea ce îl ținea pe loc. La naiba.

Valentin trecu prin fața lui, călare pe bicicletă. Își puse ochelarii, îl salută cu două degete la cască și împinse cu putere în pedale.

Harry urmări rucsacul negru dispărând în josul străzii. Sirenele erau probabil la doar două străzi distanță. Un ciclist trecu prin apropiere. Cască, rucsac negru. Apoi încă unul. Fără cască, dar cu rucsac negru. Apoi altul. La dracu', la dracu', la dracu'. Sirenele de poliție sunau acum de parcă urlau în capul lui. Harry închise ochii și se gândi la vechiul puzzle logic grecesc care spunea că, dacă se apropie ceva care e la un kilometru depărtare, apoi la o jumătate de kilometru, apoi la o treime de kilometru, la un sfert de kilometru, la o sutime de kilometru, și dacă e adevărat că o secvență de numere este infinită, atunci acel ceva nu avea să ajungă niciodată la destinație.

32

— Deci ai stat așa, legat de un stâlp, cu un antifurt de bicicletă în jurul gâtului? întrebă, plin de neîncredere, Bjørn Holm.
— Un blestemat de indicator de parcare interzisă, răspunse Harry, uitându-se în ceașca goală de cafea.
— Ce ironie, rosti Katrine.
— Au fost nevoiți să trimită pe cineva după niște clești pentru cabluri electrice.
Ușa de la Boiler Room se deschise și înăuntru apăru Gunnar Hagen.
— Tocmai am aflat vestea. Ce se întâmplă?
— Mașinile de patrulare scotocesc zona în căutarea lui, răspunse Katrine. Toți bicicliștii sunt opriți și percheziționați.
— Asta chiar dacă până acum el s-a descotorosit probabil de bicicletă și e într-un taxi sau în vreun mijloc de transport public, zise Harry. Valentin e în multe feluri, dar nu e idiot.
Șeful Serviciului de Investigații Criminale se prăbuși, cu răsuflarea întretăiată, pe un scaun.
— A lăsat în urmă vreun indiciu?
Tăcere.
Gunnar Hagen privi surprins la zidul de chipuri acuzatoare.
— Ce e?
Harry tuși.
— Stai pe scaunul lui Beate.
— Zău?
Hagen sări în picioare.
— Și-a abandonat borseta, zise Harry. Bjørn a trimis-o la Krimteknisk.
— Sudoare, păr, tot tacâmul, zise Bjørn. Probabil că ni se va confirma într-o zi sau două că Paul Stavnes și Valentin Gjertsen sunt una și aceeași persoană.
— Altceva în borsetă? întrebă Hagen.

— Fără portofel, telefon mobil, carnețel sau calendar pe care să apară planurile pentru viitoarele crime, răspunse Harry. Doar asta.

Hagen luă obiectul și se uită cu atenție la ce îi dăduse Harry. O cutie mică din plastic, închisă, care conținea trei bețișoare de urechi.

— Ce-avea de gând să facă cu astea?

— Să omoare pe cineva? sugeră, laconic, Harry.

— Sunt pentru curățarea urechilor, zise Bjørn Holm. Dar de fapt sunt ca să te scarpini în urechi, corect? Pielea se irită, noi ne scărpinăm și mai tare, se produce mai multă ceară și dintr-odată *ne trebuie* mai multe bețișoare. Heroină pentru urechi.

— Sau pentru machiaj, zise Harry.

— Da? făcu Hagen, studiind cutiuța. Prin asta vrei să spui… că el e machiat?

— În fine, e o mască. A suferit deja o operație estetică. Ståle, tu l-ai văzut îndeaproape.

— Nu m-am gândit la asta, dar s-ar putea să ai dreptate.

— Nu e nevoie de o cantitate mare de rimel și de creion dermatograf ca să arăți diferit, zise Katrine.

— Minunat, ripostă Hagen. Avem ceva pe numele Paul Stavnes?

— Foarte puține, răspunse Katrine. Nu există niciun Paul Stavnes în registrul național cu data nașterii declarată lui Aune. Singurele două persoane cu același nume au fost eliminate de pe listă de poliția din suburbiile orașului Oslo. Iar cuplul de vârstnici care locuiește la adresa dată de el n-a auzit niciodată de vreun Paul Stavnes sau de vreun Valentin Gjertsen.

— Nu avem obiceiul să verificăm datele de contact ale pacienților, se văzu Aune obligat să explice. Iar el a achitat după fiecare ședință.

— Hoteluri, zise Harry. Pensiuni, cămine. Toate înregistrează oaspeții în baze de date.

— O să verific, zise Katrine, rotindu-se pe scaun și începând să tasteze.

— Chestia aia e pe internet? întrebă Hagen cu un ton sceptic.

— Nu, răspunse Harry. Dar Katrine folosește câteva motoare de căutare despre care n-ai vrea să ai habar.

— Ei na, de ce?

— Pentru că au acces la niveluri de codificare care fac cele mai bune firewall-uri din lume complet inutile, replică Bjørn Holm, zgâindu-se peste umărul lui Katrine la un șir întreg de simboluri înșirate pe ecran, ca piciorușele unor gândaci zburători pe o masă din sticlă.

— Cum se poate așa ceva? insistă Hagen.

— Se poate, sunt aceleași coduri cu cele folosite de firewall-uri, replică Bjørn. Motoarele de căutare sunt *ele însele* zidul de protecție.

— Nu arată bine, rosti Katrine. Nu apare niciun Paul Stavnes nicăieri.

— Dar trebuie să locuiască undeva, rosti Hagen. Are închiriat vreun apartament sub numele de Paul Stavnes? Poți verifica asta?

— Mă îndoiesc că e chiriaș pe undeva, zise Katrine. Cei mai mulți proprietari își verifică chiriașii în zilele noastre. Îi caută pe Google, verifică la direcțiile de taxe. Iar Valentin știe că ar stârni bănuieli dacă nu ar fi găsit nicăieri.

— Hotel deci, zise Harry, care se ridicase și se postase lângă tabla pe care scriseseră ceea ce Hagen considerase la prima vedere a fi un grafic de asocieri libere cu săgeți și indicii, până ce recunoscuse numele victimelor omorurilor. La una dintre acele victime se făcea referire prin simpla literă B.

— Ai mai spus asta, dragostea mea, zise Katrine.

— Trei bețișoare de urechi, continuă netulburat Harry, aplecându-se spre Hagen și luând cutiuța sigilată de plastic. Chestiile astea nu se pot cumpăra într-un magazin oarecare. Le găsești în băile hotelurilor, alături de sticluțe mici de șampon și balsam de păr. Încearcă din nou, Katrine. Cu Judas Johansen de data asta.

Căutarea se încheie în mai puțin de 15 secunde.

— Nimic, zise Katrine.

— La naiba, exclamă Hagen.

— Încă n-am terminat, zise Harry, studiind cutiuța de plastic. Nu există numele producătorului scris pe chestia asta, dar de obicei bețișoarele de urechi au un băț de plastic care le leagă, iar astea sunt din lemn. Ar trebui să putem depista furnizorii și hotelurile din Oslo care primesc astfel de provizii.

— Provizii pentru hoteluri, zise Katrine, iar degetele ei ca de insectă începură iar să tasteze cu febrilitate.

— Trebuie să plec, anunță Ståle, ridicându-se.

— Te conduc, zise Harry.

— Nu-l vei găsi, rosti Ståle, în afara sediului central al Poliției, privind spre parcul Bots, care se întindea scăldat în lumina rece și limpede a primăverii.

— Vrei să spui *noi*, nu?

— Poate că da, oftă Ståle. Nu am impresia că eu am cine știe ce contribuție.

— Contribuție? repetă Harry. Ni l-ai adus de unul singur pe Valentin pe tavă.

— Dar a scăpat.

— Aliasul lui e cel liber. Ne apropiem. De ce crezi că nu-l vom prinde?

— L-ai văzut cu ochii tăi. Tu ce crezi?

Harry dădu din cap.

— A zis că a venit la tine pentru că i-ai făcut o evaluare psihologică. La acel moment ai ajuns la concluzia că e sănătos din punct de vedere legal, nu?

— Da, dar, după cum știi, oamenii cu tulburări serioase de personalitate pot fi condamnați.

— Ce căutai tu era starea de schizofrenie extremă și psihoză la momentul actului, nu?

— Da.

— Dar putea fi maniaco-depresiv sau psihopat. Corecție, bipolar 2 sau sociopat.

— Acum termenul corect este disocial.

Ståle acceptă țigara pe care i-o oferi Harry.

Acesta aprinse ambele țigări.

— E bine că vine la tine, chiar dacă știe că lucrezi pentru copoi. Dar să continue să vină chiar și după ce își dă seama că ești implicat în vânarea lui?

Ståle inhală fumul și ridică din umeri.

— Probabil că sunt un terapeut atât de genial, încât el a fost dispus să-și asume riscul.

— Vreo altă sugestie?

— Păi, poate caută senzații tari. Mulți criminali în serie au vizitat detectivii sub diverse pretexte ca să ia contact strâns cu efortul de căutare și să trăiască senzația că au păcălit poliția.

— Valentin și-a scos tricoul chiar dacă trebuia să știe că aveai habar de acel tatuaj. Un risc enorm dacă ești anchetat pentru crimă.

— Ce vrei să spui?

— Hm, da, oare ce vreau să spun?

— Vrei să spui că nutrește în mod subconștient dorința de a fi prins. Voia ca eu să-l recunosc. Iar când n-am făcut-o, m-a ajutat în mod inconștient, arătându-și tatuajul.

— Iar când și-a atins obiectivul a încercat disperat să fugă?

— Conștientul a preluat controlul. Chestia asta ar putea pune omorurile polițiștilor într-o lumină nouă, Harry. Crimele lui Valentin sunt acțiuni compulsive pe care el le vrea, subconștient, oprite. Vrea pedeapsă sau să fie exorcizat, vrea ca cineva să oprească demonul din el. Așa că atunci când n-am reușit să-l prindem pentru omorurile inițiale, a făcut ceea ce fac mulți criminali în serie, a crescut factorul de risc. În cazul lui, prin țintirea polițiștilor care nu l-au putut prinde prima dată, deoarece el știe că pentru crime comise împotriva polițiștilor nu există limitare de resurse. Iar în cele din urmă își arată tatuajul cuiva despre care știe că face parte din echipa de investigație. Cred că s-ar putea să ai dreptate, Harry.

— Mhm, nu știu dacă îmi pot asuma meritele pentru asta. Ce părere ai de o explicație mai simplă? Valentin nu este așa de prudent precum credem, deoarece nu are de ce să se teamă atât de mult precum credem noi.

— Nu pricep.

Harry trase din țigară. Dădu drumul fumului pe nas. Era o șmecherie pe care o învățase de la un german alb ca laptele din Hong Kong, care învățase să cânte la didgeridoo. „Expiră și inhalează în același timp, amice, și poți fuma două țigări odată.“

— Du-te acasă și odihnește-te, zise Harry. A fost o zi grea.

— Mersi, dar eu sunt psihologul aici, Harry.

— Un ucigaș care își ține cuțitul la gâtul tău? Scuze, doctore, dar n-ai să poți judeca logic. Coșmarurile vor apărea pe rând — crede-mă, am trecut prin asta. Așa că primește sfatul unui coleg. Și mai e și un ordin.

— Un ordin? Acum ești șeful pe aici, Harry?

O strâmbătură de pe fața lui Ståle indica un zâmbet.

— Te-ai îndoit vreodată de asta?

Harry se căută în buzunar. Scoase de acolo telefonul mobil.

— Da?

Aruncă pe jos țigara pe jumătate fumată.

— Vrei să faci asta pentru mine? Au descoperit ceva.

Ståle Aune se uită după Harry cum intră înapoi în clădire. Apoi la țigara fumegândă de pe asfalt. Își puse încet pantoful pe ea. Crescu apăsarea. Își roti piciorul. Simți cum țigara e strivită sub talpa subțire. Simți furia crescând. Apăsă mai tare. Înfipse filtrul, cenușa, hârtia și tutunul în asfalt. Își aruncă propria țigară pe jos și repetă mișcările. Se simți bine și rău în același timp. Îi venea să urle, să lovească, să râdă, să plângă. Gustase fiecare aromă a țigării. Trăia. Era atât de viu…

— Hotelul Casbah de pe Gange-Rolv, rosti Katrine înainte ca Harry să fi reușit să închidă ușa în urma lui. Ambasadele folosesc hotelul pentru angajații noi, înainte de a le găsi cazare pe termen lung. Prețuri rezonabile, camere mici.

— Mhm. De ce acest hotel anume?

— E singurul care are astfel de bețișoare de urechi și se află în acea parte a orașului prin care trece tramvaiul 12, răspunse Bjørn. Am sunat acolo. În registru nu e niciun Stavnes, Gjertsen sau Johansen, dar le-am trimis prin fax schița lui Beate.

— Și?

— Recepționerul a spus că au pe cineva care seamănă, se numește Savitski și susține că lucrează la ambasada Belarusului. Pleca la lucru în costum, dar de curând a trecut la haine sport. Și bicicletă.

Harry luase deja telefonul.

— Hagen? Avem nevoie de echipa Delta. Chiar acum.

33

— Deci asta vrei să fac? rosti Truls, învârtind paharul cu bere între degete.

Stăteau în bistroul Kampen. Mikael spusese că era un loc foarte bun de luat masa. Local la modă în partea de est a orașului Oslo, popular în rândul celor care *contează*, cei care dispuneau de mai mult capital cultural decât de bani, acea mulțime cu salarii suficient de mici ca să-și mențină stilul de viață studențesc fără să pară jalnică.

Truls trăise toată viața în estul Oslo-ului, dar nu auzise niciodată de acel loc.

— Și de ce aș face-o?

— Suspendarea, răspunse Mikael, turnându-și în pahar restul de apă minerală din sticlă. O să fac să-ți fie revocată.

— Da?

Truls îl privi pe Mikael cu neîncredere.

— Da.

Truls luă o gură de bere. Se șterse la gură cu dosul palmei, deși spuma berii se uscase de multă vreme. Cântări în minte ce avea să spună.

— Dacă e așa de ușor, de ce n-ai făcut-o până acum?

Mikael închise ochii și inspiră profund.

— Nu e chiar așa de ușor, dar vreau să o fac.

— Pentru că?

— Sunt terminat dacă nu mă ajuți.

Truls chicoti.

— Ciudat cum se învârte roata. Nu, Mikael?

Mikael Bellman aruncă o privire în jur. Încăperea era plină, dar o alesese deoarece nu era un loc frecventat de polițiști, iar el nu trebuia să fie văzut cu Truls. În plus, avea senzația că Truls știa. Și ce dacă?

— Cum rămâne? Pot să rog pe altcineva.

Truls pufni.

— Poți pe naiba!

Mikael inspectă rapid încăperea cu privirea. Nu avea chef să-i ceară lui Truls să vorbească încet, dar… În vremuri demult trecute Mikael era în mare măsură în stare să prezică modul în care avea să reacționeze Truls și să-l convingă să facă ce dorea el. În Truls se schimbase ceva; era ceva sinistru, rău și impredictibil legat de prietenul lui din copilărie.

— Am nevoie de un răspuns. E urgent.

— Bine, acceptă Truls, golindu-și paharul. Chestia cu suspendarea e-n regulă. Dar mai am nevoie de ceva.

— Ce anume?

— De o pereche de chiloți ai Ullei — nespălați.

Mikael se uită lung la Truls. Oare era beat? Sau ferocitatea din ochii lui umezi era o trăsătură permanentă acum?

Truls râse și mai tare și își trânti paharul pe masă. Câțiva dintre cei care contau se întoarseră spre el.

— Eu…, începu Mikael. O să văd ce…

— Glumesc, puțoiule!

Mikael râse scurt.

— Și eu. Asta înseamnă că vei…

— Pentru numele lui Dumnezeu, suntem amici de când eram copii, nu?

— Bineînțeles. Habar n-ai cât îți sunt de recunoscător, Truls.

Mikael se chinui să zâmbească.

Truls ridică o mână peste masă. Și-o lăsă cu greutate pe umărul lui Mikael.

— Ba da, am.

Cu prea multă greutate, își zise Mikael în sinea lui.

Nu existase recunoaștere la fața locului, studierea planurilor etajului pentru găsirea ieșirilor sau rutelor posibile de evadare sau pentru alcătuirea unui baraj de poliție unde se adunaseră vehiculele de teren ale echipei Delta. Avusese loc o scurtă ședință pe drum, cu Sivert Falkeid lătrând ordine și oamenii înarmați la

greu din spate rămânând tăcuți, ceea ce însemna că înțeleseseră bine totul.

Era o chestiune de timp și chiar și cel mai bine întocmit plan de acțiune din lume ar fi fost inutil dacă pasărea își luase deja zborul.

Harry, stând în spatele mașinii cu nouă locuri și ascultând, știa bine că nu aveau nici al doilea sau al treilea cel mai bun plan din lume.

Primul lucru pe care Falkeid îl întrebase pe Harry fusese dacă el credea că Valentin avea să fie înarmat. Harry răspunsese că fusese folosită o armă pentru uciderea lui René Kalsnes. Și că avea impresia că și Beate fusese amenințată cu o armă de foc.

Harry se uită la bărbații din fața lui. Ofițeri de poliție care se oferiseră voluntar pentru operațiuni armate. Știa cu cât erau plătiți pentru ore suplimentare și nu era mult. Și mai știa și ce credeau contribuabilii că pot pretinde de la trupele Delta, adică mult prea mult. De câte ori nu auzise diverși oameni cu gândire limitată criticând trupele Delta pentru că nu se expuneau unor pericole mai mari, pentru că nu dispuneau de un al șaselea simț care să le spună ce se petrece în spatele unei uși închise, într-un avion deturnat, pe o plajă plină de copaci, și că nu se grăbeau cu capul înainte? Pentru un ofițer Delta cu patru misiuni pe an în medie, deci având la activ aproximativ o sută de misiuni într-o carieră de 25 de ani, o atitudine precum cea pretinsă de alții ar fi însemnat moartea la datorie. Însă ideea principală continua să fie aceasta: a fi ucis la datorie era cea mai bună modalitate de a garanta eșecul unei operațiuni și de a expune alți ofițeri la pericole.

— E un singur lift, lătră Falkeid. Doi și Trei, îl luați voi. Patru, Cinci și Șase, urcați pe scara principală. Șapte și Opt, pe scara de incendiu. Hole, tu și cu mine acoperim zona de afară, dacă tipul iese cumva pe fereastră.

— Nu am armă, zise Harry.

— Ia-l! replică Falkeid, dându-i un pistol Glock 17.

Harry îl ținu în mână, simți greutatea solidă a armei, echilibrul ei.

Nu-i înțelesese niciodată pe împătimiții de arme, cum nu-i înțelesese pe cei înnebuniți după mașini sau pe cei care își construiau case care să se potrivească cu sistemul lor audio. Însă nu se împotrivise vreodată să țină o armă în mână. Asta până anul trecut. Harry se gândi când ținuse ultima dată o armă. Se gândi la pistolul Odessa din dulap. Se forță să respingă gândul.

— Am ajuns, zise Falkeid.

Parcară pe o stradă liniștită de lângă poarta de acces, aproape de o clădire cu patru etaje și aspect luxos, asemănătoare cu celelalte imobile din zonă. Harry știa că unele clădiri erau vechi, unele din cele noi căutau să pară vechi, iar altele erau sedii de ambasade, reședințe ale ambasadorilor, firme de publicitate, case de discuri și companii maritime mai mici. O placă discretă din alamă de la intrare le confirmă faptul că ajunseseră la adresa corectă. Falkeid își ridică ceasul.

— Comunicații prin radio, zise el.

Ofițerii răspunseră prin a-și anunța numerele, aceleași cu cele vopsite în alb pe căștile lor. Apoi își traseră cagulele pe fețe. Strânseră mai bine curelele mitralierelor MP5.

— La unu intrăm. Cinci, patru…

Harry nu era deloc sigur că de vină era adrenalina secretată de propriul trup sau a celorlalți, dar simțea un gust și un miros aparte, amărui și sărat, ca mirosul și gustul capselor din armele de jucărie.

Portierele se deschiseră și Harry văzu un zid uman negru alergând către poartă și apoi cei zece metri până la intrare, unde dispăru.

Harry ieși din mașină în urma lor, ajustându-și vesta antiglonț. Pielea îi era deja îmbibată de sudoare. Falkeid sări de pe scaunul pasagerului, după ce scoase cheile din contact. Harry își amintea vag un episod în care țintele unui asalt reușiseră să scape cu o mașină a poliției în care cheile rămăseseră în contact. Îi înapoie pistolul Glock lui Falkeid.

— N-am certificat de portarmă actualizat.

— Arma ți-a fost dată temporar, rosti Falkeid. Situație de urgență. Regulamentul poliției paragraful cutare și cutare. Posibil.

Harry încărcă arma și parcurse aleea de pietriș în vreme ce pe ușă ieși în fugă un tânăr cu un gât lung și încovoiat ca de curcan. Mărul lui Adam i se mișca în sus și-n jos, ca și cum abia terminase de mâncat. Harry observă că numele de pe ecusonul prins de haina lui neagră era același cu numele recepționerului cu care vorbise la telefon.

Acesta nu fusese în stare să spună cu certitudine dacă oaspetele căutat se găsea în camera lui sau altundeva în hotel, dar se oferise să verifice. Ceea ce Harry îi ordonase să *nu* facă, în cei mai duri termeni cu putință. Omul trebuia să continue să-și îndeplinească sarcinile zilnice și să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, astfel ca nici el și nici altcineva să nu fie rănit. Însă un grup de șapte bărbați în negru, înarmați până în dinți, probabil i-a creat dificultăți în a se comporta ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Le-am dat cheia de rezervă de la recepție, rosti el, cu un accent est-european pronunțat. Mi-au spus să ies și…

— Stai după mașina noastră, șopti Falkeid, arătând cu degetul mare în spatele lui.

Harry îi abandonă pe cei doi și, cu arma în mână, porni pe lângă clădire către livada umbroasă de meri din spate, care se întindea până la gardul proprietății vecine. Pe terasa acesteia se afla un bărbat în vârstă, care citea un exemplar din *Daily Telegraph*. Omul își lăsă ziarul în poală și se zgâi peste ochelari la ce se întâmpla alături. Harry arătă cu degetul spre literele galbene de pe vesta antiglonț, care formau cuvântul POLITI, apoi își duse degetul la buze, dădu scurt din cap și se concentră asupra ferestrelor de la etajul trei. Recepționerul le spusese unde se află camera presupusului bielorus. Era în capătul coridorului, iar fereastra sa dădea spre spatele clădirii. Harry își potrivi mai bine casca de comunicații în ureche și așteptă.

După câteva secunde se auzi. Zgomotul surd, atenuat al exploziei unei grenade de asalt, urmat de sunet de sticlă spartă.

Harry știa că presiunea aerului în sine nu ar fi avut alt efect decât să-i asurzească temporar pe cei din încăpere. Însă zgomotul exploziei, combinat cu licărele orbitoare de lumină și asaltul

grupului înarmat constituia un arsenal redutabil care putea paraliza pentru câteva secunde chiar și cele mai antrenate ținte. Iar acele câteva secunde însemnau răgazul de care avea nevoie echipa Delta.

Harry așteptă. Apoi auzi în cască o voce înfundată. Exact așa cum se așteptase.

— Camera 406 ocupată. E goală.

Însă ceea ce urmă îl determină pe Harry să înjure cu glas tare.

— Se pare că a trecut pe aici ca să-și adune lucrurile.

Când Katrine și Bjørn ajunseră la fața locului, Harry stătea cu brațele încrucișate pe holul către camera 406.

— Bună lovitură. Am dat-o în bară? întrebă Katrine.

— Am ratat la mustață, răspunse Harry, clătinând din cap.

Cei doi îl urmară în încăpere.

— A venit direct aici, și-a strâns toate lucrurile și a dispărut.

— Toate lucrurile? întrebă Bjørn.

— Toate, cu excepția a două bețișoare de urechi folosite și a două bilete de tramvai pe care le-am găsit în coșul pentru hârtii. Plus cotorul acestui tichet de acces la un meci de fotbal pe care am impresia că noi l-am câștigat.

— *Noi*? se miră Bjørn, privind în jurul lui prin camera standard de hotel. Te referi la Vålerenga?

— Norvegia versus Slovenia. Așa scrie aici.

— Da, am învins, zise Bjørn. Riise a marcat în prelungiri.

— Sunteți bolnavi. Cum puteți voi, bărbații, să țineți minte astfel de chestii? zise Katrine clătinând din cap. Eu nici măcar nu țin minte dacă Brann a câștigat campionatul sau a retrogadat anul trecut.

— Nu sunt bolnav, obiectă Bjørn. Țin minte doar pentru că meciul se îndrepta spre egal, iar eu am fost sunat și atunci Riise…

— Ți-ai amintit oricum, Rain Man. Tu…

— Hei.

Se întoarseră către Harry, care examina cotorul tichetului.

— Ții minte la ce se referea, Bjørn?

— Poftim?

— Apelul telefonic?

Bjørn Holm își scărpină un perciune.

— Să vedem, era la începutul serii…

— Las-o moartă, zise Harry. Atunci a avut loc uciderea lui Erlend Vennesla în Maridalen.

— Da?

— În aceeași seară în care Norvegia a jucat pe stadionul Ullevål. Data e trecută aici, pe cotor. La ora 19:00.

— Aha, făcu Katrine.

Pe chipul lui Bjørn Holm apăru o expresie îndurerată.

— Să nu-mi spui asta, Harry. Te rog să nu-mi spui că Valentin Gjertsen a fost la meciul ăla. Dacă a fost acolo…

— …nu poate fi ucigașul, îl completă imediat Katrine. Și nouă ne-ar plăcea foarte mult ca el să fie, Harry. Așa că, te rog, spune ceva încurajator acum.

— Bine, rosti Harry. De ce nu se afla cotorul ăsta de tichet în coș alături de bețișoare și de biletele de tramvai? De ce l-a pus pe birou când a făcut curățenie? L-a pus exact unde știa că-l vom găsi?

— Și-a lăsat în urmă alibiul, comentă Katrine.

— L-a lăsat ca să stăm aici exact așa cum o facem, zise Harry. Având brusc îndoieli și nesiguri pe ce urmează. Dar e doar un cotor. Nu dovedește că el chiar a fost acolo. Din contră, este destul de surprinzător nu numai că a fost la un meci de fotbal, pe un stadion unde suporterii nu-și amintesc unii de alții, ci și că, în mod inexplicabil, a păstrat biletul.

— Biletul are tipărit numărul locului, zise Katrine. Poate că oamenii care au stat lângă el și în spatele lui își amintesc cine a fost acolo. Sau dacă locul a rămas neocupat. Pot efectua o căutare după numărul locului. Poate că o să descopăr…

— Fă-o, i-o reteză Harry. Dar am mai trecut prin scenarii cu presupuse alibiuri de la teatru sau cinema. Trec trei sau patru zile și oamenii nu-și mai amintesc nimic despre vecinul de scaun.

— Ai dreptate, zise Katrine resemnată.

— Internaționalele, rosti Bjørn.

— Ce-i cu ele? întrebă Harry, îndreptându-se către baie, cu fermoarul pe jumătate desfăcut.
— Meciurile internaționale sunt supuse regulilor FIFA, replică Bjørn. Pe motive de huliganism.
— Bineînțeles, strigă Harry de dincolo de ușa de la baie. Bine gândit, Bjørn!

După care ușa se trânti.
— Ce? strigă la rândul ei Katrine. La ce vă gândiți voi doi?
— Camerele de supraveghere, zise Bjørn. FIFA le cere organizatorilor de meciuri să îi filmeze pe spectatori, în caz că apar turbulențe. Regula a intrat în vigoare în timpul valului de acte huliganice din anii 1990, pentru a ajuta forțele de poliție să-i găsească pe huligani și să-i pedepsească. Tribunele sunt filmate în tot cursul meciului cu camere de înaltă rezoluție, astfel încât să poată fi identificată fiecare față. Iar noi dispunem aici de zona, rândul și numărul locului unde a stat Valentin.
— Unde *nu a stat*! ripostă Katrine, aproape strigând. Pur și simplu nu are voie să apară în nenorocitele alea de imagini, clar? Altfel o luăm de la capăt.
— Desigur, e posibil ca imaginile să fi fost șterse între timp, zise împăciuitor Bjørn. Nu au apărut probleme în cursul meciului și sunt sigur că legea privind arhivarea datelor spune câtă vreme este permisă…
— Legea privind arhivarea datelor…
— Dacă imaginile sunt stocate electronic, atunci nu trebuie decât să apese tasta Delete pentru ca ele să dispară.
— A încerca să ștergi permanent fișiere e ca și cum ai încerca să elimini rahatul de câine de pe trening. E dificil. Cum crezi tu că găsim imagini cu pornografie infantilă pe computerele pe care perverșii ni le dau în mod voluntar, gândindu-se că n-or să aibă probleme? Crede-mă, o să-l găsesc pe Valentin Gjertsen dacă a fost pe stadion în seara aia. Care era ora presupusă a decesului lui Erlend Vennesla?

Auziră apa trasă la toaletă.
— Între 19:00 și 20:30, răspunse Bjørn. Cu alte cuvinte, chiar la începutul meciului, după ce Henriksen a egalat. Probabil că

Vennesla a auzit uralele de bucurie din Maridalen. Nu-i departe de Ullevål, nu-i așa?

Ușa de la baie se deschise.

— Ceea ce înseamnă că ar fi putut ajunge la meci după comiterea crimei în Maridalen, zise Harry, încheindu-se la ultimul nasture. Iar odată ajuns pe stadion ar fi putut face ceva ce oamenii din jurul lui să țină minte. Să-și creeze un alibi.

— Valentin *nu* a fost la meci, insistă Katrine. Dar dacă a fost, o să urmăresc blestematele alea de imagini de la început la sfârșit și o să notez toate momentele în care și-a ridicat curul de pe scaun. Alibi, pe dracu'!

Liniștea atârna greu peste casele mari.

Liniștea dinaintea furtunii de mașini Volvo și Audi care se întorc acasă după o zi de muncă pentru Norvegia Ltd, își zise Truls Berntsen.

Apăsă pe butonul soneriei și privi în jur.

Grădină frumos amplasată. Bine îngrijită. Probabil că aveai timp de așa ceva ca șef de poliție retras din activitate.

Ușa se deschise. Tipul părea mai bătrân. Aceiași ochi albaștri și duri, dar pielea de pe gât era mai lăsată, iar spatele nu mai era așa de drept. Pur și simplu, nu mai era la fel de impresionant ca pe vremuri, așa cum îl ținea minte Truls. Poate că de vină erau hainele banale și lălâi, poate că asta ți se întâmpla când slujba nu te mai ținea permanent în stare de alertă.

— Berentzen, Orgkrim.

Truls își ridică legitimația știind că dacă moșul reușea să citească Berntsen, atunci avea să creadă că așa și auzise. Minciuni cu acoperire. Însă fostul șef dădu din cap fără să se uite.

— Cred că te-am mai văzut. Cu ce te pot ajuta, Berentzen?

Nu dădu de înțeles că avea de gând să-l invite în casă. Ceea ce lui Truls îi convenea. Nu-i putea vedea nimeni, iar zgomotul de fond era minim.

— În legătură cu fiul dumitale, Sondre.

— Ce-i cu el?

— Desfășurăm o operațiune de prindere a proxeneților albanezi, iar în acest scop ținem sub supraveghere mișcările din Kvadraturen și facem poze. Am identificat mai multe mașini care au fost observate ridicând prostituate și intenționăm să aducem proprietarii la interogatoriu. O să le oferim pedepse reduse dacă putem acționa cu folos în urma informațiilor primite despre traficanți. Iar una dintre mașinile fotografiate îi aparține fiului dumitale.

Fostul șef al poliției ridică din sprâncenele lui stufoase.

— Cui anume? Lui Sondre? Imposibil.

— Și eu am zis la fel. Dar am vrut să discutăm. Dacă credeți că e vorba de o neînțelegere, că femeia pe care o ia nu e o prostituată, atunci o să distrugem imaginea.

— Sondre are o căsnicie fericită. Eu l-am crescut. Știe diferența dintre bine și rău, crede-mă.

— Bineînțeles. Am vrut doar să mă asigur că așa vedeți lucrurile.

— Doamne, de ce ar cumpăra el… sex de pe stradă? Pericolul de infectare. Copiii. Nu, nu, nu.

Bărbatul din fața lui Truls se strâmba de parcă ar fi mestecat un strugure stricat.

— Se pare că am căzut de acord că n-are sens să urmărim povestea asta, chiar dacă noi avem motive să credem că femeia e o prostituată. Poate că Sondre a împrumutat mașina altcuiva. Nu avem o imagine clară a șoferului.

— Deci nu aveți nicio dovadă. Nu, mai bine o lăsați baltă.

— Mulțumesc. O să facem cum spuneți.

Fostul șef al poliției dădu încet din cap în vreme ce îl studia cu atenție pe Truls.

— Berentzen de la Orgkrim ai spus?

— Corect.

— Mersi, Berentzen. Voi, ofițerii, faceți o treabă bună.

Truls se lumină la față.

— Facem tot ce putem. O zi bună.

— Poți repeta ce ai spus? întrebă Katrine, holbându-se la ecranul negru din fața ei.

În lumea de dincolo de Boiler Room, unde aerul era încărcat de transpirație, era după-amiază.

— Am spus că există o bună șansă ca imaginile cu mulțimi să fi fost șterse din pricina legii privind arhivarea datelor, răspunse Bjørn. Și, după cum ai constatat, am avut dreptate.

— Și *eu* ce am spus?

— Ai spus că fișierele electronice sunt ca rahatul pe trening, replică Harry. Imposibil de eliminat.

— N-am rostit cuvântul *imposibil*, ripostă Katrine.

Cei patru membri ai echipei erau în jurul computerului lui Katrine. Când l-au sunat și l-au rugat să li se alăture, Ståle fusese peste măsură de ușurat.

— Am spus că e dificil, preciză Katrine. Dar, ca regulă generală, există undeva o imagine în oglindă a tuturor fișierelor. Imagine pe care un tip priceput la computere va fi în stare să o găsească.

— Sau o femeie? sugeră Ståle.

— Nțț. Femeile nu sunt în stare să parcheze, nu țin minte rezultatele la fotbal și nu se obosesc să învețe cum funcționează computerele. Pentru așa ceva e nevoie de tipi ciudați cu tricouri cu nume de trupe și vieți sexuale insignifiante, așa e încă din Epoca de Piatră.

— Deci tu nu poți…

— Tot încerc să explic că nu sunt specialistă în computere, Ståle. Motoarele mele de căutare au cercetat fișierele Asociației Norvegiene de Fotbal, dar toate înregistrările au fost șterse. Și mă tem că de aici înainte eu nu mai sunt de niciun folos.

— Ne-am fi scutit de ceva pierdere de timp dacă m-ai fi ascultat, zise Bjørn. Deci ce facem acum?

— Nu vreau să spun că am devenit complet inutilă, reluă Katrine, continuând să i se adreseze lui Ståle. Vedeți voi, sunt echipată cu câteva virtuți. Cum ar fi șarmul feminin, heirupismul nefeminin și lipsa de rușine. Tipul care mi-a arătat aceste motoare de căutare m-a cuplat și cu un IT-ist indian, căruia i se spune Side Cut. Iar acum o oră l-am sunat la Hyderabad și l-am pus la curent cu cazul.

— Și…

— Și iată ce am primit, zise Katrine, apăsând pe tasta Return.

Ecranul se lumină.

Se uitară lung la el.

— El e, zise Ståle. Pare singur.

Valentin Gjertsen, alias Paul Stavnes, stătea în fața lor cu brațele încrucișate. Se uita la meci fără vreun interes vizibil.

— Fir-ar să fie! înjură Bjørn printre dinți.

Harry îi ceru lui Katrine să dea pe repede-înainte.

Ea apăsă o tastă și mulțimea din jurul lui Valentin Gjertsen începu să se agite aleatoriu, în vreme ce ceasul și cronometrul din partea dreaptă jos a imaginii își accelerară mișcările. Numai Valentin Gjertsen ședea nemișcat, ca o statuie amorfă în mijlocul unui șuvoi de viață.

— Mai repede, ceru Harry.

Katrine apăsă din nou o tastă și aceeași mulțime de oameni deveni și mai activă. Oamenii se aplecau înainte și în spate, se ridicau, își aruncau brațele în aer, plecau, reveneau cu un hotdog sau o cafea. După care imaginea le arătă o mulțime de scaune albastre goale.

— Unu la unu și pauză între reprize, zise Bjørn.

Stadionul se umplu din nou. Agitație și mai mare în rândul mulțimii. Ceasul din colț arăta curgerea neîncetată a timpului. Indivizi clătinând din cap, în mod evident animați de sentimente de frustrare. Apoi, brusc, brațe întinse în aer. Câteva secunde, imaginea păru să încremenească. Apoi oamenii săriră de pe locurile lor cu toții odată, strigând, sărind, îmbrățișându-se. Toți, cu excepția unuia.

— Lovitura de penalti executată de Riise în prelungiri, explică Bjørn.

Meciul se încheie.

Oamenii își abandonară locurile. Valentin rămase nemișcat până ce toată lumea plecă.

După care se ridică și dispăru.

— S-ar spune că nu îi plac cozile, zise Bjørn.

Ecranul deveni din nou întunecat.

— Așadar, rosti Harry. Ce am văzut?

— L-am văzut pe pacientul meu urmărind un meci de fotbal, zise Ståle. Cred că ar trebui să spun fostul meu pacient, asta dacă nu cumva apare la următoarea ședință de terapie. Cu toate astea, se pare că a fost un meci interesant pentru toată lumea, mai puțin pentru el. Cum îi cunosc limbajul trupului, pot spune cu oarecare certitudine că meciul nu l-a interesat. Iar asta, evident, naște întrebarea: de ce s-a dus la un meci de fotbal?

— Și n-a mâncat nimic, nu s-a dus la toaletă și nici nu s-a ridicat de pe scaun tot meciul, interveni Katrine. A stat pe loc, ca o stâncă nenorocită. Cât de înfricoșător poate fi un asemenea comportament? Ca și cum știa că vom verifica această înregistrare și nu a dorit să rateze nici măcar zece secunde din blestematul lui de alibi.

— Dacă măcar ar fi vorbit la telefonul mobil, zise Bjørn, atunci am fi putut fragmenta imaginile și poate am fi văzut numărul format. Sau am fi cronometrat secunda în care a sunat și am fi verificat apelul cu cele efectuate prin celulele de telefonie care acoperă stadionul Ullevål și…

— Nu a sunat pe nimeni, zise Harry.

— Dar dacă…

— Nu a sunat pe nimeni, Bjørn. Iar oricare ar fi fost motivul lui Valentin Gjertsen de a urmări meciul din incinta stadionului Ullevål, este cert că era acolo când Erlend Vennesla a fost ucis în Maridalen. Iar cealaltă certitudine este că…

Harry privi pe deasupra capetelor celorlalți, la peretele de cărămidă zugrăvit în alb.

— …ne-am întors la început.

34

Aurora stătea în leagăn și privea razele soarelui filtrate de frunzele perilor. Tata susținea cu încăpățânare că pomii ăia erau peri, deși nimeni nu văzuse vreo pară pe crengile lor. Aurora avea 12 ani și era un pic prea mare pentru leagăn și un pic prea mare ca să mai creadă tot ce-i spunea tatăl ei.

Venise acasă de la școală, își făcuse temele și ieșise în grădină, în vreme ce mama se dusese la magazin. Tata n-avea să ajungă acasă la cină; începuse din nou să aibă program prelungit. Chiar dacă le promisese ei și mamei că acum putea veni acasă ca alți tătici, căci terminase cu treburile pentru poliție serile, își făcea doar munca de psihoterapeut în cabinetul de consultații, după care venea acasă. Numai că acum lucra iar pentru poliție și nu voiseră să îi spună exact cu ce se ocupa el.

Găsi pe iPod melodia pe care o căuta. Rihanna cântând că dacă el o dorește, atunci trebuie să vină și să iasă la plimbare. Aurora își întinse picioarele lungi ca să capete viteză. Picioarele care se lungiseră atât de mult, încât ea trebuia să și le îndoaie sau să le țină ridicate în aer, ca să nu le târâie pe sub leagăn. În curând avea să fie la fel de înaltă ca mama. Își dădu capul pe spate și simți greutatea părului lung și gros. Ce bine. Închise ochii în fața soarelui de deasupra copacilor și a frânghiilor leagănului, ascultând-o pe Rihanna, auzi scârțâitul crengilor când leagănul ajungea jos. Mai auzi însă un sunet, poarta deschizându-se și pași pe aleea de pietriș.

— Mamiii, rosti ea cu voce tare, nevrând să deschidă ochii, nevrând să-și ia fața de la soarele atât de minunat de fierbinte.

Numai că nu primi un răspuns și își dădu seama că nu auzise mașina oprindu-se în față și nu auzise mârâitul motorului.

Își târî picioarele pe sol, încetinind leagănul până ce acesta se opri, cu ochii tot închiși, nevrând să renunțe la amestecul minunat de muzică, soare și vise.

Simți o umbră aplecată peste ea și deodată se făcu frig, ca atunci când un nor acoperă soarele într-o zi răcoroasă. Deschise ochii și zări o formă deasupra ei, proiectându-se ca o siluetă pe fundalul cerului, cu un halou în jurul capului, acolo unde fusese soarele. Pentru o secundă clipi, nedumerită de ideea care îi trecu prin minte.

Anume că Isus se întorsese. Că el stătea în picioare acolo. Iar asta însemna că mami și tati se înșelau. Dumnezeu exista cu adevărat și mai exista iertare pentru toate păcatele noastre.

— Bună, fetițo, rosti vocea. Cum te cheamă?

Iată că Isus putea vorbi norvegiană dacă era nevoie.

— Aurora, răspunse fata, închizând un ochi ca să-i vadă fața mai bine.

O față fără barbă și plete.

— Tatăl tău e acasă?

— E la muncă.

— Înțeleg. Deci ești singură, Aurora?

Aurora dădu să răspundă, însă ceva o opri. Habar n-avea ce anume.

— Cine ești? întrebă ea în schimb.

— Cineva care trebuie să vorbească cu tatăl tău. Dar tu și cu mine putem discuta. Adică, de vreme ce suntem singuri. Nu-i așa?

Aurora nu răspunse.

— Ce gen de muzică asculți? întrebă individul, arătând spre iPod-ul ei.

— Rihanna, zise Aurora, împingând leagănul în spate.

Nu doar ca să iasă din umbra proiectată de individ, ci și ca să-l vadă mai bine.

— Ah, da, am multe CD-uri cu ea acasă. Ți-ar plăcea să-ți împrumut câteva?

— Eu ascult cântecele pe care nu le am pe Spotify, răspunse Aurora, hotărând că individul arăta destul de normal sau cel puțin nu avea nimic asemănător lui Isus.

— Ah, da, Spotify, rosti individul, lăsându-se pe vine, nu doar ca să ajungă la înălțimea ei, ci chiar mai jos de atât. Deci poți

asculta ce muzică vrei.
— Aproape, replică Aurora. Numai că eu am varianta gratuită de Spotify și între cântece sunt multe reclame.
— Și nu-ți place?
— Nu-mi plac vorbele. Strică toată atmosfera.
— Știai că există albume pe care se vorbește și care sunt socotite cele mai bune cântece?
— Nu, zise Aurora, înclinându-și capul și întrebându-se de ce vorbea acel om atât de încet încât nici nu părea să-și folosească propria voce.

Era același gen de voce pe care o folosea Emilie, prietena ei, atunci când îi cerea o favoare, cum ar fi să-i împrumute hainele preferate, însă Aurorei nu-i plăcea să le dea cu împrumut deoarece se genera un haos imens. Ajungeai să nu mai știi niciodată unde îți sunt hainele.
— Ar trebui să asculți Pink Floyd.
— Cine mai e și ăsta?

Individul privi în jur.
— Putem merge înăuntru, la computer, și îți arăt, cât îl așteptăm pe tatăl tău.
— Îmi poți spune pe litere. O să țin minte.
— Mai bine îți arăt. Așa aș putea și să beau un pahar cu apă.

Aurora se uită la el. Acum că stătea mai jos de ea, soarele îi bătea din nou pe față, însă n-o mai încălzea. Ciudat. Se lăsă pe spate în leagăn. Bărbatul zâmbi. Ea zări ceva lucindu-i printre dinți. Ca și cum își vârâse acolo vârful limbii, după care și-l retrăsese la loc.
— Haide, zise el, ridicându-se.

Prinse una dintre frânghiile leagănului cu mâna, la înălțimea capului. Aurora coborî din leagăn și se furișă pe sub brațul lui. Porni spre casă. Auzi pașii lui în spate. Vocea.
— O să-ți placă, Aurora. Îți promit.

Blând, ca un preot oficiind confirmarea. Asta era expresia tatei. Poate că individul era totuși Isus? Însă indiferent că era Isus sau nu, n-avea chef să-l vadă în casă. Cu toate astea, merse mai departe. Ce-avea să-i spună lui tati? Că îl împiedicase pe un

cunoscut de-ai lui să intre pentru un pahar cu apă? Nu, nu putea face asta. Rări pașii ca să aibă timp de gândire, ca să găsească o scuză pentru a nu-l lăsa să intre. Însă nu găsi niciuna. Și pentru că încetinise, el se apropie, iar ea îi auzi respirația. Greoaie, ca și cum cei câțiva pași de la leagăn spre casă îl lăsaseră fără suflare. Iar din gura lui venea un miros ciudat, care îi amintea de acetona cu care se curăța oja de pe unghii.

Cinci pași până la prag. O singură scuză. Doi pași. Ușa. Haide. Nu. Ajunseră la ușă.

Aurora înghiți în sec.

— Cred că e încuiată. Va trebui să așteptăm afară.

— Da? făcu individul, privind în jur de pe treapta de sus, ca și cum l-ar fi căutat pe tati undeva dincolo de gardurile vii.

Sau dincolo de vecini.

Aurora simți căldura brațului lui care se întinse peste umărul ei, apucă clanța ușii și o împinse în jos. Ușa se deschise.

— Măi să fie, am avut noroc, zise el, respirând mai iute acum.

În vocea lui se simțea o oarecare ușurare. Am avut noroc.

Aurora era cu fața spre cadrul ușii. Se uită spre holul întunecat de la intrare. Doar un pahar cu apă. Iar muzica aia cu vorbărie nu o interesa deloc. În depărtare se auzi o mașină de tuns iarba. Un zgomot furios, agresiv, insistent. Pași înăuntru.

— Trebuie să…, începu ea, după care se opri brusc.

În acea clipă îi simți mâna pe umăr, ca și cum el trecuse de o linie roșie. Simți căldura palmei lui acolo unde se oprea materialul cămășii și începea pielea. Își simți inimioara bătând cu putere. Auzi altă mașină de tuns iarba. Care nu era o mașină de tuns iarba, ci un motor de mașină mică torcând.

— Mami! țipă Aurora.

Se smulse din strânsoarea individului, se furișă pe lângă el, sări toate cele patru trepte ale scării de la intrare dintr-un salt, aterizâ pe pietriș și o luă la fugă. Strigând peste umăr:

— Trebuie să o ajut cu cumpărăturile.

Alergă la poartă, ascultă dacă veneau pași în urma ei, însă zgomotul scos de propria încălțăminte pe pietriș era asurzitor.

Apoi ajunse la poartă, o deschise cu putere și o văzu pe mama ei coborând din mica mașină albastră în fața garajului.

— Bună, draga mea, zise mama, privind-o nedumerită. Ai venit cu ceva viteză.

— E cineva aici care îl caută pe tati, zise Aurora, dându-și seama că aleea de pietriș era mai lungă decât crezuse ea, căci rămăsese fără suflare. E pe trepte.

— Da? replică mama, dându-i una dintre sacoșele de pe bancheta din spate a mașinii, trântind portiera și mergând alături de fiica ei către poartă.

Pe trepte nu era nimeni, însă ușa de la intrare era deschisă.

— A intrat în casă? întrebă mami.

— Nu știu, răspunse Aurora.

Intrară în casă, însă Aurora rămase în hol, aproape de ușa deschisă, în vreme ce mama ei trecu de living, către bucătărie.

— Alo? o auzi pe mama ei strigând. Alo?

După care se întoarse în hol, fără sacoșele cu cumpărături.

— Nu e nimeni aici, Aurora.

— Dar era aici. Sigur!

Mami o privi surprinsă și râse.

— Bineînțeles că era, draga mea. De ce nu te-aș crede?

Aurora nu răspunse. Nu știa ce să spună. Cum să-i explice că era posibil să fi fost Isus? Sau Sfântul Duh. În orice caz, cineva care nu putea fi văzut de oricine.

— O să mai apară dacă e ceva important, zise mami, întorcându-se în bucătărie.

Aurora rămase în hol. Izul acela dulceag continua să persiste.

35

— Spune-mi, tu ai viață personală?

Arnold Folkestad își ridică privirea din hârtii. Îl văzu pe bărbatul înalt sprijinindu-se de cadrul ușii și zâmbi.

— Nu, nici eu nu am, Harry.

— E trecut de ora 21:00 și tu ești încă aici.

Arnold chicoti și își adună hârtiile în teanc.

— Oricum, voiam să plec acasă. Tu de-abia ai venit, cât ai de gând să stai?

Harry făcu un pas mare până la scaunul rotativ și se așeză.

— Nu prea mult. Și eu am o femeie cu care pot să fiu în weekenduri.

— Ah, da? Eu am o fostă nevastă pe care o pot *evita* în weekenduri.

— Da? Nu știam asta.

— Mă rog, o fostă colocatară.

— Niște cafea? Ce s-a întâmplat?

— Am rămas fără cafea. Unul dintre noi a avut groaznica idee de a crede că următorul pas în relație era cererea în căsătorie. De acolo lucrurile au luat-o razna. Am anulat nunta după ce fuseseră trimise toate invitațiile, așa că ea a plecat. Mi-a zis că nu poate trăi cu așa ceva. A fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, Harry.

— Mhm.

Arnold se ridică și își luă haina din cuier.

— Lucrurile merg lent în Boiler Room?

— Păi, azi am regresat. Valentin Gjertsen…

— Da?

— Credem că el e Omul Fierăstrău. Dar nu e el cel care i-a ucis pe ofițerii de poliție.

— Ești sigur?

— Cel puțin, nu de unul singur.

— Ar putea fi mai mulți?
— E sugestia lui Katrine. Dar cert e că în 98,6% din crimele cu motivație sexuală există un singur făptaș.
— Și…
— Și ea n-a vrut să cedeze. A subliniat că după toate probabilitățile, în omorârea fetei din Tryvann au fost implicați doi bărbați.
— Ăla e locul unde s-a găsit acel cadavru împrăștiat pe mai mulți kilometri?
— Da. Crede că e posibil ca Valentin să fi lucrat cu cineva, ca să inducă poliția în eroare.
— Ucid pe rând și, ca atare, își asigură reciproc alibiuri?
— Da. De fapt, s-a mai văzut așa ceva. Doi foști condamnați, criminali violenți, din Michigan, s-au întâlnit cândva prin anii 1960. Făceau ca omorurile lor să pară niște crime în serie clasice prin stabilirea unui tipar pe care îl urmau. Crimele erau copiate după cele pe care le comiseseră amândoi anterior. Fiecare avea câte o înclinație bolnăvicioasă și așa au sfârșit prin a atrage atenția FBI. Numai că, atunci când primul, apoi cel de-al doilea au dovedit că au alibiuri beton pentru mai multe crime, au fost, destul de firesc, eliminați de pe lista suspecților.
— Isteț jucat. Așadar de ce crezi că s-a întâmplat ceva similar aici?
— 98…
— …virgulă șase. Genul ăsta de gândire nu ți se pare cam rigid?
— Datorită procentului martorilor-cheie care mor din cauze nenaturale menționat de tine s-a întâmplat să descopăr că Asaiev nu a murit din cauze naturale.
— Și totuși încă nu ai făcut nimic legat de acel caz?
— Nu. Dar hai să lăsăm baltă cazul ăsta, Arnold. Cel de acum e mai urgent. Tu și cu mine gândim cam la fel, iar eu sunt acum al naibii de bulversat. Așa că am venit direct aici ca să te rog să mă ajuți să gândesc.
Harry își sprijini capul de peretele din spatele lui. Închise ochii.
— Eu?

— Am luat-o de la capăt, Arnold. Iar creierul tău dispune de câțiva neuroni pe care creierul meu nu-i mai are, evident.

Folkestad își scoase din nou haina, o așeză cu grijă pe spătarul scaunului și se așeză.

— Harry?

— Da?

— Habar n-ai ce bucurie îmi faci.

Harry schiță un rânjet.

— Bine. Motivul.

— Motivul. Da, chiar e reluată de la zero.

— Acolo suntem. Care ar putea fi motivul acestui criminal?

— Mă duc să văd dacă mai reușesc să găsesc niște cafea pe undeva, Harry.

Harry vorbi încontinuu de-a lungul primei cești și aproape că o terminase pe a doua când Arnold reuși să spună ceva.

— Cred că uciderea lui René Kalsnes este importantă deoarece e o excepție, nu se potrivește modelului. Mai exact, se potrivește și nu prea. Nu se potrivește crimelor inițiale, motivelor de natură sexuală, sadismului și folosirii de cuțite. Se potrivește cu uciderea polițiștilor datorită violențelor exercitate asupra capului și feței cu un obiect contondent.

— Mergi mai departe, zise Harry, lăsând jos ceașca.

— Îmi amintesc bine de cazul Kalsnes, zise Arnold. Eram la un curs în San Francisco când a avut loc și stăteam la un hotel unde toată lumea primea la ușa camerei *Gayzette*.

— Ziarul homosexualilor?

— Au scris despre omorul din mica Norvegie pe prima pagină, socotind-o o nouă crimă născută din ura pentru homosexuali. Chestia interesantă e că niciunul dintre ziarele norvegiene pe care le-am citit ulterior nu a sugerat ceva legat de vreo crimă născută din ură. M-am întrebat cum a fost posibil ca acel ziar american să tragă o concluzie atât de categorică și de prematură, așa că am citit întregul articol. Jurnalistul remarca faptul că omorul avea toate trăsăturile clasice: homosexualul care își expune farmecele atât de provocator este luat și dus într-un loc

izolat unde e supus violențelor furibunde de natură rituală. Ucigașul are o armă, dar nu e suficient să-l împuște pe Kalsnes, așa că trebuie mai întâi să-i distrugă fața. Trebuie să-și exprime homofobia prin zdrobirea acelui chip efeminat și mult prea atrăgător, nu? E o crimă premeditată, este planificată și e comisă împotriva unui homosexual. Asta era concluzia jurnalistului. Și știi ceva, Harry? Nu cred că acel jurnalist ajunsese la o concluzie nerezonabilă.

— Mhm. Dacă e vorba de o „crimă împotriva homosexualilor", cum îi spui tu, atunci în mod clar nu se potrivește modelului. Nimic nu sugerează că vreuna dintre celelalte victime era gay, nici în cazul celor inițiale, nici în cazul polițiștilor.

— Poate că nu. Dar e ceva interesant aici. Kalsnes a fost singurul caz care îi lega pe polițiștii omorâți, nu?

— Cu un cerc atât de îngust de detectivi, adesea de crime se ocupă aceiași oameni, Arnold, așa că nu e cine știe ce coincidență aici.

— Cu toate astea, presimt că e ceva important.

— Acum capul tău e în nori, Arnold.

Bărbatul cu barbă roșie se îndreptă în scaun, cu o expresie de durere pe chip.

— Am spus ceva greșit?

— Presimt? O să-ți spun eu când ajungi în punctul în care presimțirile tale constituie un argument.

— Fiindcă nu mulți ajung în acel punct?

— Exact. Mergi mai departe, dar rămâi cu picioarele pe pământ, bine?

— Bine. Dar poate că mi se permite să spun că presimt că ești de acord cu mine?

— Poate.

— Atunci am să sar peste altceva și am să-ți sugerez să-ți angajezi toate resursele de care dispui în descoperirea celui care l-a ucis pe ofițerul homosexual. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla e să rezolvi un caz. Cel mai bun lucru e să rezolvi și toate cazurile de ucidere a polițiștilor.

— Mhm. Mersi, Arnold.

Harry își termină de băut cafeaua și se ridică.

— *Eu* îți mulțumesc. Să știi că polițiștii nelicențiați ca mine sunt fericiți și doar dacă sunt ascultați. Că veni vorba, ceva mai devreme m-am întâlnit cu Silje Gravseng la recepție. Își valida permisul. Era… ceva.

— Reprezentantă a studenților.

— Da. În fine, a întrebat de tine. Eu n-am spus nimic. Apoi a zis că ești o făcătură. Șeful tău i-a spus că nu e adevărat că ai o rată de rezolvare cazuri de 100%. Cazul Gusto Hanssen, a zis ea. E adevărat?

— Mhm. Ceva de genul ăsta.

— Ceva de genul ăsta? Ce mai înseamnă și asta?

— Am anchetat cazul și n-am arestat pe nimeni niciodată. Cum ți s-a părut ea?

Arnold Folkestad închise un ochi și se uită la Harry ca și cum ar fi ațintit o armă spre el, inspectându-i în același timp fața cu privirea.

— Cine știe. Silje Gravseng e o fată ciudată. M-a invitat să exersez niște trageri la țintă în poligonul din Økern. Uite-așa, din senin.

— Mhm. Și tu ce i-ai răspuns?

— Am dat vina pe vederea mea slabă și pe tremurat. I-am zis, și e adevărat, că ar trebui să am o țintă la jumătate de metru în fața mea ca să fiu sigur că lovesc ceva. Ea mi-a acceptat scuza, dar după aceeea m-am întrebat de ce s-ar duce la poligon când nu mai are nevoie să treacă testul cu arme de foc al poliției.

— Ei bine, rosti Harry, uneori oamenilor le place pur și simplu să tragă cu arma.

— Mda, treaba lor, zise Arnold, ridicându-se în picioare. Dar trebuie spus că arăta bine.

Harry își urmări colegul ieșind. Se amuză un pic, apoi căută numărul șefei poliției din Nedre Eiker. După aceea rămase meditând la ce îi spusese colega lui. Era adevărat că Bertil Nilsen nu făcuse parte din echipa de anchetă în cazul morții lui René Kalsnes, petrecută în municipalitatea învecinată Drammen. Pe de altă parte, el fusese de serviciu când se primise apelul prin care

erau anunțați că era o mașină în râu în apropiere de Eikersaga și se dovedise ulterior că nu se știa clar de care jurisdicție aparținea zonă. Tot ea îi mai spusese că polițiștilor din Drammen și celor din Kripos li se citiseră drepturile deoarece Nilsen distrusese solul moale pe care altfel s-ar fi putut descoperi urme bune de cauciucuri. „Așa că se poate spune că a avut un efect indirect asupra investigației."

Când Ståle Aune își parcă mașina în garaj și porni pe aleea de pietriș spre casa lui, ceasul arăta aproape ora 22:00 și soarele dispăruse de mult în spatele dealului verde dinspre vest. Observă că nu se vedeau lumini aprinse nici în bucătărie, nici în living. Nimic neobișnuit aici. Ea se culca adesea devreme.

Își simțea greutatea trupului în articulațiile genunchilor. Doamne, cât era de obosit. Avusese o zi lungă, sperase să o mai prindă trează. Ar fi putut sta de vorbă și el s-ar fi putut calma. Procedase cum îi sugerase Harry și contactase un coleg. Îi povestise despre atacul cu armă albă, despre cât de sigur fusese că avea să moară. Făcuse toate astea, acum venise vremea să doarmă. Să *încerce* să doarmă.

Descuie ușa de la intrare. Văzu geaca Aurorei atârnând în cuier. Încă una, nouă. Doamne, cum mai creștea copilul ăla. Își scoase pantofii. Se îndreptă de spate și ascultă liniștea din casă. Nu-și dădea seama exact despre ce era vorba, dar casa părea mai tăcută decât de obicei. Lipsea un sunet, unul pe care nu îl sesiza când era acolo.

Se duse la etaj. Fiecare pas era mai lent decât precedentul, ca pașii unui cercetaș împovărat care urcă la deal. Trebuia să-și recapete forma fizică, să dea jos zece kilograme sau pe acolo. Era indicat pentru somn, pentru starea de bine, pentru zilele lungi de muncă, pentru speranța de viață, pentru viața sexuală, pentru stima de sine, într-un cuvânt, indicat. Dar să fie al naibii dac-o s-o facă.

Trecu pe lângă camera Aurorei.

Se opri, ezitând. Se întoarse. Deschise încet ușa.

Voia doar să o vadă dormind, ca întotdeauna. În curând n-avea să mai fie firesc să procedeze astfel, simțea deja că ea era conștientă de anumite lucruri, de intimitate. Nu era stingherită să fie dezbrăcată în preajma lui, însă începea să nu se mai comporte cu atâta nonșalanță ca înainte. Iar când el observase că pentru ea nu mai era firesc, încetase să mai considere lucrul acesta ca natural. Însă continua să vrea să își vadă fata dormind senină, în siguranță, protejată de toate nenorocirile prin care el trecuse în acea zi.

Dar n-o făcu. Avea să o vadă oricum dimineață, la micul-dejun.

Oftă, închise ușa și se duse în baie. Se dezbrăcă și își duse hainele în dormitor, unde le așeză pe un scaun. Dădu să se bage în pat când senzația îl izbi din nou. Liniștea. Oare ce lipsea? Zumzetul frigiderului? Șoapta unui ventilator pe care îl lăsau de obicei pornit noaptea?

Nu se mai chinui să afle răspunsul și se strecură sub cuvertură. Zări părul lui Ingrid ivindu-se de sub ea. Întinse mâna s-o atingă, doar să-i mângâie părul, să-și plimbe palma pe spatele ei, să simtă că era *acolo*. Numai că știa că ea avea somnul ușor și ura să fie trezită. Încercă să închidă ochii, dar se răzgândi.

— Ingrid?

Niciun răspuns.

— Ingrid?

Tăcere.

Mai putea aștepta. Închise iar ochii.

— Da?

Observă că ea se răsucise spre el.

— Nimic, îngăimă el. Doar… cazul ăsta.

— Spune-le că nu-l vrei.

— Cineva trebuie să o facă.

Suna ca un clișeu, ceea ce și era, de fapt.

— N-o să găsească pe cineva mai bun ca tine.

Ståle deschise ochii. Se uită la ea și îi mângâie obrazul fierbinte și rotund. Atunci și acum — nu, mai mult decât atunci și acum — nu exista nimic în existența lui mai bun ca ea.

Ståle Aune închise ochii. Și simți cum vine peste el. Somnul. Pierderea stării de conștiență. *Adevăratele* coșmaruri.

36

Soarele se reflecta în acoperișurile încă ude după rafala bruscă și intensă de ploaie.

Mikael Bellman apăsă butonul soneriei și privi în jur.

Grădină bine îngrijită. Probabil că așa îți petreceai timpul la bătrânețe.

Ușa se deschise.

— Mikael! Ce drăguț.

Părea mai bătrân. Aceiași ochi tăioși, albaștri, dar, în fine, mai bătrân.

— Intră.

Mikael își șterse pantofii uzi pe preșul de la intrare și intră. Simți imediat un miros pe care îl ținea minte din copilărie, dar nu îl putea identifica nici acum.

Se așezară în living.

— Ești singur, zise Mikael.

— Nevasta e la cel mare. Aveau nevoie de ajutorul bunicii, iar ea e ușor de convins.

Fața îi luci de mândrie.

— De fapt, chiar mi-am zis că ar trebui să iau legătura cu tine. Deci, consiliul n-a ajuns la o decizie finală, dar știm amândoi ce vor, probabil e mai bine să discutăm cum facem treaba asta. Mă refer la diviziunea muncii și așa mai departe.

— Da, rosti Mikael. Poate că pui de o cafea?

— Poftim?

Sprâncenele stufoase erau ridicate acum pe fruntea bătrânului.

— Dacă e să stăm aici pentru o vreme, n-ar fi bună o ceașcă?

Bărbatul îl studie pe Mikael cu privirea.

— Da, da, bineînțeles. Haide, putem discuta în bucătărie.

Mikael îl urmă. Trecu pe lângă o mulțime de fotografii de familie așezate pe masă și pe dulap. Pozele îi aminteau de

baricadele ridicate pe plaje în ziua debarcării din Normandia, ca o protecție inutilă contra atacurilor din exterior.

Bucătăria respira a acceptare parțială a modernității, un compromis între insistența unei nurori asupra minimului necesar într-o bucătărie și dorința proprietarilor de a nu schimba mai mult de un frigider stricat.

Bătrânul luă un pachet de cafea dintr-un dulap suspendat, cu ușă din sticlă mată, scoase elasticul și măsură cât să pună în ibric cu o lingură de plastic galbenă. Între timp, Bellman se așeză, își puse reportofonul pe masă și apăsă pe butonul de redare. Vocea lui Truls suna metalică și subțire: „…chiar dacă noi avem motive să credem că femeia e o prostituată. Poate că Sondre a împrumutat mașina altcuiva. Nu avem o imagine clară a șoferului".

Vocea fostului șef al poliției suna mai îndepărtată însă, cum nu exista zgomot de fond, cuvintele lui erau clare: „Deci nu aveți nicio dovadă. Nu, mai bine o lăsați baltă".

Mikael văzu cafeaua revărsându-se din lingură când bătrânul încremeni, ca și cum cineva tocmai i-ar fi înfipt țeava unei arme în spate.

Vocea lui Truls din nou:

„— Mulțumesc. O să facem cum spuneți.

— Berentzen de la Orgkrim ai spus?

— Corect.

— Mersi, Berentzen. Voi, ofițerii, faceți o treabă bună".

Mikael apăsă pe butonul de oprire.

Fostul șef se întoarse încet. Chipul lui era palid. *Mai degrabă cenușiu*, își spuse Mikael Bellman. O nuanță potrivită pentru o ființă declarată decedată. Gura bătrânului tresări de câteva ori.

— Ce încerci să formulezi acum, rosti Mikael Bellman, e „ce-i chestia asta?", nu? Iar răspunsul este că asta e dovada că fostul șef al poliției a exercitat presiuni asupra unui funcționar public ca să împiedice supunerea fiului său la aceeași investigație și acțiune legală la care este supus orice cetățean al acestei țări.

Vocea bătrânului se auzi ca o răsuflare a vântului în deșert.

— El nici măcar nu a fost acolo. Am vorbit cu Sondre. Mașina lui stă în garaj din ianuarie, după un incendiu la motor. El *nu putea* să fie acolo.

— Te doare puțin? rosti Mikael. Nici măcar nu a fost nevoie să-ți salvezi fiul, iar acum presa și consiliul or să afle cum ai încercat să corupi un polițist.

— Nu există nicio poză cu mașina și prostituata, nu?

— Nu acum, cel puțin. Tu ai ordonat distrugerea ei. Și, cine știe, poate că a fost făcută înainte de ianuarie?

Mikael zâmbi. Nu dorea să facă asta, dar nu se putu abține.

În obrajii bătrânului reveni culoarea, iar vocea își recăpătă tonalitatea de bas.

— Doar nu-ți imaginezi că vei scăpa cu așa ceva, nu, Bellman?

— Nu știu. Știu doar că cei din consiliu nu vor dori un om dovedit corupt în calitate de șef al poliției.

— Ce dorești, Bellman?

— Mai bine te-ai întreba ce dorești *tu*. Să-ți trăiești viața în liniște și pace, bucurându-te de reputația unui polițist bun, cinstit? Da? Atunci o să vezi că noi doi nu suntem diferiți, exact asta vreau și eu. Vreau să-mi îndeplinesc misiunea de șef al poliției în liniște și pace, vreau să rezolv crimele comise împotriva polițiștilor fără amestecul nenorocitei ăleia de consiliere pentru afaceri sociale, iar după aceea vreau să mă bucur de reputația de polițist bun. Așadar, cum ne atingem amândoi astfel de obiective?

Bellman așteptă până ce fu sigur că bătrânul își revenise suficient din șoc ca să priceapă toate detaliile.

— Vreau să anunți consiliul că ai studiat atent cazul și ești atât de impresionat de maniera profesionistă în care este gestionat, încât nu vezi rostul să preiei conducerea. Din contră, crezi că s-ar reduce șansele unei rezolvări rapide. De asemenea, trebuie să pui la îndoială evaluarea făcută de către consilierul pentru afaceri sociale. Acesta ar trebui să știe că munca de poliție trebuie să fie metodică și să evite pericolele unei gândiri pe termen scurt, iar numitul consilier pare să fi reacționat în pripă. Cu toții am fost supuși presiunilor, dar cade în sarcina tuturor liderilor politici și profesionali să nu-și piardă capul în situații în care au cea mai

mare nevoie de el. Ca atare, insiști ca actualul șef al poliției să-și continue munca fără interferențe din afară, deoarece strategia lui, din perspectiva ta, are cea mai mare șansă de succes și, ca atare, îți retragi candidatura.

Bellman scoase un plic dintr-un buzunar interior și îl împinse peste masă.

— Asta scrie, în esență, în această scrisoare personală adresată Președintelui Consiliului Local. Tot ce trebuie să faci e să o semnezi și să o trimiți. După cum vezi, plicul are chiar și timbru. Apropo, o să primești înregistrarea după ce eu primesc un răspuns satisfăcător de la consiliu.

Apoi dădu din cap spre ibric.

— Ce face chestia aia? E vreo șansă să bem cafea?

Harry luă o gură de cafea și își privi orașul.

Cantina de la sediul central al poliției se găsea la ultimul etaj și oferea o priveliște către Ekeberg, către fiord și noul cartier care se ridica în Bjørvika. Căută mai întâi vechile repere citadine. De câte ori nu stătuse acolo în pauza de prânz, încercând să analizeze cazurile din alte unghiuri, cu alți ochi, din perspective noi și diferite, în vreme ce nevoia de țigară și alcool îl sfâșia pe dinăuntru și el își spunea că nu avea voie să iasă pe terasă la o țigară până nu descoperea cel puțin o ipoteză testabilă?

Avea nevoie cumplită de așa ceva.

De o ipoteză. Una care să nu fie doar rodul imaginației, ci ancorată în ceva ce putea fi testat, putea avea răspuns.

Își ridică ceașca cu cafea. O puse iar jos. Fără alte înghițituri până ce creierul lui nu găsea ceva. Un motiv. Se dădeau de atâta vreme cu capul de pereți, că poate era momentul să pornească de altundeva. De undeva unde exista lumină.

Se auzi un scaun scârțâind. Harry își ridică privirea. Bjørn Holm. Își lăsă cafeaua pe masă fără să o verse, își scoase căciula rasta și își ciufuli părul roșcat. Harry îl urmări absent. Oare făcea gestul ăla ca să-și aerisească țeasta, ori ca să evite aspectul păr-lipit-de-scalp de care se temeau cei din generația lui, dar pe care Oleg părea să îl aprobe? Bretonul lipit de fruntea transpirată,

deasupra unei perechi de ochelari cu rame din baga. Tocilarul instruit, gamerul înrăit, citadinul infatuat care îmbrățișa imaginea de ratat, rolul de fals outsider. Oare așa arăta omul pe care îl căutau? Sau era un mocofan de la țară în marele oraș, cu blugi bleu, pantofi comozi, o tunsoare la cel mai ieftin frizer, genul care curăța scările când îi venea rândul, politicos și săritor și despre care nimeni n-avea ceva rău de zis? Ipoteze netestabile. Nicio gură de cafea.

— Ei bine? rosti Bjørn, luând o gură imensă de cafea.

— Ei bine…, răspunse Harry.

Nu-l întrebase niciodată pe Bjørn de ce unui băiat de la țară i-ar fi plăcut să meargă peste tot purtând o căciulă rasta și nu o pălărie Stetson.

— Cred că ar trebui să ne uităm mai îndeaproape la René Kalsnes. Și să uităm de motive, să analizăm doar informațiile criminalistice. Avem glonțul cu care a fost ucis. Nouă milimetri. Cel mai comun calibru din lume. Cine l-ar folosi?

— Toată lumea. Absolut toată lumea. Chiar și noi.

— Mhm. Știai că pe timp de pace polițiștii sunt responsabili de 4% din crimele comise în întreaga lume? În lumea a treia, procentul crește la 9%. Iar asta ne transformă în cel mai letal grup profesional din lume.

— Uau, făcu Bjørn.

— Glumește, interveni Katrine, trăgându-și un scaun și punând o cană mare cu ceai fierbinte pe masa din fața ei. Când folosesc statistici, oamenii le inventează după inspirația de moment în 72% din cazuri.

Harry izbucni în râs.

— E amuzant? se miră Bjørn.

— E o glumă, zise Harry.

— Cum adică?

— Întreab-o pe ea.

Bjørn se uită la Katrine, care zâmbea în timp ce amesteca în ceai.

— Nu pricep! răbufni Bjørn, uitându-se urât la Harry.

— Demonstrează ideea. A inventat singură cei 72%, nu?

Bjørn clătină din cap, descumpănit.

— E ca un paradox, reluă Harry. Ca grecul ăla care a spus că toți grecii mint.

— Dar asta nu înseamnă că nu e adevărat, interveni Katrine. Mă refer la cei 72%. Deci tu crezi că ucigașul e polițist, Harry?

— N-am spus așa ceva, replică el, zâmbind și ducându-și palmele la ceafă. Am spus doar…

Se opri brusc. Simți că i se ridică părul pe ceafă. Firele lui credincioase de păr de pe ceafă. Ipoteza. Se uită în ceașca de cafea. Acum chiar că avea chef de o înghițitură.

— Poliție, repetă el, ridicându-și privirea și văzându-i pe ceilalți doi cum se holbează la el. René Kalsnes a fost omorât de un polițist.

— Cum? sări Katrine.

— Iată ipoteza noastră. Glonțul era de nouă milimetri, poate din pistolul Heckler & Koch din dotare. Un baston de polițist a fost găsit nu departe de locul crimei. De asemenea, este singura dintre crimele inițiale care are o legătură comună cu fiecare dintre crimele comise împotriva polițiștilor. Fețele lor au fost zdrobite. Cele mai multe crime inițiale au avut motivație sexuală, dar asta a fost o crimă din răzbunare. De ce urăsc oamenii?

— Acum ai revenit la motive, Harry, protestă Bjørn.

— Repede, de ce?

— Gelozie, răspunse Katrine. Răzbunare pentru că a fost umilit, respins, luat peste picior, ridiculizat, că i s-a furat nevasta, copilul, fratele, sora, că i s-au luat perspectivele de viitor, că i s-a luat stima de sine…

— Oprește-te chiar aici, zise Harry. Ipoteza noastră spune că ucigașul are o legătură cu poliția. Iar având asta la bază, va trebui să scoatem din nou cazul Kalsnes la suprafață ca să vedem cine l-a ucis.

— Perfect, zise Katrine. Dar chiar dacă există unele indicii în acest caz, mie îmi este încă neclar de ce este brusc atât de evident că suntem în căutarea unui polițist.

— Dacă nimeni nu-mi poate oferi o ipoteză mai bună în cinci, patru…

Harry se uită întrebător la amândoi.

— Hai să nu apucăm pe calea asta, Harry, gemu Bjørn.

— Poftim?

— Dacă ceilalți polițiști află că derulăm o anchetă în propria ogradă…

— Va trebui să ne descurcăm cu asta. În acest moment suntem la zero și trebuie să începem de undeva. În cea mai rea situație o să rezolvăm un caz vechi. În cea mai bună situație, descoperim…

— …persoana care a omorât-o pe Beate, completă Katrine propoziția în locul lui.

Bjørn își mușcă buza inferioară, apoi ridică din umeri și încuviință.

— Bine, zise Harry. Katrine, tu verifici registrele cu arme care au fost raportate ca dispărute sau furate și dacă René avea contacte cu cineva din poliție. Bjørn, tu cercetează dovezile criminalistice în lumina ipotezei noastre și vezi dacă apare ceva nou.

Bjørn și Katrine se ridicară.

Harry se uită după ei cum străbat cantina către ușă și văzu o masă la care stăteau ofițeri din echipa mare de anchetă. Zări privirile schimbate între aceștia. Cineva spuse ceva și cu toții izbucniră în râs.

Harry închise ochii și își ascultă simțurile. Căută în interiorul lui. Oare despre ce era vorba, oare ce se întâmplase cu adevărat? Își puse aceeași întrebare pe care o pusese Katrine: de ce era atât de evident că erau în căutarea unui polițist? Deoarece aici era ceva. Se concentră, blocă orice interferență, știind că era ca în cazul unui vis, trebuia să se grăbească pentru că altfel acesta dispărea. Se cufundă treptat în sine, ca un scafandru de adâncime fără lanternă, căutând în întunericul din subconștientul lui. Găsise ceva, o simțea. Ceva care avea legătură cu metagluma lui Katrine. Meta. Comentariu de dragul comentariului. Pentru demonstrarea unei idei. Oare ucigașul voia să demonstreze ceva? Ținta i se strecura printre degete, iar în acea clipă reveni la lumină, ridicat din adâncuri de propria ușurătate. Deschise ochii și auzi din nou sunetele din jur.

Zgomot de farfurii, sporovăieli, râsete. La naiba, la naiba, la naiba. Aproape că reușise, acum era prea târziu. Știa doar că acea glumă era un mesaj, avea un efect catalizator asupra a ceva din adâncul lui. Nu putea spune acum ce, dar spera ca acel lucru să iasă la suprafață de bunăvoie. Oricum, reacția le oferise ceva, o direcție, un start. O ipoteză care se putea testa. Harry luă o gură mare de cafea, se ridică și porni spre terasă, ca să fumeze o țigară.

Bjørn Holm primi două cutii din plastic pe tejgheaua din camera probelor și semnă formularele de inventar.

Le duse la sediul Krimteknisk din Bryn, unde deschise mai întâi cutia de la crima inițială.

Prima probă care îi ridică suspiciuni fu glonțul descoperit în craniul lui René. Era ușor deformat după ce trecuse prin carne, cartilagii și os, care, la urma urmei, erau țesuturi destul de moi. Un alt aspect care îi dădea de gândit era acela că glonțul nu se înverzise după ani de stat în acea cutie. Vechimea nu genera semne deosebite asupra plumbului, însă lui i se părea că acel glonț arată dubios de nou.

Examină fotografiile cadavrului la locul crimei. Se opri la o fotografie luată de aproape care arăta fața mortului cu rana de intrare a glonțului, din care ieșea un os rupt al obrazului. Pe osul alb se vedea o pată neagră. Își scoase lupa ca să vadă mai clar. Arăta ca o carie dentară, numai că în pomeți nu puteau apărea carii. O pată de ulei de la mașina zdrobită? Un rest de frunză putrezită sau mâl din albia râului? Scoase raportul autopsiei. Căută paragraful.

O cantitate mică de vopsea neagră lipită de maxilar. Origine necunoscută.

Vopsea pe obraz. De obicei medicii anatomopatologi notau doar elementele pentru care puteau răspunde, preferabil era să noteze cât mai puțin.

Bjørn căută printre fotografii pe cea a mașinii. Roșie. Așadar, nu era vopsea de mașină.

Strigă de acolo unde stătea:

— Kim Erik!

Șase secunde mai târziu, în cadrul ușii se ivi o figură.

— M-ai strigat?

— Da. Ai fost în echipa de criminaliști în cazul de omor Mittet din Drammen, nu? Ai descoperit vreo urmă de vopsea neagră?

— Vopsea?

— Ceva care ar putea rămâne în urma unui instrument contondent cu care lovești astfel…

Bjørn ilustră ce dorea să spună dând cu pumnul în sus și în jos, ca și cum ar fi jucat piatră-hârtie-foarfecă.

— Pielea se rupe, osul obrazului crapă și iese în afară, dar continui să lovești capătul osului cu instrumentul contondent, scoțând de pe acesta bucățele de vopsea.

— Nu.

— Bine. Mersi.

Bjørn Holm luă capacul de pe a doua cutie, cea a cazului Mittet, însă observă că tânărul ofițer criminalist continua să stea în cadrul ușii.

— Da? rosti Bjørn, fără să-și ridice privirea.

— Era bleumarin.

— Ce anume?

— Vopseaua. Și nu era vorba de pomeți. Era osul maxilarului, la locul fracturii. L-am analizat. O vopsea destul de obișnuită, folosită la instrumentele metalice. Se prinde bine de metal și împiedică ruginirea.

— Vreo sugestie legată de tipul instrumentului?

Bjørn îl vedea pe Kim Erik radiind efectiv de mândrie. Îl instruise personal, iar acum maestrul îl întreba pe ucenic dacă avea vreo sugestie.

— Imposibil de spus. Poate fi orice.

— Bine, asta e tot.

— Dar am o sugestie.

Bjørn văzu cum colegul lui murea de nerăbdare să-i spună ce credea. Tipul avea să ajungă departe.

— Zi.

— Cric. Toate mașinile sunt dotate cu cric, însă în portbagaj nu a fost găsit unul.

Bjørn dădu din cap. Îi venea greu să spună.

— Mașina era un Volkswagen Sharan din 2010, Kim Erik. Dacă o să verifici, o să afli că e unul dintre puținele modele de mașină care nu e dotată cu cric.

— Oh.

Chipul tânărului se dezumflă ca o minge înțepată.

— Însă îți mulțumesc pentru ajutor, Kim Erik.

Avea să ajungă departe, în mod cert. Dar abia peste câțiva ani.

Bjørn începu să caute sistematic prin cutia cazului Mittet.

Mai era ceva care îl punea pe gânduri.

Puse capacul la loc și se duse la biroul din capătul coridorului.

Ciocăni în ușa deschisă. Inițial clipi, un pic nedumerit, din pricina capului ras dinăuntru, înainte de a-și da seama cine era: Roar Midtstuen, cel mai vechi și mai experimentat ofițer criminalist. Pe vremuri, Midtstuen se luptase cu ideea de a lucra pentru un șef care era nu doar mai tânăr decât el, ci și femeie. Însă situația se calmase când constatase că Beate Lønn era una dintre cele mai bune achiziții pentru departamentul lor.

Midtstuen tocmai revenise la muncă dintr-un concediu medical de mai multe luni, după ce fiica lui murise în urma unui accident. Fata se întorcea de la o ascensiune pe versantul unui masiv la est de Oslo. Bicicleta ei fusese găsită într-un șanț. Șoferul vinovat încă nu fusese identificat.

— Ce faci, Midtstuen?

— Ce faci, Holm?

Midtstuen se roti cu scaunul, ridică din umeri, zâmbi și încercă să pară plin de energie, însă în van. Bjørn abia dacă-i recunoscuse chipul buhăit când reapăruse la lucru. Era un efect secundar al antidepresivelor.

— Bastoanele de poliție au fost mereu negre?

Ca ofițeri criminaliști, erau obișnuiți cu întrebările oarecum bizare despre detalii de la locurile crimelor, așa că Midtstuen nici măcar nu ridică din sprâncene.

— În mod cert au fost închise la culoare.

Midtstuen crescuse în Østre Toten ca și Holm, iar dialectul folosit de ei în copilărie ieșea la suprafață doar atunci când aveau

un dialog.

— Dar a existat o perioadă în anii 1990 când au fost albastre, dacă țin eu minte bine. E al naibii de iritant.

— Ce anume?

— Că li se schimbă mereu culoarea, că nu ne decidem la una și bună. Mai întâi, mașinile de patrulă au fost vopsite în negru și alb, apoi au devenit albe cu dungi roșii și albastre, iar acum o să fie albe cu dungi negre și galbene. Joaca asta permanentă nu face decât să afecteze brandul. Ca în cazul benzii de izolare din Drammen.

— Ce bandă de izolare?

— Kim Erik a fost la locul crimei din cazul Mittet, a dat peste bucăți de bandă izolatoare și a crezut că a rămas acolo de la vechea crimă. El… am fost amândoi la acel caz, bineînțeles, dar eu mereu uit numele acelui homo…

— René Kalsnes.

— Tineri precum Kim Erik nu țin minte că banda de izolare folosită de poliție în acele vremuri era vopsită în albastru și alb. Dar el o să fie un ofițer pe cinste, se grăbi să adauge Midtstuen, ca și cum s-ar fi temut ca vorbele lui să nu provoace necazuri.

— Așa zic și eu.

— Bine. Deci suntem de acord.

Mușchii maxilarului lui Midtstuen tresăriră pe sub piele.

Bjørn o sună pe Katrine imediat ce ajunse înapoi în biroul lui și o rugă să treacă pe la secția de poliție, la etajul întâi, să zgârie unul dintre bastoane ca să ia o mostră de vopsea pe care să i-o trimită apoi în Bryn cu un curier.

După aceea rămase gândindu-se că se dusese automat la biroul din capătul coridorului, unde mergea mereu după ajutor și sfaturi. Fusese atât de absorbit de munca lui încât uitase pur și simplu că ea nu mai era acolo. Că acel birou fusese preluat de Roar Midtstuen. Pentru o fracțiune de secundă avu impresia că-l înțelege bine pe Midtstuen, că înțelege cum pierderea cuiva îți poate fura toată energia și te poate lăsa incapabil să mai faci ceva, să ți se pară lipsit de sens chiar și să te dai jos din pat. Se luptă să-

și alunge gândul din minte. Să alunge imaginea feței rotunde și umflate a lui Midtstuen. Deoarece simțea că descoperise ceva.

Harry, Katrine și Bjørn stăteau pe terasa Operei și priveau insulele Hovedøya și Gresholmen.

Fusese propunerea lui Harry. Se gândise că aveau nevoie de aer proaspăt. Era o seară noroasă și caldă, turiștii plecaseră de mult, așa că acum aveau întreaga terasă din marmură doar pentru ei, chiar și porțiunea unde acoperișul cobora către fiordul Oslo ce sclipea în luminile dinspre culmea Ekeberg, Havnelageret și feribotul de Danemarca ancorat în Vippetangen.

— Am revăzut toate crimele comise împotriva polițiștilor, zise Bjørn. Și am descoperit că au fost găsite fragmente de vopsea pe corpurile lui Vennesla și Nilsen, ca și pe corpul lui Mittet. E vopsea standard care se folosește pretutindeni, inclusiv pe bastoanele de poliție.

— Bine lucrat, Bjørn, zise Harry.

— Și mai sunt resturile de bandă de izolare găsite la locul crimei în cazul Mittet. Nu e posibil să fi rămas de la ancheta din cazul Kalsnes. Pe atunci nu se folosea genul ăsta de bandă.

— A fost banda din ziua anterioară atacului, zise Harry. Ucigașul l-a sunat pe Mittet și i-a spus să vină în locul unde ofițerul credea că fusese omorât un polițist, în vechiul loc al crimei. Așa că, atunci când Mittet s-a dus acolo și a văzut banda de izolare a poliției, nu a bănuit nimic. Poate că ucigașul purta chiar uniformă.

— Rahat, exclamă Katrine. Eu mi-am petrecut întreaga zi cu legăturile dintre Kalsnes și angajații poliției și n-am găsit nimic. Dar îmi dau seama că avem o pistă solidă aici.

Emoționată, se uită la Harry, care își aprindea o țigară.

— Acum, zise Harry, vom verifica pistoalele de serviciu ca să vedem dacă se potrivesc cu glonțul nostru.

— Pe care dintre ele?

— Pe toate.

Se uitară cu toții la Harry în tăcere.

— Ce vrei să spui cu „toate“? întrebă Katrine.

— Toate pistoalele de serviciu din cadrul forței de poliție. Mai întâi în Oslo, apoi în Østland și, dacă e nevoie, în întreaga țară.

O nouă pauză, timp în care un pescăruș țipă ascuțit în bezna de deasupra lor.

— Glumești? zise Bjørn.

Țigara urcă și coborî între buzele lui Harry când el răspunse:

— Nțț.

— Nu e posibil. Las-o baltă, exclamă Bjørn. Lumea crede că e nevoie de cinci minute ca să efectuezi un test balistic pentru că așa par să stea lucrurile în *CSI*. Chiar și ofițerii cred asta. Povestea e că verificarea unei singure arme înseamnă aproape o zi de lucru. Toate armele? Doar în Oslo asta înseamnă… câți ofițeri sunt aici?

— 1872, răspunse Katrine.

Se uitară toți la ea cu ochii măriți.

Katrine ridică din umeri.

— Am citit în raportul anual al Districtului de Poliție Oslo.

Continuau să o privească cu ochii mari.

— Televizorul nu merge iar eu nu prea pot dormi, bine?

— În fine, zise Bjørn, nu dispunem de resursele necesare. Nu se poate.

— Chestia crucială e ceea ce tocmai ai spus: până și ofițerii cred că durează cinci minute, zise Harry, suflând fumul spre cerul nopții.

— Poftim?

— E important ca ei să creadă că o astfel de operațiune se poate executa. Ce se întâmplă când ucigașul va afla că arma lui trebuie verificată?

— Ești un diavol pervers, rosti Katrine.

— Cum? se miră Bjørn.

— O să raporteze instantaneu că îi lipsește arma sau că i-a fost furată, zise Katrine.

— Și de acolo vom începe să căutăm, zise Harry. Dar poate că e cu un pas înaintea noastră, așa că vom începe prin a întocmi o listă cu toate pistoalele de serviciu raportate de la omorârea lui Kalsnes încoace.

— E o problemă aici, zise Katrine.

— Da, răspunse Harry. Va fi oare de acord șeful poliției să emită un ordin prin care este, practic, îndreptat un deget acuzator către toți ofițerii lui? Își poate închipui cum vuiesc ziarele.

Harry desenă un dreptunghi în aer cu degetul mare și arătătorul.

„Șeful Poliției își suspectează propriii ofițeri.“ „Conducerea Poliției o ia razna.“

— Nu mi se pare probabil să se întâmple asta, zise Katrine.

— Păi, replică Harry, poți să zici orice despre Bellman, dar nu e un idiot și știe cum să-și joace cărțile. Dacă lansăm ideea că ucigașul este un polițist pe care mai devreme sau mai târziu îl vom prinde, indiferent că e cu noi sau nu, Bellman știe că va da extrem de rău ca șeful poliției să fie socotit vinovat de amânarea întregii investigații din simplă lașitate. Așadar, trebuie să-i explicăm că anchetarea propriilor ofițeri arată lumii că poliția nu va lăsa nicio piatră neîntoarsă în anchetele sale, oricâtă corupție ar dezvălui. O acțiune care demonstrează curaj, leadership, agilitate mentală, tot ce poate fi mai bun.

— Și *tu* crezi că îl poți convinge așa? pufni Katrine. Dacă memoria-mi funcționează bine, Harry Hole e în topul indivizilor pe care îi urăște.

Harry clătină din cap.

— L-am pus pe Gunnar Hagen s-o facă.

— Și când se va întâmpla? întrebă Bjørn.

— Se întâmplă chiar acum, în timp ce vorbim, răspunse Harry, uitându-se la țigară.

Aceasta ajunsese aproape la filtru. Simți imboldul de a o arunca departe, ca să urmărească scânteile arcuindu-se în noapte în vreme ce țigara sărea în jos pe terasa înclinată din marmură. Până ateriza în apa neagră și dispărea. Oare ce îl oprea? Gândul că polua orașul sau dezaprobarea martorilor față de gestul lui? Actul în sine sau pedeapsa? Cu rusul pe care îl omorâse în barul Come As You Are lucrurile fuseseră simple, fusese autoapărare: rusul sau el. Însă în cazul așa-zisei crime nerezolvate a lui Gusto Hanssen fusese vorba de o alegere. Cu toate astea, printre toate fantomele

care îl vizitau cu regularitate, el nu-l văzuse niciodată pe tânărul cu aspect efeminat și dinți de vampir. Caz nerezolvat, pe naiba.

Harry aruncă țigara. Chiștocul aprins zbură în întuneric și dispăru.

37

Lumina dimineții era filtrată de jaluzelele de la ferestrele surprinzător de mici ale Primăriei Oslo, unde președintele tuși, în semn că întâlnirea începuse.

În jurul mesei ședeau cei nouă consilieri, fiecare cu responsabilitatea sa, precum și fostul șef al poliției, care fusese convocat ca să explice pe scurt cum avea de gând să gestioneze cazurile ofițerilor de poliție omorâți sau cazul „ucigașului de polițiști“, cum îl denumea constant presa. Formalitățile de început se încheiară în câteva secunde, cu încuviințări pe care secretara de ședință le notă.

Președintele trecu apoi la principala chestiune.

Fostul șef al poliției își ridică privirea, văzu o încuviințare entuziastă și încurajatoare din partea lui Isabelle Skøyen și începu:

— Vă mulțumesc, domnule președinte. Astăzi nu voi răpi prea mult din timpul consiliului.

Aruncă o privire spre Skøyen, care păru mai puțin entuziasmată de introducerea seacă.

— Am parcurs documentele cazului, după cum mi s-a cerut. Am examinat ce a întreprins poliția și progresele înregistrate, leadershipul, strategiile aplicate și executarea lor. Sau, ca să folosesc cuvintele consilierei Skøyen, strategiile care puteau fi aplicate, dar care în mod clar nu au fost executate.

Isabelle Skøyen râse zgomotos și infatuat, dar hohotul i se încheie forțat, căci descoperi că era singura care râdea.

— Mi-am folosit toate abilitățile dobândite de-a lungul multor ani petrecuți ca ofițer de poliție și am ajuns la o concluzie clară despre ceea ce trebuie făcut.

O văzu pe Skøyen aprobând — lucirea ochilor ei îi amintea de un animal, deși nu putea spune clar ce animal.

— Rezolvarea unui singur caz de crimă nu înseamnă neapărat că poliția este bine gestionată. După cum un caz nerezolvat nu înseamnă management defectuos. Și observând ce au întreprins actualii responsabili și Mikael Bellman în special, nu văd ce aș fi putut face eu altfel. Ca să fie mai limpede, nu cred că eu m-aș fi descurcat mai bine.

Observă că lui Skøyen îi căzuse falca și, simțind cu surprindere o anumită plăcere sadică, el continuă:

— Știința investigației criminalistice evoluează, ca toate aspectele societății, iar din câte îmi dau eu seama, Bellman și echipa lui cunosc și utilizează metode noi și inovații tehnologice într-un mod în care eu și cei de vârsta mea probabil nu ne-am fi descurcat. Bellman se bucură de încrederea deplină a ofițerilor săi, este un lider excelent și și-a organizat munca de o manieră pe care colegi din alte țări scandinave o consideră exemplară. Nu știu dacă doamna consilier Skøyen a aflat, dar Mikael Bellman tocmai a fost rugat să țină o prezentare la conferința Interpol de la Lyon despre investigația criminalistică și managementul ei, cu referire la acest caz particular. Skøyen a sugerat că Bellman nu se ridică la înălțimea cerințelor postului său și aici trebuie spus că e tânăr pentru un șef al poliției. Numai că el nu este doar un om pentru viitor, este un om pentru prezent. Pe scurt, e exact omul de care e nevoie în această situație, domnule președinte. Ceea ce mă transformă pe mine într-un surplus. Aceasta este concluzia lipsită de echivoc la care am ajuns.

Fostul șef al poliției își îndreptă spatele, strânse cele două foi cu însemnări din fața lui și se încheie la nasturele de sus al hainei, un sacou larg din tweed, preferat de pensionari. Își împinse în spate scaunul cu un scârțâit, ca și cum ar fi avut nevoie de spațiu ca să se ridice. Observă că Isabelle Skøyen rămăsese cu gura căscată și că îl privește bulversată.

Așteptă până îl auzi pe președinte inspirând adânc pentru a spune ceva, ca să continue către finalul discursului. Marele final. *Le coup de grâce*.

— Și, dacă mi se permite să adaug, de vreme ce povestea asta are legătură cu competența consiliului și gestionarea cazurilor

serioase, cum este cel al omorârii polițiștilor, domnule președinte…

Sprâncenele stufoase ale acestuia, care de obicei erau arcuite deasupra ochilor zâmbitori, acum erau coborâte și zburlite, ca niște deschizături înguste gri-alburii peste ochii mânioși. Fostul șef al poliției îl așteptă pe președinte să încuviințeze.

— … apreciez că în această chestiune consiliul a fost supus unei presiuni imense — în definitiv, este vorba de aria sa de responsabilitate, iar cazul a atras o atenție uriașă din partea presei. Dar când un consiliu local cedează la presiuni și acționează panicat prin încercarea de a reteza capul propriului șef al poliției, se naște o întrebare și mai dureroasă: este consiliul în stare să-și îndeplinească misiunea? Evident, noi înțelegem că această chestiune s-ar putea dovedi mult prea solicitantă pentru un consiliu proaspăt ales. Este o mare nefericire faptul că o situație care necesită experiență și proceduri de rutină apare atât de timpuriu în existența noului consiliu.

Îl văzu pe președinte tresărind, recunoscuse frazele.

— Ar fi fost mai bine dacă această chestiune ar fi aterizat pe birourile precedentului consiliu, date fiind experiența îndelungată și realizările numeroase.

După chipul lui Skøyen devenit brusc palid, își dădu seama că și ea își recunoștea propriile vorbe despre Bellman, de la precedenta ședință de consiliu. În sinea lui trebuia să recunoască faptul că trecuse multă vreme de când nu se mai distrase atât de tare.

— Sunt convins, trase el concluzia, că asta și-ar fi dorit toată lumea din această încăpere, inclusiv actualul consiliu.

— Vă mulțumesc că ați fost atât de limpede și de sincer, zise președintele. Presupun că asta înseamnă că nu aveți un plan alternativ de acțiune.

Bătrânul încuviință.

— Nu am. Dar afară este un om pe care mi-am luat libertatea să îl convoc în locul meu. El vă va oferi ce ați cerut.

Se ridică, dădu scurt din cap și porni spre ușă. Avu impresia că simte privirea furioasă a lui Isabelle Skøyen găurindu-i haina din

tweed undeva între omoplați. Dar nu mai conta; el nu avea planuri pe care ea să i le poată distruge. Și știa că în seara aceea avea să se bucure cel mai mult, la un pahar de vin, de acele cuvinte pe care le strecurase în discurs. Cuvintele conțineau întregul înțeles de care avea nevoie consiliul. Unul era *încercarea*, ca în „încercarea de a reteza capul propriului șef al poliției". Celălalt era *actualul*, ca în „actualul consiliu".

Mikael Bellman se ridică imediat de pe scaun când auzi ușa sălii de consiliu deschizându-se.

— E rândul tău, rosti bărbatul cu sacou de tweed, trecând pe lângă Bellman spre lift, fără să-i arunce măcar o privire.

Bellman presupuse că trebuia să se fi înșelat când avusese impresia că detectase o urmă de zâmbet pe buzele bătrânului.

După care înghiți în sec, inspiră adânc și intră în aceeași încăpere în care, nu cu mult timp înainte, fusese de-a dreptul măcelărit.

Masa lungă era înconjurată de nouă fețe. Opt dintre ele păreau să fie în așteptare, ca publicul la începutul celei de-a doua reprize, după o primă repriză pasionantă. A noua față era ciudat de palidă. Atât de palidă încât pentru o clipă cu greu o recunoscu. Fața măcelarului.

După 14 minute încheiase. Le prezentase un plan. Le explicase că răbarea manifestată de poliție generase beneficii, munca lor sistematică dusese la un punct de cotitură în cadrul anchetei. Punctul de cotitură însemna atât o satisfacție, cât și o durere, deoarece exista șansa ca vinovatul să fie polițist. Însă ei nu se puteau preface că nu văd. Erau obligați să demonstreze publicului că erau dispuși să răstoarne munții dacă era nevoie, indiferent ce ar fi descoperit. Să demonstreze că nu erau lași. El unul era pregătit pentru o furtună, dar în astfel de situații, totul se reducea la demonstrarea curajului, la un leadership autentic și la agilitate mentală. Nu doar în sediul central al poliției, ci și în Consiliul Local. El era gata să manevreze cu mândrie cârma corabiei, dar avea nevoie de încrederea consiliului ca să iasă la luptă. Observă că discursul lui începuse să sune prea pompos spre final, mai

pompos decât i se păruse când Gunnar Hagen îl rostise la el acasă, cu o seară înainte. Dar acum știa că avea în mod cert o parte din consilieri de partea lui, câteva dintre femei se coloraseră la față, mai ales când punctase teatral ultimele propoziții. Când toate pistoalele de serviciu din țară aveau să fie verificate prin comparare cu glonțul găsit, el, ca un prinț care ține condurul Cenușăresei, va fi primul care-și va da arma pentru testare balistică. Oricum, ceea ce conta acum nu era impresia asupra femeilor din consiliu, ci ce credea președintele. Care adoptase o față de jucător de poker.

Truls Berntsen puse telefonul în buzunar și îi mai ceru thailandezei încă o cafea.

Femeia zâmbi și se făcu nevăzută.

Serviabili thailandezii ăștia. Spre deosebire de cei câțiva norvegieni care mai serveau la mese. Ospătarii norvegieni erau leneși, aveau toane și păreau iritați că trebuie să-și facă treaba. Nu ca familia de thailandezi care opera acest mic restaurant din Torshov, care trecea imediat la acțiune dacă îl vedeau pe el fie și doar ridicând o sprânceană. Iar când le plătea pentru un nenorocit de pachețel de primăvară sau pentru o cafea, oamenii zâmbeau larg și se înclinau cu palmele împreunate, ca și cum el ar fi fost marele Zeu alb care se pogorâse din ceruri. Lui Truls îi trecuse prin minte să se ducă în Thailanda. Însă asta n-avea să se întâmple. Voia să lucreze din nou.

Mikael tocmai îl sunase ca să-l anunțe că micul lor complot funcționase. Suspendarea lui avea să fie revocată curând. Mikael nu avusese chef să specifice mai exact ce înțelegea prin „curând“, dar repetase cuvântul.

Veni cafeaua și Truls luă o gură din ea. Nu era cine știe ce cafea, dar ajunsese la concluzia că nu-i plăcea ceea ce alții numeau „cafea bună“. Așa ar fi trebuit să fie gustul ei, filtrată într-un filtru bine uzat. Cafeaua trebuia să aibă un gust vag de filtru de hârtie, plastic și grăsime de cafea prăjită. Dar poate că tocmai de aceea era singurul client. Oamenii își beau cafeaua altundeva și veneau

acolo ceva mai târziu în cursul zilei ca să ia o masă ieftină sau să comande mâncare la pachet.

Thailandeza care îl servea se duse să se așeze la masa din colț, unde ceilalți membri ai familiei se uitau peste ceea ce el presupunea a fi nota de plată. Ascultă sunetele limbii lor ciudate. Nu pricepea o boabă, dar îi plăcea. Îi plăcea să stea aproape de ei. Dădea din cap amabil când ei se uitau zâmbind la el. Simțea că face parte din acea comunitate. Oare de aceea venea acolo? Truls respinse ideea. Se concentră asupra problemei mai presante.

Asupra celorlalte fraze rostite de Mikael.

Erau nevoiți să-și predea pistoalele de serviciu.

Mikael îi spusese că aveau să fie verificați în legătură cu crimele comise împotriva polițiștilor, iar ca să arate că dispoziția se aplica tuturor, indiferent de rang, el însuși își predase arma pentru testare balistică în acea dimineață. Truls trebuia să procedeze la fel cât mai curând, mai zisese Mikael, chiar dacă era suspendat.

Trebuia să fie vorba de glonțul din René Kalsnes. Își dăduseră seama că acesta provenea dintr-o armă de poliție.

El însuși nu era prea îngrijorat. Nu numai că schimbase glonțul, dar raportase ca dispărută, furată și arma pe care o folosise. Bineînțeles că așteptase o vreme, mai exact un an, ca să fie sigur că nimeni n-avea s-o lege de omorârea lui Kalsnes. După aceea deschisese forțat ușa propriului apartament cu o rangă, ca lucrurile să pară convingătoare, și anunțase un jaf. Întocmise o listă cu o groază de lucruri care îi fuseseră furate și primise 40 000 de la firma de asigurări. Și un nou pistol de serviciu.

Deci nu asta era problema.

Problema era glonțul din cutia cu probe. La acel moment i se păruse — oare de ce? — o idee bună. Însă acum, brusc, avea nevoie de Mikael Bellman. Dacă el era revocat din funcție, n-avea să mai poată anula suspendarea lui Truls. Oricum, era prea târziu să mai schimbe ceva.

Suspendat.

Truls zâmbi gândindu-se la acea noțiune și își ridică ceașca în aer ca pentru a toasta în fața propriei reflexii din lentila ochelarilor de soare aflați pe masă. Apoi își dădu seama că

probabil râsese tare, deoarece familia de thailandezi îl privea ciudat.

— Nu știu dacă te pot lua de la aeroport, zise Harry, trecând pe lângă locul unde ar fi trebuit să fie un parc, dar Consiliul Local decisese, într-o unanimitate aberantă, să ridice un stadion asemănător unei închisori pentru un eveniment internațional care urma să se desfășoare în acel an.

Fu nevoit să-și lipească telefonul de ureche ca să o audă pe fundalul zgomotos al traficului de la ora de vârf.

— Îți interzic să vii să mă iei, zise Rakel. Acum ai treburi mai importante. De fapt, mă întrebam dacă nu ar fi mai bine să rămân aici weekendul ăsta, ca să-ți las un pic de spațiu.

— Pentru ce?

— Spațiu ca să fii Inspectorul Hole. E drăguț din partea ta să pretinzi că eu nu te încurc, dar știm amândoi în ce stare ajungi când ești implicat într-un caz.

— Vreau să fii aici. Dar dacă tu nu vrei…

— Eu vreau să fiu cu tine *tot timpul*, Harry. Vreau să stau peste tine ca să nu poți pleca nicăieri, asta vreau. Dar nu cred că acel Harry cu care vreau să-mi petrec viața este acasă acum.

— Îmi place când stai peste mine. Și nu plec nicăieri.

— Tocmai asta e ideea. Nu plecăm nicăieri. Avem tot timpul din lume. Bine?

— Bine.

— Perfect.

— Ești sigură? Pentru că te-aș mai tachina un pic dacă asta te-ar face mai fericită.

Râsul ei. Atât.

— Și Oleg?

Rakel îi spuse. El zâmbi de câteva ori. Râse cel puțin o dată.

— Trebuie să plec acum, zise Harry, stând în fața ușii de intrare la Schrøder's.

— Bine. Apropo, ce gen de întâlnire este?

— Rakel…

— Da, știu că n-ar trebui să întreb. Dar e atât de plictisitor pe aici. Harry?
— Da?
— Mă iubești?
— Te iubesc.
— Aud sunete de trafic pe acolo, așa că asta înseamnă că ești într-un loc public și ai spus cu voce tare că mă iubești?
— Da.
— Și oamenii și-au întors capetele?
— Nu m-am uitat.
— Ar fi o copilărie din partea mea dacă te-aș ruga să o faci din nou?
— Da.

Alte râsete. Doamne, ar fi fost în stare de orice ca să-i audă râsul.

— Așadar?
— Te iubesc, Rakel Fauke.
— Și eu te iubesc, Harry Hole. Te sun din nou mâine.
— Salută-l pe Oleg.

Încheiară convorbirea. Harry deschise ușa și intră în local.

Silje Gravseng stătea singură la o masă de lângă fereastră, vechea masă a lui Harry. Fusta și bluza roșii ieșeau în evidență ca două pete imense de sânge pe fundalul imaginilor mari și vechi cu orașul Oslo de pe peretele din spatele ei. Doar gura îi era mai roșie decât hainele. Harry se așeză vizavi de ea.

— Salut, zise el.
— Salut, răspunse ea.

38

— Îți mulțumesc că ai venit așa de repede, zise Harry.
— Am ajuns acum o jumătate de oră, replică Silje, arătând spre paharul gol din fața ei.
— Cumva am…? începu Harry, uitându-se la ceas.
— Absolut deloc. Doar că eu nu mai puteam aștepta.
— Harry?
Harry își ridică privirea.
— Bună, Rita. Astăzi nu iau nimic.
Chelnerița plecă.
— Ocupat? întrebă Silje.
Stătea țeapănă pe scaun, cu brațele încrucișate și un chip care se tot transforma din drăgălaș în altceva, aproape de o urâțenie sinistră. Constantă era doar intensitatea privirii ei. Harry avea impresia că putea observa orice schimbare cât de mică de dispoziție sau emoție în acea privire. Probabil că fusese orb înainte. Deoarece acum nu putea vedea decât acea intensitate a privirii și nimic altceva. Dorința pentru Dumnezeu știe ce. Nu era vorba doar de ce dorea ea pentru o noapte, o oră, zece minute de sex brutal, lucrurile nu erau așa de simple.
— Am vrut să discut cu tine pentru că ai fost de gardă la Rikshospital.
— Am vorbit deja cu polițiștii despre asta.
— Despre ce?
— Anton Mittet mi-a spus ceva înainte de a fi ucis. Ceva legat de o ceartă cu cineva sau despre relația cu cineva de la spital. Dar le-am spus polițiștilor că ăsta nu a fost un caz de crimă izolat comisă de vreun soț gelos, aici a fost ucigașul de polițiști. S-au pus toate cap la cap, nu? Am citit multe despre crimele în serie, așa cum probabil ai observat în timpul cursurilor tale.
— Nu există cursuri despre crime în serie, Silje. Mă întrebam dacă ai văzut pe cineva venind sau plecând cât ai stat acolo,

cineva sau ceva nepotrivit rutinei, care te-a alertat, pe scurt, ceva care…

— …nu ar fi trebuit să fie acolo?

Silje zâmbi. Dinți albi de ființă tânără. Doi dintre ei ușor strâmbi.

— Asta e din cursul tău.

Spate arcuit mai mult decât necesar.

— Ei bine? făcu Harry.

— Crezi că pacientul a fost ucis și că Mittet a fost amestecat în asta, nu?

Silje își înclinase capul, își etala decolteul și Harry se întrebă dacă juca teatru ori chiar era atât de sigură pe sine. Sau dacă nu cumva era doar o ființă profund tulburată care încerca să imite ceea ce considera a fi un comportament normal, dar o făcea ușor eronat.

— Da, așa e. Crezi că Mittet a fost ucis după aceea, pentru că știa prea multe. Și că ucigașul a mascat crima făcând-o să semene cu una dintre crimele comise împotriva polițiștilor?

— Nu, dacă ar fi fost ucis de astfel de oameni, cadavrul lui ar fi fost aruncat în mare cu greutăți în buzunare. Gândește-te bine, Silje. Concentrează-te.

Silje inspiră adânc și Harry evită să se uite la pieptul ei care se umfla. Ea încercă să-i surprindă privirea, dar el își plecă capul și se scărpină pe gât. Aștepta.

— Nu, n-a fost nimeni, zise ea în cele din urmă. Aceeași rutină. A venit un nou asistent anestezist, dar a dispărut după una sau două vizite.

— Bine, rosti Harry, băgându-și mâna în buzunarul de la haină. Ce știi de cel din stânga?

Pusese o fotografie pe masă. Găsise imaginea online, puteai vedea un Truls Berntsen mai tânăr stând în stânga lui Mikael Bellman lângă secția de poliție Stovner.

Silje o studie.

— Nu, nu l-am văzut niciodată la spital, dar cel din dreapta…

— L-ai văzut acolo? o întrerupse Harry.

— Nu, nu, doar mă întrebam dacă nu cumva e…

— Da, el e, șeful poliției, replică Harry.

Dădu să ia înapoi poza de pe masă, dar Silje își lăsă mâna peste ea.

— Harry?

Harry simți căldura emanând din palma ei moale. Ca o așteptare.

— I-am mai văzut. Împreună. Cum îl cheamă pe celălalt?

— Truls Berntsen. Unde anume?

— Erau împreună în poligonul din Økern, nu cu multă vreme în urmă.

— Mersi, zise Harry, trăgându-și mâna și poza odată cu ea. În acest caz nu vreau să-ți mai răpesc din timp.

— În privința timpului meu, te-ai asigurat c-o să am mai mult decât am nevoie, Harry.

El nu răspunse.

Ea rânji. Se aplecă în față.

— Nu m-ai rugat să vin aici doar pentru asta, nu?

Lumina emisă de mica lampă de pe masă dansa în ochii ei.

— Știi ce idee nebunească mi-a trecut prin minte, Harry? M-ai dat afară din colegiu ca să poți fi cu mine fără să ai probleme cu conducerea. Ca atare, de ce nu-mi spui ce vrei *cu adevărat*?

— Ce vreau eu cu adevărat, Silje…

— Păcat că s-a ivit colega ta data trecută când ne-am întâlnit, chiar atunci când noi…

— … e să te întreb în legătură cu spitalul.

— Locuiesc pe strada Josefine, dar probabil că ai aflat deja de asta pe Google.

— Data trecută a fost o mare greșeală din partea mea, am încurcat lucrurile, eu…

— Îți ia 11 minute și 23 de secunde ca să ajungi pe jos. Precis. M-am cronometrat pe drumul încoace.

— Nu pot. Nu vreau.

— Haide…

Silje făcu un gest ca pentru a se ridica de pe scaun.

— Mă însor în vara asta.

Ea se prăbuși la loc pe scaun. Se holbă la el.

— Tu… te însori?

Vocea ei abia se auzea în camera zgomotoasă.

— Da, răspunse Harry.

Pupilele ei se micșorară. *Ca o stea de mare pe care cineva a pocnit-o cu un băț*, își zise Harry.

— Cu ea? Cu Rakel Fauke?

— Așa o cheamă, da. Dar căsătorit sau nu, studentă sau nu, e exclus să se întâmple ceva între noi. Așa că… scuze pentru situația creată.

— Te însori…, repetă ea cu voce ca de somnambul, privind prin el.

Harry dădu din cap. Și simți ceva vibrând în piept. Pentru o clipă crezu că e vorba de inima lui, după care își dădu seama că era telefonul din buzunarul hainei.

Îl scoase.

— Harry.

Ascultă vocea de la celălalt capăt. După care ținu telefonul în fața lui, ca și cum se întâmplase ceva cu dispozitivul.

— Repetă, zise el, ducându-și iar telefonul la ureche.

— Am zis că am găsit arma, zise Bjørn Holm. Și, da, e a lui.

— Câți oameni știu?

— Nimeni.

— Vezi cât poți păstra discreția.

Harry închise și formă un alt număr.

— Trebuie să plec, îi spuse el lui Silje și împinse o bancnotă sub paharul ei.

Văzu cum gura ei rujată se deschide, dar se ridică și plecă înainte ca femeia să mai spună ceva.

Katrine îi răspunse la apel până ce el ajunse la ușă. Harry repetă ce îi spusese Bjørn.

— Glumești, replică ea.

— Atunci de ce nu râzi?

— Dar… dar chestia asta este pur și simplu de necrezut.

— Și probabil de-aia nici nu o credem, zise Harry. Găsește-o. Găsește greșeala.

Auzi în telefon cum cele zece degete de insectă se apucaseră deja să apese pe tastele computerului.

Aurora se târa către stația de autobuz împreună cu Emilie. Afară se lăsa noaptea și era genul acela de vreme când ai impresia permanent că o să înceapă ploaia, dar aceasta nu mai începea. *Iar asta îți dă o stare proastă*, își zise ea.

Îi spuse ce simțea lui Emilie. Care rosti un mhm, dar Aurora își dădu seama că nu pricepuse nimic.

— Dacă ar porni odată, atunci s-ar termina cu starea mea, nu? zise Aurora. E de fapt mai bine să plouă, pentru că atunci nu mai urăști vremea.

— Mie îmi place ploaia, replică Emilie.

— Și mie. Mă rog, un pic. Dar…

Renunță să-și ducă ideea la capăt.

— Ce s-a întâmplat la antrenament?

— Cum adică ce s-a întâmplat?

— Arne a țipat la tine pentru că n-ai acoperit flancul.

— Am întârziat un pic, asta a fost tot.

— Nu. Ai rămas nemișcată, uitându-te la tribună. Arne spune că în handbal cheia este dată de apărare. Iar acoperirea e cheia apărării. Asta înseamnă că acoperirea este cheia în handbal.

Arne spune multe prostii, își zise Aurora. Însă nu-și rosti gândul cu voce tare. Știa că Emilie n-ar înțelege nici asta.

Aurora își pierduse concentrarea deoarece fusese convinsă că îl vede pe individ în tribună. Nici nu era greu de depistat, ceilalți de acolo erau membrii echipei de băieți, care așteptau nerăbdători eliberarea sălii de sport de către fete. Însă era aproape sigură că el fusese. Individul care venise în grădina lor. Cel care o întrebase de tati. Și îi recomandase să asculte o trupă cu un nume pe care îl uitase deja. Cel care dorise un pahar cu apă.

Atunci probabil că încremenise, echipa cealaltă înscrisese și antrenorul lor, Arne, oprise meciul de antrenament și țipase la ea. Și, ca de obicei, ei îi părea rău. Încercase să lupte cu senzația; ura clipele când se supăra pentru asemenea prostii, dar luptase în van. Ochii i se umpluseră de lacrimi, și le ascunsese cu bentița

din jurul încheieturii, ștergându-și simultan fruntea, ca să pară că și-ar fi șters transpirația. Iar când Arne terminase, și ea își îndreptase din nou privirea spre tribună, văzuse că el plecase. Exact ca înainte. Doar că acum totul se petrecuse atât de rapid, încât se întrebase dacă îl văzuse cu adevărat sau doar își închipuise.

— Oh, nu, exclamă Emilie, citind orarul autobuzelor. Linia 149 ajunge abia peste 20 de minute. Mami a făcut pizza pentru noi două în seara asta. Va fi rece *ca gheața* când ajungem.

— Ce păcat, replică Aurora, citind orarul mai jos.

Nu-i plăceau în mod deosebit pizza sau dormitul la prietene. Dar toată lumea proceda așa. Toată lumea se ducea să doarmă la prieteni; era ca un dans în cerc în care trebuia să intri. Altfel, erai exclus. Iar Aurora nu avea chef să fie exclusă. Oricum, nu complet.

— Emilie, zise ea, privindu-și ceasul, scrie aici că numărul 131 va ajunge peste un minut, iar eu mi-am amintit că mi-am lăsat acasă periuța de dinți. Numărul 131 trece pe lângă casa noastră, așa că dacă îl prind acum, o să vin după aceea la tine cu bicicleta.

Observă că lui Emilie nu-i surâdea deloc propunerea. Nu-i plăcea ideea de a rămâne singură în întuneric, în atmosfera aia de ploaie iminentă fără ploaie, ca să ia singură autobuzul spre casă. Și probabil că bănuia deja că Aurora avea să găsească un pretext ca să nu mai vină deloc să doarmă la ea.

— Hmm, făcu Emilie, jucându-se cu geanta sport. Să știi că nu stăm după tine cu pizza.

Aurora zări autobuzul luând curba la poalele dealului. Numărul 131.

— Și putem împărți periuța de dinți, zise Emilie. În definitiv, suntem prietene.

Nu suntem prietene, își zise Aurora. „*Tu* ești Emilie, prietenă cu toate fetele din clasă, Emilie cea care poartă mereu hainele potrivite, Emilie, cel mai popular nume din Norvegia, cea care nu se ceartă cu nimeni pentru că e excepțională și nu critică niciodată pe nimeni, cel puțin nu pe față. În vreme ce eu sunt Aurora, cea care face ce trebuie să facă și nimic altceva, ca să fie

împreună cu voi, deoarece nu are curajul să fie singură. Pe care voi toate o considerați o ciudată, dar suficient de isteață și de discretă ca să nu vă luați de ea.“

— Ajung la tine înaintea ta, zise Aurora. Promit.

Harry stătea pe banca modestă cu capul sprijinit în mâini și se uita la pistă.

Era pe cale să plouă, putea începe oricând, iar Valle Hovin nu avea acoperiș.

Avea întregul stadion mic și urât doar pentru sine. Știuse că avea să fie singur, concertele care se țineau acolo erau puține și distanțate între ele, iar până la sezonul de patinaj, când toți care doreau puteau să se antreneze acolo, mai era ceva vreme. Aici stătuse și îl urmărise pe Oleg făcând ezitant primele ture, apoi dezvoltându-se treptat și sigur într-un patinator promițător pentru categoria lui de vârstă. Spera să-l vadă din nou pe Oleg aici în curând. Ca să-i poată cronometra turele fără ca el să-și dea seama. Ca să noteze progresele și stagnările. Ca să-l încurajeze când lucrurile merg prost, ca să-l mintă în privința stării patinelor lui și să-și mențină un ton neutru când lucrurile merg bine, ca să nu lase să se vadă bucuria din sufletul lui. Oleg avea nevoie de asta, altfel emoțiile i-ar lua-o razna. Harry nu știa multe despre patinaj, dar știa multe despre emoții. Control afectiv, cum îi spusese Ståle. Cum să te consolezi singur. Era una dintre cele mai importante caracteristici ale dezvoltării unui copil, dar nu toată lumea se pricepea la asta. De exemplu, Ståle credea că Harry avea nevoie de mai mult control afectiv. Îi lipsea capacitatea omului de rând de a fugi de ceea ce doare, de a uita, de a-și concentra mintea pe subiecte mai drăguțe și mai ușoare. Se folosise de alcool ca să se descurce cu serviciul. Tatăl lui Oleg fusese și el un alcoolic care risipise averea și viața familiei pe băutură în Moscova, după cum îi povestise Rakel. Poate că ăsta era unul dintre motivele pentru care Harry îl îndrăgea atât pe băiat. Împărtășeau această lipsă de control afectiv.

Harry auzi pași pe pista de beton. Cineva venea prin beznă din cealaltă parte a pistei. Harry trase cu putere din țigară, astfel ca

licărirea roșie să dezvăluie unde se afla.

Bărbatul își trecu un picior peste gardul despărțitor și urcă treptele tribunei ușor și agil.

— Harry Hole, zise bărbatul, oprindu-se cu două trepte mai jos.

— Mikael Bellman, replică Harry.

În beznă, peticele albe de pe fața lui Bellman păreau să se lumineze.

— Două vorbe, Harry. Chestia asta ar fi bine să fie importantă. Eu și soția mea ne-am planificat o seară intimă.

— Și a doua?

— Stinge porcăria aia. Fumatul dăunează sănătății.

— Îți mulțumesc pentru grijă.

— Mă gândeam la mine, nu la tine. Te rog să o stingi.

Harry frecă capătul aprins al țigării de beton și băgă restul de țigară neconsumat înapoi în pachet, în vreme ce Bellman se așeză alături.

— Cam neobișnuit loc de întâlnire, Hole.

— E singurul pe care îl am la dispoziție, în afară de Schrøder's. Și aici e mai puțină lume.

— Prea puțină, în opinia mea. Pentru o secundă m-am întrebat dacă nu cumva tu ești ucigașul de polițiști și încerci să mă atragi aici ca să mă omori. Continuăm să credem că e vorba de un polițist, nu?

— Categoric, răspunse Harry, căruia îi era deja dor de țigara lui. Am găsit arma care se potrivește cu glonțul.

— Deja? A fost al naibii de rapid. Nici măcar nu știam că ați început să-i chemați pe toți.

— N-a fost nevoie. Prima armă testată s-a potrivit.

— Cum?

— Arma ta, Bellman. S-a executat foc cu ea și glonțul s-a potrivit cu cel din cazul Kalsnes.

Bellman izbucni în râs. Ecoul răsună printre tribunele stadionului.

— E o glumă, Harry?

— Mă tem că tu va trebui să-mi spui, Mikael.

— Pentru tine eu sunt șeful poliției sau herr Bellman, Harry. Și nu *trebuie* să-ți spun nimic. Ce se întâmplă?

— Asta e ceea ce trebuie, scuze, *ar trebui* sună mai bine?… ar trebui să-mi spui, șef al poliției Bellman. Altfel, noi va trebui, chiar *va trebui* să te convocăm oficial la un interogatoriu. Și sunt sigur că toată lumea ar prefera să evite așa ceva. Suntem de acord?

— Treci la subiect, Harry. Cum s-ar fi putut întâmpla?

— Văd două explicații posibile, răspunse Harry. Prima și cea mai evidentă e că l-ai împușcat pe René Kalsnes, domnule șef al poliției Bellman.

— Eu… eu…

Harry văzu cum se mișcă gura lui Mikael Bellman ca și cum lumina puțină din jur părea să pulseze în zona petelor albe, de parcă era un soi de creatură exotică din adâncuri.

— Ai un alibi, completă Harry propoziția în locul lui.

— Am?

— Când am avut rezultatul expertizei am pus-o pe Katrine Bratt să verifice. Erai în Paris în noaptea când a fost împușcat René Kalsnes.

— Acolo eram?

— Numele tău a fost găsit pe lista de pasageri Air France de la Oslo la Paris și în cartea de oaspeți a hotelului Golden Oriole din aceeași noapte. Poate confirma că ai fost acolo cineva dintre cei cu care te-ai întâlnit?

Mikael Bellman clipi cu putere, ca și cum avea nevoie să vadă mai bine. Petele luminoase de pe pielea lui dispărură. Bellman încuviință.

— Cazul Kalsnes, da. S-a întâmplat în ziua în care am fost la un interviu pentru un post la Interpol. În mod cert aș putea găsi câțiva martori din acea călătorie. În seara aia ne-am și dus la un restaurant.

— Deci rămâne doar întrebarea unde se găsea arma ta la acea dată.

— Acasă, răspunse Mikael Bellman cu siguranță de sine. Încuiată. Cheia era pe inelul cu chei pe care îl aveam cu mine.

— Poți dovedi asta?
— Mă îndoiesc. Ai spus că există două explicații posibile. Dă-mi voie să ghicesc. A doua e că băieții cu balistica…
— Cei mai mulți sunt fete acum.
— … au comis o greșeală, au amestecat glonțul fatal cu unul dintre gloanțele mele sau ceva de genul ăsta.
— Nu. Glonțul de plumb din cutia din camera probelor provine de la arma ta, Bellman.
— Ce vrei să spui?
— Cum adică?
— Vorbind despre „glonțul din cutia din camera probelor“ și nu despre „glonțul descoperit în craniul lui Kalsnes“.
Harry încuviință.
— Începem să ajungem aproape de țintă, Bellman.
— Adică?
— Cealaltă posibilitate, așa cum văd eu lucrurile, e ca cineva să fi schimbat glonțul din camera probelor cu cel din arma ta. Există ceva la acest glonț care nu se potrivește. Este zdrobit într-o manieră care sugerează că a lovit ceva mult mai dur decât carne și oase.
— Corect. Și atunci tu ce crezi că a lovit?
— Foaia de oțel din spatele țintei de hârtie de la poligonul de tragere din Økern.
— Ce naiba te face să crezi asta?
— Nu e vorba de ceea ce cred eu, ci de ceea ce știu, Bellman. Le-am pus pe fetele de la balistică să se ducă acolo și să facă un test cu arma ta. Și ghici ce? Glonțul de la test arată identic cu cel din cutia din camera probelor.
— Și ce te-a făcut să te gândești exact la poligonul de tragere?
— Nu e evident? Acolo își consumă ofițerii de poliție cele mai multe focuri de armă.
Mikael Bellman clătină încet din cap.
— Mai e ceva. Ce anume?
— Ei bine, răspunse Harry, scoțându-și pachetul de țigări Camel și întinzându-l către Bellman, care refuză, m-am gândit la câți

arzători de probe cunosc eu în poliție. Și știi ceva? Nu mi-a venit în minte decât un singur nume.

Harry apucă țigara pe jumătate fumată, o aprinse și trase lung din ea.

— Truls Berntsen. Și cum șansa îmi mai surâde uneori, am vorbit cu un martor care v-a văzut recent exersând împreună în poligon. Gloanțele trase cad într-un container după ce au lovit placa de oțel. I-ar fi simplu oricui să ia un glonț folosit după plecarea ta.

— Bănuiești cumva că Truls Berntsen, colegul nostru, al amândurora, a plantat dovezi care să mă incrimineze, Harry?

— Tu nu?

Bellman păru că vrea să spună ceva, dar se răzgândi. Ridică din umeri.

— Nu știu ce urmărește Berntsen, Hole. Și, ca să fiu sincer, cred că nici tu nu știi.

— Ei bine, nu știu cât ești de sincer, dar știu câteva lucruri ciudate despre Berntsen. Iar el știe câteva chestii ciudate legate de tine. Nu e așa?

— Presimt că vrei să insinuezi ceva, dar habar n-am ce anume, Hole.

— Oh, ba da, știi prea bine. Dar nu sunt chestii care pot fi probate, presupun, așa că hai să trecem peste. Ce aș vrea eu să știu e ce urmărește Berntsen.

— Treaba ta, Hole, este să anchetezi crimele comise împotriva polițiștilor, nu să profiți de situație ca să pornești o vânătoare de vrăjitoare împotriva mea sau a lui Truls Berntsen.

— Asta crezi că fac?

— Nu e un secret pentru nimeni că tu și cum mine am avut diferende în trecut, Harry. Presupun că vezi situația de acum ca pe o șansă de a te răzbuna.

— Cum rămâne cu tine și cu Berntsen? Vreun diferend aici? Tu ești cel care l-ai suspendat pe baza bănuielii de corupție.

— Nu, a fost decizia Comitetului de Numiri. Iar acea neînțelegere va fi corectată.

— Da?

— De fapt, a fost greșeala mea. Banii care au intrat în contul lui veneau de la mine.
— De la tine?
— El a construit terasa casei noastre, iar eu l-am plătit cu bani gheață, pe care el i-a pus în contul personal. Dar eu am vrut să-mi înapoieze banii din pricina erorilor de construcție. De-aia n-a declarat suma de bani autorităților fiscale. Nu avea chef să plătească taxe pentru bani care nu erau ai lui. Ieri am trimis această informație Diviziei Antifraudă Fiscală.
— Erori de construcție?
— Placa de beton este umedă și are un miros ciudat. Când cei de la Antifraudă au aflat de misterioasa sumă, Truls a considerat că eu aș fi pus într-o postură ciudată dacă el ar fi dezvăluit de unde proveneau banii. Oricum, situația s-a lămurit între timp.

Bellman își ridică mâneca hainei și ecranul ceasului său TAG Heuer luci în noapte.

— Dacă nu mai ai alte întrebări despre glonțul din arma mea, am și alte lucruri de făcut, Harry. Și presupun că și tu ai. De exemplu, trebuie să pregătești cursul.
— Ei bine, acum îmi petrec tot timpul cu povestea asta.
— *Îți petreceai* tot timpul cu povestea asta.
— Asta însemnând?
— Trebuie să facem economii de unde putem, așa că am să dau ordin, cu intrare imediată în vigoare, ca micul grup alternativ al lui Hagen să nu mai aibă consultanți.
— Adică Ståle Aune și cu mine. Asta înseamnă jumătate din echipă.
— Cincizeci la sută reducere la costurile salariale. Deja mă felicit singur pentru decizie. Dar cum echipa asta deja a luat-o pe arătură, cred că voi anula întregul proiect.
— Așa de tare te temi, Bellman?
— Nu te temi de nimic atunci când ești cel mai puternic animal din junglă, Harry. Iar eu, în definitiv, sunt…
— Șeful poliției. Cu siguranță ești. Marele șef.

Bellman se ridică în picioare.

— Mă bucur că ai prins ideea. Și mai știu că, atunci când ținta e un coleg de încredere precum Berntsen, nu mai poate fi vorba de o investigație imparțială, ci de o vendetă personală gestionată de un fost polițist amărât și bețiv. Iar, ca șef al instituției, este de datoria mea să protejez reputația întregii forțe de poliție. Știi ce voi răspunde când voi fi întrebat de ce am ascuns cazul rusului care s-a trezit cu un tirbușon înfipt în carotidă în barul Come As You Are, nu? Voi răspunde că trebuie să prioritizăm investigațiile, că acel caz nu este nici pe departe clasat, doar că nu reprezintă o prioritate în acest moment. Și chiar dacă toată lumea care are legătură în vreun fel sau altul cu polițiștii cunoaște zvonurile despre cel responsabil de acea crimă, eu voi pretinde că nu le-am auzit. Deoarece eu sunt șeful poliției.

— Asta e o amenințare, Bellman?

— Am nevoie să amenință un profesor de la PHS? Să ai o seară bună, Harry.

Harry îl urmări pe Bellman coborând treptele către gardul despărțitor și încheindu-și haina pe drum. Știa că ar fi trebuit să-și țină gura. Avea în mânecă o carte pe care hotărâse să o joace când ar fi avut nevoie de ea. Numai că acum, că i se spusese clar să-și facă bagajele, nu mai avea nimic de pierdut. Era totul sau nimic. Așteptă până ce Bellman își trecu un picior peste gard.

— L-ai întâlnit vreodată pe René Kalsnes, Bellman?

Bellman încremeni cu piciorul în aer. Katrine efectuase o verificare încrucișată a lui Bellman și a lui Kalsnes, fără a da peste ceva. Iar ea era în stare să găsească lucruri precum o simplă notă de plată la restaurant plătită nemțește, bilete de cinema achiziționate online, tichete de locuri învecinate în vreun avion sau vreun tren. Bellman încremenise. Rămăsese cu câte un picior de fiecare parte a gardului.

— De unde întrebarea asta stupidă, Harry?

Harry trase din țigară.

— Era un fapt bine cunoscut că René Kalsnes își vindea trupul bărbaților de câte ori apărea ocazia. Iar tu te-ai uitat la filme porno cu gay, online.

Bellman nu se mișcase; în mod clar îi atrăsese atenția. Harry nu-i zărea expresia feței în întuneric, ci vedea doar peticele de piele albă de pe față lucind asemenea ecranului de la ceas.

— Kalsnes era cunoscut ca un cinic lacom fără nicio urmă de moralitate în el, continuă Harry, uitându-se la licărul roșu al capătului țigării. Să ne imaginăm un bărbat căsătorit, cu o poziție socială importantă, care e șantajat de cineva precum René. Poate că avea niște poze cu ei doi făcând sex. Asta sună a motiv de crimă, nu? Însă poate că René a vorbit cu alții despre bărbatul căsătorit și ulterior cineva poate că a ieșit în față și a dezvăluit că a existat un motiv real pentru acele vorbe. Așa că bărbatul căsătorit a pus pe cineva să comită crima. Cineva pe care el îl cunoaște foarte bine, cineva pe care îl ține cumva legat de el, cineva în care are încredere. Crima este comisă în vreme ce bărbatul căsătorit are un alibi perfect, cum ar fi o cină cu alți oameni în Paris, de exemplu. Dar după aceea, relația dintre cei doi prieteni din copilărie se răcește. Asasinul este supendat de la lucru, iar bărbatul căsătorit refuză să curețe în urma lui deși, în calitate de șef, ar putea să facă asta. Așa că asasinul ia un glonț folosit din arma bărbatului căsătorit și îl pune în cutia cu probe a cazului. Fie din pură răzbunare, fie ca să-l preseze pe bărbatul căsătorit să-i dea înapoi slujba. Vezi tu, pentru cineva care nu cunoaște arta arderii dovezilor, nu e chiar așa de ușor să facă să dispară din nou glonțul. Apropo, știai că Truls Berntsen și-a raportat dispărut pistolul de serviciu la un an după ce Kalsnes a fost împușcat? I-am găsit numele pe o listă pe care mi-a dat-o Katrine Bratt cu câteva ore în urmă.

Harry trase din nou cu sete din țigară. Închise ochii, astfel ca licărul roșu trezit din nou la viață să nu-i afecteze vederea nocturnă.

— Ce mai spui față de toate astea, domnule șef al poliției?

— Spun: îți mulțumesc, Harry. Mulțumesc pentru că ai risipit orice îndoială din mintea mea legată de închiderea grupului alternativ. Va fi primul ordin executat mâine dimineață.

— Asta înseamnă că pretinzi că nu l-ai cunoscut niciodată pe René Kalsnes?

— Nu mai testa tehnicile astea de interogare pe mine, Harry. Eu le-am adus în Norvegia de la Interpol. Oricine poate da peste imagini cu gay online, sunt peste tot. Iar noi nu avem nevoie de grupuri de detectivi care folosesc astfel de lucruri pe post de dovezi solide în cadrul unei anchete serioase.

— Nu ai dat peste ele pur și simplu, Bellman. Ai plătit pentru filme porno cu cardul tău de credit și le-ai descărcat de pe net.

— Nu asculți ce-ți spun! Pe tine nu te interesează chestiile mai delicate? Atunci când descarci poze ale unei crime nu înseamnă că și tu ești un ucigaș. Dacă o femeie e fascinată de ideea de viol, nu înseamnă că vrea să fie violată!

Bellman își trecu și celălalt picior peste gard. Acum stătea cu totul pe partea cealaltă. Scăpase din laț. Își aranjă haina pe el.

— Un ultim sfat, Harry. Nu veni după mine. Dacă știi ce e bine pentru tine. Pentru tine și pentru femeia ta.

Harry urmări spatele lui Bellman dispărând în beznă și auzi doar ecoul surd al pașilor grei pe stadion. Lăsă țigara să cadă și o apăsă cu piciorul. Tare. Încercând practic să o treacă prin beton.

39

Harry găsi Mercedesul părăginit al lui Øystein Eikeland în coada de taxiuri din nordul Gării Centrale din Oslo. Taxiurile erau parcate în cerc și arătau ca un șir de vagoane de tren formând un inel de apărare împotriva autorităților fiscale, competitorilor și oricui altcuiva venea să le ia ceea ce taximetriștii considerau că le aparține prin lege.

Harry se urcă pe scaunul din față.

— O noapte plină?

— Nu mi-am luat o secundă piciorul de pe pedală, răspunse Øystein, punându-și cu grijă buzele în jurul unei țigări subțiri rulate de mână și suflând fumul în oglinda retrovizoare, în care vedea coada din spatele lui devenind tot mai mare.

— Cât de des în cursul nopții se întâmplă să ai un pasager plătitor în mașină? întrebă Harry, scoțându-și pachetul cu țigări.

— Atât de rar încât mă gândesc să pornesc aparatul de taxat de acum. Hei, nu poți citi semnul?

Øystein arătă spre mesajul cu Fumatul Interzis de pe torpedou.

— Am nevoie de un sfat, Øystein.

— Eu spun nu. Nu te însura. Femeie drăguță, Rakel, dar căsătoria înseamnă mai degrabă necazuri decât distracție. Ascultă de cineva care a făcut asta de câteva ori.

— Tu n-ai fost însurat niciodată Øystein.

— Păi, asta e și ideea.

Amicul lui din copilărie își dezgoli dinții galbeni și scutură din cap, măturând tetiera cu părul lui strâns într-o coadă subțire.

Harry își aprinse o țigară.

— Și când îmi aduc aminte că te-am rugat să-mi fii cavaler de onoare…

— Cavalerul de onoare trebuie să aibă capul la el, Harry, iar o nuntă fără să te faci praf e la fel de inutilă ca apa tonică fără gin.

— Bine, dar nu îți cer îndrumare conjugală.

— Atunci varsă, Eikeland te ascultă.

Fumul îi înțepa gâtul lui Harry. Mucoasele nu mai erau obișnuite cu două pachete de țigări pe zi. Iar Harry știa prea bine că Øystein nu-i putea da niciun sfat nici în privința cazului. Niciun sfat bun, oricum. Logica cu care venise de acasă și principiile personale formau un stil de viață atât de disfuncțional încât îi putea tenta doar pe cei cu interese aparte. Stâlpii de susținere ai universului eikelandian erau alcătuiți din alcool, burlăcie, femei de cea mai joasă speță, un nivel intelectual interesant, care din nefericire era în plin declin, o oarecare mândrie și capacitatea de a râde în fața vieții și a diavolului, pe care chiar și Harry se vedea nevoit să o admire.

Harry inspiră adânc.

— Eu bănuiesc că în spatele tuturor acestor crime împotriva polițiștilor se află un ofițer de poliție.

— Atunci bagă-l la bulău, zise Øystein, culegând un fir de tutun de pe vârful limbii, după care se opri brusc.

— Ai zis cumva crime împotriva polițiștilor? Ca în *crimele comise împotriva polițiștilor?*

— Da. Problema e că dacă îl arestez, o să mă tragă și pe mine după el.

— Cum adică?

— Poate dovedi că eu l-am omorât pe rusul ăla din barul Come As You Are.

Øystein făcu ochii mari în oglinda retrovizoare.

— Ai lichidat un rus?

— Deci, ce fac? Îl arestez și mă duc după el? Caz în care Rakel nu mai are soț și Oleg nu mai are tată?

— De acord.

— De acord cu ce?

— De acord că ar trebui să îi folosești pe ei doi ca paravan. Foarte inteligent să ai un asemenea pretext filantropic în mânecă. Atunci dormi mult mai bine. Am susținut mereu așa ceva. Mai ții minte când furam mere și eu am șters-o și l-am lăsat pe Tresko să se confrunte cu stihiile? Bineînțeles că nu putea fugi atât de repede la greutatea lui. Mi-am zis că Tresko avea mai multă

nevoie de o săpunealã ca mine, ca să-l călească moral, ca să-l îndrepte în direcția corectă. Într-acolo voia el să se îndrepte cu adevărat, către țara gardurilor verzi, nu? Iar eu vroiam să fiu bandit, nu? Ce-mi trebuia mie bătaie pentru câteva amărâte de mere?

— N-am de gând să-i las pe alții s-o încaseze în locul meu, Øystein.

— Dar dacă tipul ăsta mai lichidează câțiva copoi, și tu știi că l-ai fi putut opri?

— Asta e și ideea, zise Harry, suflând fumul spre plăcuța cu Fumatul Interzis.

Øystein se uită lung la amicul lui.

— Nu face asta, Harry…

— Să nu fac ce anume?

— Nu… Nu vreau să mai aud despre asta. Pur și simplu nu o face.

Øystein coborî geamul portierei și aruncă afară ce rămăsese din țigara lui artizanală, vreo doi centimetri de hârtie specială Rizla pătată cu scuipat.

— Ei bine, cea mai lașă opțiune e să nu fac nimic. Să-mi spun că n-am o dovadă concludentă, ceea ce, apropo, e adevărat. Să mă prefac orb. Dar poate trăi un om cu așa ceva, Øystein?

— Cu siguranță, da. Dar tu ești cam ciudat, Harry. *Tu* poți trăi cu așa ceva?

— În mod normal, nu. Dar, cum am spus, sunt și alte lucruri de luat în calcul acum.

— Nu-l pot aresta ceilalți ofițeri?

— Tipul ăsta o folosească tot ce știe despre oricine din poliție ca să-și negocieze o pedeapsă redusă. A lucrat ca arzător de dovezi și detectiv și cunoaște toate trucurile meseriei. În plus, o să fie salvat de șeful poliției. Cei doi știu prea multe unul despre celălalt.

Øystein luă pachetul de țigări al lui Harry.

— Știi ceva, Harry? Mie mi se pare că ai venit ca să obții binecuvântarea pentru crimă. Mai știe și altcineva ce ai de gând?

Harry clătină din cap.

— Nici măcar echipa mea de detectivi.

Øystein scoase o țigară din pachet, pe care și-o aprinse cu propria brichetă.

— Harry.

— Da.

— Ești cea mai singură ființă pe care o cunosc.

Harry își privi ceasul, care avea să arate în scurt timp miezul nopții, apoi se uită afară prin geamul parbrizului.

— Cred că termenul e „singuratic“.

— Nu. Ființă singură. E alegerea ta. Iar tu ești ciudat.

— În fine, replică Harry, deschizând portiera, mersi pentru sfaturile tale.

Portiera fu trântită cu putere.

— Ce nenorocit de sfat ți-am dat? strigă Øystein în direcția portierei trântite și a siluetei încovoiate care se îndrepta spre noroaiele orașului. Și ce zici de o cursă până acasă, ticălosule?

Casa era întunecată și nemișcată.

Harry se așeză pe canapea, uitându-se la dulap.

Nu spusese nimic despre bănuielile lui privitoare la Truls Berntsen.

Îi sunase pe Bjørn și pe Katrine și le spusese că avusese o scurtă discuție cu Mikael Bellman. Și că, deoarece șeful poliției avea alibi pentru noaptea crimei, trebuia să se fi comis o eroare sau era o înscenare, așa că era nevoie să păstreze tăcerea în privința glonțului din cutia cu probe care se potrivea cu arma lui. Niciun cuvânt despre ce discutaseră ei doi.

Niciun cuvânt despre Truls Berntsen.

Niciun cuvânt despre ce urma să fie făcut.

Așa trebuia să fie; era genul de caz în care trebuia să fii singur.

Cheia era ascunsă în raftul cu CD-uri.

Harry închise ochii. Încercă să-și dea o pauză, să nu mai asculte dialogul care avea neîncetat loc în mintea lui. Fără succes, însă. Vocile din minte începeau să țipe imediat ce se relaxa. Truls Berntsen era nebun, spuneau ele. Nu era o presupunere, ci un

fapt. Nicio persoană sănătoasă la cap nu s-ar fi aventurat într-o călătorie a morții în care țintele erau propriii colegi.

Povestea avea corespondent; era nevoie doar să cercetezi toate incidentele din America când cineva care fusese concediat sau umilit în vreun fel se întorsese la fostul loc de muncă și își împușcase foștii colegi. Omar Thornton își ucisese opt foști colegi de la un depozit de distribuție după ce fusese dat afară pentru furt de bere; Wesley Neal Higdon ucisese cinci oameni după ce fusese dat afară de șeful lui; Jennifer San Marco trăsese șase focuri letale de armă în capetele colegilor de la oficiul poștal unde lucra după ce fusese concediată — pentru ce altceva? — fiindcă nu era sănătoasă la cap.

Diferența aici consta în nivelul ridicat de planificare a crimelor și capacitatea de execuție. Așadar, cât de nebun era acest Truls Berntsen? Suficient de nebun ca poliția să-i respingă declarația că Harry Hole omorâse pe cineva într-un bar?

Nu.

Nu dacă avea dovezi. Dovezi că nu poate fi declarat nebun.

Truls Berntsen.

Harry își lăsă mintea să rătăcească.

Totul se potrivea. Dar se potrivea și ingredientul-cheie? Motivul. Ce spusese Mikael Bellman? Dacă o femeie are fantezii cu viol, nu înseamnă că vrea să fie violată. Dacă un bărbat visează la violență, nu înseamnă că…

Pentru numele lui Dumnezeu. Gata!

Doar că nu se oprea. N-o să aibă liniște până nu rezolva problema. Și existau doar două moduri în care putea fi rezolvată. Era calea veche. Cea după care fiecare fibră a corpului său urla în acel moment. O băutură. Băutura care multiplica, extrapola, dezvăluia, amorțea. Asta era calea provizorie. Calea proastă. Cealaltă era calea finală. Calea necesară. Cea care eradica problema. Alternativa diavolului.

Harry sări în picioare. Nu exista alcool în casă, nu de când se mutase. Începu să se plimbe nervos prin cameră. Apoi se opri. Se uită la dulapul vechi din colț. Îi amintea de ceva. De un dulap cu băuturi la care se oprise și se uitase la fel ca acum. Oare ce îl

reținea? De câte ori nu-și vânduse sufletul pentru o recompensă mai mică decât asta? Poate că asta era și ideea. În alte dăți o se făcuse pe mărunțiș, legitimat de indignarea morală. Iar de data asta era… necurat. Dorea să-și salveze propria reputație în vreme ce rezolva problema.

O auzea înăuntrul lui acum, șoptindu-i: *Scoate-mă de aici și folosește-mă. Folosește-mă așa cum ar trebui să fiu folosită. Iar de data asta o să termin treaba. Nu voi mai lăsa o vestă antiglonț să mă păcălească.*

I-ar fi luat jumătate de oră cu mașina de acolo până la apartamentul lui Truls Berntsen din Manglerud. Cu arsenalul acela din dormitor pe care Harry îl văzuse cu ochii lui. Arme, cătușe, mască de gaze. Baston. Așa că de ce mai amâna? Știa ce trebuie făcut.

Dar avea dreptate, oare? Truls Berntsen chiar îl omorâse pe René Kalsnes la ordinele lui Mikael Bellman? Fără îndoială că Truls era sărit de pe fix, dar la fel era și Mikael Bellman?

Sau era vorba doar de o construcție a propriului creier, alcătuită din elemente pe care le avusese la dispoziție și care fuseseră forțate să intre în imaginea de ansamblu deoarece se dorea, era nevoie, *se cerea* o imagine de ansamblu, orice imagine care să ofere, dacă nu un sens, atunci măcar un răspuns, o senzație că punctele disparate fuseseră unite?

Harry își scoase telefonul din buzunar și apăsă pe tasta A.

Trecură zece secunde până ce auzi un mormăit.

— Da?

— Bună, Arnold, eu sunt.

— Harry?

— Da. Ești la lucru?

— E ora 1:00 dimineața, Harry. Ca majoritatea oamenilor normali, sunt în pat.

— Scuze. Vrei să te întorci la somn?

— Dacă întrebi, da.

— Bine, dar dacă tot ești treaz acum…

Auzi un geamăt la celălalt capăt al liniei.

— Mă întreb în legătură cu Mikael Bellman. Ai lucrat la Kripos când el era acolo. Ai observat vreodată ceva care să sugereze că el ar putea fi atras sexual de bărbați?

Urmă o lungă tăcere în timpul căreia Harry auzi respirația regulată a lui Arnold și un tren trecând prin apropiere. După sunet, Harry deduse că Arnold avea o fereastră deschisă, căci se auzea mai mult zgmot din afara dormitorului decât din interior. Probabil că se obișnuise cu zgomotele și nu mai era deranjat de ele în somn. Iar în acea clipă, în mintea lui Harry se ivi brusc un gând, nu ca o revelație, ci mai degrabă ca o idee rătăcită, anume că și cazul la care lucra era la fel. Poate că era vorba de acele zgomote familiare pe care nu le auzeau și care, prin urmare, nu-i trezeau din somn, dar cărora trebuia să le dea ascultare?

— Ai adormit la loc, Arnold?

— Deloc. Ideea este atât de nouă încât trebuie să o absorb mai întâi. Așadar. Retrospectivă, așezând totul într-o lumină nouă…și nici atunci nu pot…dar e evident…

— Ce e evident?

— Ei bine, Bellman și câinele lui credincios.

— Truls Berntsen.

— Exact. Cei doi din…

O nouă pauză. Un alt tren trecând prin apropiere.

Ei bine, Harry, nu-i văd ca un cuplu, dacă înțelegi la ce mă refer.

— Înțeleg. Scuze că te-am trezit. Noapte bună.

— Noapte bună. Apropo… doar o cli…

— Mhm?

— Era un tip la Kripos. Aș fi uitat complet de asta, dar m-am dus odată la toaletă, și el și Bellman erau aplecați peste veceuri, ambii având fețele extrem de roșii. Ca și cum s-ar fi întâmplat ceva între ei. Știi ce vreau să spun? Țin minte că mi-a trecut ideea prin minte, dar nu i-am dat mare importanță. Însă tipul a părăsit Kripos la scurtă vreme după aceea.

— Cum se numea?

— Habar n-am. Pot afla, dar nu în clipa asta.

— Mersi, Arnold. Somn ușor.

— Mersi. Ce se petrece?

— Nu cine știe ce, Arnold, zise Harry, după care închise și își puse telefonul în buzunar.

Deschise cealaltă cale.

Se uită la raftul cu CD-uri. Cheia era sub rândul cu litera W.

— Nu cine știe ce, repetă el.

Pe drum spre baie își scoase tricoul. Știa că așternuturile erau albe, curate și reci. Iar liniștea de dincolo de fereastra deschisă avea să fie completă și aerul nopții potrivit de răcoros. Iar el n-avea să poată dormi nici măcar o secundă.

Ajuns în pat, rămase întins și ascultă vântul șuierând. Șuiera prin gaura cheii unui dulap negru de colț, foarte vechi.

Dispecera primi mesajul despre incendiu la ora 4:06 dimineața. Când auzi vocea agitată a pompierului presupuse automat că era vorba de un incident major, care putea necesita redirecționarea traficului, punerea la adăpost a bunurilor sau gestionarea unei situații cu victime și morți. Ca atare, fu puțin surprinsă când pompierul anunță că fumul declanșase o alarmă la un bar din Oslo, care fusese închis peste noapte și că focul se stinsese de la sine înainte de ajungerea pompierilor. După care fu și mai surprinsă când pompierul îi ceru să trimită imediat câțiva ofițeri de poliție la fața locului. Dispecera auzi că ceea ce luase la început drept agitație în vocea omului era, de fapt, groază. Vocea tremura, ca vocea unui om care văzuse probabil multe de-a lungul carierei sale, dar nimic nu-l pregătise pentru ce încerca acum să comunice.

— E o copilă. Probabil că a fost îmbibată cu alcool. Pe tejgheaua barului se văd sticle goale de spirtoase.

— Unde ești?

— Ea e… e complet carbonizată. Și a fost legată de o țeavă.

— Unde te afli?

— În jurul gâtului. Pare a fi un antifurt de bicicletă. Trebuie să veniți urgent, vă spun.

— Da, dar unde…

— În Kvadraturen. Localul se numește Come As You Are. Isuse Hristoase, e doar o copilă…

40

Ståle Aune fu trezit la ora 6:28 de o sonerie. Din cine știe ce motiv, crezu la început că era telefonul, înainte de a-și da seama că era alarma de la ceas. Probabil fusese ceva din visul lui. Dar cum nu credea în interpretarea viselor mai mult decât credea în psihoterapie, nu încercă deloc să-și reamintească. Își duse mâna spre ceas, pe care îl izbi cu putere, și închise ochii ca să se mai bucure de cele două minute până ce pornea din nou alarma. De regulă, ăsta era momentul când auzea picioarele goale ale Aurorei lovind podeaua și luând-o la fugă ca să ajungă prima în baie.

Tăcere.

— Unde e Aurora?

— A dormit la Emilie, mormăi Ingrid morocănoasă.

Ståle Aune se ridică. Făcu un duș, se bărbieri și luă micul-dejun cu soția într-o tăcere confortabilă, în vreme ce ea citea ziarul. Ståle devenise priceput să citească pe dos. Trecu peste cazul crimelor comise împotriva polițiștilor, acolo nu apăruse nimic nou, erau doar speculații.

— Nu vine acasă înainte de școală? întrebă Ståle.

— Și-a luat lucrurile de școală cu ea.

— Oh, bine. Dar e-n regulă să doarmă la prietene când are școală a doua zi?

— Nu, nu-i deloc bine pentru ea. Ar trebui să faci ceva în privința asta.

Dădu pagina.

— Știi ce face creierului lipsa de somn, Ingrid?

— Statul norvegian ți-a finanțat șase ani de cercetări ca să descoperi, Ståle, așa că aș socoti-o o irosire a taxelor ca să știu și eu.

Ståle simțise mereu un amestec de iritare și admirație pentru capacitatea lui Ingrid de a fi, din punct de vedere cognitiv, alertă așa devreme. Ștergea pe jos cu el înainte de ora 10:00. Iar el nu

avea replică decât în jurul prânzului. Practic, nu avea nicio șansă de a învinge în duelurile cu ea până în jurul orei 18:00.

Se gândea la toate astea în timp ce ieșea cu mașina cu spatele din garaj, către cabinetul lui de consultații din Sporveisgata. Nu știa dacă putea rezista alături de o femeie care nu îl admonesta zilnic. Iar dacă n-ar fi știut atât de multe despre genetică, i s-ar fi părut un mister cum fusese posibil ca ei doi să aibă un copil atât de drăgălaș și de sensibil ca Aurora. În scurt timp, însă, uită de ea. Traficul era lent, dar nu mai lent ca de obicei. Cel mai important aspect era predictibilitatea, nu durata drumului. La ora 12:00 avea loc o ședință în Boiler Room, iar înainte de asta el avea trei pacienți. Dădu drumul la radio.

Ascultă știrile și auzi telefonul sunând în același timp, știind instinctiv că au legătură.

La telefon era Harry.

— Trebuie să amânăm întrunirea. S-a mai comis o crimă.

— Fata despre care se vorbește la radio?

— Da. Cel puțin suntem destul de siguri că e vorba de o fată.

— Nu știi cine e?

— Nu. N-a fost raportată nicio dispariție.

— Ce vârstă are?

— Imposibil de spus cu exactitate, dar după dimensiuni și conformație bănuiesc că are între 10 și 14 ani.

— Și crezi că are vreo legătură cu cazul nostru?

— Da.

— De ce?

— Deoarece a fost găsită la locul unei crime nerezolvate. Un bar care se numește Come As You Are. Și deoarece…, își drese glasul Harry, ...are un antifurt de bicicletă în jurul gâtului, cu care este prinsă de o țeavă.

— Isuse!

Îl auzi pe Harry tușind din nou.

— Harry?

— Da?

— Ești bine?

— Nu.

— Ai… ai pățit ceva?
— Da.
— Adică în afară de chestia cu antifurtul? Apreciez că e…
— A îmbibat-o în alcool înainte de a aprinde chibritul. Sticlele goale sunt aici, pe tejghea. Trei, toate aceeași marcă. Chiar dacă ar fi putut alege orice altceva.
— E vorba de…
— Da, Jim Beam.
— … marca ta.

Ståle îl auzi pe Harry strigând la cineva să nu atingă nimic. După care reveni la discuție.
— Vrei să vii aici ca să vezi scena crimei?
— Am niște pacienți. Poate după aceea.
— Bine, de tine depinde. Noi o să fim pe aici o vreme.

Încheiară conversația.

Ståle încercă să se concentreze asupra condusului. Își simțea respirația greoaie, nările arzând și pieptul îngreunat. Știa că în acea zi avea să fie un terapeut și mai prost decât de obicei.

Harry ieși pe ușă în strada aglomerată, pe unde treceau oameni, biciclete, mașini și tramvaie. Clipi de câteva ori în lumina puternică după tot întunericul dinăuntru, urmări cu privirea agitația fără sens din jur și șuvoiul de oameni care habar n-aveau că la doar câțiva metri se petrecuse o moarte la fel de lipsită de sens, o ființă așezată pe un scaun cu fund de plastic topit și care acum apărea sub forma cadavrului înnegrit al unei fete. N-aveau nici cea mai vagă idee cine era victima. Mă rog, Harry avea o *idee*, dar nu îndrăznea să meargă până la capăt. Inspiră adânc de câteva ori și o duse la capăt în mintea lui. După care o sună pe Katrine, pe care o trimisese înapoi în Boiler Room ca să îi ajute de la computerul ei.
— Încă nicio dispariție raportată? întrebă el.
— Nu.
— Bine. Verifică ce detectivi au fiice cu vârstă între opt și șaisprezece ani. Începe cu cei care au lucrat la cazul Kalsnes. Dacă

dai peste vreunul, sună-l și întreabă-l dacă și-a văzut fiica azi. Procedează cu grijă.

— Am înțeles.

Harry încheie apelul.

Bjørn ieși și se postă lângă el. Avea vocea joasă, moale, ca și cum ar fi fost în biserică.

— Harry?

— Da?

— E cea mai urâtă chestie pe care am văzut-o vreodată.

Harry aprobă. Știa ce grozăvii văzuse Bjørn, spunea adevărul.

— Individul care a făcut asta… ar trebui umplut cu plumbi.

Bjørn își ridică mâinile, inspiră scurt, oftă de disperare și le coborî la loc.

Harry își strânse pumnii în buzunarele hainei. Știa că și asta era adevărat. Individul ar trebui împușcat. Cu un glonț sau trei dintr-un pistol Odessa aflat într-un dulap în Holmenkollveien. Nu atunci, individul ar fi trebuit împușcat noaptea precedentă. Când un fost polițist laș se dusese la culcare deoarece nu putea să fie el călăul, câtă vreme motivele nu erau clare. Proceda așa de dragul potențialelor victime, de dragul lui Rakel și al lui Oleg sau doar de dragul lui? În fine. Fata dinăuntru n-avea să-l întrebe despre motive. Pentru ea și pentru părinții ei era prea târziu. La dracu', la dracu', la dracu'! Harry se uită la ceas.

Truls Berntsen știa că Harry era acum pe urmele lui și avea să fie pregătit. Îl invitase, îl tentase comițând crima în acest loc al unei crime vechi, îl umilise folosind otrava obișnuită a bețivilor, Jim Beam, și încuietoarea despre care aflase jumătate din poliție. Marele Harry Hole fusese prins de un indicator de Parcare Interzisă din Sporveisgata ca un câine în lesă. Harry inspiră adânc. Își putea etala cărțile, putea să le spună tuturor despre Gusto, Oleg și rusul mort, iar după aceea putea lua cu asalt apartamentul lui Truls Berntsen cu echipa Delta, iar dacă Berntsen scăpa, putea întinde o plasă de la nivelul Interpolului până la fiecare secție rurală din țară. Sau…

Harry dădu să scoată pachetul boțit de Camel din buzunar. Îl împinse înapoi. Se săturase de fumat.

… sau putea face exact ce voia nemernicul.

Ståle reuși să-și ducă șirul gândurilor la capăt abia în pauza de după cel de-al doilea pacient.

Sau șirurile de gânduri — căci erau două.

Primul se lega de faptul că nimeni nu raportase dispariția fetei. O fată între 10 și 14 ani. Părinții ar fi trebuit să se alerteze când ea nu venise seara acasă. Ar fi trebuit să raporteze dispariția ei.

Al doilea era legat de conexiune, care putea exista între victimă și crimele comise împotriva polițiștilor. Până acum, ucigașul țintise doar detectivi, iar acum poate că tendința tipică a criminalilor în serie de a-și mări gradul de violență își înălțase capul hâd: oare ce-i mai putea face cuiva în afară de a-l omorî? Simplu, îi puteai ucide progeniturile. Copilul. Ca atare, în cazul ăsta, întrebarea era: cine venea la rând? În mod clar nu Harry. El n-avea copii.

În acea clipă, din toți porii corpului voluminos al lui Ståle Aune țâșniră fără avertisment și fără îngrădire șuvoaie de sudoare rece. Ståle înșfăcă telefonul din sertarul deschis al biroului, găsi numărul de telefon al Aurorei și sună.

Soneria de apel se auzi de opt ori înainte de a-i răspunde căsuța vocală.

Bineînțeles că nu răspundea. Era la școală și nu avea voie cu telefonul deschis.

Care era numele de familie al lui Emilie? Îl auzise destul de des, însă ăsta era domeniul lui Ingrid. Se gândi să o sune, dar hotărî că e mai bine să nu o alerteze în mod inutil, căută în schimb fișierul „tabără școlară“ în inbox.

Destul de previzibil, dădu peste o mulțime de mesaje electronice din anul precedent cu adresele tuturor părinților copiilor din clasa Aurorei. Le parcurse cu privirea sperând să găsească ce-i trebuia. Nu fu obligat să aștepte mult. Torunn Einersen. Emilie Einersen — un nume ușor de reținut. Iar cel mai bine era că numerele de telefon ale părinților fetei erau dedesubt. Observă că îi tremurau degetele. Îi venea greu să apese pe tastele corecte, de parcă ar fi băut alcool sau n-ar fi băut suficientă cafea.

— Torunn Einersen.
— Ăă, bună ziua, sunt Ståle Aune, tatăl Aurorei. Eu…ăăă… voiam doar să știu dacă a fost totul în regulă azi-noapte.

Pauză. Prea lungă.

— Cu dormitul, adăugă el, și ca să îndepărteze orice ambiguitate, adăugă: cu Emilie.
— Ah, înțeleg. Mă tem că Aurora nu a venit să doarmă la noi. Știu că vorbeau despre asta, dar…
— Probabil că am ținut minte greșit, zise Ståle, auzindu-și propria voce încordată.
— Da, nu e simplu să ții socoteala cine se duce să doarmă la cine zilele astea, zise râzând Torunn Einersen, dar cu o voce neliniștită în privința lui, a tatălui care nu știa unde-și petrecuse noaptea fata lui.

Ståle închise. Cămașa lui era pe cale să devină udă leoarcă.

O sună pe Ingrid. Îi răspunse căsuța vocală. Îi lăsă un mesaj să-l sune înapoi. Se ridică și ieși în fugă pe ușă. Ultimul pacient, o femeie de vârstă mijlocie venită la terapie din motive obscure pentru Ståle, își ridică privirea.
— Mă tem că trebuie să anulez ședința de azi…

Intenționă să-i rostească numele, dar nu și-l aminti decât jos, când ieșise pe ușa principală și alerga de-a lungul Sporveisgata către mașină.

Când targa înfășurată trecu pe lângă ei, spre ambulanța care aștepta, Harry își dădu seama că strângea prea tare paharul din carton cu cafea. Se uită urât la mulțimea de gură-cască.

Îl sunase Katrine. În continuare nu fusese nimeni raportat ca dispărut și nimeni din echipa de anchetă a cazului Kalsnes nu avea o fiică cu vârstă cuprinsă între 8 și 16 ani. Așa că Harry o rugase să extindă căutarea la restul forței de poliție.

Bjørn ieși din bar. Scoase mănușile de latex și își dădu jos gluga combinezonului alb.
— În continuare nicio veste de la echipa ADN? întrebă Harry.
— Nimic.

Primul lucru pe care îl făcuse Harry când sosise la locul crimei fusese să ceară luarea unei mostre de țesut de la victimă și trimiterea ei urgentă la Patologie. Un test ADN complet cerea timp, însă obținerea profilului inițial se putea realiza destul de rapid. Iar ei nu aveau nevoie de mai mult în acel moment. Toți anchetatorii, polițiștii obișnuiți și ofițerii criminaliști își înregistraseră profilurile ADN în baza de date pentru eventualitatea că ajungeau să contamineze un loc al crimei. În ultimul an fuseseră înregistrați și ofițerii care ajungeau primii la locurile faptelor sau care păzeau scenele crimelor, ba chiar și civili despre care se credea că aveau obiceiul să ajungă la astfel de scene. Era un simplu calcul probabilistic. Cu doar primele trei sau patru cifre din cele 11 ale codului ADN ajungeau deja să elimine o mare parte din ofițerii de poliție. Cu următoarele două îi eliminau pe toți. Adică, dacă el avea dreptate, pe toți, mai puțin pe unul. Harry se uită la ceas. Nu știa de ce, nu știa ce încercau să facă, știa doar că n-aveau mult timp. *El* nu avea mult timp.

Ståle Aune își parcă mașina în fața porților școlii și porni avariile. Auzi ecoul propriilor pași cum răsună între clădirile din jurul terenului de sport. Sunetul singuratic al copilăriei. Sunetul ajunsului târziu la ore. Sau sunetul vacanțelor de vară, când toată lumea pleca din oraș, al abandonului. Deschise cu putere ușa grea și alergă pe coridor, fără să mai audă vreun ecou acum, doar propriul gâfâit. Aia era ușa clasei ei. Nu? Grupă sau clasă? Știa atât de puține despre viața ei zilnică. În ultimele șase luni nici nu o prea văzuse. Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să le știe. De acum înainte, avea să petreacă mult mai mult timp cu ea. Câtă vreme, câtă vreme…

Harry se uită în jur prin bar.

— Broasca de la ușa din spate a fost spartă, rosti ofițerul din spatele lui.

Harry încuviință. Observase semnele de forțare din jurul broaștei.

Spargere de broaște. Treabă de polițist. De aceea nu pornise alarma.

Harry nu observase niciun semn de rezistență. Niciun obiect nu fusese răsturnat, pe podea nu se vedea nimic, nu erau scaune sau mese dărâmate din locurile în care fuseseră lăsate peste noapte. Proprietarul era interogat. Harry spusese că n-are nevoie să discute cu el. Nu spusese că *nu voia* să-l vadă. Nu oferise nicio explicație. Cum ar fi că nu dorea să riște să fie recunoscut.

Harry se așeză pe un scaun de la bar, revăzând în minte cum stătuse acolo în noaptea aia cu un pahar neatins de Jim Beam în fața lui. Rusul îl atacase din spate; încercase să apese lama cuțitului siberian pe artera lui carotidă. Îi stătuse în cale proteza de titan a lui Harry. Proprietarul rămăsese stană în spatele tejghelei, paralizat de frică, în vreme ce Harry căutase disperat tirbușonul. Apoi sângele care pătase podeaua, ca și cum se vărsase o sticlă de vin roșu.

— Până acum niciun indiciu, zise Bjørn.

Harry încuviință iar. Bineînțeles că nu erau. Berntsen avusese localul doar pentru el și avusese timp să monteze scena cu atenție. Să curețe totul înainte de a o uda pe fată, de a o îmbiba… Cuvântul îi veni în minte fără să vrea. De a o marina.

După care aprinsese bricheta.

Se auziră acordurile melodiei *She* a lui Gram Parsons și Bjørn duse telefonul la ureche.

— Da?… O potrivire? Stai așa…

Scoase un creion și omniprezentul lui carnețel Moleskine. Harry bănuia că lui Bjørn îi plăcea patina coperții atât de mult, încât își ștergea însemnările când foile se umpleau, ca să le refolosească.

— Nicio înregistrare, nu, dar a lucrat la anchetarea crimei… Da, mă tem că aveam o bănuială… Și cum se numește?

Bjørn își pusese carnețelul pe tejgheaua barului, gata să scrie. Însă vârful creionului se opri în aer.

— Cum ai spus că îl cheamă pe tată?

Din vocea colegului, Harry își dădu seama că ceva era în neregulă. Complet în neregulă.

Când trase cu forță de ușa clasei, prin mintea lui Ståle Aune trecură următoarele gânduri: fusese un tată rău, nu era sigur dacă clasa Aurorei avea o sală anume, iar dacă da, dacă era chiar acea sală.

Trecuseră doi ani de când fusese acolo, la Ziua Porților Deschise, când toate clasele prezentau desene, machete din chibrituri, figurine de lut și alte prostii care nu-l impresionaseră deloc. Evident, un tată mai bun ar fi fost impresionat.

În clasă se lăsă liniștea și copiii se întoarseră spre el.

Iar în acea tăcere, el începu să cerceteze cu privirea chipurile tinere de acolo. Fețele pure, nedeformate, care încă nu-și trăiseră viața, fețe care urmau să fie formate și peste care avea să se suprapună caracterul, determinându-le, peste ani, să se rigidizeze în măști care să reflecte ce erau acei copii, ca adulți, pe dinăuntru. Adică ceea ce devenise el. Fiica lui. Privirea lui descoperi fețe pe care le văzuse în fotografiile din clasă, la petreceri aniversare, la meciurile de handbal, la finalul trimestrelor. Pe unele le putea identifica pe nume, dar pe cele mai multe nu. Își continuă căutarea pentru acea față anume, al cărei nume se formă și crescu ca un oftat imens în gâtul lui: Aurora. Aurora. Aurora.

Bjørn își strecură telefonul în buzunar. Rămase nemișcat lângă tejghea cu spatele la Harry. Clătinând încet din cap. După care se întoarse. Fața lui arăta ca și cum fusese răvășită. Palidă, lipsită de sânge.

— E cineva pe care îl cunoști bine, zise Harry.

Bjørn dădu încet din cap, ca un somnambul. Înghiți în gol.

— Pur și simplu, e imposibil…

— Aurora.

Zidul de fețe tinere se uită fix la Ståle Aune. Numele ei ieșise de pe buzele lui ca un oftat. Ca o rugăciune.

— Aurora, repetă el.

Undeva la marginea câmpului său vizual o văzu pe profesoară venind spre el.

— Ce e imposibil? întrebă Harry.
— Fata lui, răspunse Bjørn. Pur și simplu… e imposibil.

Ochii lui Ståle erau împăienjeniți de lacrimi. Simți o mână pe umăr. Apoi se înălță o siluetă care veni spre el cu contururile estompate, ca într-o ceață. Cu toate astea, avu impresia că silueta semăna cu ea. Semăna cu Aurora. Ca psiholog știa, bineînțeles, că așa încerca creierul să evadeze, să gestioneze intolerabilul, să se mintă pe sine însuși. Văzând doar ce dorea să vadă. Cu toate astea, el îi șopti numele.
— Aurora.
Și putu jura că și vocea era a ei.
— S-a întâmplat ceva…?
Auzi și ultimul cuvânt din întrebare, dar nu era sigur dacă era al ei sau fusese adăugat de creierul lui.
— … tati?

* * *

— De ce e imposibil?
— Pentru că…, replică Bjørn, uitându-se la Harry ca și cum acesta nu era acolo.
— Da?
— Pentru că e deja moartă.

41

Era o dimineață liniștită în cimitirul Vestre. Nu se auzea decât zumzetul îndepărtat al traficului din Sørkedalsveien și țăcănitul roților tramvaielor către centrul orașului.

— Roar Midtstuen, da, zise Harry, mergând printre pietrele funerare. Câți ani a lucrat, de fapt, alături de tine?

— Nu mai știe nimeni, răspunse Bjørn, chinuindu-se să țină pasul. De la începuturile timpului.

— Și fiica lui a murit într-un accident de mașină?

— Vara trecută. Ți se face rău. Pur și simplu nu se poate. Au obținut doar prima parte a secvenței ADN. Încă există 10–15% șanse să fie vorba de ADN-ul altcuiva, poate cineva…

Aproape că se izbi de Harry, care se oprise brusc.

— Ei bine, rosti Harry, lăsându-se în genunchi și înfigându-și degetele în pământul de lângă piatra funerară cu numele Fiei Midtstuen, șansele alea tocmai s-au redus la zero. Își ridică mâna și împrăștie niște pământ proaspăt săpat printre degete. A deshumat cadavrul și l-a transportat până la barul Come As You Are. După care i-a dat foc.

— F…

Harry auzi lacrimile din vocea colegului său. Evită să îl privească, îl lăsă în pace. Așteptă. Închise ochii și ascultă. O pasăre cânta un cântecel lipsit de sens pentru urechea umană. Vântul nepăsător și șuierător împingea norii pe cer. O garnitură de metrou se auzea în apropiere, către vest. Timpul trecea, dar mai avea unde să se ducă oare? Harry redeschise ochii. Tuși.

— Ar fi mai bine să le cerem să scoată sicriul ca să avem confirmarea, înainte de a lua legătura cu tatăl.

— Mă ocup.

— Bjørn, zise Harry, e mai bine așa. N-a fost vorba de o copilă arsă de vie. Bine?

— Scuze, sunt doar epuizat. Iar Roar tocmai a fost într-o stare destul de rea, așa că eu…

Își ridică brațele în aer într-un gest de disperare.

— E-n regulă, zise Harry, ridicându-se.

— Unde te duci?

Harry privi în direcția nordului, spre șosea și stația de metrou. Norii veneau spre el. Vânt dinspre nord. O simți din nou. Senzația că știa ceva ce nu știa încă, ceva aflat în adâncurile mlăștinoase ale sufletul său și care nu ieșea la suprafață.

— Trebuie să rezolv ceva.

— Unde?

— E doar ceva. Ceva amânat de prea multă vreme.

— Bine. Apropo, mă întrebam în privința unui lucru.

Harry se uită la ceas și încuviință.

— Ieri, când ai vorbit cu Bellman, ce credea el că s-ar fi putut întâmpla cu glonțul?

— Habar n-avea.

— Dar tu? Tu ai de obicei cel puțin o ipoteză.

— Mhm. Trebuie să o șterg.

— Harry?

— Da?

— Nu… Să nu faci vreo prostie.

Bjørn zâmbi timid.

Katrine Bratt se lăsă pe spătarul scaunului și se uită la ecran. Tocmai o sunase Bjørn Holm ca să-i spună că îl găsiseră pe tată, un anume Midtstuen, care anchetase omorârea lui Kalsnes, însă motivul pentru care nu-l găsiseră printre ofițerii de poliție tați de fete era acela că fiica lui era deja moartă. Iar cum asta însemna pentru Katrine că era momentan șomeră, se uitase în istoricul ei de căutări din ziua precedentă. Nu găsise nimic despre Mikael Bellman și René Kalsnes. Când căutase o listă de oameni conectați cel mai des cu Mikael Bellman, trei nume ieșiseră în evidență. Mai întâi, Ulla Bellman. Apoi, Truls Berntsen. Iar pe locul trei, Isabelle Skøyen. Nu era de mirare că soția lui era pe

primul loc și nu era deloc ciudat ca superiorul lui, consiliera pentru Afaceri Sociale, să apară pe locul trei.

Însă Katrine fusese surprinsă de Truls Berntsen.

Din simplul motiv că exista o notă internă dinspre Divizia Antifraudă către șeful poliției, și care fusese întocmită chiar acolo, în sediul central al poliției. Era vorba despre o sumă în numerar pentru care Truls Berntsen refuzase să dea socoteală, așa că cei de la Antifraudă ceruseră permisiunea să înceapă o anchetă pentru suspiciune de corupție.

Katrine nu găsi un răspuns la cerere, presupuse că Bellman dăduse unul verbal.

Ce socotea ea extrem de ciudat era faptul că șeful poliției și un polițist bănuit de corupție se apelaseră reciproc la telefon și schimbaseră des mesaje text, folosiseră carduri de credit în aceleași locuri și momente, călătoriseră în același timp cu avionul și trenul, se cazaseră în același hotel la aceeași dată și se antrenaseră în același poligon. Când Harry îi ceruse să facă o verificare riguroasă a lui Bellman, ea descoperise că acesta se uitase online la filme porno gay. Oare era posibil ca Truls Berntsen să fi fost amantul lui?

Katrine rămase uitându-se în gol la ecran.

Și ce dacă? Nu era nevoie ca toate cele descoperite să însemne ceva.

Katrine știa că Harry se întâlnise cu Bellman în Valle Hovin, noaptea precedentă. Unde îl anunțase de descoperirea glonțului care îi aparținea. Iar înainte de a pleca, Harry mormăise ceva despre sentimentul că știa cine schimbase glonțul din camera probelor. La întrebarea ei precisă, Harry răspunsese doar Umbra. Ca atare, Katrine își extinse căutarea pentru a include mai mult din trecut.

Citi printre rezultatele afișate.

Bellman și Berntsen fuseseră nedespărțiți de-a lungul carierelor lor care debutaseră la secția de poliție Stovner, după ce amândoi terminaseră Colegiul de Poliție.

Katrine extrase o listă cu alți angajați din acea perioadă.

Parcurse cu privirea numele de pe ecran. Se opri asupra unuia. Formă un număr de telefon care începea cu 55.

— Era și timpul, frøken Bratt, răspunse o voce melodioasă, iar Katrine se simți atât de bine să audă din nou pe cineva vorbind dialectul autentic din Bergen. Trebuia să fii aici pentru un examen medical de ceva vreme!

— Hans…

— Doctor Hans, mulțumesc mult. Te rog să fii amabilă și să-ți dai jos bluza, Bratt.

— Ține-o în pantaloni, îl avertiză ea, cu un zâmbet pe buze.

— Te pot ruga să nu confunzi expertiza medicală cu atenții nedorite de natură sexuală la locul de muncă, Bratt?

— Cineva mi-a spus că ai revenit la cazne.

— Da. Iar tu unde te afli în clipa asta?

— În Oslo. Apropo, văd de pe o listă din fața mea că ai lucrat la secția de poliție Stovner în aceeași perioadă cu Mikael Bellman și Truls Berntsen.

— Asta a fost imediat după terminarea colegiului, și doar din pricina unei femei, Bratt. Coșmarul acela cu țâțe — ți-am povestit despre ea?

— Probabil.

— Dar când s-a terminat cu ea, s-a terminat și cu Oslo.

Individul începu să cânte: *Vestland, Vestland über alles*.

— Hans! Când ai lucrat cu…

— Nimeni nu a lucrat *cu* băieții ăștia doi, Katrine. Fie lucrai pentru ei, fie împotriva lor.

— Truls Berntsen a fost suspendat.

— Era și timpul. Presupun că a bătut iarăși pe cineva?

— Bătut? Bătea deținuți pe vremea aia?

— Mai rău de atât. Bătea ofițeri de poliție.

Katrine simți că i se ridică părul de pe brațe.

— Da? Pe cine a bătut?

— Pe oricine se dădea la nevasta lui Bellman. Beavis Berntsen era amorezat până peste cap de amândoi.

— Ce folosea?

— Cum adică?

— Când bătea.
— De unde să știu? Presupun că ceva dur. Cel puțin așa a părut atunci când tânărul ăla din nord a fost suficient de idiot să danseze prea aproape de fru Bellman la cina de Crăciun.
— Care tânăr din nord?
— Se numea… stai să-mi amintesc… ceva cu R. Da, Runar. Runar… stai așa… Runar…

Haide odată, îl admonestă Katrine în sinea ei, în vreme ce degetele îi dansau automat pe tastatură.
— Îmi cer scuze, Katrine, dar s-a întâmplat demult. Poate dacă îți dai jos bluza?
— Tentant, rosti Katrine. Dar am găsit și fără ajutorul tău. La acea vreme lucra un singur Runar la Stovner. Pa, Hans.
— Așteaptă! O mică mamogramă nu trebuie să…
— Trebuie să închid, perversule.

Katrine închise. Apăsă tasta Enter. Lăsă motorul de căutare să lucreze automat în timp ce se uită fix la prenumele acela. I se părea oarecum cunoscut. Unde îl mai auzise? Închise ochii, rostindu-l pentru sine. Era atât de neobișnuit că nu putea fi vorba de o coincidență. Deschise ochii. Pe ecran apăruseră rezultatele. O listă întreagă. Suficient de mare. Dosar medical. Internare în spital pentru dependență de droguri. Corespondența dintre șeful unei clinici de dezintoxicare din Oslo și șeful poliției. Ochi inocenți, albaștri și puri, uitându-se la ea. Brusc își aduse aminte unde mai văzuse acei ochi.

Harry intră în casă și se duse direct la raftul cu CD-uri, fără să-și mai dea pantofii jos. Își strecură degetele între albumele *Bad As Me* și *A Pagan Place* ale lui Waits, pe care le așezase primele pe rândul cu CD-uri Waterboys, deși nu fără oarecare chin, fiind versiuni prelucrate din 2002. Era cel mai sigur loc din casă. Nici Rakel și nici Oleg nu ar fi ales în mod voluntar să asculte un CD Tom Waits sau Mike Scott.

Scoase cheia. O cheie de alamă, mică și ușoară, aproape lipsită de greutate. Cu toate astea, o simțea atât de grea încât mâna părea să-i fie atrasă spre podea când se îndrepta către dulapul din

colț. Introduse cheia în broască și o răsuci. Așteptă puțin. Știa că nu mai exista cale de întoarcere după ce deschidea ușa dulapului. Promisiunea avea să fie încălcată.

Fu nevoit să se folosească de întreaga greutate a corpului ca să deschidă ușa umflată a dulapului. Știa că e lemn vechi care acum era desprins de cadru, dar totul sună ca un oftat prelung care venea din interiorul întunecos. Ca și cum arma și-ar fi dat seama că e în sfârșit liberă. Liberă să dezlănțuie iadul pe pământ.

Mirosea a metal și ulei.

Harry inspiră adânc. Avea senzația că își bagă mâna într-un cuib de șerpi. Degetele lui pipăiră spațiul înainte de a găsi bucata de oțel rece și solzos. Prinse capul reptilei și o scoase la lumină.

Era o armă urâtă. Fascinant de urâtă. Inginerie sovietică într-un moment de maximă brutalitate. La fel de eficientă ca un Kalașnikov.

Harry o cântări în palmă.

Știa că era grea, totuși o simțea ușoară. Era ușoară acum, că decizia fusese luată. Expiră cu putere. Demonul era liber.

* * *

— Bună, zise Ståle, închizând ușa de la Boiler Room în urma lui. Ești singur?

— Mda, răspunse Bjørn de pe scaunul lui, uitându-se lung la telefon.

Ståle se așeză pe un scaun.

— Unde…?

— Harry s-a dus să rezolve ceva. Katrine plecase când am sosit eu.

— Arăți ca și cum ai avut o zi grea.

Bjørn zâmbi trist.

— Și tu, doctor Aune.

Ståle își trecu o palmă peste creștet.

— Ei bine, tocmai ce am intrat într-o sală de curs, mi-am îmbrățișat fata și am plâns cu toată clasa uitându-se la mine. Aurora spune că a fost o experiență care o va marca toată viața.

Am încercat să-i explic că, din fericire, cei mai mulți copii se nasc cu suficientă forță ca să suporte povara numită dragostea părinților, iar din punct de vedere darwinist, ar trebui să fie și ea în stare să supraviețuiască acestei experiențe. Totul din cauză că ea s-a dus să doarmă la o Emilie, și în clasa ei sunt două Emilie. Iar eu am sunat-o pe mama celeilalte Emilie.

— Ai primit mesajul că am amânat întrunirea de azi? A fost găsit un cadavru. O fată.

— Da, știu. O poveste oribilă.

Bjørn dădu încet din cap. Arătă spre telefon.

— Acum trebuie să-l sun pe tatăl ei.

— Chestie pe care o urăști, evident.

— Evident.

— Te întrebi oare de ce trebuie să fie pedepsit tatăl în felul ăsta? De ce a trebuit să o piardă de două ori? De ce o singură dată nu e suficient?

— Cam așa ceva.

— Răspunsul e acela că ucigașul se vede ca fiind răzbunătorul divin, Bjørn.

— Ah, da? replică Bjørn, uitându-se la psiholog cu o privire goală.

— Cunoști Biblia? „Domnul este un Dumnezeu zelos, Domnul se răzbună, El cunoaște mânia. Domnul se răzbună pe potrivnicii Săi și împotriva dușmanilor Săi stă neînduplecat.“[Z] Ai priceput sensul, nu?

— Eu sunt un băiat simplu din Østre Toten, care a fugit de la confirmare și…

— De-asta sunt eu aici, acum. Ståle se aplecă în față pe scaun. Ucigașul este un răzbunător și Harry are dreptate, căci el ucide din dragoste, nu din ură, profit sau bucurie sadică. Cineva i-a luat ceva ce el iubea, iar acum ia el de la victime ceea ce acestea iubesc cel mai mult. Ar putea să fie vorba de viețile lor. Sau ceva ce prețuiesc mai mult: copiii lor.

Bjørn dădu din cap.

— Roar Midtstuen și-ar fi dat viața bucuros ca s-o salveze pe cea a fiicei lui.

— Deci noi trebuie să căutăm pe cineva care a pierdut ceva ce iubea. Un răzbunător din dragoste. Deoarece ăsta… e singurul motiv suficient de puternic în acest caz, Bjørn. Pricepi?

Ståle Aune își transformă palma dreaptă în pumn.

Bjørn încuviință.

— Cred că da. Dar mă tem că acum va trebui să-l sun pe Midtstuen.

— Atunci te las în pace.

Bjørn așteptă ca Ståle să iasă, după care formă numărul la care se uitase atât de mult încât avea senzația că i se lipise de retină. Inspiră adânc de mai multe ori în timp ce număra în gând de câte ori auzea soneria la celălalt capăt. Se întrebă cât mai trebuia să-l lase să sune înainte de a pune receptorul jos. Apoi, brusc, auzi vocea colegului său.

— Tu ești, Bjørn?

— Da. Deci ai numărul meu salvat în memorie?

— Da, bineînțeles.

— Înțeleg. Bun. Mă tem că am ceva să-ți comunic.

Pauză.

Bjørn înghiți în gol.

— E-n legătură cu fiica ta. Ea…

— Bjørn, înainte de a mai spune ceva, nu știu despre ce e vorba, dar aud din vocea ta că e ceva serios. Nu mai suport apeluri legate de Fia. E ca atunci. Nimeni nu mă putea privi în ochi, toată lumea mă suna. Li se părea mai ușor. Poți veni până aici, te rog, ca să mă privești în ochi când îmi spui ce ai de spus, Bjørn?

— Bineînțeles, răspunse surprins Bjørn Holm, căci nu-l auzise niciodată pe Roar Midtstuen vorbind atât de deschis și sincer despre vulnerabilitatea lui. Unde ești?

— Astăzi se fac exact nouă luni, așa că sunt pe drum către locul unde a fost omorâtă. Ca să depun câteva flori, cred.

— Spune-mi unde e mai exact și vin acolo imediat.

* * *

Katrine Bratt renunță să mai caute un loc de parcare. Îi fusese mai ușor să găsească online adresa și numărul de telefon. Însă după ce sunase de patru ori și nu răspunsese nimeni și nici nu intrase căsuța vocală, rechiziționase o mașină din flota poliției și condusese către Industrigata din Majorstuen, o stradă cu sens unic pe care se înșirau o băcănie, câteva galerii de artă, cel puțin un restaurant, un atelier de înrămat fotografii, însă niciun loc de parcare liber.

Katrine se decise, urcă cu mașina pe trotuar, opri motorul, lăsă un bilet în parbriz, pe care scrisese că era ofițer de poliție, fapt care știa bine că avea să fie irelevant pentru cei de la circulație care, conform lui Harry, stăteau între civilizație și haos total.

Porni pe jos înapoi în direcția din care venise, către aglomerația de magazine stilate din Bogstadsveien. Se opri în fața unui bloc de apartamente din strada Josefine unde, pe vremea studenției, ajunsese și ea o dată sau de două ori pentru o cafea târzie. Presupus târzie. Nu că i-ar fi păsat. Districtul de poliție Oslo deținea acel bloc și închiria camere studenților. Katrine găsi numele căutat pe panoul cu sonerii, apăsă soneria din dreptul lui și așteptă în vreme ce studia fațada simplă a clădirii cu patru etaje. Apăsă din nou pe sonerie. Așteptă.

— Nu e nimeni acasă?

Se răsuci pe călcâie. Un zâmbet automat. Bănui că bărbatul avea 40–50 de ani, dar se ținea bine. Înalt, având încă păr, cămașă din flanelă, blugi Levi's 501.

— Eu sunt îngrijitorul.

— Iar eu sunt detectiv Katrine Bratt de la Serviciul de Investigații Criminale. O caut pe Silje Gravseng.

Omul studie legitimația întinsă de Katrine și se apucă să o inspecteze cu privirea, fără rușine, din cap până în picioare.

— Silje Gravseng, da. Se pare că a plecat de la PHS, așa că nu va mai sta mult aici.

— Dar acum e încă aici?

— Da, este. Camera 412. Pot să-i transmit un mesaj?

— Vă rog. Rugați-o să sune la acest număr. Vreau să vorbesc cu ea despre Runar Gravseng, fratele ei.

— A făcut ceva rău?

— Cu greu ar putea face așa ceva. E izolat și stă mereu în mijlocul camerei deoarece crede că pereții sunt oameni care vor să-l omoare în bătaie.

— Of, Doamne.

Katrine își scoase carnețelul și scrise numele și numărul ei de telefon.

— Îi puteți spune că e în legătură cu crimele împotriva polițiștilor.

— Da, pare obsedată de ele.

Katrine se opri din scris.

— Cum adică?

— Le folosește ca tapet. Mă refer la tăieturi din ziare despre polițiști morți. Nu că m-ar privi ce face. Studenții pot face ce doresc, dar chestia asta e un pic… înfricoșătoare, nu?

Katrine se uită la el.

— Cum spuneați că vă cheamă?

— Leif Rødbekk.

— Credeți că pot arunca o privire în camera ei, Leif? Mi-ar plăcea să văd și eu tăieturile.

— De ce?

— Se poate?

— Nicio problemă. Doar arătați-mi mandatul de percheziție.

— Mă tem că nu…

— Glumeam, replică el imediat, zâmbind. Veniți cu mine.

Un minut mai târziu erau în lift, urcând spre etajul trei.

— Contractul de închiriere spune că pot intra în camere câtă vreme anunț chiriașii în avans. În acest moment, verificăm toate radiatoarele electrice de praf. Unul dintre ele a luat foc săptămâna trecută. Și am încercat să o anunțăm înainte de a intra la ea, dar Silje n-a răspuns la interfon. E-n regulă pentru dumneata, detectiv Bratt?

Un alt zâmbet. *Rânjet de lup*, își zise Katrine. Nu lipsit de oarece farmec. Dacă individul și-ar fi permis să-i spună pe numele mic, lucrurile s-ar fi sfârșit, evident, însă era deștept. Privirea ei căzu pe degetul lui inelar. Aurul verighetei era mat. Ușile liftului se

deschiseră și Katrine îl urmă pe bărbat în lungul coridorului îngust, până ce acesta se opri în fața uneia dintre ușile albastre.

Omul ciocăni și așteptă. Ciocăni din nou. Așteptă.

— Haideți să intrăm, zise el, răsucind cheia în broască.

— Ați fost de mare ajutor, Rødbekk.

— Leif. Și mă bucur să pot fi de ajutor. Nu sunt implicat zilnic într-un astfel de…

Deschise ușa pentru ca ea să intre, dar se postă într-o asemenea poziție încât, dacă ar fi vrut să intre, ea ar fi trebuit să se frece de el. Katrine îi aruncă o privire de avertisment.

— … caz serios, completă el, dându-se într-o parte și privind-o jucăuș.

Katrine intră. Camerele nu se schimbaseră prea mult. Încă mai aveau o chicinetă și ușa de la baie într-un capăt, o draperie în celălalt capăt, dincolo de care Katrine ținea minte că se găsea un pat. Primul lucru care o izbi fu acela că intrase în camera unei fete care nu putea fi prea matură. Probabil că lui Silje Gravseng îi era dor de ceva din trecut. Canapeaua din colț era acoperită cu o grămadă de ursuleți, păpuși și diverse alte jucării. Hainele fetei, întinse pe masă și pe scaune, erau în culori vii, predominant în nuanțe de roz. Pe pereți multe poze, o menajerie de fashion victims; Katrine bănui că erau trupe de băieți sau luate de pe Disney Channel.

Al doilea amănunt care o izbi fu colecția de tăieturi de ziar în alb și negru prinse de perete, între fotografiile cu vedete. Începu să se plimbe alene prin încăpere, dar fu atrasă de peretele de deasupra computerului iMac de pe birou.

Katrine se apropie, deși recunoscuse deja cele mai multe dintre tăieturile din ziare. Erau aceleași cu cele de pe peretele din Boiler Room.

Tăieturile erau prinse cu piuneze și nu aveau alte însemnări în afara datei scrise cu carioca.

Katrine respinse prima idee care îi veni în minte și trecu la a doua: nu era foarte bizar ca un student PHS să fie fascinat de un astfel de caz complex de crimă în plină desfășurare.

Lângă tastatură se afla teancul de ziare din care fuseseră decupate articolele. Iar între ziare se găsea o ilustrată cu imaginea unui vârf de munte din nordul Norvegiei pe care Katrine îl recunoscu: Svolværgeita, în Lofoten. Luă ilustrata și o întoarse, dar nu se vedea pe ea niciun fel de timbru, adresă sau semnătură. Pusese deja ilustrata la loc când creierul îi transmise mesajul pe care ochii îl percepuseră deja atunci când căutaseră automat o semnătură. Un cuvânt cu majuscule acolo unde scrisul se termina. POLITI (POLIȚIE). Luă din nou ilustrata, de această dată ținând-o de margini, și se apucă să citească ce era scris pe ea de la capăt.

Ei cred că ofițerii au fost omorâți deoarece îi urăște cineva. Încă n-au priceput că e exact pe dos, că au fost omorâți de cineva care iubește poliția și datoria sacră a poliției: prinderea și pedepsirea anarhiștilor, nihiliștilor, ateilor, necredincioșilor și nelegiuiților, a tuturor forțelor distructive. Habar n-au că ei vânează un apostol al corectitudinii, pe cineva care trebuie să-i pedepsească nu numai pe vandali, ci și pe cei care își trădează responsabilitățile, pe cei care, din lene și indiferență, nu se ridică la nivelul standardelor, pe cei care nu merită să se numească POLITI.

— Știți ce, Leif? rosti Katrine, fără a-și lua privirea de la literele microscopice, ordonate, aproape copilărești, scrise cu cerneală albastră. Mi-aș dori să fi avut un mandat de percheziție.

— Da?

— O să obțin unul, dar știți cum e, poate dura. Iar până atunci e posibil ca ceea ce mă interesează să fi dispărut deja.

Katrine se uită la îngrijitor. Leif Rødbekk îi susținu privirea. Nu flirta cu ea, voia o confirmare. Că ceea ce se petrecea era important.

— Iar dumneata știi ceva, ofițer Bratt? Tocmai mi-am amintit că trebuie să cobor în subsol. Electricienii schimbă tablourile. Te descurci de una singură o vreme?

Katrine îi zâmbi. Iar când el îi zâmbi la rândul lui, Katrine nu fu deloc sigură că înțelege ce fel de zâmbet fusese acela.

— O să încerc, zise ea.

Katrine apăsă bara de spațiu de pe iMac în secunda în care auzi ușa închizându-se în urma lui Rødbekk. Ecranul se trezi la viață. Puse cursorul pe iconița Finder și tastă numele Mittet. Niciun rezultat. Încercă alte câteva nume din anchetă, scene ale crimelor și expresia „crime împotriva polițiștilor“, dar tot fără rezultat.

Așadar Silje Gravseng nu folosise computerul. Isteață fată.

Katrine trase de sertarele biroului. Încuiate. Ciudat. Ce fată de douăzeci și ceva de ani și-ar încuia sertarele din propria cameră?

Se ridică, se duse la draperie și a trase într-o parte.

Era așa cum ținea ea minte, un alcov.

Cu două fotografii mari pe peretele de deasupra patului îngust.

O văzuse pe Silje Gravseng doar de două ori în viața ei, prima dată la PHS, când Katrine îi făcuse o vizită lui Harry. Însă asemănarea dintre blonda Silje și persoana din fotografie era atât de izbitoare, încât nu mai lăsa loc de îndoială.

După cum nu încăpea nicio îndoială nici în privința bărbatului din cealaltă fotografie.

Probabil că Silje găsise online o imagine de înaltă rezoluție și o mărise. Ieșeau în evidență toate cicatricile, toate ridurile, toți porii acelei fețe distruse. Însă senzația era aceea că toate astea erau invizibile, ca și cum se topiseră în strălucirea ochilor albaștri și în expresia aceea de furie când el zărise fotograful și îi ceruse imperativ să nu facă poze de la scena crimei. Harry Hole. Asta era fotografia despre care vorbiseră fetele din fața ei în amfiteatrul școlii.

Katrine împărți mental încăperea în pătrate și începu cu cel din stânga-sus, după care scană podeaua cu privirea, și-o ridică pentru a începe următorul rând, conform procedurii învățate de la Harry. Își aminti teoria lui: „Nu căuta *ceva anume*, doar caută. Dacă o să cauți ceva anume, celelalte lucruri n-o să-ți vorbească. Asigură-te că totul îți vorbește“.

După ce termină de inspectat vizual încăperea, se așeză din nou în fața computerului, în vreme ce vocea lui Harry continua să-i răsune în minte: „Iar după ce ai terminat și crezi că n-ai descoperit nimic, gândește invers, ca în oglindă, și lasă celelalte lucruri să îți vorbească. Lucrurile care *nu* erau acolo, dar care ar fi

trebuit să fie. Cuțitul de pâine. Cheile de la mașină. Haina de la un costum“.

Acest ultim amănunt o ajută pe Katrine să tragă o concluzie în legătură cu ceea ce făcea Silje în acele clipe. Răscolise toate hainele din garderobă, cercetase coșul de rufe din baia micuță și cuierele de lângă ușă, însă nu dăduse peste treningul pe care Silje îl purtase ultima dată când o văzuse Katrine împreună cu Harry în apartamentul de la subsol în care locuise Valentin. Silje îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Katrine își aminti că atunci îi venise în minte imaginea unui pușcaș marin aflat la manevre de noapte.

Silje era afară și alerga. Se antrena. Cum procedase ca să treacă de examenul PHS. Unde voia să intre ca să facă ce poate. Harry spusese că motivul crimelor era dragostea, nu ura. De exemplu, dragostea fraternă.

Numele fusese cel care îi stârnise reacția. Runar Gravseng. Iar după cercetări suplimentare, multe ieșiseră la lumină. Printre altele, numele lui Bellman și al lui Berntsen. În discuțiile cu șeful clinicii de dezintoxicare, Runar Gravseng susținuse că fusese bătut măr de un individ mascat când lucra în secția de poliție Stovner. Bătaia încasată stătuse la baza certificatului medical, a demisiei sale din poliție și a intensificării consumului de droguri. Gravseng afirmase că bătăușul fusese un individ pe nume Truls Berntsen, iar motivul actului de violență constase într-un dans un pic prea intim cu soția lui Mikael Bellman la cina festivă de Crăciun de la secția de poliție. Șeful poliției refuzase să accepte acuzațiile aiuritoare aduse de un consumator de droguri, iar șeful clinicii de dezintoxicare îi susținuse poziția. Ulterior, spusese că dorise doar să transmită informațiile mai departe.

Katrine auzi liftul oprindu-se în dreptul coridorului de la etaj, iar privirea îi căzu pe ceva care ieșea în evidență de sub birou, ceva ce ratase când inspectase camera cu privirea. Se aplecă. Un baston de culoare neagră.

În acea clipă se deschise ușa.

— Electricienii își fac treaba?

— Da, răspunse Leif Rødbekk. Arăți ca și cum ai intenția să folosești chestia aia.

Katrine își plesni palma cu bastonul.

— Interesant obiect prin camerele de aici, nu?

— Da. Și eu am spus la fel când schimbam robinetul de la baie, săptămâna trecută. Mi-a zis că e pentru instruire, pentru un examen. Și pentru situația când apărea ucigașul de polițiști, spuse Leif Rødbekk și închise ușa în urma lui.

— Dumneata ai găsit ceva?

— Chestia asta. A luat vreodată bastonul cu ea pe afară?

— Da, de câteva ori.

— Zău? La ce oră?

Katrine se împinse în spate pe scaun.

— Noaptea, bineînțeles. Îmbrăcată bine, cu tocuri, cu părul uscat cu foehnul și cu bastonul în mână.

Individul chicoti.

— De ce nai…

— Zicea că e un mijloc de protecție împotriva violatorilor.

— Și ca să se protejeze, lua cu ea un baston în oraș?

Katrine cântări bastonul în palmă. Îi amintea de capătul unui cuier de pălării de la Ikea.

— Ar fi fost mai simplu să evite parcurile.

— Nu și ea. Se ducea direct spre parcuri.

— Cum?

— Se ducea în Vaterlandsparken. Voia să exerseze lupta corp la corp.

— Dorea ca perverșii să se dea la ea și după aia…

— După aia să îi bată măr, da.

Leif Rødbekk rânji din nou lupește, uitându-se la Katrine atât de direct, încât ea nu fu deloc sigură ce vrea el să spună când continuă:

— O fată pe cinste.

— Da, rosti Katrine, ridicându-se. Iar acum eu trebuie să o găsesc.

— Ocupată?

Orice stânjeneală simți Katrine auzind întrebarea, nu o percepu conștient decât după ce trecu de individ și ieși pe ușă. Însă luând-o în jos pe scări, își zise că nu, nu era chiar așa de disperată.

* * *

Harry conducea prin Svartdalstunnel. Luminile tunelului străluceau reflectate de capotă și parbriz. Harry nu înainta cu viteză mai mare decât era nevoie, căci nu trebuia să ajungă mai devreme la destinație. Arma era pe scaunul de lângă el. Era încărcată cu 12 gloanțe Makarov de 9x18 milimetri. Mai mult decât destule ca să facă ce avea de gând. Se punea doar problema dacă va avea curajul să meargă până la capăt.

Putea să facă asta.

Nu mai împușcase pe nimeni cu sânge rece. Însă treaba de acum trebuia dusă la îndeplinire. Pur și simplu.

Își schimbă poziția mâinilor pe volan. Trecu într-o treaptă inferioară de viteză când ieși din tunel în lumina care se estompa și între dealurile dinspre intersecția Ryen. Își simți mobilul vibrând și îl scoase cu o mână. Aruncă o privire la ecran. Rakel. O oră de sunat neobișnuită pentru ea. Ei doi aveau un acord tacit să vorbească la telefon după ora 22:00. Acum nu putea vorbi. Era prea agitat. Ea ar fi simțit asta și l-ar fi întrebat. Iar el nu voia s-o mintă. Nu voia să mai mintă.

Lăsă telefonul să sune, după care îl închise și îl așeză lângă armă. Nu mai avea la ce să se gândească, terminase, să-și lase îndoielile să iasă la suprafață ar însemna să o ia de la capăt pe aceeași cale lungă ca să ajungă exact unde era acum. Decizia era luată, faptul că dorea într-un fel să dea înapoi era de înțeles, dar ieșea din discuție. La naiba! Izbi cu palma în volan. Se gândi la Oleg. La Rakel. Ajuta.

Luă sensul giratoriu și o luă pe drumul către Manglerud. Către blocul unde locuia Truls Berntsen. Simți cum se calmează. În sfârșit. Mereu se întâmpla când trecea pragul, era prea târziu, intrase într-un picaj minunat în care gândurile conștiente încetau și totul era automat, acțiune precisă și rutină exersată.

Simțise asta cu multă vreme în urmă, acum simțea din nou. Nu fusese sigur că mai era capabil. Ei bine, încă mai simțea.

Străbătu străzile cu viteză mică. Se aplecă în față și se uită la norii gri-albăstrui care se adunau ca o armada neanunțată cu obiective necunoscute. Se lăsă înapoi în scaun. Văzu clădirile înalte din spatele acoperișurilor mai joase.

Nu avea nevoie să se uite la armă ca să știe că e acolo.

Nu avea nevoie să repete succesiunea evenimentelor ca să se asigure c-o ține minte.

Nu avea nevoie să-și numere bătăile inimii ca să știe că pulsul îi este stabil.

Închise ochii pentru o clipă și văzu cu ochii minții ce avea să se întâmple. În acea clipă o simți, senzația pe care o mai încercase de câteva ori în viață, ca polițist. Senzația de frică. Aceeași frică pe care o putea sesiza uneori la cei pe care îi vâna. Frica ucigașului de propria reflexie.

[7] Biblia sau Sfânta Scriptură, ediția 1988, Vechiul Testament, Naum 1.2, p. 894.

42

Truls Berntsen își ridică șoldurile și își înfipse capul în pernă. Închise ochii, scoase câteva gemete înfundate și ejaculă. Simți spasmele cum îi zgâlțâie trupul. După aceea rămase nemișcat, plutind înăuntrul și în afara regatului viselor. Undeva în depărtare — presupunea că zgomotul venea din parcarea mare — se auzi o alarmă sunând. Altfel, afară domnea o liniște asurzitoare. Era chiar ciudat ca într-un astfel de loc pașnic, unde atâtea mamifere trăiau unul deasupra celuilalt, să fie mai liniște decât într-un codru periculos, unde cel mai mic sunet putea semnifica faptul că te transformi în pradă. Își înălță capul și văzu ochii lui Megan Fox.

— Și pentru tine a fost bine? șopti el.

Ea nu-i răspunse. Ochii nu i se mișcară, zâmbetul nu îi dispăru, invitația limbajului trupului era aceeași. Megan Fox, singura persoană din viața lui care era constantă, loială și de încredere.

Se aplecă spre noptieră și apucă rola de hârtie igienică. Se șterse bine și căută telecomanda de la DVD player. Îndreptă telecomanda spre Megan, care tremura în cadrul încremenit de pe ecranul televizorului plat Pioneer cu diagonala de 127 cm, dintr-o serie pe care producătorul n-o mai scotea pe piață deoarece aparatele erau prea scumpe, prea bune pentru prețul cerut. Truls prinsese ultimul televizor, pe care îl cumpărase cu banii obținuți din arderea dovezilor adunate împotriva unui pilot care făcea trafic cu heroină pentru Asaiev. Depusese restul banilor în bancă și bineînțeles că fusese suficient de idiot ca să și-i pună direct în contul personal. Asaiev însemnase un pericol pentru Truls. Iar când Truls auzise că Asaiev e mort, primul gând fusese că era liber. Murdăria fusese înlăturată și nimeni nu îl mai putea prinde.

Ochii verzi ai lui Megan Fox luceau în direcția lui. Ochi verzi ca smaraldul.

Se gândea de ceva vreme să-i cumpere smaralde. Ulla îmbrăcată în verde. Ca hanoracul verde pe care și-l scotea când se așeza pe canapea să citească. Trecuse chiar pe la un magazin de bijuterii. Proprietarul îl cântărise rapid pe Truls, estimase numărul de carate și valoarea, după care îi explicase că smaraldele cu cele mai fine ape erau mai scumpe chiar și decât diamantele, așa că poate ar fi fost mai bine să se gândească la altceva, poate un opal elegant dacă era absolut necesară culoarea verde? Sau poate o altă piatră care să conțină crom, căci cromul era elementul chimic care împrumuta smaraldului culoarea verde, iar ăsta era singurul mister al acelei culori.

Ăsta era tot misterul.

Truls plecase din magazin promițându-și ceva. Data viitoare când avea să fie contactat pentru o ardere de dovezi, avea să sugereze mai întâi pătrunderea prin efracție în acel magazin de bijuterii. Și arderea lui din temelii. La propriu. Incendierea magazinului în aceeași manieră în care arsese fata din barul Come As You Are. Auzise întreaga poveste în stația de emisie-recepție a poliției cât era cu mașina prin oraș și se gândise să se ducă până acolo ca să vadă dacă poate da o mână de ajutor. În definitiv, suspendarea îi fusese ridicată. Mikael îi spusese că mai erau doar câteva formalități de îndeplinit înainte ca Truls să poată reveni la lucru. Planurile sale de a-l teroriza pe Mikael fuseseră abandonate deocamdată, acum puteau să-și reia prietenia, nicio problemă, totul avea să fie ca înainte. Da, în fine avea să i se permită să se alăture trupelor, să treacă la acțiune, să contribuie. Să-l prindă pe psihopatul ăla ucigaș de polițiști. Dacă ar fi avut ocazia, chiar el personal ar fi… în fine. Se uită la dulapul de lângă pat. Avea suficiente arme ca să expedieze pe lumea cealaltă 50 de psihopați.

În acea clipă sună interfonul.

Truls oftă.

Cineva voia ceva de la el. Iar experiența îi spunea că putea fi una dintre cele patru posibilități. 1) Ar trebui să devină Martor al lui Iehova și astfel să-și crească dramatic șansele de a ajunge în Rai. 2) Avea șansa să doneze bani pentru vreo cauză sau pentru

vreun președinte african care făcuse avere din campaniile de strângere de fonduri. 3) Era rugat să deschidă ușa unei găști de tineri care i-ar fi spus că unul dintre ei își uitase cheia în casă, dar voiau doar să spargă boxele de la subsol ca să fure. Sau 4) Vreunul dintre membrii comitetului de bloc îi cerea să coboare și să facă o treabă pe care uitase să o facă. Niciuna dintre aceste posibilități nu reprezenta un motiv suficient de puternic ca să se dea jos din pat.

Interfonul sună pentru a treia oară.

Chiar și Martorii lui Iehova renunțau după a doua încercare.

Bineînțeles că putea fi Mikael, care voia să discute chestii care era mai bine să fie evitate la telefon. Ca să se asigure că vorbeau amândoi în continuare aceeași limbă, chiar dacă șirul interviurilor legate de banii din contul lui nu se încheiase.

Truls dezbătu în sinea lui chestiunea câteva minute.

După care își dădu jos picioarele din pat.

— Aici e Aronsen de la scara C. Aveți o mașină Suzuki Vitara gri-argintiu, nu?

— Da, răspunse Truls în interfon.

Mașina aia ar fi trebuit să fie un Audi Q5 2.0 cu șase viteze și schimbător manual. Ar fi trebuit să însemne răsplata pentru ultima misiune executată pentru Asaiev. Ultima plată după ce i-l dăduse pe tavă pe detectivul ăla agasant, Harry Hole. În schimb, avea acum o mașină japoneză despre care cei mai mulți oameni glumeau batjocoritor. Suzuki Viagra.

— Auziți alarma?

Truls o auzea mai clar acum, prin interfon.

— Oh, la dracu', rosti el. Să văd dacă pot să o opresc din telecomandă.

— Dacă aș fi în locul dumneavoastră aș coborî aici imediat. Niște tipi au spart geamul unei portiere și tocmai furau radioul și CD playerul când am ajuns eu. Cred că s-au ascuns pe undeva prin preajmă ca să vadă ce se întâmplă.

— Oh, la dracu'! repetă Truls.

— Niciun deranj, mă bucur că v-am putut fi de ajutor, zise Aronsen.

Truls își încălță pantofii sport și verifică dacă are cheile de la mașină, după care prin minte îi trecu o idee. Se întoarse în dormitor, deschise ușa de la dulap și luă una dintre arme, un pistol Jericho 941, pe care îl vârî la cureaua pantalonilor. Se opri. Știa că ecranele televizoarelor cu plasmă puteau arde dacă stăteau prea mult pe pauză. Însă avea să se întoarcă repede. Se grăbi să iasă pe coridor. Liniște deplină.

Liftul era la etajul lui, așa că intră și apăsă butonul pentru parter. Își dădu seama că nu încuiase ușa, dar nu opri liftul. Treaba avea să dureze doar câteva minute.

O jumătate de minut mai târziu alerga prin aerul limpede și răcoros al serii către parcare. Aceasta era înconjurată de apartamente, însă mașinile tot erau sparte frecvent. Ar fi trebuit montate mai multe felinare acolo, căci asfaltul negru absorbea toată lumina; îi era mult prea ușor oricui să se furișeze printre mașini după lăsarea întunericului. Truls avusese probleme cu somnul după ce fusese suspendat, așa se întâmplă când ai toată ziua la dispoziție ca să dormi, să te masturbezi, să dormi iar, să te masturbezi din nou, să mănânci și după aia iar să te masturbezi. Iar în unele nopți stătuse pe balcon cu ochelarii de vedere nocturnă pe nas și cu pușca cu lunetă Märklin alături, în speranța că-i va prinde pe unii dintre bandiți în parcare. Din păcate, nu se ivise nimeni. Sau din fericire. Nu, nu din fericire. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, el nu era un ucigaș.

Bineînțeles că fusese motociclistul din banda Los Lobos, căruia îi găurise craniul cu bormașina, dar din pur accident. Iar acum individul putrezea în terasa din Høyenhall.

Apoi fusese drumul pe care el îl făcuse până la închisoarea Ila, când răspândise zvonul că Valentin Gjertsen era în spatele crimelor din Maridalen și Tryvann. Nu că fusese 100% sigur că individul era făptașul, dar chiar dacă nu el comisese crimele, existaseră suficiente alte motive ca nemernicul să primească o sentință cât se putea de lungă. Numai că Truls n-avusese de unde să știe că deținuții aveau să-l omoare. Asta dacă pe el îl omorâseră. Comunicațiile recente de pe frecvența poliției sugerau că nu.

Cel mai aproape de crimă Truls se găsise, bineînțeles, în cazul efeminatului machiat din Drammen. Însă aia fusese o treabă care trebuia executată, tipul o ceruse. Chiar o ceruse. Mikael venise la Truls și îi povestise despre apelul telefonic. Un individ pretindea că știe că Mikael și un coleg de-ai lui îl bătuseră măr pe homosexualul care lucra în cadrul Kripos. Și că avea dovezi. Iar acum voia bani ca să nu meargă mai departe cu povestea. O sută de mii de coroane. Dorea ca banii să-i fie aduși într-o regiune pustie din apropiere de Drammen. Mikael îi spusese lui Truls să rezolve problema, căci el mersese prea departe în acest caz. Iar când se urcase în mașină ca să se ducă să-l întâlnească pe individ, Truls știuse că era pe cont propriu. Era complet singur. Cum fusese mereu.

Urmase indicatoarele rutiere până în zona unor drumuri forestiere pustii din apropiere de Drammen și se oprise într-o curbă de pe o creastă care cobora abrupt către râu. Așteptase cinci minute. După care văzuse mașina venind. Aceasta se oprise aproape de el, cu motorul pornit. Truls făcuse ceea ce i se ceruse, adică se îndreptase spre mașină cu plicul maroniu în mână. Geamul portierei coborâse. Individul avea o pălărie de lână și o eșarfă din mătase înfășurată în jurul părții inferioare a feței. Truls se întrebase dacă tipul nu era cumva retardat; era puțin probabil ca mașina să fi fost furată, iar plăcuțele de înmatriculare se vedeau perfect. În plus, Mikael descoperise că apelul primit de el provenea dintr-un club din Drammen. Clubul n-avea cum să aibă mulți angajați, așa că nu era greu ca individul să fie identificat.

Tipul deschisese plicul și se apucase să numere banii. În mod clar, pierduse la un moment dat socoteala. O luase de la capăt, se încruntase și își ridicase furios privirea.

— Aici nu sunt o sută…

Încasase lovitura drept în gură, iar Truls simțise bastonul afundându-se în carne și dinții trosnind. A doua lovitură îi zdrobise nasul. Ușor. Cartilagii și oase subțiri. A treia lovitură se auzise ca o bufnitură când lovise fruntea.

După aceea Truls înconjurase mașina și se urcase pe scaunul pasagerului. Așteptase ca individul să redevină conștient. Iar

după aceea începuse o scurtă discuție.
— Cine…?
— Unul dintre ei. Ce dovezi ai?
— Eu…eu…
— Ăsta e un pistol Heckler & Koch și abia așteaptă să vorbească. Ca atare, care dintre voi va vorbi primul?
— Nu…
— Atunci haide.
— Cel pe care l-ați bătut. El mi-a povestit. Te rog, aveam doar nevoie…
— Ne-a dat numele?
— Ce? Nu.
— Și atunci de unde știi cine suntem?
— Mi-a spus doar povestea. Apoi am verificat descrierile cu cineva de la Kripos. Și mi-am dat seama că voi doi trebuie să fi fost.

Când își zărise fața în oglinda retrovizoare, individul începuse să geamă amarnic.
— Doamne! Mi-ai distrus fața!
— Taci și stai locului. Individul despre care spui că l-am bătut noi știe că ne șantajezi?
— El? Nu, nu, el niciodată n-ar…
— Ești iubitul lui?
— Nu! Poate că el crede asta, dar…
— Mai știe cineva?
— Nu! Promit! Dă-mi drumul. Promit să nu…
— Așadar nu știe nimeni că ești aici acum.

Truls se bucurase de priveliștea expresiei de stupefacție a tipului când își dădu seama de sensul cuvintelor sale.
— Ba da, ba da, știu! Multă lume știe.
— Nu minți chiar atât de prost, zisese Truls, lipind țeava armei de fruntea individului și simți arma suprinzător de ușoară. Dar nici prea bine.

După care Truls apăsase pe trăgaci. Nu fusese o decizie grea. Nu avusese de ales. Era o treabă care trebuia făcută. Din simplu instinct de supraviețuire. Individul îi avea cu ceva la mână, iar

mai devreme sau mai târziu acel ceva avea să fie folosit. Așa funcționau hienele de genul lui. Lașe și supuse când erau față în față, dar lacome și răbdătoare. Se lăsau umilite, înjosite și așteptau, dar atacau imediat ce te întorceai cu spatele.

După aceea șterse scaunul și locurile atinse de posibile amprente, își înfășurase o eșarfă în jurul mâinii, dăduse drumul frânei de mână și pusese schimbătorul de viteze în punctul mort. Apoi împinsese mașina dincolo de marginea drumului. Ascultase în liniștea bizară din jur cum cade. Cu un răpăit surd, urmat de sunetul metalului deformat. Apoi privise în jos, către mașina care zăcea în apele râului de dedesubt.

Se descotorosise de baston cât putuse de repede și de eficient. Mai jos de-a lungul drumului forestier deschisese geamul portierei și aruncase bastonul printre copaci. Era improbabilă descoperirea lui, dar dacă s-ar fi întâmplat, pe el nu s-ar fi găsit nicio amprentă sau urmă ADN care să facă legătura dintre el și crimă.

Arma era o problemă; glonțul putea face legătura cu arma și cu el.

Așteptase să traverseze podul Drammen. Condusese încet și privise cum arma zboară peste balustradă și cade în locul unde râul se vărsa în fiord. Un loc unde arma n-avea să mai fie niciodată găsită, sub un munte de apă de zece sau douăzeci de metri înălțime. Apă dubioasă. Apă adâncă. Nici complet sărată, nici complet dulce. Nici rău absolut, nici bine absolut. Moartea în zone mărginașe. Însă Truls citise undeva că existau specii care trăiau în astfel de ape hibride. Ajunseseră atât de pervertite, încât nu se mai puteau descurca cu apa atât de necesară formelor normale de viață.

Truls apăsă pe butonul telecomenzii mașinii înainte să ajungă în parcare, iar alarma se opri instantaneu. Nu se vedea nimeni pe afară sau în balcoanele din jur, însă avu impresia că detectează un soi de oftat colectiv de satisfacție dinspre scările de bloc: era și timpul, fii mai atent cu propria mașină, puteai fixa durata alarmei, maimuțo.

Da, geamul unei portiere era făcut zob. Truls își băgă capul prin spațiul gol. Nu văzu niciun indiciu că ar fi încercat cineva să-i fure radioul. Oare la ce se referise Aronsen când… și cine era Aronsen? Scara C, putea fi oricine. Absolut oricine…

Creierul lui Truls ajunse la o concluzie cu o fracțiune de secundă înainte să simtă oțelul pe pielea gâtului. Știa din instinct că era vorba de oțel. Oțelul unei țevi de armă. Știa că nu exista niciun Aronsen. Și nici vreo gașcă de tineri nu-i spărsese mașina.

Vocea îi șopti la urechea:

— Nu te întoarce, Berntsen. Și să nu te miști când o să-mi bag mâna în pantalonii tăi. Măi, măi, măi, ce simt eu aici. Bine lucrați mușchii ăștia…

Truls știa că e în pericol, dar nu înțelegea ce fel de pericol. Vocea acestui Aronsen avea un ton familiar.

— Oooh, cam nădușit, ei, Berntsen? Sau îți place? Dar asta căutam eu. Jericho? Ce-aveai de gând să faci cu el? Să împuști pe cineva în față? Cum ai procedat cu René?

În acea clipă Truls Berntsen își dădu seama cu ce pericol se confrunta.

Un pericol de moarte.

43

Rakel stătea în fața ferestrei de la bucătărie, mângâind încet telefonul și uitându-se fix spre asfințit. Poate că își închipuise, dar avea impresia că zărise o mișcare printre copacii aflați pe cealaltă parte a aleii.

Numai că ea avusese mereu impresia că zărește mișcare în întuneric. Atât de profundă era rana. Nu te gândi la ea. Teme-te, dar nu te gândi la ea. Lasă-ți corpul să-și facă mendrele stupide, dar ignoră-le, așa cum ignori un copil răzgâiat.

Era scăldată în lumina de la bucătărie, așa că oricine s-ar fi aflat afară o putea studia pe îndelete. Însă nu se mișcă de pe loc. Trebuia să exerseze, să nu lase frica să-i determine mișcările, locul unde stătea. Aia era casa ei, căminul ei, pentru numele lui Dumnezeu!

De la etaj se auzea muzică. Unul dintre vechile CD-uri ale lui Harry. Unul căreia îi plăcea și ei. Formația Talking Heads. *Little Creatures*.

Se uită din nou la telefon, îndemnându-l în minte să sune. Îl sunase de două ori pe Harry, însă fără succes. Planificaseră totul ca pe o surpriză drăguță. Primise vestea de la clinică cu o zi înainte. Cei de acolo deciseseră că terapia se încheiase, mai devreme decât data stabilită inițial. Oleg fusese entuziasmat și a lui fusese ideea să nu-i spună nimic lui Harry până ce ajungeau acolo. Doar să meargă acasă, iar când ajungea și Harry, să sară în fața lui și să-l sperie. Să-i strige bau.

Ăsta fusese termenul folosit de el: bau.

Rakel avusese îndoieli. Lui Harry nu-i plăceau surprizele. Însă Oleg insistase. La naiba, Harry putea și el să fie o dată brusc fericit. Așa că acceptase ideea.

Însă acum regreta decizia luată.

Plecă de la fereastră și lăsă telefonul pe blat, lângă ceașca lui de cafea. De obicei, el era extrem de scrupulos să curețe totul înainte

de a pleca de acasă. Acum însă era probabil stresat de crimele alea comise împotriva polițiștilor. În conversațiile lor nocturne recente nu mai pomenise deloc de Beate Lønn, semn clar că se gândea la ea.

Rakel se răsuci pe călcâie. De data asta nu-i mai juca feste imaginația, *chiar* auzise ceva. Zgomot de pantofi sfărâmând pietrișul. Reveni la fereastră. Se uită lung în întunericul de afară, care i se părea că devine tot mai profund cu fiecare secundă care trecea.

Încremeni.

Era cineva acolo. O siluetă tocmai plecase de lângă copacul unde stătuse. Iar silueta venea spre ea. O persoană îmbrăcată cu haine negre. Oare cât stătuse ascunsă acolo?

— Oleg! strigă Rakel, cu inima bătându-i nebunește în piept. Oleg!

Muzica de la etaj se auzi brusc mai încet.

— Da?

— Vino imediat jos! Acum!

— Vine?

„Da“, își spuse ea. „Vine.“

Silueta care se apropia era mai scundă decât crezuse. Venea spre ușa de la intrare, iar când se apropie, Rakel văzu în lumina felinarelor, cu surprindere și ușurare, că era o femeie. Nu, o fată. Care părea îmbrăcată în haine de sport. Trei secunde mai târziu se auzi soneria.

Rakel ezită. Se uită la Oleg, care se oprise la jumătatea scării și o privea cu o expresie de nedumerire pe chip.

— Nu e Harry, rosti Rakel cu un zâmbet fugar. Răspund eu. Poți să te întorci, Oleg.

Fata care stătea în prag o calmă și mai tare pe Rakel. Părea înfricoșată.

— Ești Rakel, zise ea. Prietena lui Harry.

Lui Rakel îi trecu prin minte că o asemenea introducere ar fi trebuit să o neliniștească. O fată tânără și frumoasă, cu voce tremurândă, adresându-i-se cu o referire la viitorul ei soț. Poate că

ar fi trebuit să se uite mai bine la costumul strâns pe corpul ei în căutarea abdomenului care începea să se umfle.

Însă Rakel nu se neliniști și nu verifică. Se mulțumi să dea din cap pe post de răspuns.

— Eu sunt.

— Iar eu sunt Silje Gravseng.

Fata se uită întrebător la Rakel, ca și cum aștepta o reacție, gândindu-se că numele ei însemna ceva pentru cealaltă femeie. Rakel observă că fata își ținea mâinile la spate. Un psiholog îi spusese odată că oamenii care își mascau mâinile aveau ceva de ascuns. *Da*, gândise ea atunci. *Mâinile*.

Rakel zâmbi.

— Și cum te pot ajuta eu, Silje?

— Harry e… *a fost* profesorul meu.

— Da?

— Trebuie să-ți spun ceva despre el. Și despre mine.

Rakel se încruntă.

— Zău?

— Pot să intru?

Rakel ezită. Nu-și dorea pe nimeni în casă. Voia ca acolo să fie doar Oleg, ea și Harry, când ajungea acasă. Doar ei trei. Nimeni altcineva. Și în mod clar nu cineva care dorea să-i povestească ceva despre Harry. Și despre ea. Atunci se întâmplă gestul reflex. Privirea ei cercetă involuntar abdomenul tinerei.

— N-o să dureze mult, fru Fauke.

Fru. Oare ce-i povestise Harry? Cântări situația în minte. Auzi că Oleg dădu muzica mai tare. Deschise ușa.

Fata intră, se aplecă și începu să se descalțe.

— Nu te deranja cu asta, rosti Rakel. O să terminăm rapid, bine? Sunt cam ocupată.

— Bine, zise fata.

Rakel văzu abia acum, în lumina mai puternică din hol, că fața fetei era plină de transpirație lucitoare.

Fata o urmă pe Rakel în bucătărie.

— Muzica asta, zise ea. Harry e acasă?

Rakel simți acum. Anxietatea. Fata legase automat muzica auzită de Harry. Oare pentru că știa că asta ascultă Harry? Iar următorul gând se ivi prea repede în mintea ei ca să-l respingă: muzică pe care el și fata asta o ascultaseră împreună?

Fata se așeză la masa mare. Își puse palmele pe suprafața ei și începu să mângâie lemnul. Rakel îi urmări mișcările. Mângâia lemnul ca și cum ar fi știut deja cât de plăcut și de viu se simțea pe piele acea materie brută, netratată. Privirea ei se fixase asupra ceștii de cafea. Oare ea…?

— Ce doreai să-mi spui, Silje?

Fata zâmbi trist, aproape cu durere, fără să-și ia privirea de la ceașcă.

— Chiar nu ți-a spus nimic despre mine, fru Fauke?

Rakel închise ochii o secundă. Așa ceva nu se putea întâmpla. Avea încredere în el. Deschise ochii la loc.

— Spune ce vrei să spui ca și cum nu ar fi făcut-o, Silje.

— Cum dorești, fru Fauke.

Fata își luă privirea de la ceașcă și se uită la ea. O privire albastră, aproape nefirească, la fel de inocentă și de lipsită de cunoaștere ca a unui copil. Și, își mai spuse Rakel, la fel de crudă ca a unui copil.

— Vreau să vorbesc cu tine despre viol, rosti Silje.

Rakel observă brusc că îi venea greu să respire, ca și cum cineva supsese întreg aerul din încăpere cu un aspirator.

— Ce viol? reuși ea să întrebe.

Când Bjørn Holm reuși, în sfârșit, să găsească mașina, afară se lăsa întunericul.

Virase la Klemetsrud și continuase să înainteze spre est pe șoseaua B155, însă în mod cert trecuse cu vederea indicatorul către Fjell. Îl descoperise după ce își dăduse seama că mersese prea departe și fusese nevoit să întoarcă. Drumul lăturalnic era mai puțin aglomerat ca șoseaua națională, iar acum, în întuneric, părea să treacă printr-o zonă complet pustie. Pădurea deasă de pe ambele laturi părea să se apropie tot mai tare de el. Zări în sfârșit farurile din spate ale mașinii lângă șosea.

Încetini și aruncă o privire în oglinda retrovizoare. În spatele lui vedea doar beznă, iar în fața lui se zăreau doar două lumini roșii. Bjørn opri în spatele mașinii. Se dădu jos. Se auzi o pasăre scoțând un sunet ascuțit de undeva din pădure. Un sunet melancolic. Roar Midtstuen ședea ghemuit în șanț, în lumina farurilor mașinii lui.

— Ai venit, zise Roar.

Bjørn își prinse cureaua cu mâinile și își așeză pantalonii. Era un gest pe care îl făcea de la o vreme, nu știa de unde îl împrumutase. Ah, ba da, de fapt știa. Tatăl lui își ridica mereu pantalonii ca modalitate de a se prezenta, ca o prefață la ceva cu greutate care trebuia rostit sau făcut. Începuse să se comporte ca tatăl lui. Cu excepția faptului că el avea rareori de spus ceva cu greutate.

— Deci aici s-a întâmplat? întrebă Bjørn.

Roar dădu din cap. Se uită la buchetul de flori pe care îl așezase pe asfalt.

— Venea să se cațere aici pe munte, împreună cu prietenii. Pe drumul spre casă s-a oprit să se ușureze în pădure. Le-a spus celorlalți să o ia înainte. Ei cred că s-a întâmplat când ea s-a întors în fugă și a sărit pe șaua bicicletei. Nerăbdătoare să-i prindă pe ceilalți din urmă, nu? Era genul ăla de fată, plină de entuziasm, înțelegi…

Se lupta deja cu sine ca să-și țină vocea sub control.

— Iar după aia probabil că a ieșit brusc în șosea, bicicleta ei încă nu era stabilă și așa…

Roar își înălță capul pentru a arăta de unde venise mașina.

— …și n-au existat urme de frânare. Nimeni nu și-a amintit cum arăta mașina, chiar dacă trebuia să-i fi depășit pe prietenii Fiei imediat după accident. Însă copiii vorbeau despre ascensiunile pe care le încercaseră și probabil au trecut multe mașini pe lângă ei. Se apropiau deja de Klemetsrud când le-a dat prin minte că Fia ar fi trebuit să-i ajungă de mult din urmă și că trebuia să se fi întâmplat ceva.

Bjørn dădu din cap. Își drese glasul. Voia să scape de sarcină. Însă Roar nu-l lăsa să scoată o vorbă.

— Nu mi s-a dat voie să particip la anchetă, Bjørn. Deoarece eram tatăl ei, au zis. În schimb au alocat niște novici cazului. Iar când în fine și-au dat seama că nu era o joacă de copil, că șoferul n-are de gând să se predea de bunăvoie sau să ofere vreun indiciu, era prea târziu ca să se mai scoată artileria grea. Urma se răcise și amintirile oamenilor se estompaseră.

— Roar…

— Muncă defectuoasă de poliție, Bjørn. Nimic altceva. Ne petrecem întreaga viață muncind pentru forțele de poliție, dăm tot ce avem mai bun din noi și după aia, când pierdem ce avem mai drag pe lume, cu ce rămânem? Cu nimic. E o groaznică trădare, Bjørn.

Bjørn urmări fălcile colegului său cum se mișcă în formă de elipsă regulată în vreme ce mușchii se încordau și se relaxau, se încordau și se relaxau. *Probabil că rupe guma de mestecat între dinți*, își spuse el.

— Mă face să-mi fie rușine că sunt ofițer de poliție, reluă Midtstuen. Ca și în cazul Kalsnes. O treabă de mântuială de la început la sfârșit. L-am lăsat pe criminal să ne scape printre degete și după aia nimeni nu a dat socoteală. Și nimeni nu cere *nimănui* socoteală. Vulpi la cotețul găinilor, Bjørn.

— Fata care a fost găsită arsă în barul Come As You Are de dimineață…

— Anarhie. Asta e. Cineva trebuie să dea socoteală. Cineva…

— Era Fia.

În tăcerea care urmă, Bjørn auzi pasărea țipând din nou, dar din altă parte acum. Probabil că se mutase. Îi trecu un gând prin minte. Că era altă pasăre. Poate că erau două la fel. Două din aceeași specie. Care țipau una la alta în pădure.

— Violul comis de Harry asupra mea.

Silje se uită calmă la Rakel, ca și cum i-ar fi spus ceva despre vreme.

— Harry te-a violat?

Silje zâmbi. Un zâmbet fugar, nu mai mult de o tresărire de mușchi, o expresie care nu avu timp să cuprindă și ochii înainte

de a dispărea. Împreună cu restul, cu îndîrjirea și expresia de indiferență. Iar ochii, în loc să se lumineze cu un zâmbet, se umplură de lacrimi.

Doamne, își spuse Rakel, *nu minte*. Deschise gura căutând oxigen și în acea clipă știu cu o certitudine: poate că fata era sărită de pe fix, dar nu mințea.

— Îl iubeam enorm, fru Fauke. Credeam că suntem meniți unul altuia. Așa că m-am dus la el la birou. Mă machiasem. Iar el a înțeles greșit.

Rakel urmări prima lacrimă desprinzându-se de pe gene și căzând, ca să fie apoi prinsă de obrazul tânăr și moale. Lacrima curse în jos înmuind pielea. Făcând-o roz. Știa că în spatele ei, pe blat, se găsea o rolă de prosoape de bucătărie, însă nu se întinse după ea. Nu dorea să facă asta.

— Harry nu înțelege greșit, zise Rakel, surprinsă de determinarea din propria voce. Și nici nu comite violuri.

Convingerea și determinarea. Se întrebă cât aveau să dureze.

— Greșești, rosti Silje, zâmbind printre lacrimi.

— Da?

Rakel simți că îi vine să dea un pumn în fața aia de încrezută și răzgâiată.

— Da, fru Fauke. Acum tu ești cea care înțelege greșit.

— Spune ce ai de spus și ieși afară.

— Harry…

Rakel ura cu o asemenea intensitate să audă numele lui rostit de gura fetei, că se uită din instinct în jur ca să găsească ceva cu care să o reducă la tăcere. O tigaie, un cuțit de pâine bont, bandă izolatoare, orice i-ar fi venit la mână.

— … a crezut că m-am dus la el ca să-l întreb despre cursuri. Dar a înțeles greșit. M-am dus ca să îl seduc.

— Știi ce, fata mea? Știu deja ce ai făcut. Iar acum pretinzi că ai obținut ce doreai, dar că tot a fost un viol? Deci, ce s-a întâmplat mai exact? Ai scos micile tale triluri mimând castitatea, nu, nu, nu-urile alea până ce ele au devenit un singur „nu“ pe care după aceea l-ai recunoscut ca fiind rostit cu intenție, iar el ar fi trebuit să știe ce doreai tu să spui înainte de a trece la acțiune?

Rakel își auzi propria retorică sunând brusc a refren de avocat al apărării, pe care îl auzise atât de des în timpul proceselor de viol, pe care îl ura din inimă, dar pe care avocații îl înțelegeau și acceptau că trebuie rostit. Însă acum nu era doar retorică, era ceea ce simțea ea, era felul în care trebuia să fi fost, căci *nu se putea* să fi fost altfel.

— Nu, rosti Silje. Ce vreau eu să spun e că el *nu* m-a violat.

Rakel clipi. Revăzu în minte ultimele câteva secunde ca să se asigure că auzise corect. *Nu* a violat.

— Am amenințat că-l raportez pentru viol deoarece…

Fata se folosi de încheietura primului deget ca să-și șteargă lacrimile de la ochii care se umpluseră din nou.

— … deoarece el voia să mă raporteze la consiliul director pentru comportament necorespunzător. Și avea tot dreptul să o facă. Dar eram disperată. Am încercat să-l fac să se răzgândească, acuzându-l de viol. Voiam să-i spun că regret ce-am făcut. Să-i spun că… da, ceea ce am făcut era o infracțiune. O acuzație nefondată. Articolul 168 din Codul Penal. Sentință recomandată: opt ani.

— Corect, replică Rakel.

— Ah, da, zâmbi Silje printre lacrimi. Am uitat că ai fost avocat.

— De unde știi?

— Oh, replică Silje pufnind, știu multe despre viața lui Harry. Se poate spune că l-am studiat îndelung. Era idolul meu, iar eu eram doar o fată proastă. M-am apucat și am anchetat chiar și crimele comise împotriva polițiștilor pentru el, am crezut că îi pot da o mână de ajutor. Eu, o studentă care nu știe nimic. Am început cu un scurt discurs ca să-i explic cum se potrivea totul. Am vrut să-i spun lui Harry Hole cum să-l prindă pe ucigașul de polițiști.

Silje zâmbi forțat în timp ce clătina din cap.

Rakel apucă rola de prosoape de bucătărie din spatele ei și i-o dădu lui Silje.

— Și ai venit aici ca să-mi spui toate astea?

Silje dădu încet din cap.

— Știam că nu va răspunde dacă îl sun. Am ieșit la alergat, așa că am venit până aici, ca să văd dacă e acasă. Am văzut că mașina

lipsește și eram pe punctul de a-mi continua drumul când te-am zărit în fereastra de la bucătărie. Și am hotărât că era chiar mai bine să ți-o spun direct în față. Era cea mai bună dovadă că vorbesc serios, că nu am motive ulterioare să mai vin aici.

— Te-am văzut stând afară, zise Rakel.

— Da. Trebuia să mă gândesc. Apoi să mă decid.

Rakel simțea cum furia ei față de fata confuză și rănită din dragoste, cu ochii ăia mult prea mari, se transferă către Harry. Nu-i spusese o vorbă! Oare de ce?

— Ai procedat bine că ai venit, Silje. Dar acum poate e mai bine să pleci.

Silje încuviință. Se ridică în picioare.

— În familia noastră au fost cazuri de schizofrenie, rosti ea.

— Da? făcu Rakel.

— Da. E posibil să nu fiu pe deplin normală.

După care Silje adăugă pe un ton serios:

— Dar și asta e în regulă.

Rakel o conduse spre ușă.

— N-o să mă mai vezi, zise fata, stând în pragul ușii.

— Mult noroc, Silje.

Rakel rămase pe loc cu brațele încrucișate, urmărind-o pe fată cum străbate aleea în fugă. Oare Harry omisese să-i spună, deoarece crezuse că ea n-avea să-l creadă? Că avea să existe întotdeauna o umbră de îndoială între ei?

Gândul următor veni imediat după primul. Oare avea să existe o umbră de îndoială? Cât de bine se știau? Cât de bine *putea* cunoaște o persoană pe alta?

Silueta îmbrăcată în negru cu coadă blondă dispăru cu mult înaintea sunetului de adidași scârțâind pe pietriș.

— A dezgropat-o, zise Bjørn Holm.

Roar Midtstuen avea capul plecat. Scărpinându-și gâtul acolo unde firele scurte de păr țâșneau în sus ca o perie. Noaptea se furișase tăcută, în vreme ce ei stăteau acolo, în lumina farurilor mașinii lui Midtstuen. Când acesta vorbi, Bjørn se văzu nevoit să se aplece în față ca să audă.

— Singurul meu copil.

Apoi un gest scurt de dat din cap.

— Presupun că a făcut ce trebuia să facă.

La început, Bjørn crezu că nu auzise bine. Apoi, că Midtstuen trebuia să fi *rostit* greșit. Nu explicase, poate că un cuvânt fusese mutat de la locul lui, omis sau așezat într-un alt loc din propoziție. Cu toate astea, propoziția era atât de corectă și limpede încât părea firească. Suna a adevăr. Ucigașul de polițiști făcea doar ceea ce trebuia să facă.

— Aduc și restul florilor, zise Midtstuen, ridicându-se în picioare.

— Bine, răspunse Bjørn, uitându-se la micul buchet care zăcea acolo, în vreme ce celălalt bărbat ocoli mașina în beznă.

Auzi capacul portbagajului ridicându-se. Se gândi la cele spuse de Midtstuen. Singurul meu copil. Asta îi amintea de momentul când avusese loc confirmarea lui și de ceea ce spusese Aune despre ucigaș ca fiind Dumnezeu. Un Dumnezeu răzbunător. Însă Dumnezeu făcuse și un sacrificiu. Își sacrificase singurul fiu. Îl răstignise pe o cruce. Îl lăsase acolo ca să-l vadă toată lumea. Să-l vadă și să-și imagineze suferința. A fiului și a tatălui.

Bjørn și-o imagină pe Fia Midtstuen moartă, așezată pe scaunul ăla. Singurul meu copil. Ei doi. Sau ei trei. Fuseseră trei. Cum îi spusese preotul?

Bjørn auzi un clinchet venind dinspre portbagaj și își zise că buchetul de flori trebuia să fi fost așezat sub ceva metalic.

Trinitatea. Asta era. Al treilea fusese Sfântul Duh. Fantoma. Demonul. Cel niciodată văzut, care apărea ici și colo în Biblie, apoi dispărea din nou. Capul Fiei Midtstuen fusese prins de țeavă astfel încât ea să nu se prăbușească, astfel încât cadavrul să poată fi văzut. Ca într-o răstignire.

Bjørn Holm auzi pași în spatele lui.

Fusese răstignită, sacrificată de către propriul tată. Pentru că așa trebuia să fie povestea. Ce cuvinte folosise el?

— A făcut ce trebuia să facă.

Harry se uită la Megan Fox. Formele ei frumoase tremurau, însă privirea era fixă. Zâmbetul nu i se estompa de pe chip. Invitația

lansată de corpul ei rămânea valabilă. Harry luă telecomanda și închise televizorul. Megan Fox dispăru și în același timp rămase acolo. Silueta vedetei de film se scufundă treptat în adâncurile ecranului cu plasmă.

Dispărută și încă acolo.

Harry se uită prin dormitorul lui Truls Berntsen. Apoi se duse la dulapul în care știa că Berntsen își ține comorile. Teoretic, o persoană putea intra înăuntru. Harry își ținu pistolul Odessa gata de tragere. Se duse în vârful picioarelor la dulap, se sprijini de perete și deschise ușa cu mâna stângă. Văzu cum lumina din interior se aprinde automat.

Altceva nu se întâmplă.

Harry își împinse scurt capul înainte și și-l retrase la fel de rapid. Văzuse. Înăuntru nu era nimeni. Așa că se postă în pragul ușii.

Truls înlocuise ce luase Harry de acolo ultima dată când fusese în acea încăpere, vesta antiglonț, masca de gaze, pistolul mitralieră MP5, arma cu grenade lacrimogene. Din câte își dădea seama, Berntsen avea aceleași arme. În afară de mijlocul tăbliei dulapului, unde se vedea conturul unei arme în jurul unuia dintre cârlige.

Oare aflase Truls Berntsen că Harry venea spre el, și luase una dintre arme și fugise din apartament? Fără să se mai deranjeze să încuie ușa sau să închidă televizorul? Dacă așa stăteau lucrurile, de ce nu aranjase o ambuscadă pentru Harry în apartament?

Harry inspectă întregul apartament și își dădu seama că nu era nimeni. Se așeză pe canapeaua din piele, cu piedica de siguranță de la pistolul Odessa scoasă, pregătit, având vedere spre ușa dormitorului, dar fără să poată fi văzut prin gaura cheii.

Dacă Truls era acolo, prima persoană care își făcea apariția pierdea. Scena era aranjată pentru duel. Așa că se puse pe așteptat. Fără să se miște, respirând calm, profund, fără să fie auzit, cu răbdarea unui leopard.

După ce trecură 40 de minute fără să se întâmple ceva, se duse în dormitor.

Harry se așeză pe pat. Oare să-l sune pe Berntsen? L-ar fi avertizat, dar, după cum arătau lucrurile, el părea deja conștient că Harry era pe urmele lui.

Harry își scoase telefonul și îl porni. Așteptă ca dispozitivul să se conecteze la rețea și formă numărul pe care îl memorase înainte de a pleca din Holmenkollen, cu aproape două ore înainte.

După ce telefonul sună de trei ori fără să răspundă cineva, Harry renunță.

Apoi își sună contactul de la compania de telefoane. Care îi răspunse în două secunde.

— Ce vrei, Hole?

— Am nevoie să depistezi un semnal de telefon. Pentru un oarecare Truls Berntsen. Are telefonul primit de la poliție, așa că trebuie să fie unul dintre clienții tăi.

— Nu putem continua să lucrăm în felul ăsta.

— Acum e vorba de o treabă oficială a poliției.

— Atunci urmează procedura. Ia legătura cu avocatul poliției, trimite cazul șefului de la Serviciul de Investigații Criminale și sună-ne când primești acceptul.

— E o urgență.

— Ascultă, nu pot continua să-ți dau…

— Chestia asta e în legătură cu crimele comise împotriva polițiștilor.

— Ar trebui să dureze doar câteva secunde ca să primești acceptul de la șef, Harry.

Harry înjură printre dinți.

— Îmi pare rău, Harry, dar aici e vorba de mai mult decât slujba mea. Dacă descoperă cineva că verific mișcările polițiștilor fără autorizație… Ce problemă ai să obții acceptul?

— Ne mai auzim.

Harry închise. Avea două apeluri nepreluate și trei mesaje text. Probabil că veniseră cât ținuse telefonul închis. Deschise mesajele. Primul era de la Rakel.

Am încercat să te sun. Sunt acasă. Îți pregătesc ceva bun dacă îmi spui când vii. Am o surpriză. Cineva care să te bată la Tetris.

Harry reciti mesajul. Rakel venise acasă. Cu Oleg. Era tentat să se urce imediat la volan. Să lase baltă misiunea. Greșise, n-ar fi trebuit să se afle acolo. Știa însă că tocmai despre asta era vorba: un prim instinct. O încercare de a evita inevitabilul. Al doilea mesaj era de la un număr necunoscut.

Trebuie să vorbesc cu tine. Ești acasă? Silje G

Șterse mesajul. Recunoscu însă instantaneu numărul celui de-al treilea mesaj.

Cred că mă cauți. Am o soluție la problema noastră. Ne întâlnim la locul crimei G asap. Truls

44

Când traversă parcarea, Harry observă o mașină cu geamul unei portiere făcut țăndări. Lumina felinarului stradal se reflecta în cioburile de sticlă de pe asfalt. Harry sună la centrul operațional.

— Aici e Harry Hole. Aș dori să verificați o mașină pentru a vedea cine e proprietarul.

— Oricine poate face asta online acum, Hole.

— Atunci o poți face pentru mine, nu?

Auzi un geamăt și citi numărul de înmatriculare. Primi răspunsul în trei secunde.

— Truls Berntsen. Adresa…

— E-n regulă.

— Ceva de raportat?

— Cum?

— A fost implicată în vreun eveniment? Pare furată sau spartă, de exemplu?

Pauză.

— Alo?

— Nu, arată bine. E o neînțelegere.

— O neînțe…

Harry închise. De ce nu plecase Truls Berntsen la volanul propriei mașini?

Nimeni din forțele de poliție nu mai folosea taxiul acum. Harry încercă să vizualizeze rețeaua de metrou din Oslo. Exista o magistrală la doar o sută de metri depărtare. Stația Ryen. Harry nu auzise garnituri de metrou trecând. Probabil că treceau printr-un tunel. Clipi în întuneric. Tocmai auzise altceva.

Un pârâit care îi ridică părul de pe ceafă.

Știa că era imposibil să audă așa ceva, însă doar asta auzi. Își scoase din nou telefonul. Apăsă pe tasta K.

— În fine, răspunse Katrine.

— În fine?
— N-ai văzut că am încercat să te sun?
— Da? Mi se pare că răsufli greu.
— Am alergat, Harry. Silje Gravseng.
— Ce-i cu ea?
— Are tăieturi din ziare cu crimele împotriva polițiștilor peste tot în camera ei. Ține un baston la îndemână ca să-i bată pe violatori, conform îngrijitorului clădirii. Și mai are un frate la discoteca de nebuni, după ce a fost bătut măr de doi polițiști. În plus, e nebună, Harry. Sărită rău de pe fix.
— Unde ești?
— În Vaterlandsparken. Nu e aici. Cred că ar trebui să lansăm o alertă pe numele ei.
— Nu.
— Nu?
— Nu pe ea o căutăm.
— Ce vrei să spui? Motiv, ocazie, stare mentală. E totul acolo, Harry.
— Uită de Silje Gravseng. Vreau să verifici o statistică pentru mine.
— O statistică! Katrine țipă atât de tare în telefon încât membrana acestuia pârâi. Eu stau aici, cu jumătate din înregistrările legate de infracțiuni de la divizia Vicii vărsându-și murdăria peste mine, căutând un posibil ucigaș de polițiști, iar tu vrei să verific o *statistică*! Du-te dracu', Harry Hole!
— Verifică statisticile FBI legate de martori care au murit în perioada dintre convocarea inițială la proces și debutul procesului.
— Ce-are așa ceva de-a face cu ce ne interesează pe noi?
— Tu doar dă-mi cifrele, bine?
— Nu e bine deloc!
— Atunci privește asta ca pe un ordin, Katrine Bratt.
— Bine, dar… hei, stai așa! Cine e șeful aici?
— Dacă trebuie să întrebi asta, mă îndoiesc că ești tu.

Înainte de a închide, Harry mai avu parte de câteva înjurături neaoșe din Bergen.

Mikael Bellman stătea pe canapea, cu televizorul pornit. Știrile se încheiaseră și începea rubrica de sport, așa că privirea lui Mikael se mută de la ecran la fereastră. Spre orașul care zăcea în depresiunea întunecată, undeva departe. Știrea legată de președintele Consiliului Local durase zece secunde. Restructurările din cadrul primăriei reprezentau o practică standard, de această dată aveau loc din pricina unei poveri neobișnuite pe umerii lui, așa că era rezonabil să cedeze conducerea altcuiva. Isabelle Skøyen avea să-și reia vechea slujbă de secretar al Comitetului pentru Afaceri Sociale, consiliul va beneficia de talentele ei acolo. Skøyen nu putuse fi contactată pentru comentarii.

Orașul lui scânteia ca o bijuterie.

Bellman auzi închizându-se încet ușa dinspre una dintre camerele copiilor. Imediat după aceea, ea se furișă lângă el pe canapea.

— S-au culcat?

— Au adormit bușteau, zise ea, iar el îi simți răsuflarea pe gât. Ai chef să te uiți la televizor? Sau…?

Îl mușcă de lobul urechii. El zâmbi, dar nu cedă. Se bucura de acel moment, simțind cât de perfect era. Cât de bine era să fie acolo atunci. În vârful ierarhiei. Masculul alfa cu femeile la picioare. Una agățată de brațul lui. Cealaltă neutralizată și lăsată fără arme. Același lucru era valabil și pentru bărbați. Asaiev era mort, Truls era repus pe poziția de slujitor credincios, fostul șef al poliției era acum complice în nelegiuirea lor de o asemenea manieră că s-ar fi supus imediat, dacă Mikael ar mai fi avut nevoie de el. Iar Mikael știa că acum avea încrederea consiliului, chiar dacă o să mai dureze până găsesc ucigașul de polițiști.

Trecuse multă vreme de când nu se mai simțise atât de bine, atât de relaxat. Simți mâinile ei pe corpul lui. Își dădu seama ce urma înaintea ei. Ea îl mai putea excita. Chiar dacă nu îl aprindea cum reușeau alții să o facă. Cum era ea, cea căreia el îi mai tăiase din nas. Sau el, cel care murise pe strada Hausmann. Însă ea, cea de alături, îl mai putea excita suficient de tare ca el să știe că avea să o reguleze în curând. Asta însemna căsătoria. Și era

bine. Era mai mult decât suficient, iar în viață existau lucruri mai importante.

O trase spre el și își strecură mâna pe sub hanoracul ei verde. Piele goală, ca și cum ai atinge o sobă încălzită la foc mic. Ea gemu ușor. Se aplecă spre el. Lui nu-i plăcea să-și folosească limba când o săruta. Poate că îi plăcuse pe vremuri, dar acum nu. Nu-i spusese niciodată. De ce ar fi făcut-o câtă vreme era un gest dorit de ea și urât de el? Căsătorie. Cu toate astea, simți o mică ușurare când telefonul cordless începu să vibreze sonor pe măsuța de lângă canapea.

Îl ridică.

— Da?

— Bună, Mikael.

Vocea de la celălalt capăt îi rostise prenumele cu o asemenea intimitate, încât în prima clipă fu convins că o recunoaște și că mai are nevoie doar de câteva secunde ca să identifice clar apelantul.

— Bună, răspunse el la fel, ridicându-se de pe canapea.

Se duse spre terasă. Departe de sunetul televizorului. Departe de Ulla. Era un gest automat, perfecționat de-a lungul anilor. Pe jumătate din considerație pentru ea. Pe jumătate din considerație pentru propriile secrete.

Vocea de la celălalt capăt chicoti.

— Nu mă cunoști, Mikael. Relaxează-te.

— Mulțumesc. Sunt relaxat, zise Mikael. Sunt acasă. Iar din acest motiv ar fi bine dacă ai trece direct la subiect.

— Sunt asistent la Rikshospital.

Era ceva cu care Mikael nu mai avusese de-a face, cel puțin din câte ținea el minte. Oricum, simți că știe ce avea să urmeze. Deschise ușa terasei și ieși pe dalele reci fără să-și ia telefonul de la ureche.

— Am fost asistentul lui Rudolf Asaiev. Ți-l amintești, Mikael. Da, evident că ți-l amintești. Ați făcut afaceri împreună. Și-a deschis sufletul în fața mea când a ieșit din comă. Despre ce făceați voi doi.

Afară se înnorase, temperatura scăzuse vertiginos și dalele erau atât de reci, încât îi săgetau tălpile prin ciorapi. Cu toate astea, glandele sudoripare ale lui Mikael lucrau continuu.

— Că veni vorba de afaceri, continuă vocea. Poate că și noi doi avem ceva de discutat.

— Ce dorești?

— Vreau ca o parte din banii tăi să ajungă la fereală, ca să zic așa.

El trebuia să fie, asistentul de la Enebakk. Cel angajat de Isabelle să-l facă pe Asaiev să dispară. Ea pretinsese că tipul accepta bucuros plata prin sex, însă în mod cert nu-i ajunsese.

— Cât? întrebă Bellman, încercând să se comporte ca un om de afaceri, dar observând că nu reușise să sune atât de flegmatic precum ar fi dorit.

— Nu cine știe ce. Am gusturi simple. Zece mii.

— Prea puțin.

— Prea puțin?

— Sună a plata primei rate.

— Puteam spune o sută de mii.

— Și atunci de ce nu ai spus?

— Am nevoie de bani în seara asta, acum, băncile sunt închise și nu poți scoate mai mult de zece mii de la un bancomat.

Tipul era disperat. O veste bună. Sau nu? Mikael se duse până la marginea terasei, privi în jos spre orașul lui și încercă să se concentreze. Era una dintre acele situații în care se descurca, de obicei, cel mai bine, când miza era totală și o singură mișcare greșită se putea dovedi fatală.

— Cum te cheamă?

— Păi îmi poți spune Dan. Ca în Danuvius.

— Excelent, Dan. Îți dai seama, nu, că deși negociez cu tine, asta nu înseamnă că admit ceva? Aș putea încerca să te atrag într-o capcană, după care să te arestez pentru șantaj.

— Singurul motiv pentru care spui asta e pentru că ești speriat că aș putea fi un jurnalist care a auzit un zvon și care acum încearcă să te păcălească și să te dai de gol.

La naiba.

— Unde?

— Sunt la lucru, așa că va trebui să vii aici. Dar undeva discret. Vino în camera încuiată. Nu-i nimeni acolo acum. Peste trei sferturi de oră, în camera lui Asaiev.

Trei sferturi de oră. Individul se grăbea. Putea fi, evident, o măsură de precauție. Nu voia să-i lase timp lui Mikael să-i întindă o cursă. Însă Mikael credea în explicații simple. Cum ar fi aceea că se confrunta cu un anestezist narcoman care rămăsese brusc fără droguri. Iar dacă așa stăteau lucrurile, totul devenea mai simplu. Poate că reușea chiar să-i închidă gura definitiv acelui tupeist.

— Foarte bine, zise Mikael, punând capăt discuției.

Inspiră adânc, în ciuda mirosului ciudat, aproape sufocant care venea dinspre terasă. După care intră în living și închise ușa în urma lui.

— Trebuie să ies, zise el.

— Acum? se miră Ulla cu expresia ei rănită care în mod normal îl irita suficient de tare ca să se răstească la ea.

— Acum.

Se gândi la arma pe care o ținea în portbagajul mașinii. Un Glock 22, cadou de la un coleg american. O armă nefolosită. Neînregistrată.

— Când te întorci?

— Nu știu. Nu mă aștepta.

Porni spre hol, simțind privirea ei în spate. Nu se opri până ce nu ajunse la ușă.

— Nu, nu mă văd cu *ea*. În regulă?

Ulla nu răspunse. Se mulțumi să se întoarcă spre televizor, brusc interesată de starea vremii.

Katrine înjura, transpirată din cap până în picioare în Boiler Room, dar continua să caute pe computer.

Unde naiba se ascundea statistica FBI despre martori decedați? Și ce voia Harry să facă cu ea?

Se uită la ceas. Oftă și formă numărul lui.

Nu-i răspunse. Bineînțeles.

Îi lăsă un mesaj vocal în care îi spuse că avea nevoie de mai mult timp. Căuta în profunzime pe site-ul FBI, dar statistica aia era fie al naibii de secretă, fie înțelesese el greșit. Aruncă telefonul pe birou. Îi veni să-l sune pe Leif Rødbekk. Nu, nu pe el. Pe vreun alt idiot care putea fi deranjat din treabă ca s-o reguleze în seara aia. Primul individ care i se ivi în minte o făcu să se încrunte. Oare de unde apăruse tocmai *el*? Da, era dulce, dar… dar ce? Oare întreținuse inconștient gândul ăsta de ceva vreme?

Respinse ideea și se concentră din nou asupra ecranului.

Poate că nu era vorba de FBI, ci de CIA?

Încercă noi termeni de căutare. Agenția Centrală de Informații, martor, proces și moarte. Apăsă tasta Enter. Computerul sfârâi. Apărură primele rezultate.

Ușa din spatele ei se deschise, iar Katrine simți curentul de aer de afară.

— Bjørn? întrebă ea, fără să-și ia privirea de la ecran.

* * *

Harry își parcă mașina în fața bisericii Jakob de pe strada Hausmann și de acolo merse pe jos până la numărul 92.

Se opri în fața clădirii și își ridică privirea spre fațadă.

Se vedea o lumină slabă la etajul doi. Harry observă că acum la ferestre erau montate grilaje de fier. Probabil că noul proprietar se săturase de jafuri comise prin pătrundere pe scara de incendiu.

Harry își imaginase că avea să resimtă o senzație mai puternică. În definitiv, era locul unde fusese ucis Gusto. Și unde aproape că plătise cu viața.

Încercă ușa. La fel ca altădată. O deschise și intră direct. La baza scărilor, își scoase pistolul Odessa, eliberă siguranța, privi în sus pe trepte și ascultă, inspirând aerul mirosind a urină și lemnărie plină de vomă. Liniște totală.

Începu să urce scara. Deplasându-se cât putea de silențios printre ziare ude, cutii de lapte și seringi folosite. La etajul doi se opri lângă ușă.

Și ușa era nouă. De metal. Mai multe încuietori. Doar spărgătorii extrem de motivați s-ar fi deranjat s-o spargă.

Harry nu văzu niciun motiv ca să bată în ușă. Niciun motiv să renunțe la orice element posibil de surpriză. Așa că apăsă clanța, simți că ușa reacționează din inerție, dar o descoperi neîncuiată. Prinse pistolul cu ambele mâini și izbi ușa masivă cu piciorul drept.

Se furișă înăuntru și spre stânga, ca să nu rămână ca o siluetă ușor de luat la țintă în cadrul ușii. Arcurile ușii o împinseră și o închiseră automat în urma lui.

Totul înăuntru părea nemișcat, însă se auzea un ticăit molcom undeva.

Harry clipi uluit.

În afară de un mic televizor portabil pus pe standby pe ecranul căruia cifrele albe arătau o altă oră, nu se schimbase nimic. Era aceeași cloacă mizeră a drogaților, cu saltele și gunoaie peste tot. Iar unul dintre acele gunoaie stătea pe un scaun și se uita direct la el.

Truls Berntsen.

Cel puțin așa crezu Harry, că în fața lui e Truls Berntsen.

Sau o ființă care fusese Truls Berntsen.

45

Scaunul fusese așezat în mijlocul încăperii, sub unica sursă de lumină, o lustră cu abajur din hârtie de orez ruptă, atârnând din tavan.

Harry își zise că lampa, scaunul și televizorul, care emitea acel ticăit tipic unui dispozitiv electric pe moarte, erau probabil de prin anii 1970, dar nu era deloc sigur.

Același lucru se putea spune despre trupul de pe scaun.

Nu era ușor de spus dacă de acel scaun era legat Truls Berntsen, născut cândva în anii 1970 și decedat în anul curent. Individul nu mai avea față.

Unde odinioară fusese un chip, acum era un soi de pastă amorfă de sânge relativ proaspăt, sânge negru uscat și fragmente albe de os. Probabil că pasta aia s-ar fi scurs dacă n-ar fi fost ținută pe loc de o bucată de plastic transparent legată strâns în jurul capului. Unul dintre oase ieșea prin plastic. *Folie transparentă*, își zise Harry. Un pachet de carne proaspăt tocată și ambalată, ca în magazinele alimentare.

Harry se forță să se uite în altă parte și încercă să-și țină respirația ca să audă mai bine, în vreme ce se lipi de perete. Cu arma pe jumătate ridicată în aer, cercetă încăperea de la stânga la dreapta.

Privi spre colțul dinspre bucătărie și zări laterala frigiderului vechi și blatul din bucătărie, însă acolo se putea ascunde cineva în semiobscuritate.

Niciun sunet. Nicio mișcare.

Harry așteptă. Rațională. Dacă era o capcană pe care i-o întinsese cineva, ar fi trebuit să fie deja mort.

Inspiră adânc. Avea avantajul de a mai fi fost acolo înainte, știa că nu existau alte ascunzători în afară de bucătărie și de baie. Dezavantajul era că trebuia să se întoarcă cu spatele la una dintre posibilități ca s-o verifice pe cealaltă. Luă o decizie. Porni spre

bucătărie, își vârî capul pe după colț, îl trase rapid înapoi și așteptă ca informația primită de creier să fie procesată. Cuptor, teancuri de cutii de pizza și frigiderul. Nu era nimeni acolo.

Se duse către baie. Rămase în prag și apăsă comutatorul. Numără până la șapte. Își vârî iar capul. Și-l retrase. Pustiu.

Alunecă spre podea, cu spatele lipit de perete. Abia acum simțea cât de tare îi bătea inima.

Rămase așa câteva secunde. Ca să-și revină.

După care se duse spre trupul de pe scaun. Se aplecă și cercetă cu privirea masa aceea roșie din spatele plasticului. Fără față, dar cu o frunte proeminentă, maxilarul inferior ieșit în afară și frizura ieftină. Harry nu mai avea nicio îndoială: era Truls Berntsen. Creierul lui începuse deja să proceseze că se înșelase. Nu Truls Berntsen era ucigașul de polițiști.

Următoarea idee apăru cu brutalitate și în mod cert nu venea singură.

Oare asta vedea el acolo: omorârea unui complice, un ucigaș care își acoperă urmele? Oare Truls Beavis Berntsen lucrase cu cineva la fel de bolnav mintal ca și el ca să comită acele atrocități? Oare stătuse Valentin intenționat în fața camerelor de supraveghere de la stadionul Ullevål, cât Berntsen săvârșea crima din Maridalen? Iar dacă era așa, cum împărțiseră crimele? Pentru care dintre crime avea Berntsen alibi?

Harry se îndreptă și privi în jur. De ce fusese chemat acolo? Cadavrul ar fi fost descoperit curând. În plus, mai multe amănunte nu se legau. Truls Berntsen nu fusese niciodată implicat în ancheta uciderii lui Gusto Hanssen. Atunci fusese vorba de o echipă mică de investigatori, constând din Beate și alți câțiva criminaliști, care nu prea avuseseră ce să investigheze, de vreme ce Oleg fusese arestat ca presupus făptaș la câteva minute după sosirea lor, iar dovezile susținuseră ipoteza. Singura…

În liniștea din jurul lui, Harry continua să audă ticăitul domol. Regulat, constant, ca un ceas. Își duse gândul până la capăt.

Singura persoană care se deranjase suficient de mult ca să ancheteze acea crimă sordidă, legată de consumul de droguri era acum în acea încăpere. El însuși.

Fusese — la fel ca și ceilalți polițiști — chemat să moară la locul unei crime nerezolvate.

În secunda următoare era la ușă și apăsa clanța. I se adeverină cele mai negre temeri: clanța se rotea în gol, fără să opună rezistență și fără să deschidă ușa. Ca la o ușă de cameră de hotel. Numai că acum Harry nu avea o cheie de acces.

Inspectă din nou încăperea cu privirea.

Ferestrele groase cu barele de oțel pe dinăuntru. Ușa de fier care se încuiase singură. Intrase direct în capcană, ca un idiot, cum fusese mereu, mânat doar de aventura vânătorii.

Ticăitul nu se accentuase; dar părea să fi devenit mai tare.

Harry se uită la televizorul portabil. La secundele care curgeau pe ecran. Nu ora era greșită. Ceasul acela nu indica ora; ceasurile nu merg înapoi.

Arătase 00:06:10 când intrase în încăpere, acum arăta 00:03:51.

Era o numărătoare inversă.

Harry se duse într-acolo, prinse televizorul și încercă să-l ridice. În zadar. Probabil că fusese prins cu șuruburi de podea. Izbi cu putere în partea de sus, iar carcasa de plastic cedă cu o bufnitură. Privi înăuntru. Țevi metalice, tuburi de sticlă, cabluri. În mod cert Harry nu era expert, dar văzuse suficiente televizoare la interior ca să își dea seama că cel din fața lui conținea prea multe elemente. Și mai văzuse suficiente imagini cu explozive artizanale ca să recunoască o bombă cu ceas.

Se uită la cabluri și respinse imediat ideea. Unul dintre geniștii echipei Delta îi explicase că tăierea firului albastru sau roșu pentru a ajunge acasă nevătămat era istorie; acum totul era un iad digital, cu semnale transmise prin Bluetooth, coduri și siguranțe care trimiteau ceasul urgent la zero dacă încercai să te joci cu ceva pe acolo.

Harry se propti bine pe picioare și alergă spre ușă, izbindu-se în ea ca un berbece. Era posibil ca în cadrul ușii să existe fisuri și crăpături.

Nu existau.

Nici acolo unde se prindea grilajul de lemn.

Când reveni pe picioare, simți că-l dor umerii și coastele. Urlă în direcția ferestrei.

Nu intra niciun sunet, nu ieșea niciun sunet.

Harry își scoase telefonul. Centrul operațional. Echipa Delta. Cei de acolo puteau folosi explozibili.

Se uită la ceasul de pe ecran. 00:03:04. Dispecerul abia dacă avea timp să transmită adresa. 00:02:59. Se uită la lista de contacte din telefon. R.

Rakel.

Să o sune. Să-și ia adio. De la ea și de la Oleg. Să le spună că îi iubește. Că trebuie ei să-și vadă de viața lor. Să trăiască mai bine decât o făcuse el. Să fie cu ei în ultimele două minute. Ca să nu moară singur. Să aibă companie, să împartă o ultimă experiență traumatizantă cu ei, să îi lase să simtă gustul morții, să le ofere un ultim coșmar care să-i însoțească în viață.

— La dracu', la dracu', la dracu'!

Harry își băgă telefonul înapoi în buzunar. Privi în jur. Ușile fuseseră scoase. Așa că nu se putea ascunde nicăieri.

00:02:40.

Harry se repezi în bucătărie, partea scurtă a apartamentului în formă de L. Nu era suficient de lungă. O bombă ar fi distrus totul și acolo.

Ochi frigiderul. Îl deschise. O cutie de lapte, două sticle de bere și un baton de pate de ficat. Preț de o clipă cântări în minte alternativele: bere sau panică. Se decise în favoarea panicii și trase afară cu putere sertarele, rafturile din sticlă și cutiile din plastic. Acestea se izbiră cu zgomot de podea în spatele lui. Se ghemui și se forță să intre în frigider. Gemu de iritare. Nu-și putea îndoi gâtul suficient ca să-și bage capul înăuntru. Încercă din nou. Își blestemă picioarele lungi, în vreme ce și le așeza cât mai ergonomic cu putință.

Imposibil!

Se uită la ceasul de pe ecran. 00:02:06.

Harry își vârî capul, își îndoi la maximum genunchii, însă acum i se opunea spatele. La naiba! Râse tare. Oare refuzul ofertei

de yoga gratuită din Hong Kong avea să se dovedească acum fatal?

Houdini. Își aminti ceva despre respirație prelungă și relaxare. Expiră, încercă să-și limpezească mintea și să se concentreze pe relaxare. Să ignore secundele care treceau. Să simtă doar cum mușchii și articulațiile îi devin mai flexibile, mai suple. Să simtă cum se comprimă treptat.

Posibil.

Aleluia, chiar se putea! Era în frigider. Un frigider care conținea suficient metal și straturi izolatoare care să-l salveze. Poate. Dacă bomba cu ceas nu venea direct din iad.

Apucă marginea ușii și aruncă o ultimă privire spre televizor înainte de a încerca să o închidă. 00:01:47.

Dădu să închidă ușa, dar mâna lui nu se supuse intenției. Creierul refuza să respingă ceea ce văzuseră ochii și ceea ce rațiunea încerca să ignore. Deoarece n-avea nicio relevanță pentru singurul lucru care era important acum, supraviețuirea, salvarea. Nu-și putea permite să procedeze altfel, nu avea timp, nu dispunea de empatia necesară.

Pachetul de carne tocată de pe scaun.

Care dobândise două pete albe.

Albe, precum albul ochilor.

Ochi care se uitau drept la el prin cămașa de plastic.

Nemernicul trăia.

Harry scoase un urlet și se strecură afară din frigider. Se repezi spre scaun, cu ecranul de televizor la periferia câmpului vizual. Smulse bucata de plastic de pe acea bucată de carne. Ochii de sub plastic clipiră și Harry auzi o respirație superficială. Probabil că nemernicul primise aer prin gaura creată de osul care străpunsese plasticul.

— Cine a făcut asta? întrebă Harry.

Primi drept răspuns doar o răsuflare. Bucata de carne tocată începu să se scurgă precum ceara unei lumânări care se topește.

— Cine e? Cine e ucigașul de polițiști?

O nouă răsuflare.

Harry se uită la ceas. 00:01:26. Avea nevoie de timp ca să se înghesuie la loc în frigider.

— Haide, Truls! Îl pot prinde.

O bulă de sânge începu să se umfle acolo unde Harry bănuia că trebuia să se afle gura. Când bula explodă se auzi o șoaptă aproape imperceptibilă:

— Era mascat. N-a vorbit.

— Ce fel de mască?

— Verde. Toată verde.

— Verde?

— Chi…rurg…

— Mască chirurgicală?

O încuviințare lentă, apoi ochii se închiseră din nou.

00:01:05.

Nu mai putea afla nimic. Se repezi înapoi în bucătărie. De data asta intră mai rapid în frigider. Închise ușa și lumina dinăuntru se stinse.

Tremurând în beznă, se apucă să numere secundele. 49.

Nemernicul ar fi murit oricum.

48.

Mai bine că făcuse altcineva treaba.

47.

Mască verde. Truls Berntsen îi oferise lui Harry ce știa fără să ceară ceva în schimb. Așadar mai rămăsese ceva de polițist în el.

46.

N-avea sens să se gândească la asta. Oricum nu era loc și pentru el înăuntru.

45.

În plus, n-avea timp să-l dezlege de pe scaun.

44.

Chiar dacă ar fi vrut, acum nu mai avea timp.

43.

Se terminase.

42.

Rahat.

41.

Rahat, rahat, rahat!

40.

Harry deschise ușa frigiderului cu un picior și se chinui să iasă, ajutându-se de celălalt. Deschise sertarul de sub blatul de bucătărie, înșfăcă ceva ce semăna cu un cuțit de pâine, alergă spre scaun și tăie banda adezivă de pe brațele scaunului.

Evită să se uite la televizor, dar auzi ticăitul.

— Du-te dracului, Berntsen!

Înconjură scaunul și tăie banda adezivă de pe spătar și din jurul picioarelor scaunului.

Îl cuprinse pe Berntsen cu brațele în jurul pieptului și trase.

Evident, nemernicul era extrem de greu.

Harry trase și înjură, împinse și înjură, fără să mai audă cuvintele care-i ieșeau din gură, însă sperând că ele ofensau raiul și iadul suficient ca măcar unul dintre ele să intervină în acest curs stupid, dar inevitabil, al evenimentelor.

Se îndreptă spre frigiderul deschis și îl manevră pe Truls Berntsen prin deschizătură.

Trupul plin de sânge se încovoie și alunecă din nou afară.

Harry încercă să-l înghesuie din nou înăuntru, în zadar. Îl trase pe Berntsen afară din frigider, lăsând dâre de sânge pe linoleum, îi dădu drumul, trase de frigider cu tot cu cablul electric, auzi ștecherul cum iese din locaș cu zgomot și împinse frigiderul pe spate, între blatul de bucătărie și cuptor. Îl înșfăcă pe Berntsen și îl ridică, apoi îl împinse înăuntru. Se târî și el în urma lui Berntsen. Își folosi ambele picioare ca să-l împingă pe acesta cât putea de tare spre spatele frigiderului, unde era motorul greu al aparatului. Se așeză peste Berntsen, inspirând mirosul de sudoare, sânge și urină care apare când stai pe un scaun știind că moartea ta e iminentă.

Harry sperase că era spațiu pentru amândoi acolo, deoarece inițial problema fusese dată de înălțimea și lățimea frigiderului, nu de adâncimea lui.

Însă acum problema era adâncimea.

Nu putea închide nenorocita de ușă în urma lor.

Harry încercă să o forțeze, dar ușa nu vroia pur și simplu să se închidă. Crăpătura era mai mică de 20 de centimetri, însă ei doi n-aveau nicio șansă, dacă frigiderul nu era închis etanș. Undele de șoc generate de explozie aveau să ducă la explozia ficatului și splinei, căldura avea să le ardă ochii, fiecare obiect neasigurat din încăpere avea să se transforme într-un glonț, devenind o mitralieră care împrăștia moarte în salve, făcând bucăți totul în jur.

Nici măcar nu mai trebuia să ia o decizie, era prea târziu pentru așa ceva.

Iar asta însemna, pe de altă parte, că nu avea nimic de pierdut.

Harry împinse din nou în ușă, sări din frigider, se duse în spatele lui și îl îndreptă la loc. Privind peste marginea frigiderului, văzu că Truls Berntsen alunecase deja pe jos. Nu se putu abține să nu privească spre ecranul televizorului. Ceasul arăta 00:00:12. 12 secunde.

— Scuze, Berntsen, zise Harry.

După care îl prinse pe Berntsen de piept, îl ridică în picioare și îl împinse cu spatele în frigiderul aflat în poziție verticală. Își scoase mâna pe lângă Berntsen și trase de ușa frigiderului. După care începu să legene frigiderul. Motorul greu era montat sus, astfel încât ansamblul avea centrul de greutate înălțat, iar asta, spera el, avea să-l ajute.

Frigiderul se clătină înapoi. Ajunse pe punctul de a se prăbuși. Truls stătea lipit de Harry ca o bucată inertă de carne.

Dar nu aveau voie să cadă în direcția aia!

Harry rezistă și încercă să-l împingă pe Truls înapoi, ținându-se de ușă.

Apoi frigiderul păru să se hotărască, reveni în poziție verticală și se înclină decisiv în cealaltă parte. Harry mai apucă să zărească pentru ultima dată ecranul televizorului, după care frigiderul se răsturnă și căzu cu fața în jos.

Harry rămase fără suflare când se prăbușiră amândoi la podea și imediat intră în panică, deoarece nu mai avea oxigen. Dar acum era beznă. O beznă ca de smoală.

Greutatea motorului și cea a frigiderului îndepliniseră ceea ce sperase el și închiseseră ușa, prin presiune, lipind-o de podeaua apartamentului.

După care explodă bomba.

Harry își simți creierul făcând implozie și închizându-se în el însuși.

Clipi în beznă.

Probabil că leșinase câteva secunde.

Auzea un urlet în urechi și își simțea fața ca și cum cineva ar fi turnat acid peste ea.

Dar trăia.

Deocamdată.

Avea nevoie de aer. Harry își strecură mâinile printre el și Truls, se împinse cu spatele în spatele frigiderului și se opinti cât putu de tare. Frigiderul se clătină și se răsturnă într-o parte.

Harry se rostogoli afară. Se ridică în picioare.

Încăperea părea un soi de deșert distopic, un iad cenușiu de praf și fum, în care nu se mai putea identifica niciun obiect; chiar și ceea ce înainte fusese un frigider părea acum altceva. Ușa metalică din hol fusese smulsă din cadru.

Harry îl lăsă pe Berntsen unde era. Sperând că nemernicul murise. Clătinându-se, coborî scara blocului și ieși în stradă.

Rămase uitându-se la strada Hausmann. Văzu girofarurile mașinilor de poliție apropiindu-se, dar auzi doar vâjâitul din urechi, ca o imprimantă rămasă fără hârtie, o alarmă pe care cineva trebuia să o închidă în curând.

Cum privea la mașinile tăcute de poliție, în minte îi veni aceeași idee ca atunci când ascultase zgomotele de metrou din Manglerud. Că nu putea auzi. Nu putea auzi ce ar fi trebuit să audă. Deoarece nu gândise. Până ce nu ajunsese în Manglerud și nu își închipuise pe unde putea să treacă magistrala de metrou. Iar în acea clipă își dădu în fine seama despre ce era vorba, ce zăcuse scufundat în întuneric și nu voise să iasă la suprafață. Pădurea. Nu era niciun metrou în pădure.

46

Mikael Bellman se opri.

Ascultă și privi de-a lungul coridorului pustiu.

Ca în deșert, își zise el. Nimic care să îți atragă privirea, doar o lumină albă, tremurătoare, care estompa toate contururile.

Și sunetul ăla, zumzetul tuburilor de neon, căldura deșertului, ca un preludiu la ceva ce, în ciuda aparențelor, nu se întâmplă niciodată. Doar un coridor pustiu de spital cu nimic în capăt. Poate că totul era doar fata morgana: soluția lui Isabelle Skøyen la problema Asaiev, telefonul primit cu o oră în urmă, bancnotele de o mie de coroane care tocmai fuseseră scuipate de un bancomat din centru, coridorul acesta pustiu din aripa goală a spitalului.

Poate să fie un miraj, un vis, își zise Mikael, înaintând cu mâna în buzunar, unde verifică dacă siguranța pistolului Glock 22 era dată la o parte. În celălalt buzunar avea teancul de bancnote. Dacă situația o cerea, trebuia să plătească. De exemplu, dacă erau mai mulți. Însă nu credea că vor fi mai mulți. Suma era prea mică pentru a fi împărțită. Iar secretul era prea mare.

Trecu de un aparat de cafea, coti și văzu coridorul continuând în aceeași lumină albă și inertă. Însă mai văzu și scaunul. Scaunul pe care stătuse paznicul lui Asaiev. Nu fusese luat de acolo.

Se răsuci pe călcâie ca să se asigure că nu era nimeni în spatele lui, după care își continuă drumul. Făcea pași mari și își așeza talpa pantofilor cu grijă, aproape fără zgomot. Pipăi ușile pe lângă care trecea. Toate erau încuiate.

Ajunse în fața ușii salonului, lângă scaun. O intuiție bruscă îl determină să-și pună mâna stângă pe șezutul scaunului. Rece.

Inspiră adânc și își scoase arma. Își privi mâna. Nu tremura, nu?

Îl slujea cel mai bine în clipele decisive.

Băgă arma înapoi în buzunar, apăsă clanța și ușa se deschise. N-avea sens să se mai gândească la vreun element surpriză, își zise Mikael Bellman, deschizând larg ușa și intrând în încăpere.

Aceasta era scăldată în lumină, dar era pustie și golașă, în afara patului în care zăcuse Asaiev. Patul fusese împins în mijlocul încăperii, iar deasupra atârna o lampă. Lângă pat, instrumente sanitare ascuțite luceau pe un cărucior metalic. Poate că acea încăpere fusese transformată într-o sală rudimentară de operații.

Mikael surprinse o mișcare în spatele singurei ferestre din încăpere. Miji ochii într-acolo și mâna îi atinse arma. Oare avea nevoie de ochelari?

Până să se concentreze, să își dea seama că era vorba de o reflexie și că mișcarea era *în spatele lui*, era deja mult prea târziu.

Simți o mână pe umăr și reacționă instantaneu, însă resimți junghiul de durere din gât ca pe ceva care îi întrerupse instantaneu legătura creierului cu mâna ce ținea arma. Iar înainte ca bezna să se coboare asupra lui, văzu chipul individului aproape de al său în imaginea întunecată reflectată în geamul ferestrei. Individul purta o bonetă verde pe cap și o mască verde peste gură. Ca un chirurg. Un chirurg gata să opereze.

Katrine era prea ocupată cu computerul ca să mai reacționeze la faptul că nu primise răspuns de la persoana care venise în spatele ei. Repetă întrebarea când ușa se închise.

— Unde ai fost, Bjørn?

Simți o mână pe umăr și pe gât. Iar primul ei gând fu acela că nu era deloc o senzație neplăcută să simți o mână fierbinte pe pielea dezgolită a gâtului, o mână prietenoasă de bărbat.

— Am fost la locul crimei ca să depun niște flori, rosti vocea din spatele ei.

Katrine se încruntă, surprinsă.

Nici un fișier găsit, scria pe ecranul computerului. Chiar așa? Niciun fel de fișier, pe nicăieri, care să conțină statistica martorilor-cheie decedați? Apăsă tasta de contact de pe telefon pentru a vorbi cu Harry. Mâna începuse să-i maseze mușchii gâtului. Katrine gemu, mai degrabă pentru a arăta că-i place,

închise ochii și își aplecă capul în față. Auzi soneria de la celălalt capăt.

— Mai jos un pic. Ce loc al crimei?

— Un drum lăturalnic. O fată. Lovită de mașină, cu șoferul dispărut de la locul accidentului. Caz niciodată rezolvat.

Harry nu răspundea. Katrine își luă telefonul de la ureche și tastă un mesaj. *Niciun fișier găsit pentru statistică*. Apăsă tasta Trimitere.

— A durat cam mult, zise Katrine. Ce ai făcut după aceea?

— Am ajutat cealaltă persoană de acolo. Se poate spune că s-a prăbușit.

Katrine terminase ce avea de făcut, iar în acea clipă avu impresia că simțurile ei se deschid, în fine, față de celelalte lucruri din încăpere. Față de voce, față de mână, față de miros. Se roti încet cu scaunul. Își ridică privirea.

— Cine ești? întrebă ea.

— Cine sunt?

— Da, tu nu ești Bjørn Holm.

— Nu?

— Nu. Bjørn Holm înseamnă balistică, date și sânge. Nu face masaje care te fac să-ți dorești să nu se oprească. Deci, ce vrei?

Văzu cum chipul acela rotund și palid se îmbujorează. Ochii se făcură mai mari ca de obicei, iar Bjørn își retrase mâna și începu să-și scarpine frenetic un perciune.

— Ăă, mă rog, scuze, n-am vrut… Doar că… eu…

Roșeața din obraji și bâlbâiala se accentuară până își lăsă mâna în jos și se uită la ea cu o expresie disperată de capitulare.

— Fir-ar să fie, Katrine, chestia asta e jalnică.

Katrine se uită la el. Izbucni în râs. Ticălosul era așa de dulce în astfel de momente.

— Ai venit cu mașina? întrebă ea.

Truls Berntsen se trezi.

Se uită în fața lui, în jur, totul era alb și bine luminat. Iar pe el nu-l mai durea nimic. Dimpotrivă, se simțea minunat. Alb și

minunat. Trebuie să fi murit. Bineînțeles că era mort. Ciudat. Sau și mai ciudat că fusese trimis în locul greșit. În locul bun.

Simți cum trupul lui se răsucește. Poate că se grăbise cu locul bun, era încă pe drum într-acolo. Iar acum auzea și sunete. Vaietul îndepărtat al unei sirene de ceață care se apropia și se îndepărta. Nautofonul feribotului.

Ceva se ivi în fața lui, ceva care îi umbrea lumina.

Un chip.

Apăru încă unul.

— Poate primi mai multă morfină dacă începe să urle.

În acea clipă, Truls o simți revenind. Durerea. Îl durea tot corpul și își simțea capul pe punctul de a exploda.

Din nou răsucire. Ambulanță. Se afla într-o ambulanță, care gonea cu sirena pornită.

— Eu sunt Ulsrud de la Kripos, rosti chipul de deasupra lui. Legitimația ta spune că ești ofițerul Truls Berntsen.

— Ce s-a întâmplat? șopti Truls.

— A explodat o bombă. S-au spart toate geamurile din împrejurimi. Te-am găsit în frigiderul dinăuntrul apartamentului. Ce s-a întâmplat acolo?

Truls închise ochii și auzi întrebarea repetată. Îl auzi pe celălalt individ, probabil un doctor, spunându-i polițistului să nu miște pacientul. Care, în definitiv, era sedat cu morfină, așa că putea inventa ce dorea.

— Unde-i Hole? șopti Truls.

Observă că lumina puternică fu din nou blocată.

— Ce-ai spus, Berntsen?

Truls încercă să-și umezească buzele și simți că nu mai are buze de umezit.

— Celălalt tip. Era și el în frigider?

— Erai doar tu în frigider, Berntsen.

— Dar era acolo. El… mi-a salvat viața.

— Dacă mai era cineva cu tine, mă tem că oricine ar fi fost e transformat acum în tapet de perete. Tot ce era înăuntru a fost făcut fărâme. Chiar și frigiderul în care erai a fost distrus serios,

așa că ai noroc că ești viu. Dacă îmi poți spune cine a pus bomba, putem începe căutarea.

Truls clătină din cap. Cel puțin își închipui că își mișcase capul. Nu îl văzuse, individul stătuse în spatele lui când îl condusese de la propria lui mașină către o alta, unde se postase pe bancheta din spate, cu arma ațintită spre capul lui Truls, în vreme ce acesta șofa. Condusese mașina până pe strada Hausmann 92. O adresă atât de marcată de infracțunile legate de droguri încât Truls aproape uitase că era și o scenă a crimei. Gusto. Bineînțeles. În acele clipe, își dăduse seama de ceea ce până atunci reușise să respingă din mintea lui. Anume că urma să moară. Că în spatele lui venea ucigașul de polițiști în timp ce urcau scara și pătrundeau pe ușa metalică, că acesta îl legase de scaun, uitându-se la el din spatele măștii verzi. Truls se uitase cum individul înconjoară televizorul portabil și introduce în acesta o șurubelniță, observase cum cronometrul, care începuse să apară pe ecran atunci când ușa metalică se închisese singură în urma lor, se oprește și este derulat înapoi ca să marcheze o durată de șase minute. O bombă. După aia, individul în verde scosese un baston identic cu cel pe care îl folosise odinioară Truls și începuse să-l lovească peste față. Concentrat, fără bucurie sau implicare emoțională aparentă. Lovituri ușoare, nu pentru a rupe oase, dar suficient de puternice ca să spargă vene și artere, umflându-i fața de sângele care se vărsa din vasele de sub piele. După aceea începuse să-l lovească mai tare. Truls își pierduse orice sensibilitate a pielii, simțea doar cum aceasta explodează, simțea sângele curgând în jos pe gât și pe piept, durerea surdă din cap, din creier — nu, mai profundă, trecând dincolo de creier — generată oriunde ateriza bastonul. Îl vedea pe individul în verde ca pe un dascăl care trage cu pasiune clopotele la biserică, convins de importanța muncii sale, izbind cu ciocănașul întreaga cupolă de bronz a clopotului, în vreme ce picături de sânge formau pete Rorschach pe pânza verde. Auzise cum se sparg osul nasului și cartilagiul, își simțise dinții crăpând și umplându-i gura, cum falca i se dislocă și atârnă doar de fibrele nervoase… după care — în sfârșit — totul se întunecase în jurul lui.

Până se trezise din nou, cuprins de durerile iadului, și îl văzuse fără echipamentul de chirurg pe el. Harry Hole, stând în fața unui frigider.

La început fusese nedumerit.

După care totul i se păruse logic. Hole cu siguranță dorea să se descotorosească de cineva care îi cunoștea prea bine lunga listă de păcate comise, mascând totul sub forma uneia dintre multele crime comise împotriva polițiștilor.

Numai că Hole era mai înalt decât celălalt individ. Expresia lui era diferită. Iar Hole căuta să intre în nenorocitul ăla de frigider. Se chinuia efectiv să încapă acolo. Așadar, erau în aceeași barcă. Erau doar doi polițiști aflați în același loc al crimei. Care urmau să moară împreună. Ei doi, ce ironie! Dacă nu ar fi avut asemenea dureri, ar fi izbucnit în râs.

Apoi Hole ieșise din frigider, tăiase banda care îl ținea pe el legat de scaun și îl ridicase ca să-l bage pe el în frigider. Aproximativ în momentul în care leșinase din nou.

— Îmi mai puteți da morfină? șopti Truls, sperând să fie auzit peste sunetul nenorocit al sirenei și așteptând cu nerăbdare valul de beatitudine care avea să-i inunde trupul, alungând durerea aceea insuportabilă.

Își zise că drogul era cel care îl determina să gândească așa. Deoarece gândurile alea îi conveneau de minune. Cu toate astea, respinse ideea.

Cât era de iritant ca Harry Hole să moară astfel.

Ca un nenorocit de erou.

Cedându-și locul și sacrificându-se pentru un dușman.

Iar acel dușman trebuia să se obișnuiască cu ideea că trăiește pentru că un om mai bun a ales să moară pentru el.

Truls simți că i se ridică spre cap senzația de rece pe care durerea o accelera. Să mori pentru ceva, orice ar fi acel ceva, doar pentru ceva diferit de mizeria umană care ai fost tu. Poate că la asta se reducea totul. Caz în care, să te ia dracu', Hole!

Se uită după doctor, văzu că geamul ambulanței era ud, probabil începuse să plouă

— Vreau morfină, pentru numele lui Dumnezeu!

47

Polițistul cu un nume cu rezonanță fonetică specială — Karsten Kaspersen — ședea la biroul ofițerului de serviciu de la PHS și privea ploaia de afară. Cădea din cer cu zgomot în toiul nopții, bătând darabana pe asfaltul negru și scurgându-se în șiroaie dinspre poartă.

Închisese lumina, astfel ca nimeni să nu poată vedea că biroul era ocupat de un om la o oră atât de înaintată. Prin „nimeni“, el se gândea la genul de indivizi care fură bastoane de polițist și alte echipamente. Dispăruseră și câteva dintre vechile benzi de izolare a locurilor diverselor fapte criminale, care acum erau folosite în procesele de instruire. Cum nu existau semne de pătrundere prin efracție, de vină trebuia să fie cineva care avea permis de acces. Iar cum era vorba de cineva cu permis de acces, problema nu mai era legată doar de câteva nenorocite de bastoane și suluri de bandă, ci de faptul că printre ei existau hoți. Hoți care puteau ajunge ofițeri de poliție într-un viitor nu foarte îndepărtat. Iar așa ceva nu era de acceptat sub nicio formă, cel puțin nu în cadrul forței de poliție căreia îi aparținea el.

Observă că se apropie cineva în ploaie. Silueta care răsărise din bezna de pe Slemdalsveien trecu pe sub luminile de la Chateau Neuf și se îndreptă spre poartă. Nu era un mers pe care să-l recunoască. Mai degrabă împleticit. Iar tipul înainta îndoit într-o parte, ca și cum s-ar fi luptat cu vântul. Când ajunse la poartă, omul strecură un card în aparat și în clipa următoare intră în clădire.

Kaspersen — care cunoștea mersul tuturor celor din acea parte a clădirii — sări în picioare și ieși. Căci o asemenea atitudine a individului cerea o verificare. Fie aveai acces, fie nu, nu exista cale de mijloc.

— Alo, tu de colo! strigă Kaspersen, abandonându-și biroul și pornind spre individ cu pieptul umflat, un gest moștenit din

lumea animalelor, ca să pari cât mai mare cu putință; nu știa de ce un asemenea gest funcționa, dar știa că funcționa.

— Cine naiba ești? Ce cauți aici? Cum ai făcut rost de cardul ăla de acces?

Individul îndoit de mijloc și ud leoarcă din fața lui se întoarse și încercă să se îndrepte de spate. Fața îi era ascunsă în umbra glugii, dar sub ea se vedeau doi ochi scânteietori și Kaspersen avu senzația că simte căldură, atât de intensă era acea privire. Icni fără să vrea și își aminti că nu era înarmat. Cum naiba de nu se gândise la asta? Ar fi trebuit să vină cu ceva la el ca să-i împiedice pe hoți.

Individul își dădu gluga pe spate.

Să uităm de împiedicarea accesului, își zise Kaspersen. *Îmi trebuie ceva cu care să mă apăr pe mine*.

Individul din fața lui nu aparținea acestei lumi. Haina îi era ruptă și avea găuri mari, și același lucru se putea spune despre față.

Kaspersen merse cu spatele spre birou, întrebându-se dacă cheia era în broască pe interior.

— Kaspersen.

Vocea.

— Eu sunt, Kaspersen.

Kaspersen se opri. Își înclină capul. Era posibil să fie…?

— Isuse, Harry. Ce ai pățit?

— Doar ce am fost aruncat în aer. Arată mai rău decât e în realitate.

— Mai rău? Arăți ca o portocală de Crăciun plină de cuișoare.

— E doar…

— Vreau să zic o portocală roșie de Crăciun, Harry. Sângerezi. Stai o secundă să aduc trusa de prim-ajutor.

— Poți veni cu ea la biroul lui Arnold? Trebuie să rezolv ceva urgent.

— Arnold nu e acolo acum.

— Știu.

Karsten Kaspersen se repezi la dulăpiorul medical din birou. Iar cât scotea de acolo bandaje, plasturi și foarfeci, subconștientul lui

examină din nou conversația și se opri la ultimul cuvânt. La felul în care îl rostise Harry. La subliniere. *Știu*. Ca și cum nu i-ar fi adresat-o lui, Karsten Kaspersen, ci sieși, Harry Hole.

Mikael Bellman se trezi și deschise ochii.

Îi închise imediat la loc, deoarece lumina care îi străbătu pleoapele și pupilele păru că îi arde un nerv expus.

Nu putea să se miște. Își răsuci capul și încercă să vadă în jurul lui. Era în aceeași încăpere. Privi în jos. Zări banda albă care îl lega de pat. Care îi ținea brațele prinse pe lângă corp și îi lega picioarele împreună. Ajunsese o mumie.

Deja.

Auzi clinchet de metal în spate și își răsuci capul în acea direcție. Persoana care stătea lângă el și se juca cu instrumente medicale era îmbrăcată în verde și avea o mască peste gură.

— Oh, dragul meu, rosti bărbatul în verde. Anestezicul și-a pierdut deja efectul? Da, în fine, nu prea sunt expert în anestezice, nu-i așa? Ca să fiu sincer, nu sunt specialist în nicio treabă spitalicească.

Mikael se concentră, căutând să iasă din starea de confuzie. Ce naiba se întâmpla?

— Apropo, am găsit banii pe care i-ai adus. Drăguț din partea ta, dar n-am nevoie de ei. E imposibil să răscumperi cu bani ce ai făcut tu, Mikael.

Dacă individul nu era anestezistul, de unde știa de legătura dintre Mikael și Asaiev?

Omul în verde ridică un instrument în lumină.

Mikael simți frica izbucnind prin toți porii. Încă nu ajunsese la apogeu; drogul care i se administrase continua să-i afecteze creierul ca un fuior de ceață, dar după ce efectul anestezicelor avea să dispară, avea să resimtă pe deplin ce se afla în spatele drogurilor: durere și panică. Și moarte.

Mikael înțelegea acum. Era atât de evident că ar fi trebuit să își dea seama înainte de a pleca de acasă. Aceea era scena unei crime nerezolvate.

— Tu și Truls Berntsen.

Truls? Oare individul credea că Truls are vreo legătură cu omorârea lui Asaiev?

— Dar el și-a primit deja pedeapsa. Ce crezi că e mai bine de folosit când tai o față? Mânerul numărul trei cu o lamă numărul zece e pentru piele și mușchi. Sau ăsta: mâner numărul șapte cu o lamă numărul cincisprezece?

Individul în verde ridică două bisturie aparent identice. Lumina se reflectă în una dintre lame, aruncând o rază subțire peste fața individului, inclusiv peste un ochi. Iar în acel ochi, Bellman recunoscu vag ceva.

— Furnizorul n-a scris care dintre ele e mai bun pentru acest gen de operație, înțelegi.

Era ceva cunoscut și în vocea lui, nu?

— Mda, în fine, ne descurcăm cu ce avem. Va trebui să-ți imobilizez fața, Mikael.

Între timp, ceața se ridicase complet și Bellman o simți pe deplin. Frica de moarte.

Iar aceasta îl simți la rândul ei și i se ridică până în gât.

Mikael icni când își simți capul împins cu forță în jos, pe saltea, cu banda lipindu-se peste fruntea lui. După aceea fața individului se aplecă deasupra lui. Masca alunecase. Însă Mikael simți că totul începe să se rotească în jurul lui, așa că susul deveni jos. Și atunci îl recunoscu. Și își dădu seama de ce.

— Îți amintești de mine, Mikael? întrebă individul.

El era. Poponarul. Cel care încercase să îl sărute când lucra la Kripos. În toaletă. Atunci venise cineva. Truls îl bătuse măr în centrală, iar el nu se mai întorsese niciodată la lucru. Își dăduse seama ce îl aștepta acolo. Așa cum Mikael își dădea acum seama ce îl aștepta.

— Fie-ți milă.

Mikael simți că ochii i se umplu de lacrimi.

— L-am oprit pe Truls. Te-ar fi ucis dacă eu nu l-aș fi…

— … oprit ca să-ți salvezi cariera și să ajungi șef al poliției.

— Ascultă, sunt gata să plătesc oricât.

— Oh, dar vei plăti cu vârf și îndesat, Mikael. Vei plăti pentru tot ce mi-ai luat.

— Luat… ce ți-am luat?

— Mi-ai furat răzbunarea, Mikael. Pedeapsa pentru cel care l-a omorât pe René Kalsnes. L-ați lăsat cu toții pe ucigaș să scape.

— Nu toate cazurile pot fi rezolvate. Știi și tu că…

Râsete. Scurte, reci, înfrânate brusc.

— Știu că nici n-ai încercat, Mikael. Asta știu. N-ai dat nici doi bani, din două motive. Mai întâi, ai găsit un baston aproape de scena crimei, așa că te-ai temut că dacă vei căuta mai mult, vei descoperi că unul dintre ai voștri l-a ucis pe acel poponar revoltător și ciudat. Și care a fost cel de-al doilea motiv, Mikael? René nu era atât de heterosexual precum le-ar plăcea celor din forțele de poliție să fim noi, ofițerii. Sau ce, Mikael? Dar eu l-am iubit pe René. L-am iubit. Mă auzi bine, Mikael? Spun cu voce tare că eu — un bărbat — l-am iubit pe băiat, voiam să-l sărut, să-l mângâi pe păr, să-i șoptesc nimicuri dulci la ureche. Socotești așa ceva ca fiind revoltător? Numai că undeva în străfundurile tale, tu știi, nu? Că e un dar să poți iubi un alt bărbat. E ceva ce ar fi trebuit să îți spui înainte, Mikael, acum e prea târziu pentru tine, n-o să mai poți simți ce ți-am oferit eu când lucram amândoi la Kripos. Te temeai atât de mult de cealaltă ființă din tine că ți-ai pierdut cumpătul. A trebuit să-l bați măr. Să mă bați *pe mine* măr.

Individul ridicase treptat vocea, însă acum o coborî la nivelul unei șoapte.

— Însă asta a fost doar frică stupidă, Mikael. Am simțit-o și eu și nu te-aș fi pedepsit niciodată atât de tare doar pentru așa ceva. Motivul pentru care tu și toți ceilalți așa-ziși ofițeri de poliție din cazul René Kalsnes ați primit o condamnare la moarte este acela că ați umilit-o pe singura ființă pe care am iubit-o vreodată. L-ați discreditat ca om. Ați spus că victima nici măcar nu merită să vă ocupați de ea. Nu era de nivelul jurământului pe care îl depuseserăți în slujba cetățenilor și a dreptății. Ceea ce înseamnă că ne-ați lăsat baltă pe noi toți, ați înșelat cetățenii, Mikael, acea gloată care reprezintă tot ce e sacru pentru un polițist. Gloata și dragostea. Ca atare, tu trebuie să fii eliminat. Așa cum tu ai eliminat lumina ochilor mei. Dar gata cu sporovăiala — trebuie

să mă concentrez ca treaba să iasă bine. Din fericire pentru tine și pentru mine, în mediul online există materiale video foarte instructive. Ce zici de asta?

Individul ridică o fotografie în fața lui Mikael.

— Ar trebui să fie o operație simplă, nu crezi? Dar șșșt, Mikael! Nu te poate auzi nimeni, dar dacă urli tare va trebui să-ți pun bandă și pe gură.

Harry se prăbuși pe scaunul lui Arnold Folkestad. Acesta scoase un șuierat hidraulic lung și se afundă sub greutatea corpului, în vreme ce Harry porni computerul și ecranul lumină întunericul din jur. În vreme ce mașinăria pornea pocnind și gemând, activând programe și pregătindu-se de utilizare, Harry reciti mesajul de la Katrine.

Niciun fișier găsit pentru statistică.

Arnold îi spusese că FBI deținea statistici care arătau că în 94% din cazurile serioase, când martorii procuraturii decedau, morțile lor erau suspecte. Asta îl determinase pe Harry să cerceteze mai îndeaproape moartea lui Asaiev. Numai că statisticile nu existau. Era ca în cazul glumei lui Katrine, cea care rămăsese întipărită pe cortexul lui Harry, pe care și-o amintea și acum și nu înțelegea de ce: „Când oamenii folosesc statistici, în 72% din cazuri le-au inventat pe loc“.

Probabil că Harry rumegase chestia asta în subconștient multă vreme. Probabil că suspectase ceva. Că statistica menționată de Arnold fusese inventată pe loc.

De ce?

Răspunsul era simplu. Ca să-l determine pe Harry să cerceteze îndeaproape moartea lui Asaiev. Arnold știa ceva, dar nu putea spune despre ce era vorba sau cum dobândise informațiile. Dacă ar fi făcut asta, i s-ar fi dus naibii acoperirea. Însă, fiind un polițist zelos, dornic să rezolve un caz de crimă, fusese dispus să-și asume riscul punându-l pe Harry pe urmele cazului.

Arnold Folkestad știa că urmele puteau nu numai să-l conducă pe Harry la ideea că Asaiev fusese ucis și la potențialul lui asasin, ci îl puteau conduce chiar la el, Arnold Folkestad, și la o altă

crimă. Singura persoană care putea ști și putea simți o nevoie anume să spună ce se întâmplase de fapt acolo, la spital, fusese Anton Mittet. Paznicul sedat și mânat de remușcări. Și exista un singur motiv pentru care Arnold Folkestad și Anton Mittet — doi străini unul față de altul — ar fi trebuit să ia legătura.

Harry se înfioră.

Crimă.

Computerul era pregătit să caute.

48

Harry se uită lung la ecranul computerului. Formă din nou numărul lui Katrine. Voia sa închidă, când îi auzi vocea.

— Da?

Abia mai răsufla, ca și cum se oprise din alergat. Iar acustica sugera că era în interior. În acea clipă, își aminti că ar fi trebuit să audă asta când îl sunase pe Arnold Folkestad noaptea târziu. Acustica. Omul era afară, nu înăuntru.

— Ești la sala de sport sau ce faci?

— Sala de sport?

Katrine repetă lent, ca și cum n-ar fi fost familiarizată cu conceptul.

— Mă întrebam dacă de asta nu mi-ai răspuns la apeluri.

— Nu, sunt acasă. Ce s-a întâmplat?

— Bine, revino-ți acum. Sunt la PHS. Tocmai m-am uitat pe istoricul de căutări pe internet al cuiva. Și nu pot merge mai departe.

— Cum adică?

— Arnold Folkestad a intrat pe site-urile furnizorilor de produse medicale. Vreau să știu de ce.

— Arnold Folkestad? Ce-are a face povestea asta cu el?

— Cred că el e omul nostru.

— Arnold Folkestad este ucigașul de polițiști?

Când discuta cu Katrine, Harry auzi un sunet pe care îl identifică imediat ca fiind tusea tabagică a lui Bjørn Holm. Și un alt zgomot care putea proveni de la o saltea apăsată cu trupul.

— Tu și Bjørn sunteți în Boiler Room?

— Nu, ți-am spus… noi… da, suntem în Boiler Room.

Harry se amuză în sinea lui. În toată cariera lui, nu auzise niciodată pe cineva mințind atât de prost.

— Dacă ești lângă un computer, încearcă să afli dacă Arnold a cumpărat echipament medical. Și dacă apare numele lui în

legătură cu oricare dintre vechile locuri ale crimelor sau cu anchetele de crimă. După care sună-mă înapoi. Iar acum dă-mi-l pe Bjørn.

O auzi dând telefonul mai departe, rostind ceva, după care auzi vocea cumva îngroșată a lui Bjørn.

— Mda?

— Pune-ți izmenele și du-te rapid la Boiler Room. Găsește un avocat al poliției și obține un mandat de urmărire a telefonului mobil al lui Arnold Folkestad. După care verifică cine l-a sunat pe Truls Berntsen în seara asta, bine? Între timp, o să-i cer lui Bellman să lanseze trupele Delta. În regulă?

— Da. Eu…noi…mă rog, știi tu…

— E important ce vrei să spui, Bjørn?

— Nu.

— Bine.

Harry încheie convorbirea și în acea clipă apăru Karsten Kaspersen.

— Am găsit niște iod și niște pansamente de bumbac. Și pensete. Așa că putem scoate aschiile.

— Mersi, Kaspersen, dar aschiile astea mă țin mai mult sau mai puțin treaz, așa că lasă chestiile alea pe masă.

— Dar, la naiba, tu…

Harry îl concedie cu un gest pe Kaspersen și îl sună pe Bellman. Îi răspunse căsuța vocală. Înjură. Căută un număr de telefon al Ullei Bellman și găsi un număr de fix din Høyenhall. După care, auzi o voce blândă și melodioasă rostind numele de familie.

— Aici e Harry Hole. Soțul tău e acasă?

— Nu, tocmai a ieșit.

— Chestia asta e importantă. Unde s-a dus?

— N-a spus.

— Când?

— N-a spus.

— Dacă…

— … apare îi spun să te sune, Harry Hole.

— Mulțumesc.

Închise.

Se forță să aștepte. Aștepta stând cu coatele pe masă și capul în mâini, ascultând cum cad picături de sânge pe lucrările necorectate. Numără picăturile ca și cum acestea erau secunde care se scurgeau.

Pădurea. Pădurea. Nu există metrou în pădure. Și acustica. Sunase ca și cum era afară, nu înăuntru.

Când îl sunase pe Arnold în noaptea aceea, acesta pretinsese că e acasă.

Cu toate astea, Harry auzise metroul în fundal.

Evident, puteau exista motive relativ inocente pentru care Arnold Folkestad mințise în legătură cu locul în care era. De exemplu, o parteneră pe care el dorea să o țină secretă. Și putea fi doar o coincidență că atunci când sunase Harry, fata tocmai era deshumată din cimitirul Vestre. Aproape de o linie de metrou. Coincidențe. Dar suficiente ca să determine ieșirea altor lucruri la suprafață. Statistica.

Harry se uită din nou la ceas.

Se gândi la Rakel și la Oleg. Erau acasă.

Acasă. Acolo unde ar fi fost și el. Unde ar fi *trebuit* să fie. Unde n-avea să fie niciodată. Nu pe deplin, nu în întregime, nu așa cum ar fi dorit. Era adevărat, nu avea chestia asta în el. Avea, în schimb, cealaltă chestie, ca o bacterie ucigașă care înghițea tot ce mai exista în viața lui și pe care nici măcar alcoolul nu o putea opri, chestia pe care el, după atâția ani, continua să nu o înțeleagă pe deplin. Înțelegea doar că, într-un fel sau altul, trebuia să fie similară cu cea care îl stăpânea pe Arnold Folkestad. Un imperativ atât de puternic și de atotcuprinzător încât aproape că justifica tot ce distrugea. În acea clipă, în fine, sună ea.

— A comandat câteva instrumente chirurgicale și articole de îmbrăcăminte cu câteva săptămâni în urmă. Nu e nevoie de vreo autorizație specială ca să cumperi așa ceva.

— Altceva?

— Nu, nu pare să fi petrecut mult timp online. De fapt, pare să fi fost destul de prudent.

— Altceva?

— Am verificat dacă a avut ceva răni sau altceva asemănător. Și atunci au apărut niște înregistrări spitalicești. De acum câțiva ani.
— Da?
— Da. A fost internat cu ceea ce doctorul a scris în raport ca fiind răni încasate într-o bătaie, dar pacientul a susținut că a căzut pe scări. Doctorul a respins asta ca posibilă cauză și a menționat rănile întinse pe tot corpul. A scris în raport că pacientul este ofițer de poliție și va trebui să decidă singur ce trebuie raportat mai departe. A mai scris că genunchiul lui n-are să-și mai revină niciodată la starea dinainte.
— Așadar a fost bătut măr. Ceva legat de scenele crimelor și ucigașul de polițiști?
— N-am descoperit niciun fel de legături din acest punct de vedere, deși se pare că a lucrat la câteva dintre cazurile inițiale de crimă, când era la Kripos. Dar am găsit o legătură cu una dintre victime.
— Da?
— René Kalsnes. La început a apărut din întâmplare, dar apoi am rafinat căutarea. Ăștia doi au avut multe în comun. Zboruri peste hotare cu Folkestad plătind biletele pentru amândoi, camere duble și apartamente închiriate pe numele amândurora în diverse orașe europene. Bijuterii pe care mă îndoiesc că le-ar fi purtat Folkestad, cumpărate din Barcelona și Roma. Pe scurt, pare că ei doi…
— …erau amanți, completă Harry concluzia.
— Aș spune că erau mai degrabă amanți în secret, rosti Katrine. Când zburau din Norvegia stăteau pe rânduri diferite și uneori foloseau zboruri diferite. Iar când se cazau în hoteluri din Norvegia o făceau mereu în camere single.
— Arnold era polițist, zise Harry. A crezut că e mai bine să se ferească.
— Dar nu era singura persoană care îl fermeca pe acest René cu escapade de weekend și cadouri nenumărate.
— Sunt convins că nu era. Și la fel de sigur e faptul că echipele anterioare de anchetă ar fi trebuit să observe toate astea.

— Acum ești nedrept, Harry. Nu dispuneau de motoarele mele de căutare.

Harry își trecu cu mare atenție o mână peste față.

— Poate că nu. Poate că ai dreptate. Poate că sunt nedept când consider că uciderea unui homosexual promiscuu nu a generat la detectivii implicați nevoia de a obține un rezultat.

— Da, ești.

— Bine. Altceva?

— Deocamdată nu.

— În regulă.

Harry își strecură telefonul în buzunar. Se uită la ceas.

În mintea lui se derula o frază rostită de Arnold Folkestad.

Oricine nu se ridică în apărarea justiției ar trebui să aibă conștiința încărcată.

Oare asta făcea Folkestad cu crimele din răzbunare? Se ridica în apărarea justiției?

Și ce spusese când discutaseră despre starea mentală a lui Silje Gravseng? *Am ceva experiență cu tulburările mintale*. Asta însemnând că știa bine cum e să nu te oprească nimic.

Individul stătuse la birou vizavi de Harry și aproape că îi explicase totul pe litere.

Bjørn sună peste șapte minute.

— Au verificat telefonul lui Truls Berntsen și nu l-a sunat nimeni în seara asta.

— Mhm. Așadar Folkestad s-a dus direct acasă la Berntsen și l-a luat de acolo. Cum e cu telefonul lui Folkestad?

— E pornit și poate fi localizat în zona din jurul Slemdalsveien, Chateau Neuf și —

— Rahat, exclamă Harry. Închide și formează numărul lui.

Harry așteptă câteva secunde. Auzi ceva vibrând undeva. Sunetul venea dintr-un sertar al biroului. Harry trase de sertare. Încuiate. În afara celui de jos, de la bază. Înăuntru se vedea un ecran luminat. Harry luă telefonul și acceptă convorbirea.

— L-am găsit, zise el.

— Alo?

— Aici e Harry, Bjørn. Folkestad e isteț. Și-a lăsat aici telefonul înregistrat pe numele lui. Aș zice că a fost aici când s-au comis toate crimele.
— Astfel ca operatorul de telefonie să nu-i poată reconstitui mișcările.
— Și ca dovadă că el muncea la birou, ca de obicei, dacă avea nevoie de un alibi. Și cum nu este securizat cu parolă, bănuiala mea e că nu vom descoperi nimic revelator în telefon.
— Vrei să spui că are alt aparat?
— Cu cartelă preplătită, achiziționat cu numerar, poate pe un alt nume. Așa își sună victimele.
— Iar cum telefonul e acolo în seara asta…
— El e pe afară și caută, da.
— Dar dacă are nevoie să folosească telefonul drept alibi, e ciudat că nu l-a luat cu el. Că nu l-a dus acasă. Dacă semnalul indică faptul că telefonul a stat toată seara la PHS…
— Nu funcționează ca alibi plauzibil. Mai există o posibilitate.
— Care?
— Că încă nu și-a încheiat treaba din noaptea asta.
— Oh, Doamne. Crezi că…
— Nu cred nimic. Nu reușesc să dau de Bellman. Poți tu să-l suni pe Hagen, să-i explici situația și să-i ceri să autorizeze mobilizarea trupelor Delta? Pentru un raid la adresa de acasă a lui Folkestad.
— Crezi că e acasă?
— Nu. Dar noi…
— …începem să căutăm acolo unde este lumină, completă Bjørn ideea.

Harry încheie apelul. Își închise ochii. Vuietul din urechi aproape dispăruse. În schimb, auzea acum un alt sunet. Un ticăit. Secundele care se scurgeau. La naiba! Își apăsă pumnii de pleoape.

Oare mai primise altcineva un telefon anonim în acea zi? Cine? Și de unde? De la un telefon cu cartelă preplătită. Sau de la unul conectat la o centrală, unde numerele nu apăreau.

Harry rămase nemișcat câteva secunde.

După care își luă mâinile de la cap.

Se uită la telefonul mare și negru de pe birou. Ezită. Apoi ridică receptorul. Auzi tonul centralei. Apăsă pe tasta de reapelare și auzi soneria din celălalt capăt.

Aceeași voce blândă și melodioasă.

— Bellman.

— Scuze, greșeală, rosti Harry, trântind receptorul.

Închise ochii. La naiba, la naiba, la naiba!

49

Fără cum sau de ce.

Harry încercă să-și golească creierul de toate informațiile redundante. Să se concentreze asupra singurei întrebări importante acum. Unde.

Unde naiba putea fi Arnold Folkestad?

La locul unei crime.

Îmbrăcat în haine de chirurg.

Când înțelese, Harry fu surprins de un singur lucru: că în mintea lui nu se aprinsese beculețul înainte. Era atât de evident, încât și un student din anul întâi cu o imaginație mediocră ar fi reușit să coroboreze datele și să urmărească modul de gândire al infractorului. Scena crimei. O scenă în care un bărbat îmbrăcat și mascat ca un chirurg nu ar atrage atenția asupra lui.

Făcea două minute cu mașina până la Rikshospital.

El putea ajunge acolo. Echipa Delta, nu.

Harry avu nevoie de 25 de secunde ca să iasă din clădire.

De 30 de secunde ca să ajungă la mașină, să pornească motorul și să vireze pe Slemdalsveien, drum care avea să-l ducă aproape direct la țintă.

Un minut și 45 de secunde mai târziu opri mașina în fața intrării de la Rikshospital.

Zece secunde mai târziu trecea prin ușa batantă și depășea recepția. Auzi un „Hei, tu!“, dar goni înainte. Pașii lui stârneau ecouri pe coridor. Alergând, căută ceva cu mâna la spate. Apucă pistolul Odessa pe care îl vârâse la curea. Își simți pulsul din ce în ce mai rapid.

Trecu de aparatul de cafea. Încetini ca să nu facă prea mult zgomot. Se opri lângă scaunul din fața ușii care se deschidea spre scena crimei. Mulți oameni știau că acolo murise un baron al drogurilor, dar nu mulți aveau habar că murise asasinat. Și că

acea crimă rămăsese nerezolvată. În orice caz, Arnold Folkestad știa.

Harry se lipi de ușă. Ascultă.

Verifică dacă siguranța armei era dată la o parte.

Pulsul i se mai domolise și acum ajunsese la starea de calm.

Auzi pași alergând de-a lungul coridorului. Erau deja pe punctul de a-l opri din ceea ce voia să facă. Iar înainte de a deschide fără zgomot ușa și de a păși înăuntru, Harry Hole mai avu răgazul pentru un singur gând: că totul era un coșmar urât în care lucrurile rele reveneau la viață și că trebuia să se încheie acolo. Trebuia să se trezească. Să clipească în razele soarelui într-o dimineață, înfășurat într-o pătură răcoroasă și albă, cu brațele ei strânse în jurul lui. Refuzând să se desprindă, refuzând să-l lase să fie în altă parte decât alături de ea. Harry închise încet ușa după el. Și se trezi uitându-se la un individ îmbrăcat în halat verde, aplecat deasupra unui pat în care se afla un om pe care îl știa. Mikael Bellman.

Harry își ridică pistolul și-l armă. Își imagina deja salva de gloanțe sfâșiind materialul verde, retezând nervi, zdrobind măduva oaselor, spatele arcuindu-se și corpul prăbușindu-se în față. Însă Harry nu dorea asta. Nu dorea să-l împuște pe individ în spate și să-l ucidă. Dorea să-l împuște drept în față și să-l ucidă.

— Arnold, rosti Harry cu voce răgușită, întoarce-te.

Se auzi un clănțănit pe masa de metal când individul în verde scăpă din mână ceva strălucitor, un bisturiu. Omul se răsuci încet pe călcâie. Își dădu masca jos. Se uită la Harry.

Harry se uită la el. Degetul lui înconjură mai bine trăgaciul.

Pașii de afară se apropiau. Erau mulți. Trebuia să se grăbească dacă dorea s-o facă fără martori.

Simți trăgaciul cedând; ajunsese în punctul mort al cursei, când totul rămâne nemișcat. Liniștea dinaintea exploziei. Acum. Nu acum. Își lăsă degetul să se relaxeze un pic. Nu era el. Nu era Arnold Folkestad. Oare se înșelase? Se înșelase din nou? Fața dinaintea lui era netedă, cu gura deschisă larg și cu ochi negri, necunoscuți. Oare ăsta era ucigașul de polițiști? Părea atât de…

surprins. Silueta în verde se dădu un pas în lateral, și abia atunci Harry observă că persoana în halat verde era femeie.

În acel moment, ușa se deschise cu putere în spatele lui, iar Harry fu împins într-o parte de alți doi indivizi îmbrăcați în costume medicale de culoare verde.

— Care-i situația? întrebă unul dintre nou-veniți pe un ton autoritar.

— Inconștient, răspunse femeia. Puls slab.

— Hemoragie?

— Nu s-a scurs prea mult sânge pe jos, dar e posibil să i se fi scurs în abdomen.

— Vezi ce grupă de sânge are și cere trei pungi.

Harry își lăsă arma în jos.

— Poliția, rosti el. Ce s-a petrecut aici?

— Ieși afară. Încercăm să salvăm o viață aici, rosti vocea autoritară.

— Și eu, ripostă Harry, ridicând din nou arma. Încerc să opresc un criminal, domnule chirurg. Și încă nu știm dacă și-a încheiat treaba pe ziua de azi, bine?

Individul se întoarse cu spatele la Harry.

— Dacă e doar rana asta și nu sunt afectate organele interne, atunci nu a pierdut prea mult sânge. E în stare de șoc? Karen, ajută-l tu pe ofițerul ăsta.

Femeia vorbi prin mască, fără să se îndepărteze de pat.

— Cineva de la recepție a văzut un bărbat cu halat pătat de sânge și mască pe față venind dinspre aripa pustie a spitalului și ieșind în grabă. Așa ceva era atât de nefiresc, încât asistenta a trimis pe cineva să verifice. Când a fost găsit, pacientul mai avea puțin și murea.

— Știe cineva unde s-ar fi putut duce individul? întrebă Harry.

— Spun doar că a dispărut pur și simplu.

— Când își va reveni pacientul?

— Nu știm nici măcar dacă va supraviețui. Apropo, și dumneata arăți ca și cum ai avea nevoie de ajutor medical.

— Nu putem face altceva decât să-l acoperim cu un bandaj, rosti vocea autoritară.

Nu mai putea obține alte informații. Cu toate astea, Harry rămase pe loc. Făcu doi pași în față. Se opri. Se holbă la chipul alb al lui Mikael Bellman. Oare era conștient? Greu de spus.

Un ochi se uita direct la el.

Celălalt nu era la locul lui.

În schimb, se vedea doar o gaură neagră, cu fărâme însângerate de țesut și fire albe atârnând în afară.

Harry se întoarse și plecă. Își scoase telefonul când străbătea coridorul cu pași mari, ca să iasă mai repede la aer curat.

— Da?

— Ståle?

— Pari agitat, Harry.

— Ucigașul de polițiști l-a prins pe Bellman.

— L-a prins?

— I-a făcut o operație.

— Cum adică?

— I-a scos un ochi. Și l-a lăsat să sângereze până la moarte. Tot el a fost în spatele exploziei din seara asta, despre care sunt sigur că ai auzit la știri. A încercat să omoare doi polițiști, eu sunt unul dintre ei. Am nevoie să știu ce gândește, deoarece nu mai am nicio nenorocită de idee.

Tăcere. Harry așteptă. Auzea respirația grea a lui Ståle Aune. După care, în sfârșit, îi reauzi vocea.

— Chiar nu știu…

— Nu asta vreau să aud de la tine, Ståle. *Prefă-te* că știi, bine?

— Bine, bine. Ce pot spune e că nu se mai controlează, Harry. Tensiunea emoțională a crescut, acum fierbe pe dinăuntru pur și simplu, așa că a încetat să mai respecte tipare. De-acum înainte e în stare de orice.

— Deci tu spui că habar n-ai care va fi următoarea lui mutare?

O nouă tăcere.

— Mersi, zise Harry și închise.

Telefonul sună imediat. Bjørn.

— Da?

— Echipa Delta e pe drum spre adresa lui Folkestad.

— Bine! Spune-le că și el s-ar putea îndrepta într-acolo acum. Și că le acordăm o oră înainte de a declanșa alerta generală, ca el să nu prindă de veste de pe frecvența poliției sau de altundeva. Sun-o pe Katrine și spune-i să vină în Boiler Room. Mă duc și eu acolo acum.

Harry ajunse la recepție, văzu oameni care se holbează la el și tresar înfiorați. O femeie țipă și cineva se ascunse după o tejghea. În oglinda din spate, Harry descoperi cauza.

O imagine a unui bărbat înalt de aproape doi metri, răvășit de explozia unei bombe, care continua să țină în mână cea mai urâtă armă automată din lume.

— Scuze, oameni buni, mormăi Harry, ieșind prin ușile rotative.

— Ce se întâmplă? întrebă Bjørn.

— Nu cine știe ce, răspunse Harry, ridicându-și fața spre ploaie pentru a-și mai răcori focul. Bjørn, sunt la cinci minute de casă, așa că trec mai întâi pe acolo ca să fac un duș, să-mi pun niște bandaje și să mă îmbrac cu ceva mai gros.

Încheiară discuția, și Harry îl văzu pe paznicul parcării spitalului stând lângă mașina lui, cu carnețelul în mână.

— Te gândești să-mi dai amendă? întrebă Harry.

— Ai blocat intrarea în spital, așa că poți să fii sigur că te amendez, zise paznicul fără să-și ridice privirea din carnețel.

— Poate că ar fi mai bine să te dai la o parte ca să luăm mașina din calea de acces, zise Harry.

— Nu cred că ar trebui să vorbești cu mine în…, începu paznicul, după care privi în sus și încremeni când îl văzu pe Harry și arma din mâna acestuia.

Și rămase încremenit când Harry se urcă la volan, își băgă arma la loc sub curea, răsuci cheia în contact, dădu drumul la ambreiaj și țâșni de pe loc.

Vină pe Slemdalsveien, acceleră și trecu pe lângă un tramvai care venea spre el. Se rugă în sinea lui ca Arnold Folkestad să fie pe drum spre propria casă, la fel ca Harry.

Intră pe Holmenkollveien. Sperând ca Rakel să nu leșine când avea să-l vadă. Sperând ca Oleg…

Doamne, cât de nerăbdător era să-i vadă. Chiar și acum, în starea asta. Mai ales acum.

Încetini înainte de a vira pe aleea care ducea spre casă.

După care apăsă cu putere frâna.

Băgă maneta de viteze în marșarier.

Dădu încet cu spatele.

Se uită la mașinile parcate pe lângă care abia trecuse, aliniate de-a lungul trotuarului. Se opri. Respiră cu putere pe nări.

Arnold Folkestad plecase în mod clar spre casă. La fel ca Harry.

Căci parcat între două mașini tipice pentru Holmenkollen, un Audi și un Mercedes, era un Fiat de o vechime imposibil de determinat.

50

Harry rămase ascuns sub crengile brazilor câteva secunde, studiind casa.

De unde se afla, nu vedea semne de intrare prin efracție nici prin spargerea ușii cu cele trei zăvoare ale ei, nici prin smulgerea barelor de la ferestre.

Evident, nu era deloc sigur că mașina parcată la marginea trotuarului era Fiatul lui Folkestad. Mulți oameni dețineau un Fiat. Harry își pusese mâna pe capotă. Era caldă încă. Își abandonase propria mașină în mijlocul drumului.

Alergă printre copaci până în spatele casei.

Unde așteptă și ascultă. Nimic.

Se furișă spre zid. Se întinse cât era de lung, privi pe geam, dar nu văzu nimic în afară de încăperi întunecate.

Continuă să înainteze pe lângă casă până ajunse aproape de ferestrele luminate de la bucătărie și living.

Acolo se ridică în vârful picioarelor și privi înăuntru. Se lăsă imediat înapoi pe vine. Se sprijini de zidul din bușteni și se concentră asupra propriei respirații. Deoarece acum trebuia să respire calm și profund. Trebuia să se asigure că creierul lui primea suficient oxigen ca să gândească în mare viteză.

O fortăreață. La ce naiba folosise asta?

El pusese mâna pe ei.

Erau cu toții înăuntru.

Arnold Folkestad. Rakel. Și Oleg.

Harry se concentră să memoreze ce văzuse.

Se găseau în holul de la intrarea din față.

Oleg era așezat pe un scaun rotativ așezat în mijlocul încăperii, iar Rakel stătea în picioare chiar în spatele lui. Oleg avea un căluș alb în gură, iar Rakel îl lega de scaun.

La câțiva metri în spatele lor, așezat comod într-un fotoliu, era Arnold Folkestad cu o armă în mână, dându-i evident ordine lui

Rakel.

Amănuntele. Arma lui Folkestad era un Heckler & Koch, varianta standard pentru forțele de poliție. Armă de încredere, care nu se bloca. Telefonul mobil al lui Rakel era pe masa din living.

Niciunul dintre ei nu părea rănit deocamdată. Deocamdată.

De ce…?

Harry încetă să mai gândească. Nu era timp de așa ceva, nu avea răgaz pentru de ce-uri, ci doar pentru cum îl putea opri pe Folkestad.

Harry observase deja că o împușcătură de acolo era imposibilă. Nu l-ar fi putut nimeri pe Arnold Folkestad fără să-i pună în pericol pe Rakel și pe Oleg.

Harry își înălță capul peste pervaz, apoi se ghemui din nou.

Rakel avea să-și termine în curând treaba.

Iar Folkestad avea să și-o înceapă în curând pe a lui.

Harry zărise bastonul. Era sprijinit de bibliotecă, lângă fotoliu. Peste puțin timp, Folkestad avea să-i zdrobească fața lui Oleg, așa cum procedase cu ceilalți. Un tânăr care nici măcar nu era polițist. Iar Folkestad nutrea probabil iluzia că Harry murise deja, așa că răzbunarea era inutilă. De ce…?

Stop. Fără de ce-uri.

Trebuia să-l sune pe Bjørn. Ca să trimită trupele Delta acolo. Acum se aflau în pădure, în cealaltă parte a orașului. Totul putea dura lejer 45 de minute. La dracu'! Trebuia să se descurce pe cont propriu.

Harry își spuse că avea timp.

Avea la dispoziție câteva secunde, poate un minut.

Numai că nu se putea baza pe elementul surpriză dacă încerca să dea buzna, nu atunci când avea trei zăvoare de descuiat. Folkestad l-ar fi auzit cu multă vreme înainte de a intra. Și ar fi ațintit arma fie spre capul lui Rakel, fie spre cel al lui Oleg.

Repede, repede! Găsește ceva, orice, Harry.

Își scoase mobilul. Vru să-i trimită un mesaj lui Bjørn. Numai că degetele nu-l ascultau, încremeniseră, ca și cum sângele se scursese din ele.

Nu acum, Harry, nu îngheța. E vorba de un număr obișnuit. Dacă nu sunt ei, atunci sunt… victime. Victime fără chip. Ei sunt… femeia cu care urma să te însori și băiatul care îți spunea tată când era mic și era atât de obosit că uita de el însuși. Băiatul pe care tu nu ai dorit niciodată să-l dezamăgești, dar a cărui zi de naștere încă o uiți și — numai chestia asta în sine — te făcea să plângi și tu deveneai disperat că trebuie să-l păcălești. A trebuit mereu să-l păcălești.

Harry clipi în întuneric

Păcăliciule bătrân ce ești.

Telefonul mobil de pe masă. Să apeleze telefonul lui Rakel ca să vadă dacă sunetul îl va determina pe Folkestad să se ridice și să se îndepărteze de Rakel și de Oleg? Să-l împuște când avea să ridice telefonul?

Și dacă n-o făcea? Dacă rămânea pe loc?

Harry se mai uită o dată scurt înăuntru. Se ghemui la loc, sperând ca Folkestad să nu fi observat mișcarea. Acesta se ridicase, ținând bastonul în mână, și o împinsese pe Rakel într-o parte. Și chiar dacă Harry ar fi avut o linie clară de tragere, șansele de a fi suficient de norocos ca să-l nimerească în plin pe Folkestad de la zece metri depărtare erau extrem de mici. Pentru asta era nevoie de o armă cu precizie mai mare decât un pistol rusesc Odessa și gloanțe de un calibru mai potrivit decât Makarov 9x18 milimetri. Harry trebuia să se apropie mai mult, preferabil la o distanță de sub doi metri.

Auzi vocea lui Rakel prin geamul ferestrei.

— Ia-mă pe mine! Te rog.

Harry își lipi capul de zid, închizându-și ochii cu forța. Acționează, acționează. Dar cum anume? Dumnezeule milostiv, cum? Dă-i acestui păcălici păcătos un indiciu și te va răsplăti cu… ce vrei tu. Harry inspiră adânc, șoptind o promisiune pentru sine.

Rakel se uită fix la bărbatul cu barbă roșcată. Acesta stătea în picioare chiar în spatele scaunului lui Oleg, cu capătul bastonului odihnindu-se pe umărul băiatului. În cealaltă mână avea o armă ațintită spre ea.

— Chiar îmi pare rău, Rakel, dar nu-l pot ierta pe băiat. Vezi tu, el e adevărata țintă.

— Dar de ce?

Rakel nici nu mai conștientiza că plângea, lacrimile fierbinți îi curgeau pe obraji ca o reacție fizică complet separată de ceea ce simțea. Sau de ce nu simțea. Amorțeala.

— De ce faci asta, Arnold? E o chestie… o chestie…

— Bolnăvicioasă? rosti Arnold Folkestad, zâmbind în chip de scuze sau cel puțin așa lăsa să se înțeleagă. Probabil că v-ar plăcea tuturor să credeți asta. Că ne putem cu toții bucura de grandioasele noastre fantezii de răzbunare, dar niciunul nu e dornic sau măcar capabil de a transpune aceste fantezii în realitate.

— Dar de ce?

— Deoarece pot iubi și pot urî. Mă rog, acum nu mai pot iubi. Am înlocuit iubirea cu…

Ridică bastonul în aer.

— …asta. Îmi onorez iubitul. Vezi tu, René nu era doar un iubit precum ceilalți. Era…

Lăsă bastonul pe podea, sprijinindu-l de spătarul scaunului și se apucă să caute ceva în buzunar, însă fără să coboare țeava armei cu un milimetru măcar.

— …lumina ochilor mei. Care mi-a fost luată. Și nu s-a făcut nimic în privința asta.

Rakel făcu ochii mari la ceea ce ținea Folkestad în mână. Știa că ar fi trebuit să fie șocată și înspăimântată. Numai că nu simțea nimic, inima ei împietrise deja.

— Mikael Bellman avea ochi așa de frumoși. Așa că am luat de la el ce mi-a luat și el mie. Cel mai bun lucru.

— Un ochi. Dar de ce Oleg?

— Chiar nu pricepi, Rakel? E o sămânță. Harry mi-a spus că vrea să ajungă polițist. Iar el deja a dat greș în datoria lui, iar asta îl face să fie la fel ca ceilalți.

— Datorie? Ce fel de datorie?

— Datoria de a prinde ucigași și de a-i judeca. El știe cine l-a ucis pe Gusto Hanssen. Pari surprinsă. M-am uitat peste dosarul

cazului. Și e limpede că dacă Oleg nu s-a sinucis, atunci știe cine e vinovatul. Orice altceva reprezintă o imposibilitate logică. Nu ți-a spus Harry? Oleg a fost acolo când Gusto a fost ucis, Rakel. Și știi ce mi-am zis când l-am văzut pe Gusto în fotografiile de la locul crimei? Cât era de frumos. El și René erau doar doi tineri frumoși care aveau întreaga viață înainte.

— Și băiatul meu are întreaga viață înainte! Te rog, Arnold, nu-i nevoie să faci asta.

Rakel făcu un pas spre el și Folkestad ridică arma. Îndreptând-o nu spre ea, ci spre Oleg.

— Nu-ți face griji, Rakel. Și tu vei muri. Nu ești o țintă, dar ești martor și va trebui să mă descotorosesc de tine.

— Harry te va găsi. Și te va ucide.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți provoc atâta durere, Rakel, căci chiar îmi place de tine. Dar cred că e corect să știi. Vezi tu, Harry nu va găsi nimic. Mă tem că e deja mort.

Rakel îl privi neîncrezătoare. *Chiar* îi părea rău. Brusc, telefonul de pe masă se lumină și emise un simplu fluierat. Rakel aruncă o privire spre el.

— Se pare că te-ai înșelat, zise ea.

Arnold Folkestad se încruntă.

— Dă-mi telefonul.

Rakel îl luă de pe masă și i-l dădu. Folkestad lipi țeava armei de gâtul lui Oleg și luă aparatul. Citi rapid mesajul scris pe el, după care îi aruncă lui Rakel o privire ascuțită.

— *Nu-l lăsa pe Oleg să vadă cadoul*. Ce mai înseamnă și asta?

Rakel ridică din umeri.

— Oricum, înseamnă că trăiește.

— Imposibil. Au spus la radio că bomba pusă de mine a explodat.

— Nu poți să ieși chiar acum din casa asta, Arnold? Înainte de a fi prea târziu.

Folkestad clipi gânditor din ochi în timp ce se uita la ea. Sau prin ea.

— Înțeleg. Cineva i-a luat-o înainte lui Harry. A intrat în apartament. Booom. Bineînțeles. Harry vine încoace acum, nu?

Nu bănuiește nimic. Te-aș putea împușca mai întâi pe tine și apoi să aștept să intre pe ușă.

Păru să evalueze încă o dată propriul raționament, după care dădu din cap ca și cum ajunsese la aceeași concluzie. După care îndreptă arma spre Rakel.

Oleg începu să se agite pe scaun, încercă să sară și gemu disperat prin călușul de la gură. Rakel se trezi uitându-se drept în gaura de la țeava armei. Simți că îi stă inima în loc. Ca și cum creierul ei acceptase inevitabilul și începea deja să se închidă în el. Rakel nu se mai temea. Dorea să moară. Să moară pentru Oleg. Poate că Harry ajungea înainte ca… poate că el avea să-l salveze pe Oleg. Căci acum ea știa ceva. Închise ochii. Așteptă să se producă ceva necunoscut. O lovitură, un junghi, o durere. Întuneric. Nu avea zei la care să vrea să se roage. În acea clipă se auzi un zăvor de la ușa din față zăngănind.

Deschise ochii.

Arnold își coborâse arma și se uita la ușă.

O mică pauză. Apoi se auzi din nou un zăngănit.

Arnold se dădu în spate, înșfăcă pătura de pe fotoliu și o puse peste Oleg astfel încât pătura să-l acopere pe băiat și scaunul de sub el.

— Comportă-te ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă scoți un singur cuvânt bag un glonț direct în ceafa fiului tău.

Se auzi al treilea zăngănit. Rakel îl văzu pe Arnold poziționându-se în spatele lui Oleg și al scaunului, astfel încât arma să nu poată fi zărită de la ușă.

După care se deschise ușa.

Și apăru el. O siluetă impunătoare, cu un zâmbet larg, haina descheiată și chipul răvășit.

— Arnold! exclamă el încântat. Ce plăcere!

Arnold răspunse râzând.

— Arăți de pomină, Harry! Ce s-a întâmplat?

— Ucigașul de polițiști. O bombă.

— Chiar așa?

— Fără consecințe serioase. Pe tine ce te aduce aici?

— Eram în trecere. Și mi-am amintit că trebuie să discutăm câteva lucruri despre orar. Vrei să vii aici o secundă?

— Nu înainte de a o îmbrățișa pe ea, zise Harry și își deschise brațele către Rakel, care se repezi în brațele lui. Cum a fost călătoria, dragă?

Arnold își drese glasul.

— Poți să-i dai drumul acum, Rakel. Mai am niște treburi în seara asta.

— Acum ești un pic rigid, Arnold, zise Harry, râzând.

Îi dădu drumul lui Rakel, împingând-o departe de el și scoțându-și haina.

— Atunci vino încoace, rosti Arnold.

— Lumina de aici e mai bună, Arnold.

— Mă doare genunchiul. Vino tu încoace.

Harry se aplecă și trase de șireturile de la pantofi.

— Am trecut printr-o explozie dată naibii azi, așa că va trebui să mă scuzi dacă îmi scot pantofii mai întâi. Oricum va trebui să-ți folosești genunchiul pe drumul spre ieșire, așa că adu orarul ăla încoace dacă te grăbești așa de tare.

Harry se uită în jos la pantofi. Distanța până la Arnold și scaunul acoperit de pătură era de șase sau șapte metri. Prea mare pentru cineva care recunoscuse că vederea și tremurăturile îl împiedicau să lovească ținta de la mai mult de jumătate de metru depărtare. Iar acum ținta se ghemuise brusc și se făcuse mai mică lăsându-și capul între umeri și aplecându-se în față, ca umerii să o protejeze.

Trase de șireturi, prefăcându-se că acestea se înnodaseră.

Să-l momească pe Arnold. Trebuia să-l momească să vină la el.

Căci exista o singură cale. Și poate că de aceea era atât de calm și de relaxat. Totul sau nimic. Pariurile fuseseră deja făcute. Restul era la cheremul zeilor.

Și poate că Arnold sesiză tocmai acel calm al lui.

— Cum dorești, Harry.

Harry auzea pașii lui Arnold pe podea. Continuă să se concentreze asupra șireturilor. Știa că Arnold îl depășise pe Oleg, care stătea complet nemișcat, ca și cum ar fi știut ce se petrece.

Apoi Arnold trecu de Rakel.

Clipa sosise.

Harry își ridică privirea. Se trezi uitându-se la gaura din țeava armei, un ochi negru care îl privea nepăsător de la 20 sau 30 de centimetri.

De când intrase în casă știuse că cea mai mică mișcare bruscă l-ar fi determinat pe Arnold să acționeze. Mai întâi, să împuște persoana aflată cel mai aproape. Oleg. Oare Arnold știa că Harry era înarmat? Știa că luase o armă cu el la întâlnirea cu Truls Berntsen?

Poate că da. Poate că nu.

Oricum nu mai conta. Harry n-ar avea oricum răgazul să scoată arma acum, oricât de accesibilă ar fi fost.

— Arnold, de ce…

— Adio, prietene.

Harry se uită la degetul lui Arnold Folkestad apăsând pe trăgaci.

Și își dădu seama că n-avea să vină iluminarea, clipa prin care credem că vom trece la finalul călătoriei noastre. N-avea să vină nici marea revelație, despre motivul pentru care ne naștem și murim și despre sensul amândurora, plus bucățica dintre ele. N-avea să vină nici mica revelație, cea despre motivul pentru care o persoană ca Folkestad era dispusă să-și sacrifice viața ca să distrugă viețile altora. În schimb, avea să apară această sincopă, această încetare bruscă a vieții, această pauză sordidă, dar logică, plasată la mijlocul unui cuvânt. Acel „de ce“.

Pulberea arse cu viteză efectiv explozivă, iar presiunea generată desprinse glonțul din cartușul de alamă cu o viteză de aproximativ 360 de metri pe secundă. Plumbul moale era afectat de ghinturile țevii, care determinau rotirea glonțului, astfel ca acesta să străbată aerul cu mai multă stabilitate. Însă în acest caz era inutil. Deoarece după parcurgerea a doar câțiva centimetri de aer, bucata de plumb străpunse pielea și încetini când întâlni osul craniului. Iar când glonțul ajunse la creier, viteza lui coborâse deja la 300 de kilometri pe oră. Proiectilul trecu prin și distruse mai întâi cortexul motor, paralizând orice mișcare, după care

străpunse lobul parietal, distruse funcțiile vitale din lobul drept și cel frontal, reteză nervul optic și lovi interiorul craniului în partea opusă. Unghiul și viteza redusă însemnau că, în loc de a-și continua traiectoria și de a ieși, glonțul ricoșă, lovi alte zone ale craniului cu viteze tot mai mici și într-un final se opri. Până atunci însă, generase leziuni atât de mari că inima încetase să mai bată.

51

Katrine tremura și se ghemuia sub brațul lui Bjørn. Era frig în biserica mare. Frig înăuntru, frig afară, iar ea ar fi trebuit să se îmbrace mai bine.

Așteptau. Toți cei din biserica Oppsal așteptau. Tușind. Oare de ce oamenii începeau să tușească imediat ce intrau într-o biserică? Încăperea în sine le provoca inflamații ale gâtului și faringelui? Chiar și într-o biserică modernă ca aceea, din beton și sticlă? Sau de vină era anxietatea legată de emiterea de sunete amplificate de acustica clădirii? Ori era omenește să te eliberezi de emoția acumulată prin tuse, în loc să izbucnești în plâns sau în râs?

Katrine își înclină capul. Adunarea era mică, doar persoanele cele mai apropiate. Suficient de puțini oameni ca să beneficieze doar de o inițială în lista de contacte a lui Harry. Îl văzu pe Ståle Aune. Care purta cravată de data asta. Soția lui. Gunnar Hagen, tot cu soția.

Oftă. Ar fi trebuit să se îmbrace mai gros. Chiar dacă lui Bjørn nu părea să-i fie frig. Costum închis la culoare. Nu știuse că putea arăta așa de bine în costum închis la culoare. Îi atinse reverul hainei. Nu pentru că ar fi fost ceva acolo, ci pentru gestul în sine. Un act intim de iubire. Maimuța care culegea păduchii din blana altei maimuțe.

Cazul era rezolvat.

O vreme se temuseră că l-au pierdut, că Arnold Folkestad — deja cunoscut drept Ucigașul de Polițiști — reușise să fugă în străinătate sau să găsească o ascunzătoare în Norvegia. Ar fi trebuit să fie un hău adânc și întunecat, deoarece în timpul primelor 24 de ore scurse de la alerta inițială, descrierea și informațiile despre el fuseseră difuzate pe toate canalele media cu detalii atât de amănunțite, că fiecare persoană sănătoasă la minte din țară aflase cine era și cum arăta Arnold Folkestad. Iar în acel moment, Katrine ajunsese la propria concluzie legată de cât de

aproape fuseseră de rezolvarea cazului ceva mai devreme, când Harry îi ceruse să verifice legăturile dintre René Kalsnes și alți ofițeri de poliție. Dacă ea și-ar fi extins căutările ca să includă și *foști* ofițeri, ar fi descoperit imediat legătura dintre Arnold Folkestad și tânăr.

Încetă să mai mângâie reverul hainei lui Bjørn, iar el îi aruncă un zâmbet de recunoștință. Un zâmbet scurt și forțat. Bărbia îi tremura ușor. Bjørn era pe punctul de a izbucni în plâns. Katrine își dădu seama de asta și își dădu seama că avea pentru prima dată să-l vadă pe Bjørn Holm plângând în acea zi. Așa că tuși ușor.

Mikael Bellman se furișă la capătul rândului. Se uită scurt la ceas. Avea de acordat un alt interviu peste trei sferturi de oră. Revista *Stern*. Un milion de cititori. Un alt jurnalist străin care dorea să audă povestea modului în care tânărul șef al poliției muncise fără odihnă săptămână de săptămână, lună de lună, ca să-l prindă pe acest criminal și cum în final ajunsese aproape de a deveni el însuși victima Ucigașului de Polițiști. Iar Mikael avea din nou să facă o scurtă pauză teatrală înainte de a spune că ochiul pe care îl sacrificase era un preț mic pentru ce realizase: să împiedice un criminal nebun să curme și alte vieți ale ofițerilor din subordinea lui.

Mikael Bellman își trase mâneca hainei peste ceas. Ar trebui să înceapă de acum. Oare ce așteptau? Se gândise o vreme la cum avea să se îmbrace în acea zi. În negru, pentru a se potrivi ocaziei și cu peticul de la ochi? Acel petic însemna o adevărată lovitură de maestru; îi spunea vizual și simplu povestea într-o manieră atât de dramatică și de eficientă încât, conform *Aftenposten*, ajunsese cel mai fotografiat norvegian în presa internațională în acel an. Sau să aleagă ceva închis, dar într-un ton mai neutru, o ținută acceptabilă și nu atât de stridentă pentru interviul de după? Căci după interviu trebuia să plece direct la o întâlnire cu președintele Consiliului Local, așa că Ulla optase pentru culori neutre, în nuanțe închise.

Dacă nu începeau mai repede, avea să întârzie.

Se amuza în sinea lui. Simțea ceva? Nu. Ce să simtă? În definitiv, era vorba doar de Harry Hole, un prieten nu chiar apropiat și nici un ofițer din echipa sa din cadrul Districtului de Poliție Oslo. Dar exista posibilitatea ca presa să aștepte afară și evident că a-ți arăta chipul în biserică reprezenta o mișcare bună de relații publice. Era cu adevărat imposibil de ocolit că Harry Hole fusese primul care îndreptase degetul acuzării către Arnold Folkestad, iar chestia asta îi lega într-un fel pe Mikael și Harry, dată fiind amploarea pe care o luase cazul. Iar acum relațiile publice erau mai importante ca oricând. Bellman știa deja care avea să fie subiectul întâlnirii cu președintele Consiliului Local. Partidul pierduse o personalitate puternică odată cu Isabelle Skøyen și era în căutarea unei noi personalități de calibru. O persoană populară, respectată, pe care ei și-ar dori-o în echipă pentru a contribui la progresul orașului. Când îl sunase președintele, primele cuvinte fuseseră laude legate de impresia de căldură și înțelepciune pe care Bellman o lăsase în interviul din revista *Magasinet*. După care îi declarase că se întreba serios dacă nu cumva programul politic al partidului lor rezona cu gândirea politică a lui Bellman.

Rezonau.

Să contribuie la progresul orașului Oslo.

Orașul lui Mikael Bellman.

Așa că dați drumul odată orgii ăleia!

Bjørn Holm o simțea pe Katrine tremurând la brațul lui, simțea transpirația rece curgându-i pe sub pantaloni și se gândea că are o zi lungă în față. O zi lungă până când el și Katrine aveau să se dezbrace pentru a ajunge în pat. Împreună. Să lase viața să meargă înainte. Așa cum viața mergea înainte pentru cei care trăiau, indiferent dacă doreau asta sau nu. Și în timp ce privirea lui mătura rândurile de strane, mintea lui îi enumera pe cei care *nu* erau acolo. Beate Lønn. Erlend Vennesla. Anton Mittet. Fia, fata lui Roar Midtstuen. Și Rakel Fauke și Oleg Fauke, care nu erau nici ei acolo. Care plătiseră prețul de a se fi atașat de bărbatul care fusese așezat în fața lor, lângă altar. Harry Hole.

Într-un anume fel ciudat, bărbatul care stătea în fața lor părea să continue să fie ceea ce fusese întotdeauna: o gaură neagră care absorbea tot ce era bun în jur, consumând toată dragostea care îi era oferită și, de asemenea, dragostea ce nu-i era oferită. Cu o seară înainte, după ce se duseseră la culcare, Katrine îi mărturisise că și ea fusese îndrăgostită de Harry Hole. Nu pentru că el ar fi meritat asta, ci pentru că era imposibil să nu te îndrăgostești de el. La fel de imposibil precum era să-l prinzi, să-l păstrezi sau să conviețuiești cu el. Da, bineînțeles că ea îl iubise. Dar îi trecuse, dorința se domolise sau cel puțin ea încercase s-o domolească. Numai că mica cicatrice a inimii zdrobite pe care o împărțea cu mai multe femei avea să-i rămână mereu în suflet. El fusese o ființă pe care ele o împrumutaseră pentru o vreme. Iar acum totul se terminase. Ajunși în acest punct al discuției, Bjørn îi ceruse s-o lase baltă.

Orga se trezi la viață. Bjørn avusese mereu o slăbiciune pentru acest instrument muzical. Orga maică-sii din livingul din Skreia, orga B3 a lui Gregg Allman, alte orgi cu tuburi din care ieșeau imnuri vechi, toate erau la fel pentru Bjørn, ca o cascadă de note calde pe care le ascultai sperând să nu îți dea lacrimile.

Nu-l prinseseră pe Arnold Folkestad; se prinsese singur.

Probabil că ajunsese la concluzia că misiunea lui se încheiase. Iar odată cu asta, și viața. Recursese la unicul gest logic rămas. Avuseseră nevoie de trei zile ca să-i descopere cadavrul. Trei zile de căutări disperate. Bjørn ajunsese să simtă că individul era căutat de o țară întreagă. Și poate de aici și relativa dezamăgire atunci când apăruse informația că a fost descoperit în pădurea Maridalen, la doar câteva sute de metri distanță de locul unde fusese găsit Erlend Vennesla. Cu o gaură mică, aproape discretă în cap și o armă în mână. Cea care îi pusese pe urmele lui fusese mașina; aceasta fusese văzută într-o parcare aproape de locul unde începeau potecile: un Fiat vechi, inclus și el în mesajul de alertă adresat întregii națiuni.

Bjørn însuși condusese echipa de criminaliști. Arnold Folkestad arăta atât de nevinovat stând întins pe spate în frunziș ca un spiriduș cu barba lui roșcată. Zăcea sub o felie de cer deschis,

neprotejat de copacii adunați ciorchine în jurul lui. Găsiseră în buzunarele lui cheile de la Fiat și de la ușa apartamentului din strada Hausmann 92 care sărise în aer, un pistol standard Heckler & Koch, arma pe care o ținea în mână, precum și un portofel conținând fotografia decupată a unui bărbat pe care Bjørn îl recunoscuse imediat ca fiind René Kalsnes.

Cum plouase încontinuu cel puțin 24 de ore, iar cadavrul stătuse sub cerul liber vreo trei zile, nu prea avuseseră ce probe să examineze. Dar nu mai conta; dispuneau de ceea ce aveau nevoie. Pielea din jurul găurii din partea dreaptă a tâmplei avea semne de arsură de la flacăra de descărcare a armei și reziduuri de pulbere arsă, iar rezultatele balistice arătau că glonțul din cap provenea de la arma din mâna lui.

Din acest motiv, nu își mai concentraseră eforturile asupra acelui loc. Ancheta începuse când intraseră prin efracție în casa decedatului, unde descoperiseră majoritatea probelor de care aveau nevoie ca să lămurească toate crimele comise împotriva polițiștilor. Bastoane acoperite de sânge și fire de păr de la victime, o baionetă-fierăstrău cu ADN-ul lui Beate Lønn, o cazma mânjită de pământ și noroi potrivindu-se cu solul din cimitirul Vestre, cătușe din plastic, bandă de izolare de același tip cu cea folosită de poliție și găsită în apropiere de Drammen, bocanci care se potriveau cu urmele de tălpi descoperite în Tryvann. Aveau acum tot ce era necesar. Iar după aceea urma vidul, cum spunea adesea Harry, un sentiment pe care doar Bjørn Holm îl încercase.

Brusc, nu mai exista nimic altceva.

Nu era ca atunci când terminai de derulat o bandă, când intrai într-un port sau când parcai într-o stație. Mai degrabă, senzația era că asfaltul, podul, șinele au dispărut brusc. Era capătul drumului, iar de acolo începea nimicul.

Se încheiase. Iar el ura cuvântul.

Ca atare, aproape disperat, se aruncase în investigarea crimelor inițiale. Și descoperise ce căuta de multă vreme, o legătură între uciderea fetei în Tryvann, Judas Johansen și Valentin Gjertsen. Un sfert de amprentă de la un deget nu însemna o potrivire

perfectă, dar o probabilitate de 30% nu putea fi trecută cu vederea. Nu, lucrurile nu se încheiaseră. N-aveau să se încheie niciodată.

— Începe slujba.

Era Katrine. Buzele ei aproape atingând urechea lui. Notele orgii se înălțară în aer, se transformară în muzică, o muzică pe care el o cunoștea. Bjørn își înghiți nodul din gât.

Gunnar Hagen închise ochii o secundă și ascultă doar muzica. Nu mai dorea să gândească. Numai că gândurile îi asaltau mintea. Cazul se încheiase. Totul se terminase. Ce era de îngropat se îngropa acum. Cu toate astea, mai exista o chestiune pe care n-o putea îngropa și pe care nu reușise niciodată să o dea la o parte. Și despre care nu spusese nimănui. Pentru că nu mai slujea la nimic. Cuvintele în suedeză pe care Asaiev le șoptise cu vocea lui horcăită în secundele pe care Hagen le petrecuse cu el în acea zi la spital. „Ce-mi oferi dacă sunt de acord să depun mărturie împotriva lui Isabelle Skøyen? Nu știu cu cine, dar știu că a lucrat cu cineva cu rang înalt în poliție."

Acele cuvinte erau acum ecouri moarte ale unui decedat. Afirmații de nedovedit care, acum că Skøyen ieșise din scenă, puteau aduce mai multe daune decât beneficii.

Așa că ținuse totul pentru sine.

Cum procedase Anton Mittet cu nenorocitul ăla de baston.

Decizia fusese luată, dar continua să-l țină treaz noaptea.

„Știu că a lucrat cu cineva cu rang înalt în poliție."

Gunnar Hagen redeschise ochii.

Încet, își plimbă privirea peste adunare.

Truls Berntsen stătea în mașina lui Suzuki Vitara, cu geamul portierei coborât, ca să poată auzi muzica de orgă din mica biserică. Soarele strălucea pe cerul lipsit de nori. Era cald și groaznic. Lui Berntsen nu-i plăcuse niciodată Oppsal. Doar huligani pe acolo. Pe mulți îi bătuse. Și încasase o mulțime de bătăi. Evident, nu era la fel de rău ca pe strada Hausmann. Din fericire, totul păruse mai rău decât era în realitate. Iar în spital

Mikael îi spusese că aspectul nu mai conta la oamenii urâți ca el și se întrebase cât de serioasă poate fi o comoție pentru cineva care n-are creier?

Mikael rostise asta ca pe o glumă și Truls încercase cu râsetul lui morocănos să arate că o apreciază, însă falca ruptă și nasul zdrobit îl duruseră prea tare.

Continua să ia analgezice puternice, continua să poarte un bandaj mare în jurul capului și, evident, nu avea voie să conducă, însă ce putea face? Nu putea sta acasă așteptând ca amețeala să-i treacă și rănile să se vindece. Chiar și Megan Fox începuse să-l plictisească și oricum nu avea permisiunea doctorului să se uite la televizor. Așa că putea la fel de bine să stea acolo unde era acum. Într-o mașină, în fața unei biserici, ca să… ei bine, să facă ce? Să-și arate respectul pentru un individ pe care nu-l respectase niciodată? Un gest lipsit de sens pentru un idiot nenorocit care habar n-avea ce era bine pentru el, care salvase viața singurului om de pe urma morții căruia avea totul de câștigat? Truls Berntsen nu pricepea și pace. Știa doar că voia să revină la lucru de îndată ce se simțea suficient de bine. Ca orașul să fie din nou al lui.

Rakel inspiră și expiră cu putere. Își simțea degetele încleștate în jurul buchetului de flori lipicioase. Se uită lung la ușă. Se gândi la oamenii dinăuntru. Prieteni, familie, cunoștințe. Preotul. Nu că ar fi fost mulți, dar așteptau cu toții. Nu puteau începe fără ea.

— Promiți că nu plângi? o întrebă Oleg.

— Nu, răspunse ea, zâmbind fugar și mângâindu-i obrazul.

Se făcuse atât de înalt. Arăta așa de bine. O depășea cu mult în înălțime. Fusese nevoită să-i cumpere un costum închis la culoare și abia când se aflau împreună în magazin și alegeau hainele își dăduse seama că fiul ei se apropia de cei 1,92 metri ai lui Harry. Oftă.

— Ar fi bine să intrăm, zise ea, petrecându-și brațul pe sub al lui.

Oleg deschise ușa, primi un gest de încuviințare din partea paracliserului dinăuntru, după care porniră amândoi de-a lungul culoarului către altar. Când văzu toate acele chipuri întoarse spre

ea, Rakel simți cum îi dispare starea de nervozitate. Nu fusese ideea ei, ba chiar se opusese, dar în cele din urmă Oleg o convinsese. Considerase că e bine ca totul să se termine așa. Și folosise exact acest termen: să se termine. Dar ceremonia asta nu însemna, înainte de toate, un început? Debutul unui nou capitol al vieții lor? Cel puțin așa se simțea. Și brusc, această senzație era bună. Era bine că se afla acum aici.

Un zâmbet se întinse pe fața ei. Le zâmbi tuturor acelor chipuri zâmbitoare. Pentru o clipă își zise că dacă zâmbetele lor sau al ei aveau să se întindă și mai mult, avea să se lase cu un accident serios. Iar această idee legată de sunetul fețelor care crapă, care ar fi trebuit să o determine să se înfioare, o făcu să râdă. *Nu mai râde*, își ordonă ea. *Nu acum*. Observă că Oleg, care până atunci se concentrase să pășească în ritmul orgii, îi sesizase starea de spirit, așa că îi aruncă o privire. Și se confruntă cu expresia lui de surprindere și admonestare. După care el fu nevoit să privească în altă parte; văzuse că pe maică-sa o apucaseră chicotelile. Acum și aici. Și găsea asta atât de nepotrivit, că aproape începuse și el să râdă. Ca să se concentreze pe altceva, pe ce urma să se întâmple, pe solemnitatea momentului, Rakel își mută privirea asupra bărbatului care aștepta lângă altar. Harry. Îmbrăcat în negru.

Stătea înaintea lor afișând un zâmbet tâmp pe fața lui fermecător de neatractivă. Înalt și mândru ca un păun. Când el și Oleg stătuseră spate în spate la atelierul de croitorie al lui Gunnar Øye, ajutorul care îi măsura anunțase că îi separau doar trei centimetri, în favoarea lui Harry. Iar în acea clipă, cei doi bărbați rămași copii în sufletele lor își plesniseră palmele, ca și cum ar fi fost amândoi satisfăcuți de rezultatul cine știe cărei competiții.

Acum, Harry arăta a adult serios. Razele soarelui de iunie care pătrundeau prin vitraliile ferestrelor îl învăluiau într-un soi de lumină celestă, astfel că părea mai înalt ca oricând. Și cât se poate de relaxat. La început ea nu înțelesese cum de poate fi el atât de relaxat după tot ce se întâmplase. Treptat însă, o cuprinsese și pe ea calmul acela, convingerea de nezdruncinat că totul se rezolvase. Rakel nu reușise să doarmă în primele săptămâni după vizita lui Arnold Folkestad acasă la ei, chiar dacă Harry o ținea

strâns în brațe și îi șoptea că totul se terminase. Cu bine. Că scăpaseră de pericol. Repetase aceleași cuvinte noapte de noapte, ca o mantră de adormire, și tot nu fusese îndeajuns. Treptat însă, ea începuse să o creadă. Și după încă alte câteva săptămâni, să o știe. Totul *se rezolvase*. Iar atunci începuse să doarmă. Un somn profund, fără vise, până se trezea că el se furișa din pat în lumina matinală a soarelui, crezând ca de obicei că ea n-avea să simtă, și când ea, tot ca de obicei, pretindea că nu simte, deoarece știa cât de mândru și de fericit era crezând că ea se trezise imediat ce el tușea și stătea acolo cu o tavă cu micul-dejun.

Oleg renunțase să încerce să meargă în ritmul muzicii lui Mendelssohn, căci oricum pentru Rakel nu conta, era obligată să facă doi pași pentru un pas de-al lui. Ei trei deciseseră ca Oleg să joace un rol dublu. Lui Rakel i se păruse extrem de firesc imediat ce se gândise la asta. Oleg avea să o însoțească spre altar ca să i-o dea lui Harry, și în același timp avea să fie cavaler de onoare.

Harry nu avea un cavaler de onoare. Avea însă martorul pe care îl alesese primul. Scaunul de pe partea lui era gol, dar pe acel loc fusese așezată o fotografie a lui Beate Lønn.

Ajunseră la altar. Harry n-o scăpase pe Rakel din priviri.

Ea nu înțelesese niciodată cum era posibil ca un om cu un puls atât de scăzut, care putea sta zile întregi în lumea lui, aproape fără să vorbească și fără nevoia vreunui stimul extern, să apese pur și simplu un comutator interior și să devină brusc conștient de tot ce era în jur, de fiecare secundă care trecea, de fiecare clipă efemeră. Totul cu o voce calmă, răgușită, care prin câteva cuvinte putea trăda mai multe emoții, informații, uimiri, prosteli și înțelepciune decât tonele de cuvinte rostite de toți găunoșii pe care îi cunoscuse vreodată, în timpul unei mese cu șapte feluri de mâncare.

Apoi erau ochii. Care în felul lor natural, aproape nefiresc de normal aveau capacitatea de a-ți reține atenția, de a te forța să *fii* acolo.

Rakel Fauke urma să se mărite cu omul pe care îl iubea.

Harry o privi alături de el. Era atât de frumoasă, că îi dădeau lacrimile. Pur și simplu nu se așteptase la asta. Nu că ea n-ar fi

fost frumoasă, de fapt. Era clar că Rakel Fauke avea să arate uluitor în rochie albă de mireasă. Nu se așteptase ca el să reacționeze așa. Cele mai optimiste gânduri ale lui fuseseră legate de speranța ca ceremonia să nu dureze prea mult și ca pe preot să nu-l apuce un acces de spiritualitate sau de inspirație. Își imaginase că, așa cum se întâmpla de obicei în ocazii care apelau la mari emoții, el avea să devină imun, amorțit, un observator rece și ușor dezamăgit al valurilor de sentimente ale altora și al secetei din sufletul lui. Se hotărâse însă să joace cât putea mai bine acel rol. În definitiv, el fusese cel care insistase asupra nunții la biserică. Acum era acolo, cu lacrimi autentice, mari, rotunde, sărate în colțurile ochilor. Harry clipi și Rakel se uită la el. Îi întâlni privirea. Nu era acea privire care spunea acum-mă-uit-la-tine-și-toți-oaspeții-văd-că-mă-uit-la-tine-și-încerc-să-par-cât-se-poate-de-fericită.

Era privirea unui camarad.

Privirea cuiva care spunea: *Putem rezolva asta, tu și cu mine. Hai să o facem*.

După care ea zâmbi. Iar Harry descoperi că zâmbea și el, fără să știe care dintre ei începuse. Ea începuse să tremure. Râdea în interiorul ei și râsul o umplea atât de rapid că era doar o chestiune de timp până ce va exploda. În general, solemnitatea avea un asemenea efect asupra ei. Și asupra lui. Ca atare, pentru a nu izbucni în râs, ea se uită spre Oleg. Numai că nu găsi niciun ajutor acolo, deoarece băiatul părea pe punctul de a izbucni și el în râs. Abia reușea să se abțină plecându-și capul și ținându-și ochii închiși cu forța.

Ce mai echipă, își zise Harry cu mândrie, concentrându-și privirea asupra preotului.

Echipa care îl prinsese pe Ucigașul de Polițiști.

Rakel înțelesese textul mesajului. *Nu-l lăsa pe Oleg să vadă cadoul*.

Un mesaj suficient de rezonabil ca Arnold Folkestad să nu intre la bănuieli. Suficient de limpede pentru Rakel ca să înțeleagă ce voia el. Vechiul truc cu cadourile de aniversare. După ce el intrase în casă, ea îl îmbrățișase, înșfăcase ce ascundea el sub curea, după

care se dăduse în spate, cu mâinile în față, ca Arnold să nu poată vedea că ea ține ceva ascuns. Iar ce ținea era un pistol Odessa încărcat și cu siguranța dată la o parte.

Mai îngrijorător era că și Oleg înțelesese. Rămăsese tăcut, știind că nu trebuie să trădeze în vreun fel ce urma. Iar asta nu putea însemna decât că el nu se lăsase niciodată păcălit de trucul cu cadoul de aniversare, dar nu dezvăluise niciodată asta. Ce mai echipă!

Ce echipă, care îl momise pe Arnold Folkestad să se apropie de Harry și s-o lase pe Rakel în urma lui, ca ea să poate face un pas înainte pentru a trage, de la mică distanță, un glonț direct în tâmpla unui Folkestad, care se pregătea să se descotorosească de Harry.

O echipă imbatabilă de campioni, asta erau.

Harry respiră rapid și cu putere pe nas și se întrebă dacă nenorocitele alea de lacrimi uriașe vor avea bunul-simț să stea pe loc sau dacă va trebui să și le șteargă înainte de a-i porni în jos pe obraji.

Alese riscul celei de-a doua variante.

Ea îl întrebase de ce insistase el să se căsătorească într-o biserică. Din câte știa ea, el era la fel de creștin precum o formulă chimică. Și ea era la fel, în ciuda faptului că fusese crescută în religia catolică. Însă Harry îi răspunsese că, atunci când se frământa în fața casei, promisese unui Dumnezeu fictiv că, dacă totul avea să decurgă bine, el avea să se supună acestui ritual stupid de a se căsători în fața acestui presupus Dumnezeu. Iar atunci Rakel izbucnise în râs, îi spusese că așa ceva nu dovedea cine știe ce credință în Dumnezeu, că era o versiune avansată a unui comportament de puștan, dar că îl iubea și, evident, aveau să se căsătorească într-o biserică.

După ce îl eliberaseră pe Oleg, se îmbrățișaseră toți trei. Preț de un minut lung și tăcut rămăseseră pe loc, strângându-se în brațe, mângâindu-se reciproc, ca să se asigure că erau cu adevărat nevătămați. Ca și cum izul de praf de pușcă și sunetul focului de armă continuau să fie impregnate în pereți, și ei erau obligați să aștepte dispariția lor ca să întreprindă ceva. După aceea, Harry le

ceruse să se așeze în jurul mesei din bucătărie, unde el le turnase câte o ceașcă de cafea de la aparatul care era încă în funcțiune. Și se întrebase, fără să vrea: dacă Arnold Folkestad ar fi reușit să-i ucidă pe toți, ar fi scos aparatul din priză înainte de a părăsi casa?

Se așezase, luase o gură de cafea din ceașca lui, aruncase o privire la cadavrul care zăcea pe jos la câțiva metri distanță, iar când revenise la masă văzuse expresia întrebătoare din ochii lui Rakel: de ce nu sunase deja la poliție?

Harry mai luase o gură de cafea, dăduse din cap spre pistolul Odessa care zăcea pe masă și o privise drept în ochi. Era o femeie inteligentă. Ca atare, se punea doar problema de a-i oferi un mic răgaz. Avea să judece singură ca să ajungă la aceeași concluzie. Aceea că, dacă el ar fi ridicat receptorul ca să anunțe incidentul, Oleg ar fi ajuns la închisoare. Atunci, Rakel dăduse încet din cap. Înțelesese. Când aveau să examineze arma ca să verifice dacă se potrivea cu glonțul pe care patologii aveau să-l extragă din craniul lui Folkestad, criminaliștii aveau să facă imediat legătura cu uciderea lui Gusto Hanssen, crima la care nu fusese găsită niciodată arma. La urma urmei, nu se întâmpla zilnic, și nici măcar în fiecare an, ca o persoană să fie ucisă cu un glonț Makarov 9x18 milimetri. Iar dacă descopereau că se potrivea cu o armă cu care Oleg avusese legătură, l-ar fi arestat din nou. Iar acum ar fi acuzat și condamnat pe baza unor dovezi care li s-ar părea irefutabile celor din instanță.

— Voi doi va trebui să faceți ce aveți de făcut, le spusese Oleg.

Băiatul înțelesese deja gravitatea situației.

Harry încuviințase, dar nu-și luase privirea de la Rakel. Unanimitatea trebuia să fie deplină. Decizia trebuia luată în comun. Ca acum.

Preotul termină de citit din Biblie, oamenii se așezară la loc în strane, iar prelatul își drese glasul. Harry îl rugase să țină o predică scurtă. Văzu buzele preotului mișcându-se, văzu expresia de pe chipul lui și își aminti că Rakel avusese aceeași expresie în noaptea aceea. Ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu era un simplu coșmar din care te puteai trezi. După care oftase.

— Ce putem face? întrebase ea.

— Să ardem probele, răspunsese Harry.
— Să le ardem?

Harry încuviințase. Să le ardă. Să procedeze ca Truls Berntsen. Diferența consta în faptul că arzătorii precum Berntsen o făceau pentru bani. Asta era tot.

Așa că trecuseră la acțiune.

El făcuse ce trebuie. *Ei* făcuseră ce trebuie. Oleg adusese mașina lui Harry din stradă până la garaj, în vreme ce Rakel împachetase și legase cadavrul cu sfoară în saci de gunoi, iar Harry încropise o targă artizanală dintr-o pânză, sfoară și două țevi de aluminiu. După ce băgase cadavrul în portbagaj, Harry ieșise pe stradă având în mână cheile Fiatului, după care Harry și Oleg se urcaseră fiecare la volanul unei mașini și plecaseră spre Maridalen, în timp ce Rakel se apucase să curețe mizeria și să șteargă toate urmele.

Cum prevăzuseră, pe ploaie și în întuneric nu se încumeta nimeni să urce pe potecile muntelui Grefsenkollen. Cu toate astea, din precauție, apucaseră pe o potecă îngustă, ca să fie siguri că nu se întâlnesc cu nimeni.

Ploaia făcuse din căratul cadavrului o treabă greoaie, alunecoasă; pe de altă parte, Harry știa că aceeași ploaie avea să le șteargă urmele și, după cum sperau, orice alte indicii scăpate din vedere. Nu doreau ca vreun detaliu uitat să le sugereze ulterior criminaliștilor că acel cadavru fusese transportat acolo de cineva.

Avuseseră nevoie de mai bine de o oră ca să găsească un loc potrivit, unde oamenii să nu se împiedice imediat de cadavru, dar unde câinii de urmă să simtă mirosul suficient de rapid. Un loc unde cadavrul să zacă suficient de mult ca orice dovezi rămase să fie distruse de natură sau cel puțin de neutilizat. Însă destul de puțin pentru societatea care pierduse deja resurse cu căutarea unui om. Harry aproape că râsese în sinea lui când își dăduse seama că ultima parte a ideii reprezenta un factor de luat în seamă. În cele din urmă, era și el un produs al educației primite, un nenorocit de social-democrat spălat pe creier, parte a turmei, care simțea fizic durere la gândul de a lăsa o lumină

aprinsă toată noaptea sau de a arunca deșeuri din plastic în natură.

Preotul își încheie predica și o fată, o prietenă de-a lui Oleg, începu să cânte de la balcon. *Boots of Spanish Leather* al lui Bob Dylan. Dorința lui Harry, cu binecuvântarea lui Rakel. Predica se referise mai degrabă la importanța lucrului împreună într-o căsnicie și mai puțin la o viață în lumina lui Dumnezeu. Iar Harry se gândise cum scoseseră ei sacii de plastic de pe Arnold, apoi cum îl puseseră pe acesta într-o poziție care părea logică pentru un individ care alesese pădurea ca să-și tragă un glonț în tâmplă. Iar Harry știa că n-avea să o întrebe niciodată pe Rakel de ce ținuse țeava armei așa de aproape de tâmpla dreaptă a lui Arnold Folkestad înainte de a trage, în loc să procedeze cum ar fi procedat nouă din zece oameni, anume să-l împuște rapid în ceafă sau în spate.

Evident, era posibil să fi procedat așa deoarece se temuse că glonțul avea să treacă prin Folkestad și să-l lovească pe Harry.

Dar mai era posibil să fi procedat așa deoarece creierul ei aproape înfricoșător de practic, care gândea cu viteza luminii, reușise să vadă situația cu un pas înainte și să sesizeze ce s-ar fi putut întâmpla după aceea. Era nevoie de un oarecare efort de camuflaj ca să fie salvați cu toții. Era nevoie de o mascare a adevărului. Era nevoie de o sinucidere. Iar femeia de lângă Harry *poate* că își dăduse seama că sinucigașii nu se împușcă în ceafă de la jumătate de metru. Ci — dat fiind faptul că Arnold Folkestad era dreptaci — în tâmpla dreaptă.

Ce femeie! Toate lucrurile pe care le știa despre ea. Toate lucrurile pe care nu le știa. Asta fusese întrebarea pe care se văzuse obligat să și-o pună, chiar și după ce o văzuse în acțiune. După ce petrecuse luni în șir cu Arnold Folkestad. Și după ce petrecuse mai bine de 40 de ani cu el însuși. Cât de bine *poți* cunoaște pe cineva?

Cântecul interpretat pe post de imn se termină și preotul începu să pună întrebările legate de jurămintele matrimoniale:

— O vei iubi și prețui…?

Însă el și Rakel ignorau ceremonia și continuau să se uite unul la celălalt, iar Harry știa că n-avea s-o lase niciodată să plece, oricât ar fi trebuit să mintă și oricât de imposibil era să promiți că vei iubi o persoană până la moarte. Spera doar ca preotul să tacă din gură cât mai repede, ca el să poată rosti acel „Da“ care i se rostogolea deja bucuros în piept.

* * *

Ståle Aune își scoase batista din buzunarul de la piept și i-o dădu soției.

Harry tocmai rostise „Da“ și ecoul vocii lui continua să plutească sub tavanul boltit al bisericii.

— Ce e? șopti Ingrid.

— Plângi, dragostea mea, șopti el.

— Nu, *tu* ești cel care plânge.

— Chiar așa?

Ståle Aune verifică. Într-adevăr, plângea. Nu tare, dar suficient să vadă pete umede pe batistă. Aurora i-ar fi spus că el nu plânge cu lacrimi adevărate. Erau doar niște picături mici, invizibile de apă care, fără vreun avertisment prealabil, puteau începe să curgă pe ambele laturi ale nasului, deși nimeni din jur nu considera situația, filmul sau conversația în cauză ca fiind foarte emoționante. Era ca o fântână care exploda pe interior și din care apa se revărsa. I-ar fi plăcut ca Aurora să fie cu ei, însă fata lua parte la un turneu de handbal de două zile la Sala Polivalentă din Nadderud și tocmai îi trimisese un mesaj în care îl anunța că învinseseră în primul meci.

Ingrid îndreptă cravata lui Ståle și își puse o mână pe umărul lui. El își puse la rândul lui mâna pe umărul ei, știind că ea nutrește aceleași gânduri legate de propria lor cununie.

Cazul se terminase și el își scrisese raportul de evaluare psihologică. Speculase că arma cu care se împușcase Arnold Folkestad era aceeași cu arma folosită la uciderea lui Gusto Hanssen. Și că existau mai multe similitudini între Gusto Hanssen și René Kalsnes. Amândoi fuseseră niște tineri foarte

atrăgători, fără scrupule legate de vânzarea de favoruri sexuale unor bărbați de toate vârstele, și era posibil ca Folkestad să fi avut o înclinație de a se îndrăgosti de astfel de indivizi. După cum nu era deloc improbabil ca cineva cu simptomele de schizofrenie paranoidă ale lui Folkestad să-l fi ucis pe Gusto din gelozie sau dintr-o serie întreagă de alte motive bazate pe deziluzie ca o consecință a unei psihoze profunde, deși o asemenea stare mentală putea să nu fie depistată de către lumea exterioară. Aici Ståle atașase însemnările personale din vremea când Arnold Folkestad lucrase la Kripos și venise la el plângându-se că aude voci. Chiar dacă psihologii ajunseseră de mult la concluzia că a auzi voci nu era întotdeauna sinonim cu schizofrenia, Aune înclina spre opinia că în cazul lui Folkestad asta era situația și începuse deja să lucreze la un diagnostic care punea capăt carierei lui Folkestad ca detectiv. Numai că nu fusese niciodată nevoie să trimită acel raport mai departe, întrucât Folkestad hotărâse să demisioneze după ce îi povestise lui Aune despre încercarea de apropiere de un coleg nenumit.

De asemenea, Folkestad își terminase tratamentul și, ca atare, dispăruse de pe radarul lui Aune. În orice caz, era limpede că existaseră câteva evenimente care i-ar fi putut declanșa deteriorarea stării mentale. Unul era reprezentat de rănile la cap pe care le căpătase și care necesitaseră o internare destul de lungă în spital. Existau cercetări importante care demonstrau că și cele mai ușoare leziuni cerebrale puteau duce la modificări comportamentale, cum ar fi creșterea agresivității și scăderea controlului asupra impulsurilor. Întâmplător, loviturile primite se asemănau oarecum cu cele pe care le aplicase el victimelor sale. Iar al doilea eveniment fusese pierderea lui René Kalsnes, față de care, cum sugerau declarațiile martorilor, el nutrise o iubire sălbatică, aproape maniacală. Nu era, ca atare, surprinzător că Folkestad ajunsese la concluzia, pe care o socotise evident ca pe o misiune, că trebuie să-și curme viața. Singura lipsă era aceea că el nu lăsase nimic scris și nu spusese nimic care să justifice ceea ce făcuse. Era normal pentru megalomani să simtă nevoia de a fi

ținuți minte, înțeleși, declarați genii, admirați, de a-și găsi un loc binemeritat în istorie.

Raportul psihologic fusese bine primit. Era ultima piesă din puzzle, după cum spusese Mikael Bellman.

Numai că Ståle Aune bănuia că un alt aspect fusese de o importanță capitală pentru poliție. Cu acel diagnostic, el pusese capăt unei chestiuni care altfel putea deveni problematică și amară: cum se putea ca unul dintre oamenii forței de poliție să se afle în spatele masacrului? Adevărat, Folkestad era doar un fost polițist, dar, cu toate astea, ce spuneau cele întâmplate despre tagma profesională și despre cultura din interiorul poliției?

Acum o astfel de dezbatere putea fi aruncată la coș, deoarece un psiholog ajunsese la concluzia că Arnold Folkestad fusese nebun. Nebunia nu are o cauză anume. Nebunia doar există ca un soi de dezastru natural care lovește din senin, un gen de fenomen care se poate întâmpla. Iar apoi trebuie să-ți vezi mai departe de viața ta, ce altceva poți face?

Așa judecaseră Bellman și ceilalți.

Însă nu așa judeca și Ståle Aune.

Toate astea puteau fi lăsate deoparte deocamdată. Ståle revenise pe postul de consultant cu program întreg, dar Gunnar Hagen spusese că ar dori ca gașca din Boiler Room să devină o unitate permanentă, gata de acțiune, oarecum asemănătoare trupelor Delta. Katrine primise deja o ofertă de a lucra ca detectiv la Serviciul de Investigații Criminale, pe care o acceptase. Susținuse că are mai multe motive importante de a se muta din frumosul și minunatul ei Bergen în împuțita de capitală.

Organistul își începu magia; Ståle auzi scârțâitul pedalelor, după care izbucniră notele. După care urmară mireasa și mirele. Nu era nevoie să salute în stânga și în dreapta, căci în biserică erau atât de puțini oameni, încât puteau fi cuprinși dintr-o singură privire. Petrecerea avea să se țină la Schrøder's. Evident că localul unde se hrănea Harry cu băutură nu putea fi asociat cu un salon de nunți, însă, după cum spusese Harry, fusese decizia lui Rakel, nu a lui.

Oaspeții se răsuciră pe călcâie și îi urmară pe Rakel și pe Harry, care își continuară drumul printre rândurile goale din spatele bisericii către ieșire. *Către soarele de iunie*, își zise Ståle. Către restul acelei zile. Toți trei, Oleg, Rakel și Harry.

— Of, Ståle, rosti Ingrid, scoțându-i batista din buzunar și dându-i-o.

Aurora stătea pe banca de rezerve și își dădu seama după exclamațiile de bucurie că echipa ei înscrisese din nou.

Era al doilea meci în care aveau să câștige și Aurora își aminti că trebuia să-l anunțe pe tatăl ei printr-un mesaj. În fapt, ei nu-i păsa prea tare dacă învingeau sau pierdeau, iar lui mami în mod clar nu-i păsa. Însă tati reacționa mereu ca și cum ea era noua campioană mondială ori de câte ori îl anunța despre o nouă victorie în campionatul fetelor sub 13 ani.

Cum jucaseră aproape tot primul meci, Emilie și Aurora erau pe banca de rezerve în cea mai mare parte a celui de-al doilea meci. Aurora începuse să numere spectatorii de pe bănci din cealaltă parte a terenului și văzuse că mai erau doar două rânduri de bănci libere. Evident, cei mai mulți spectatori erau părinți și jucătoare ale altor echipe din turneu, însă Aurora crezu la un moment dat că zărește un chip cunoscut.

Emilie îi dădu un ghiont.

— Nu urmărești meciul?

— Ba da. Doar că… Îl vezi pe tipul ăla de acolo de sus, în rândul trei? Stă mai departe de ceilalți. L-ai mai văzut până acum?

— Nu știu. E prea departe. Nu-ți dorești să te fi dus la nuntă?

— Nu, e chestie de adulți. Trebuie să fac pipi. Vii și tu?

— În toiul meciului? Dacă ne cer să intrăm?

— E rândul lui Charlotte sau al Katinkăi. Haide.

Emilie se uită la ea. Aurora știa la ce se gândea. Că Aurora nu cerea de obicei nimănui să meargă cu ea la toaletă. Nu cerea, de obicei, să fie acompaniată nicăieri.

Emilie ezită. Își întoarse privirea spre teren. Aruncă o privire la antrenor, care stătea cu brațele încrucișate pe margine. Clătină din cap.

Aurora se întrebă dacă nu era mai bine să aștepte până la finalul meciului, când celelalte fete aveau să se îndrepte către vestiare și toalete.

— Revin într-o clipă, șopti ea, ridicându-se și pornind în sus pe scară.

Se întoarse în ușă și privi spre tribune. Căută chipul pe care crezuse că-l recunoaște, dar nu-l mai zări. Apoi coborî în fugă treptele către vestiare.

Mona Gamlem era singură în cimitirul bisericii Bragernes. Venise cu mașina din Oslo până în Drammen și avusese nevoie de ceva timp ca să găsească locul. După care, fusese nevoită să ceară indicații ca să ajungă la mormânt. Razele soarelui făceau să sclipească cristalele din piatra care îi înconjura numele. Anton Mittet. *Sclipește acum mai tare decât atunci când trăia*, își zise ea. Însă el o iubise. Era sigură de asta. Își băgă o bucată de gumă de mestecat cu mentă în gură. Se gândi la ce spusese el când o condusese acasă cu mașina după tura de la Rikshospital și se sărutaseră: că îi plăcea gustul de mentă al limbii ei. Iar a treia oară, când stăteau în mașina parcată în fața casei sale și ea se aplecase peste el, îi desfăcuse fermoarul și — înainte de a începe treaba — își scosese discret guma de mestecat din gură și o lipise sub scaunul lui. Iar imediat după ce terminase, ea începuse să mestece o gumă nouă, înainte ca ei să se sărute din nou. Ea trebuia să aibă gust de mentă; era gustul dorit de el. Îi era dor de el. Fără a avea vreun drept să-i fie dor de el, iar asta înrăutățea lucrurile și mai mult. Mona Gamlem auzi pași pe aleea de pietriș din spatele ei. Poate că era ea. Laura. Cealaltă femeie. Mona Gamlem porni mai departe fără să-și întoarcă capul, încercând să scape de lacrimile din ochi, încercând să rămână dreaptă.

Ușa bisericii se deschise, dar Truls nu zări pe nimeni ieșind. Aruncă o privire la revista de pe scaunul pasagerului. *Magasinet*. Un interviu cu Mikael. Familistul fericit surprins alături de nevastă și cei trei copii. Umilul șef al poliției care spunea că acest caz al Ucigașului de Polițiști nu ar fi putut fi rezolvat fără

sprijinul soției sale Ulla, de acasă. Fără sprijinul excelenților lui colegi polițiști. Și că demascarea lui Folkestad însemna că un alt caz fusese lămurit. Raportul balistic arăta că pistolul Odessa cu care se împușcase Arnold Folkestad era același cu arma cu care fusese ucis Gusto Hanssen.

Truls zâmbise în sinea lui citind toate astea. Imposibil. Harry Hole își băgase coada în toată afacerea și se folosise de trucurile lui obișnuite. Truls habar n-avea cum sau de ce, dar în orice caz asta însemna că Oleg Fauke scăpa de orice bănuială și putea înceta să se mai uite peste umăr. Iar acum Hole avea să-l bage pe băiat și în PHS, ca să vezi.

Destul de corect. Truls n-avea de gând să-i stea în cale. O treabă excelentă de arzător. Merita respect. În orice caz, nu păstrase revista datorită lui Harry, Oleg sau Mikael. O păstrase datorită fotografiei cu Ulla.

Doar o amânare temporară, doar despre asta era vorba, căci avea să se descotorosească de revistă după aceea. Să se descotorosească de ea.

Se gândi la femeia pe care o cunoscuse la cafenea în ziua precedentă. Întâlniri aranjate online. Bineînțeles că nu suferea nici cea mai mică comparație cu Ulla sau cu Megan Fox. Un pic prea bătrână, un fund un pic prea mare și o gură care vorbea un pic prea mult. Însă în afară de toate astea, o plăcuse. Oare dacă o femeie nu trecea de barem la categoriile vârstă, față și fund *și* era complet incapabilă să-și țină gura închisă, mai era bună de ceva?

Nu era deloc sigur. Știa doar că o plăcea.

Sau, mai exact, îi plăcea că ea părea să-l placă pe *el*. Poate că de vină era fața lui distrusă, și ei îi părea rău pentru el. Sau poate că Mikael avusese dreptate: fața lui fusese atât de respingătoare de la început, astfel încât o mică ajustare nu mai conta.

Sau poate lucrurile se schimbaseră în interiorul lui într-un fel sau altul. Nu își dădea exact seama ce sau cum, dar uneori se trezea dimineața și se simțea ca nou. Gândea altfel. Ba chiar era în stare să vorbească altfel cu oamenii. Iar ei păreau să fi observat asta. Parcă îl tratau altfel acum. Mai bine. Iar asta îi dăduse curajul de a face un pas mic în această direcție nouă, chiar dacă

habar n-avea unde avea să ajungă. Nu se punea problema că își găsise mântuirea sau ceva asemănător. Schimbarea era minimă. Iar în unele zile nu se simțea deloc un om nou.

În orice caz, se gândi să o sune din nou pe ea.

Se auzi stația radio pârâind. După ton, mai degrabă decât din cuvintele rostite, își dădu seama că era ceva important, diferit de plictisitoarele anunțuri despre ambuteiaje de circulație, spargeri de subsoluri, certuri domestice și bețivi căzuți pe jos. Un cadavru.

— Pare crimă? întrebă șeful echipei.

— Cred că da.

Răspunsul nu era decât o tentativă de a răspunde cu tonul laconic și stăpânit la care aspirau în special cei din tânăra gardă. Nu că n-ar fi avut modele de la care să se inspire în vechea gardă. Chiar dacă Hole nu se mai afla în mijlocul lor, pildele lui erau încă vii, bine-mersi.

— Limba ei… Cred că e limba ei. A fost retezată și vârâtă în…

Tânărul ofițer nu-și mai putu stăpâni emoțiile; vocea lui se stinse.

Povestea părea urâtă. Iunie. Probabil că femeia avusese ochi frumoși. Și, bănuia Truls, țâțe mari pe sub haine. Da, vara avea să fie minunată.

— Ai și o adresă?

— Alexander Kiellands plass, numărul 22. La naiba, sunt mulți rechini pe aici.

— Rechini?

— Da, pe plăcile alea mici de surf. E plin locul de ei.

Truls băgă schimbătorul în viteză. Își îndreptă ochelarii de soare pe nas, apăsă pe accelerație și dădu drumul ambreiajului. Unele zile aduceau noutăți. Altele nu.

Toaleta fetelor se găsea în capătul coridorului. Când se închise ușa după ea, Aurora fu izbită de liniștea dinăuntru. Zgomotele scoase de oamenii aflați mai sus pe scări dispăruseră și acum era doar ea, singură.

Se zăvorî rapid într-una dintre cabine, își dădu jos șortul și chiloții și se așeză pe colacul rece din plastic.

Se gândi la nuntă. De fapt, ar fi preferat să fie acolo. Nu mai văzuse niciodată o nuntă adevărată. Se întrebă dacă avea să se mărite și ea într-o zi. Încercă să se imagineze în fața unei biserici, râzând și ferindu-se de ploaia de confetti, cu o rochie albă, o casă și o slujbă care îi plăcea. Un băiat cu care să aibă copii. Încercă să și-l imagineze pe acel băiat.

Se auzi ușa deschizându-se și cineva intră în toaletă.

În închipuirea ei, Aurora stătea pe un leagăn în grădină, având soarele drept în ochi, astfel că nu-l putea vedea pe băiat. Spera doar că era minunat. Un băiat care să gândească puțin ca ea. Un pic ca tati, dar fără să vorbească atât de urât. Nu, de fapt *la fel* de porcos.

Pașii din afara cabinei erau prea grei ca să fie ai unei femei.

Aurora întinse mâna după hârtia igienică, dar se opri. Încercă să respire profund, dar nu simți aerul umplându-i plămânii. Aerul nu mai exista. Își simți gâtul strângându-se.

Prea grei ca să fie pași de femeie.

Pașii se opriseră.

Se uită în jos. Prin spărtura mare dintre podea și ușă zări o umbră. Și vârfurile unei perechi de pantofi ascuțiți. Ca niște cizme de cowboy.

Aurora nu-și putu da seama dacă sunetele pe care le percepea erau clopotele de nuntă sau bătăile propriei inimi.

Harry ieși pe treptele bisericii. Miji ochii în razele soarelui strălucitor de iunie. Rămase cu ochii închiși câteva clipe, ascultând clopotele bătând peste Oppsal. Simți că totul era în regulă în lume, relaxat, în armonie. Știa că exact așa ar trebui să se încheie lucrurile.